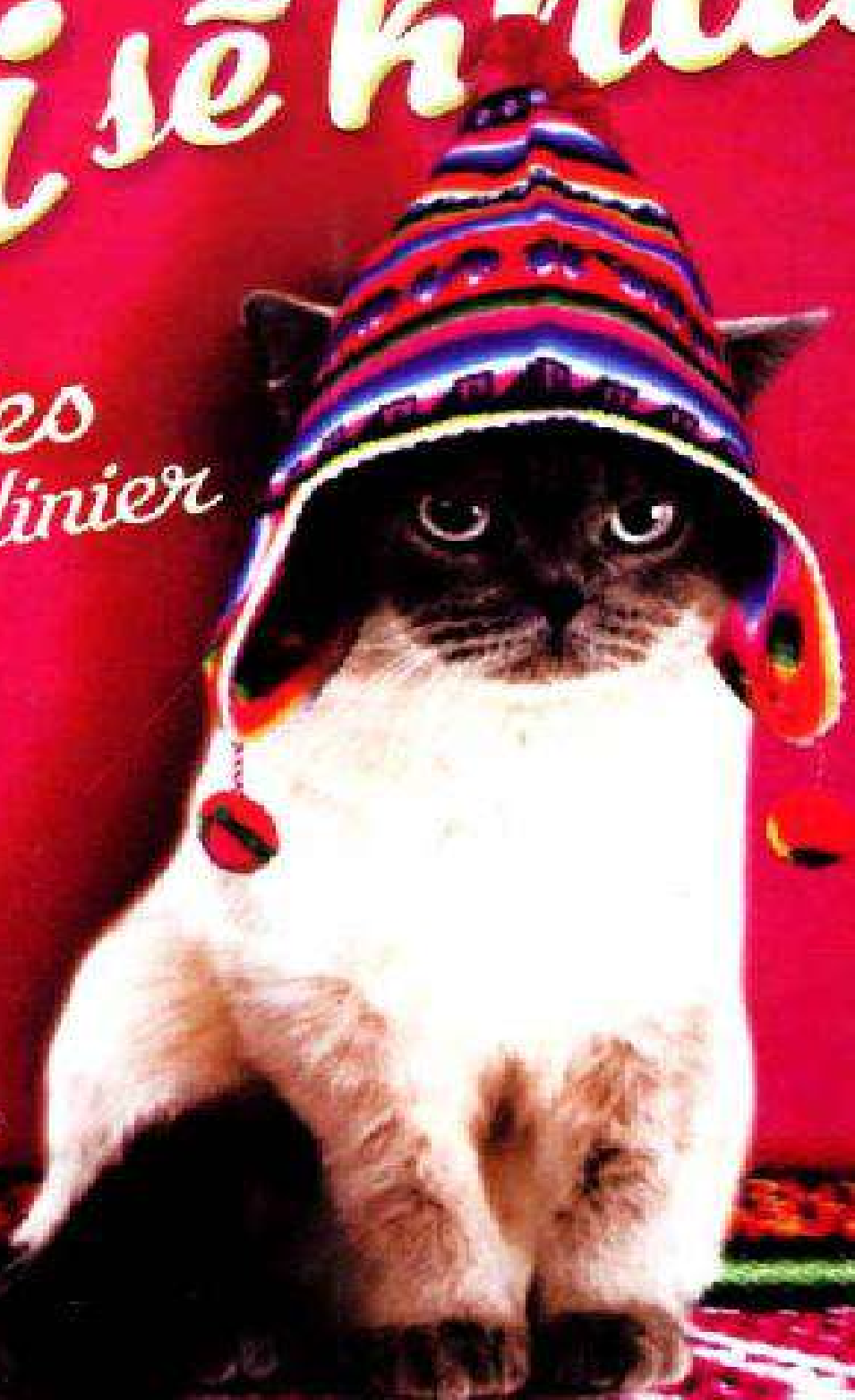

Ngày mai tôi sẽ khác

Gilles
Legardinier

Ngày mai tôi sẽ khác

- Gilles Legardinier -

Tên gốc: Demain j'arrête

Công ty phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản: NXB Hội Nhà Văn

Dịch giả: Ngô Linh Chi

Kích thước: 14 x 20.5 cm

Số trang: 412

Ngày xuất bản: 17/07/2014

Giá bìa: 90.000 đ

Nguồn sách: Anh Thư Ngọc Đỗ

Chụp pic: Bell Jingle

Type: Heo gầy, Bích Nguyễn, Chau Nguyen, Thiên Di, Minh Anh, Mei Bee

Beta: Hồng Lệ

Ebook: Annabelle Tran

Điều ngu ngốc nhất trong đời bạn từng làm là gì?

Ngũ ngốc như vừa chạy cầu thang vừa mặc áo hay nhét cả bàn tay kẹt cứng trong thùng thư người hàng xóm... chẳng nhằm nhò gì so với những hành động rồ dại mà cô nàng Julie sau này cố làm để tiếp cận người đàn ông mà cô muốn khám phá. Bị những ý tưởng gàn dở liêu lĩnh thôi thúc, Julie đã liêu mình hành động để rồi tốt cuộc cũng có thể tìm ra câu trả lời cho câu hỏi: chúng ta có thể làm điều ngu ngốc trong đời là vì ai?

Một câu chuyện tình lãng mạn và đầy hài hước cùng cô nàng hậu đậu, luôn lo sợ. Với những hành động liêu lĩnh và “trò lố” của mình trong chặng đường chinh phục chàng hàng xóm mới chuyển đến Patatras, Julie sẽ mang đến cho bạn đọc những giây phút giải trí nhẹ nhàng đồng thời đặt ra cho bạn đọc câu hỏi: chúng ta có thể làm điều ngu ngốc trong đời là vì ai ?

Với NGÀY MAI TÔI SẼ KHÁC, Gilles Legardinier đã phác họa một khía cạnh hoàn toàn mới của trí tưởng tượng vốn không bao giờ khiến ta ngừng ngạc nhiên. Cuốn tiểu thuyết mới của Gilles khẳng định điều mà những ai từng đọc sách của ông đều đã từng biết: một biệt tài kể những câu chuyện độc đáo đánh thức bản chất sâu kín nhất của chúng ta.

“Một cuốn tiểu thuyết khiến ta cười sảng khoái ngay từ những trang đầu tiên để rồi chẳng thể dứt ra nổi.” – Figaro

“Một chuyện tình đáng để ta sống vì yêu.” – Tạp chí BIBA

Gilles Legardinner luôn cố gắng khơi gợi cảm xúc để sẻ chia. Sau khi làm việc trong mảng sân khấu truyền hình Anh-Mỹ, đặc biệt trong vai trò phụ trách kỹ thuật hoá pháo, ông đã thực hiện các bộ phim quảng cáo và trích đoạn quảng cáo cho nhiều bộ phim bom tấn.

Hiện giờ ông tập trung vào mảng truyền thông điện ảnh cho các hãng phim lớn và viết kịch bản cũng như viết tiểu thuyết. Tiểu thuyết *Ngày mai tôi sẽ khác* đã gặt hái thành công vang dội trên toàn thế giới và đoạt giải Ngòi bút vàng do trang Plume libre bình chọn.

1

2 ✨ 3

4 ✨ 5 ✨ 6

7 ✨ 8 ✨ 9 ✨ 10

11 ✨ 12 ✨ 13 ✨ 14 ✨ 15

16 ✨ 17 ✨ 18 ✨ 19 ✨ 20 ✨ 21

22 ✨ 23 ✨ 24 ✨ 25 ✨ 26

27 ✨ 28 ✨ 29 ✨ 30

31 ✨ 32 ✨ 33

34 ✨ 35

36

37 ✨ 38

39 ✨ 40 ✨ 41

42 ✨ 43 ✨ 44 ✨ 45

46 ✨ 47 ✨ 48 ✨ 49 ✨ 50

51 ✨ 52 ✨ 53 ✨ 54 ✨ 55 ✨ 56

57 ✨ 58 ✨ 59 ✨ 60 ✨ 61 ✨ 62 ✨ 63

64 ✨ 65 ✨ 66 ✨ 67 ✨ 68 ✨ 69

70 ✨ 71 ✨ 72 ✨ 73 ✨ 74

75 ✨ 76

ĐỂ KẾT THÚC...

Bạn đã từng thấy ai tổ chức tiệc mừng ly hôn bao giờ chưa? Tôi thì tôi đã thấy rồi. Thường thì chỉ có cô dâu với chú rể tương lai ăn mừng là chính. Cứ thứ Bảy, người ta lại nghe thấy họ bấm còi xe inh ỏi, nối đuôi nhau tiến về toà thị chính, còn hôm trước đó thì bắt gặp họ kéo bè kéo lũ trên phố, ăn mặc như hề hay gần như khoả thân. Với một mớ phèng la, chiêng trống, họ phô bày cho đám người hiếu kỳ tẻ nhạt thấy niềm vui sướng khi được giã từ thời thanh xuân độc thân - đôi khi ở cái tuổi quá ba lăm... Nhưng chưa tới một năm sau, khi 19% trong số đó ly hôn theo các số liệu thống kê, thì chẳng còn ai mở hội nữa. À mà có, có Jérôme đấy.

Tôi không được chứng kiến hai đám cưới đầu của anh ấy, nhưng tôi có đến dự đám cưới thứ ba. Ba đám cưới và ba lần ly dị ở tuổi ba mươi hai, rõ là vấn đề. Tục ngữ có câu: “Đuôi nước đến lần thứ hai thì đừng đổ tại biển.” Kẻ thông thái chẳng bao giờ mạo hiểm tới lần thứ ba.

Nói nhỏ nhẹ, tôi thấy bữa tiệc mừng Jérôme ly hôn còn thú vị hơn cả mấy cái đám cưới của anh ấy. Không còn sự giả tạo, không còn lễ nghi, vĩnh biệt cảnh diễu chào bắt buộc, bỏ qua bộ váy khiến người ta nghẹt thở, xếp xó những đôi giày gót cao chót vót có thể giết người nếu chẳng may vấp ngã, không còn mấy vụ quỳên tiều để sửa sang lại nhà thờ, không còn thực đơn với những món ăn ngập ngựa trong thứ nước xốt không thể tiêu hoá nổi, và cũng không còn những câu đùa vô duyên của ông chú Gérard của anh ấy - một vị khách không mời mà tới. Chỉ có những người mà anh ấy có mối liên hệ đúng nghĩa và thành thật thú nhận với họ: “Lại hỏng nữa rồi, nhưng mà tôi mến bạn.” Tôi nghĩ là ngay cả cả người vợ đầu tiên của anh ấy của nằm trong số đó.

Và chính vì thế mà tôi lại ở đây, một buổi tối thứ Bảy tháng Mười, trong căn hộ xinh xắn chật ních, giữa những người đang vui vẻ thật sự nhờ Jérôme. Vẫn còn sớm, mọi người tươi cười, bàn tán qua lại, và tất cả đều nói về việc anh ấy đã bỏ lỡ những gì, điều gì khiến anh ấy phải nuôi tiếc, trong một bầu không khí khá ư siêu thực nhưng nhẹ nhàng. Cứ như là những người “thất bại vô danh”. Jérôme mở lời khai tiệc:

- Cảm ơn tất cả các bạn đã có mặt tại đây. Tôi chẳng có gì để ăn mừng, ngoài niềm vinh dự được quen các bạn. Mỗi người trong số các bạn đều là một phần của đời tôi. Tôi xin được nói rõ luôn, rằng những

món quà mà các bạn đã hào phóng tặng cho tôi - đặc biệt đối với một số món - sẽ không được hoàn trả lại. Đêm nay, tôi không còn lễ phục bánh bao, tôi không còn trông mong các bạn trả tiền cho tôi đi nghỉ trăng mật, thậm chí tôi cũng chẳng còn vợ. Nhờ vào sự suy đồi mà tôi không nghĩ là mình có khả năng sở hữu, tôi tự hỏi phải chăng nỗi mong mỏi đến buổi tối nay chính là nguyên nhân duy nhất dẫn tới vụ ly hôn với Marie. Vâng, tôi xin gánh chịu tất. Tôi xin làm người tệ hại nhất đối với các bạn, xin làm kẻ đội sổ, xin làm người sa cơ cùng cực. Nếu một ngày các bạn cảm thấy khở sở, nếu bạn cảm thấy tội lỗi vì mình đã thất bại và cảm thấy oán trách bản thân thì hãy nghĩ đến tôi và tôi chân thành hy vọng là các bạn sẽ thấy bình tâm hơn.

Tất cả cùng cười, tất cả cùng vỗ tay, rồi một cô nàng bắt đầu kể về chuyện cô bị cho nghỉ việc ba tuần trước vì đã cười phá vào mặt một gã ngựa non quá khích đang ve vãn cô. Cô nghĩ hẳn chỉ là một gã thừa đực tính đến chào hàng trong khi đó chính là vị CEO trẻ tuổi năng động của khách hàng lớn nhất của sếp cô... Thất nghiệp và một tràng cười nghiêng ngả. Thế là mọi người nối tiếp nhau.

Hết tâm sự này đến tâm sự khác, bữa tiệc được khởi động siêu nhanh, mọi người ai cũng có chuyện để nói với nhau. Chúng tôi không nói chuyện về truyền hình, cũng không nói về những thứ phù phiếm chiếm đoạt vô ích cuộc đời mình. Chẳng ai cần phải uống một giọt nào để trở nên hài hước và hưng phấn. Chỉ có chúng tôi, những con người yếu đuối ở bên nhau. Khi ta tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, tiệc mừng chiến thắng hay mừng một sự kiện thành công, sẽ chẳng bao giờ có được bầu không khí này. Khi nào cũng có một minh tinh hay cặp đôi nào đó chễm chệ trên khán đài, và những người còn lại vây xung quanh nhìn. Có thể chúng ta sẽ chiến thắng khi kỷ niệm những thất bại của mình... Không còn bực danh dự, không còn những vinh quang hão huyền, chỉ đơn giản là niềm hạnh phúc được sống, được kề bên nhau. Có thể chúng ta có nhiều nỗi tiếc nuối để chia sẻ hơn là niềm tự hào. Nhưng dù sao đi nữa, tối hôm đó, dù đã lắng nghe biết bao nhiêu lời thổ lộ, tôi vẫn không dám cất lên lời nào. Quá sợ hãi, quá xấu hổ và có quá nhiều điều để kể. Nếu tôi thổ lộ tất cả những gì mình đã làm hỏng, tôi cần hàng tháng để kể, thậm chí, phải kể thật nhanh...

Tôi đến dự buổi tiệc hôm đó cốt là để đến với Jérôme, quên đi tất cả, thư giãn, và tôi đã không thất vọng. Tuy nhiên những việc kiểu này không thể ngăn được số phận vốn đã định trước dành cho bạn. Người ta không bao giờ biết được khi nào và bằng cách nào nó quyết định rơi xuống đầu bạn.

Đối với tôi, đó chính là buổi tối hôm ấy, và sứ giả của tôi có cái mặt thật buồn cười.

Bước ra ban công để hít thở, tôi thấy mình đang đứng cùng với toàn những người hút thuốc, họ đứng rải rác rít thuốc, lén lút như tội phạm vượt ngục. Trời đã về khuya, hơi lạnh một chút. Tôi nhìn con phố ở dưới kia. Jérôme sống trên tầng sáu, anh ấy được hưởng một góc nhìn thật đẹp về phía những mái nhà và công viên bên cạnh. Tôi tì vào thanh lan can bằng nhôm. Lạnh buốt. Tôi hít một hơi thật sâu, được lắm, đây đâu phải thứ khí đêm trong lành mà tôi đã hít, rõ là luồng khói thuốc của một kẻ đứng cách đó không xa. Tôi ho một chập rồi tìm chỗ khác cầu may. Đây, tốt rồi. Vẫn luôn nhẫn nại. Không khí trong lành tràn đầy trong phổi tôi. Thanh thản. Từ chỗ tôi đứng, tôi nghe thấy tiếng cười vọng ra từ phía phòng khách, hoà cùng thứ âm thanh ồn ã của thành phố đang say giấc. Một thoáng rùng mình khoan khoái.

Tôi bắt đầu nghĩ về tất cả những chuyện mà tôi đã trải qua trong những tháng gần đây. Tôi cảm thấy đã đủ ổn để nghĩ về điều đó với một khoảng lùi, như thể đó là chuyện của một ai khác mà tôi có thể điềm nhiên phân tích. Không có chuyện để cho những vấn đề thật sự nảy sinh. Tôi chẳng bao giờ giải quyết hết được những thứ đó. Quá nhiều, quá thật. Đơn giản là tôi chỉ đi tìm một cái nhìn tổng thể, trung lập, được phân định một cách bình tĩnh, cốt để trong phút chốc tin rằng mình đang được an toàn, đang chế ngự thế trận ở vị thế bất khả xâm phạm.

Chính lúc đó tôi chợt cảm thấy có ánh mắt đang dõi theo mình. Tôi ngoái nhìn và phát hiện ra một chàng trai khá trẻ, vận một chiếc áo len chui đầu rộng thùng thình theo phong cách hippy. Không hiểu tại sao, nhưng gương mặt của cậu ta bỗng khiến tôi liên tưởng tới mặt một chú sóc. Đôi mắt đen nhỏ ngộ nghĩnh, cái mũi chun chun và những chiếc răng dùng để tách hạt. Xin chào gương mặt của sứ giả định mệnh. Cậu ta nhìn tôi chăm chú:

- Chào chị!
- Xin chào.
- Tôi là Kevin, còn chị?
- Julie.
- Chị là bạn của Jérôme à?
- Như tất cả mọi người đến đây tối nay thôi.
- Julie này, điều ngu ngốc nhất mà chị đã làm trong đời là gì?

Câu hỏi đó không khiến tôi hoang mang bằng những câu trả lời vừa tràn về trong tôi. Tôi có thể kể cho cậu ta nghe về lần tôi vừa mặc áo len chui đầu vừa chạy xuống cầu thang để rồi ngã thê thảm với cái đầu bị mắc và hai cánh tay kẹt ở ống tay áo. Một chân bị gãy, hai xương sườn bị rạn và vết tím ở cằm phải mất hơn một tháng mới mờ bớt. Tôi có thể trả lời cho cậu ta rằng đó là khi tôi đang sửa ổ cắm điện, tôi cần dùng cả hai tay để siết chặt phần giá đỡ nên đã xảy ra ý tưởng hết sức thông minh là dùng miệng giữ sợi dây điện. Tôi chỉ nhìn thấy toàn là màu vàng trong suốt một giờ đồng hồ.

Tôi có thể trả lời cậu ta đến năm chục đáp án, đáp án nào cũng đều nực cười như thế, nhưng tôi chẳng nói gì hết. Câu hỏi của cậu ta đối với tôi như một cái tát vào mặt. Tôi chẳng biết cậu Kevin này là ai, tôi cũng biết rõ là mình chưa hề nói gì với cậu ta, ấy vậy mà tôi thấy lòng mình đang sôi lên sùng sục. Điều ngu ngốc nhất tôi từng làm ư? Tôi phải nghĩ đã, bởi tôi có cả một kho. Tôi có thể tùy chọn sắp xếp chúng theo bảng chữ cái hay trình tự thời gian. Chỉ một điều chắc chắn: đối với riêng tôi, lần này, tôi buộc phải trả lời. Tôi sẽ không trốn tránh nữa. Não bộ của tôi không chừa cho tôi một lối thoát khẩn cấp nào cả. Cứ như thể đó là tín hiệu nó luôn đợi để buộc tôi phải đối mặt với câu hỏi mang tính hiện sinh mà tôi từ chối đã quá lâu rồi...

Vậy thì đây, tôi tự nhủ là mình sẽ trả lời rất thành thực, thật đấy. Chính vì thế mà tôi mới tìm đến các bạn. Tôi sẽ kể cho các bạn nghe điều ngu ngốc nhất tôi từng làm trong cuộc đời mình.

Một chú cá heo đen ngụy lặn trong nước quả là tuyệt diệu. Sức mạnh mê hồn của con vật, độ mềm dẻo và tính chính xác giúp nó có thể rẽ sóng phi thẳng về phía con mồi. Nhưng người ta biết chiến đấu chống lại cái gì đây khi vừa mới bị bỏ rơi?

Tôi tên là Julie Tournelle, tôi hai mươi tám tuổi và tôi luôn lo sợ. Không phải tại con cá heo lưng đen kia nhào tới chúng tôi, mà bởi lúc này, cuộc sống không diễn ra đúng như những gì người ta đã vẽ ra cho tôi. Một điều chắc chắn, đó là lẽ ra tôi không nên nhận lời mời đi xuống phía Nam. Tôi lại bị lừa rồi. Carole nói với tôi: “Xuống chỗ chúng tớ chơi đi, cậu sẽ thấy thoải mái ngay. Lâu rồi chúng mình không nghỉ cuối tuần cùng nhau. Tụi mình sẽ có nhiều thời gian trò chuyện. Và cậu sẽ gặp cô con gái đỡ đầu của cậu. Nó lớn lắm rồi, nó đáng yêu lắm, nó sẽ rất vui đấy. Xuống đây đi!”

Đúng là Cindy đã lớn lắm rồi, và tôi tin rằng nó mới chỉ bắt đầu lớn thôi. Chuyện thường mà, con bé chín tuổi. Cũng đúng là nó rất đáng yêu, nhưng vì tôi đã hứa với các bạn rằng tôi sẽ nói toàn bộ sự thật nên tôi sẽ nói rõ thêm về khía cạnh “đáng yêu” kia, nó không tồn tại nổi kể từ buổi sáng đầu tiên ở cùng nhau. Thật kỳ lạ là tôi có thể nói như vậy, bởi vì tôi vốn rất yêu trẻ con. Cơ mà tôi cũng tin rằng mình sẽ yêu các con của tôi nữa, nếu sau này tôi có con. Và như thế là một ngày thứ Bảy đẹp trời của tháng Tám, bạn thấy mình đang ở Antibes^[1], trong một công viên nước nằm giữa hai xa lộ, cùng với vài nghìn người khác, để xem lũ cá to dùng bị nhốt trong mấy cái bể to dùng đang nhảy xổ vào đám cá xạc đin bé tí. Trời đã bắt đầu nóng, nhựa đường dấp dính và giá của một chai nước ngang bằng giá một thùng dầu mỡ. Bạn quay lại bãi đỗ xe, nơi chật kín các xe gia đình có ghế ngồi cho trẻ em, và bạn tự hỏi mình đang làm cái gì ở đây vậy nhỉ. Câu trả lời đến khá nhanh khi đến lúc phải đưa Cindy một cây kẹo bông. Tôi vẫn luôn giữ kỷ niệm đẹp với những cây kẹo bông. Hồi nhỏ, tôi chỉ thấy kẹo bông hơi dính dính trên môi mình mà thôi. Bố mẹ ơi, con xin lỗi: những cây kẹo bông thật kinh dị, nó là một thử thách, một thứ đáng sợ. Nó không chỉ quá to để một đứa trẻ có thể chén hết, nó còn dính khắp người. Nó không chỉ dính trên môi mà còn trên mũi, dính cả vào áo quần, đầu tóc. Tệ nhất là khi đang xếp hàng, một gã to cao đã xô Cindy áp vào người tôi, và thế là cây kẹo bông dính chặt vào chiếc áo sáng màu xinh đẹp của tôi. Một phụ nữ

đáng mền nói với tôi rằng cái đó gọi là “lời nguyện Spiderman”, ám chỉ cái mạng nhện đang dính nhoét kia. Và chúng tôi thậm chí còn chưa đặt chân vào công viên...

[1. Một xã ở tỉnh Alpes-Maritimes, vùng Provence-Alpes-Côte d’Azur ở Đông Nam nước Pháp. (Mọi chú thích không có lưu ý gì thêm đều là của người dịch.)]

Trước màn trình diễn cá heo, người ta dúm vào tay nhau mấy thứ cờ hiệu mang tính giáo dục in hình các con thú nhỏ đang bơi kèm chú thích. “Động vật là bạn bè”, “Chúng ta tôn trọng chúng”, “Trái đất đang lâm nguy”. Đúng thế. Vậy mà cái ngày giống như hôm nay, ngày đen tối của tôi dù mặt trời vẫn đang chiếu sáng, tôi những muốn nói rằng tôi cũng đang lâm nguy đây, ấy thế mà chẳng có một ai làm chú thích cho tôi hết cả.

- Ôi, mẹ đỡ đầu ơi nhìn kia: con rùa, nó tên là Julie! Giống mẹ đó!

- Nó có đôi mắt giống cậu đây, Carole hài hước thêm vào. Nhưng mà hình như nó có vẻ còn biết cách giữ bạn trai, nó...

Tôi không biết bạn lấy đâu ra nghị lực phi thường để có thể mỉm cười trước kiểu đùa cợt đó, trong khi bạn chỉ có mong muốn duy nhất là khóc. Chắc hẳn nó cũng giống như sức mạnh đã ngăn bạn không tặng cho cô bạn một cái tát vì sự khôi hài gây đau đớn như thế. Trời thì nóng, Cindy thì đang khát khô họng, Cindy muốn lấy thú nhồi bông, còn tôi thì đang muốn chết.

Phần còn lại của kỳ nghỉ cuối tuần chỉ còn là một quãng trượt dài xuống địa ngục. Bạn được mời đến một gia đình thực sự, với ngôi nhà nằm giữa vườn hoa, một chiếc xe hai cầu đỗ trước cửa, đồ chơi la liệt trong phòng khách, những bức ảnh trên tường, những câu nói đùa chỉ riêng họ hiểu. Dù họ đã cố tỏ ra nhã nhặn, bạn vẫn cảm thấy xa lạ với thế giới của thứ tình thương mền thương đến là vô vị của những người có may mắn được sống trong đó.

Cindy chơi cho tôi nghe một đoạn sáo. Tôi nghe chẳng thấy quen gì cả. Đó là bản “Nơi nguồn nước trong lành”^[2] bị vắn đục à? Hay là “Khải hoàn ca”^[3] bị phản bội và giết chết? Không. Bản giới thiệu xeri phim mới về anh chàng thanh niên mặt mụn người California phủ kín tường phòng con bé. Sau đó là tiết mục ăn bánh quy nướng cháy. Nếu một ngày nào đó tôi bị ung thư, tôi có thể biết nguyên là do đâu. Tiếp đó, chúng tôi chơi trò “Trang điểm”. Lẽ ra tôi nên bôi thêm mascara quanh lỗ mũi con bé bởi nó chẳng thấy áy náy chút nào khi trét son cho tôi đến tận mang tai.

[2. Nguyên văn là “À la Claire fontaine” - tên một bài hát truyền thống và rất phổ biến tại Pháp.]

[3. Nguyên văn là “L’Hymne à la joie” (gốc tiếng Đức là “Ode an die Freude”) - một chương trong bản giao hưởng số 9 của nhạc sĩ Beethoven do ông chuyển thể từ một bài thơ, sau này được Hội đồng Châu Âu chọn làm bài ca chính thức của Liên minh châu Âu.]

Tuy nhiên, như thế chưa phải là điều tệ hại nhất. Carole không nói dối: chúng tôi đã trò chuyện.

- Dường như việc Didier ra đi lại là một may mắn. Hẳn không phải là người đàn ông dành cho cậu. Hẳn mãi mãi chỉ suy nghĩ như thằng bé lên mười mà cậu thì không thể lo cho hẳn cả đời được.

Các bạn để ý xem, nếu ta thay thế “Didier” bằng “Donovan” và thêm câu “hắn chỉ để ý đến gia tài của cậu thôi” vào cuối, có lẽ nó sẽ thành một đoạn hội thoại trong phim dài tập của Mỹ. Cảm ơn Carole nhé. Cậu thật sự đã giúp mình đấy.

Tôi khóc ròng trong suốt chuyến tàu quay về. Tôi đã gắng hết sức thay đổi suy nghĩ. Ở nhà ga, trong một con uỷ mị, tôi mua tờ tạp chí nói về những ngân thít và các đợt giải độc cơ thể của các siêu sao. Tôi không bao giờ hiểu được tại sao người ta có thể viết một bài báo về trẻ em chết đói trong khi, ở trang đối diện, người ta chuyển ngay chủ đề sang các siêu mẫu ngồi trong xe hơi sang trọng, khoe khoang đồng giẻ lau thật khó mà bện vào người cho được, với mức giá lên đến sáu nghìn năm tiền lương cho những cái “búp trên cành” đang có thể chết ngay khi bài báo này được xuất bản. Chúng ta là ai mà chấp nhận điều này? Tôi giờ đến trang có mục tử vi. “Su tử: hãy biết lắng nghe người ấy của bạn để không dẫn tới to tiếng.” Người ấy nào? Nghe ư, tôi đã chỉ làm mỗi việc đó, và kết quả là gì... “Sức khoẻ: đừng nên lạm dụng sô cô la.” “Công việc: có người sẽ mang đến cho bạn một lời đề nghị mà bạn không thể nào chối từ.” Thế này người ta gọi là một tiết lộ động trời đây. Thật lòng, tôi rất muốn biết người ta đọc thế nào từ các ngôi sao chiếu mệnh, để mà thành không nên lạm dụng sô cô la được nhỉ. Tôi chẳng tin là sao Diêm Vương hay sao Mộc có thể nói với tôi rằng phải ăn cái gì, và những ai khẳng định điều ngược lại thì chỉ ít cũng là quân bịp bợm. Tôi cũng chẳng thể để tâm tới mấy thứ chuyện ngồi lê đôi mách về các sao xẹt, họ đưa ra những tuyên bố gây sốc như kiểu: “Tôi sẵn sàng làm mọi chuyện để được hạnh phúc” hay “Tôi rất thích khi được mọi người yêu mến”. Tôi quảng tờ tạp chí đi.

Rồi tôi cố hiểu xem Cindy muốn vẽ cái gì trên bức tranh màu đẹp để mà nó tặng cho tôi trước khi về. Một con mèo ép trong Tupperware^[4]? Hay một con bọ chét qua kính hiển vi nhỉ? Chẳng ích gì. Tôi khóc. Tôi nghĩ đến Didier. Tôi tự hỏi ngay lúc này đây anh ta có thể đang làm gì. Anh ta đã trải qua kỳ nghỉ cuối tuần thế nào. Anh ta và tôi chia tay nhau cách đây mới chỉ hai tuần nhưng tôi chắc rằng anh ta đã tìm được ai đó khác. Nhạc sĩ, phóng mô tô và bánh bao, típ người đó không độc thân được. Tôi đã bị anh ta xỏ mũi! Khi nghĩ về chuyện đó, tôi thủ thỉ: đồ rác rưởi! Tôi quen anh ta trong một buổi hoà nhạc. Không phải ở Zénith^[5], mà là trong một nhà văn hoá ở Saint-Martin, ngôi làng bên cạnh. Anh ta là ca sĩ trong một nhóm chơi alternative rock, ban nhạc Music Storm. Chỉ riêng với cái tên, lẽ ra tôi đã phải đề phòng. Tôi đi cùng hai người bạn gái. Chỗ ngồi miễn phí nên chúng tôi mới đến xem. Âm thanh quá lớn, mắt tôi bị máy liên tục. Thật tệ, nhưng Didier đang ở đó, đứng dưới ánh đèn, giữa những gã đang cuồng loạn như thể siêu sao nhạc rock. Anh ta hát thứ tiếng Anh lơ lơ, nhưng anh ta bảnh trai. Thứ đầu tiên mà tôi ấn tượng, đó là cặp mông của anh ta. Cô bạn Sophie của tôi luôn nói rằng chỉ có những gã tồi mới có cặp mông đẹp, mà mông của Didier thì lại quá đẹp. Sau buổi hoà nhạc, tôi nhìn vào mắt anh ta, và mọi chuyện tiến triển rất nhanh. Tôi vẫn không thể hiểu nổi tại sao, nhưng anh ta đã quyến rũ tôi. Một phần tư số nghệ sĩ là những kẻ tồi tệ, một phần tư kia là thanh niên hư hỏng, nửa còn lại thì không tài nào xác định được. Một tiếng sét ái tình thực sự. Ôi ưót át làm sao... Người ta luôn nhớ những gì đã khiến mình thấy hài lòng nhất khi mới gặp ai đó. Lẽ ra tôi chỉ nên dừng lại ở cặp mông của anh ta. Chúng tôi đi chơi cùng nhau, tôi đi theo anh ta tới khắp các buổi biểu diễn. Tôi đã trải qua hai mươi sáu năm chưa bao giờ đặt chân vào một quán cà phê nào, vậy mà trong vòng ba tháng, tôi biết hết các quán trong vùng. Vì anh ta, tôi đã bỏ rơi hết bạn bè mình. Anh ta nói với tôi rằng anh ta cần tôi. Tệ hơn cả là khi anh ta “viết nhạc”. Anh ta luôn cảm thấy khó chịu, trừ những lúc đi cùng người khác. Anh ta có thể ngồi hàng giờ không nhúc nhích trước ti vi nhưng, chỉ trong giây lát, anh ta bỗng trở nên tức tối. Anh ta bỏ ra ngoài phóng xe máy đi lòng vòng, có lẽ phải có ai đó mua cho anh ta cái phanh xe mới được. Mọi người vẫn nói rằng những người nghệ sĩ khi sáng tạo thường trải qua những giai đoạn kiểu đó. Tôi tin đó là sự thật, ngoại trừ những người có tài năng. Lúc nào chúng tôi cũng ở cùng nhau. Tôi nghe anh ta kể hàng ngàn câu chuyện về những việc anh ta đã làm, tôi quan sát anh ta lật từng trang tạp chí xe máy, tôi ngắm anh ta làm tình với tôi khi anh ta có nhu cầu, tôi chăm

chú nhìn anh ta tìm cảm hứng trong mấy thứ linh tinh - Internet hay mấy gói bông mật. Có cảm hứng gì từ thứ đó nhỉ, sáng tác về bông mật ư? Tôi có thể ngu ngốc đến vậy cơ đấy... Để giúp anh ta, tôi quyết định bỏ học và kiếm việc làm nhanh trong một ngân hàng, tại hệ thống Tín dụng Thương mại Trung tâm. Ban ngày, tôi nai lưng trong các cuộc hội thảo để học cách thúc đẩy việc tâu tán bất cứ thứ gì cho các khách hàng đã sạt nghiệp, rồi tối đến, là những buổi biểu diễn và những cơn khủng hoảng tinh thần. Tôi chưa kể cho các bạn nghe về buổi tối đã xảy ra một màn hoang tưởng nhỉ, ở đoạn điệp khúc thứ hai, Didier gieo mình xuống phía dưới khán giả “của anh ta” để được họ nâng lên như siêu sao nhạc rock, chỉ có điều, trong cái hội trường Monjouilloux bé tí ấy, hai chục cái đầu ở đó đã giãn ra và anh ta rơi xuống đất đánh bệt một cái. Lẽ ra tôi phải nhận ra đó chính là điềm báo.

[4. Tên một hãng sản xuất các dụng cụ cắt trĩ, bảo quản đồ ăn.]

[5. Hệ thống các sân khấu biểu diễn lớn của Pháp với sức chứa khán giả từ vài nghìn tới vài chục nghìn người.]

Theo đúng logic, Didier chuyển đến ở nhà tôi. Tôi chi trả tất cả mọi thứ. Anh ta cư xử với tôi như với một đứa con gái hâm mộ đi theo cổ vũ ban nhạc. Tôi hiểu rõ điều đó nhưng sau mỗi lần như thế lại là những lời ăn năn của anh ta. Câu chuyện kéo dài trong hai năm. Tôi vẫn tự nhắc mình rất kỹ rằng tôi và anh ta không nên sống cùng nhau nhưng tôi đã thú nhận với các bạn rồi, tôi thường cảm thấy rất khó khăn để đương đầu với thực tế ngay trước mắt. Vậy đó, chàng ca sĩ đã ra đi còn tôi thì bị kẹt lại trong công việc kiếm cơm ở cái ngân hàng “duy nhất trung thực” kia. Bắt đầu từ khi đó, mọi thứ đều sụp đổ. Đầu tiên là nỗi cô đơn, sau là những buổi tối cùng các cô bạn độc thân khác. Chúng tôi cùng chơi các trò chơi xuẩn ngốc, chúng tôi khiến nhau tin rằng mình đang tự do và cuộc sống đẹp biết bao khi không có những thằng đàn ông ngớ ngẩn. Chúng tôi nhai đi nhai lại đoạn điệp khúc nhạt dần, khi một đứa trong số chúng tôi cuối cùng cũng yêu. Chúng tôi cố vững tâm hết sức có thể. Tôi nói “một đứa trong số chúng tôi”, nhưng nếu nói là “một người trong số họ” thì đúng hơn, bởi vì với tôi, đây thực sự đã là quãng thời gian khó khăn vô cùng. Không có gì, nada, que dalle, oualou^[6]. Những bữa tiệc ngày một vắng người. Thỉnh thoảng, vài cô bạn cũ lại quay trở lại. Câu lạc bộ của những cô nàng bị bỏ rơi. Sau rốt, khi tôi nghĩ về nó, thứ xúc động nhất, đó là những điều mà chúng tôi không nói ra với nhau. Những ánh mắt xa xăm hơn nhiều thứ hài hước mà chúng tôi vẫn bám víu. Ở đó có một thứ cảm thương triu mến, vụng về, ngốc nghếch, nhưng có thật. Không phải bởi những trò chơi xuẩn ngốc họ quay trở lại,

mà bởi một điều, một thứ đoàn kết đầy e lệ. Và khi mỗi người đã trở về ngôi nhà của mình, lẻ loi, những câu hỏi thực sự đang chờ đợi các bạn: Ta đã yêu hay chưa? Đã đến lượt ta hay chưa? Liệu tình yêu có thực sự tồn tại?

[6. Từ mượn, tất cả đều có nghĩa là “không có gì”.]

Rời khỏi nhà ga sau hai giờ mười bảy phút khóc lóc trên tàu, tôi đã ở đây. Tôi đi bộ hết cả nửa thành phố. Đó là một buổi tối mùa hè tuyệt đẹp. Tôi vội vã tìm về con phố của mình, về thế giới bé nhỏ của tôi, nhưng duyên số chưa đặt dấu chấm hết đối với tôi như vậy. Người ta vẫn tin rằng mình có thể biết rõ về cuộc sống xung quanh, song đôi khi chỉ cần một chút thay đổi thôi và bạn không thể ngờ được rằng cuộc đời của bạn sẽ đổ cả xuống sông xuống biển. Vậy đó, người ta chẳng bao giờ biết trước được rồi mình sẽ ra sao.

Tôi yêu con phố của tôi. Nơi đây có một cuộc sống đích thực, một bầu không khí riêng. Những nếp nhà cổ kính, nhỏ nhắn có đủ thứ trên các dãy ban công, cây xanh, những chiếc xe đẹp và cả lũ chó. Về mặt thương mại, mọi người được hưởng những dịch vụ tuyệt vời; ta có thể tìm mọi thứ, từ hiệu sách nhỏ cho tới tiệm giặt là. Con phố không phải là tuyến giao thông huyết mạch, vì thế mọi người đều phải có công có việc thì mới lui tới nơi này. Địa hình ở đây dốc nhẹ về phía Tây. Khi mặt trời lặn, ta có thể sẽ nghĩ rằng phía dưới, đằng xa kia, là bên cảng, là chân trời, là biển cả, trong khi bờ biển gần nhất cách đó phải đến hàng trăm ki lô mét. Tôi đã lớn lên từ hai xóm nhà ở đây. Khi bố mẹ tôi chuyển xuống sống những ngày hưu trí dưới miền Tây Nam, thì tôi lại muốn ở lại. Tôi đã quen tất cả mọi người và tôi có cảm giác được sống trong ngôi nhà của chính mình. Lần duy nhất tôi muốn ở lại. Tôi đã quen tất cả mọi người và tôi cảm giác được sống trong ngôi nhà của chính mình. Lần duy nhất tôi muốn bỏ đi, là ngay sau khi Didier ra đi. Đã có quá nhiều kỷ niệm – thực ra, nhất là toàn những chuyện chẳng ra gì cùng anh ta. Nhưng, những chuyện vui vẻ lại mau chóng thảng thệ. Tôi ngắm nhìn những người ra đi khám phá thế giới, những người xếp hành lý đến sống một năm ở Chilê, những cô nàng lấy chồng người Úc, những người mua vé máy bay đi mà không định ngày về. Tôi không làm được như vậy. Tôi luôn cần phải có điểm mốc, cần có thế giới của tôi, và nhất là những người sống trong đó. Đúng là tính tôi rất dễ quyến luyến. Đối với tôi, cuộc sống trước tiên phải là những người cùng ta tạo dựng nên nó. Tôi yêu gia đình mình nhưng một năm tôi chỉ gặp họ có hai lần, trong khi với bạn bè, hầu như ngày nào tôi cũng gặp. Bà con xa không bằng láng giềng gần. Người bán bánh mì của tôi, bác Bergerot, cũng là một phần trong cái gia đình thú vị này. Bác để ý nét mặt tôi, trò chuyện với tôi, bác biết tôi từ ngày tôi còn bé tí và tôi tin rằng đôi lần, dù tôi đã ngàn này tuổi rồi, bác vẫn cứ lưỡng lự muốn dúm cho tôi một chiếc keo cùng tiền lẻ trẻ lại. Ngay cạnh cửa hàng của bác là cửa hàng của bác Mohamed, một quầy tạp hoá mang tên “Chez Mohamed”^[1]. Cửa hàng vẫn mở từ bảy đến giờ. Đó là chủ tiệm thứ ba tên là Mohamed mà tôi quen. Tôi nghĩ rằng chỉ chủ tiệm đầu tiên có tên như vậy thôi và những người mua lại sau này đều muốn được người ta gọi giống như thế còn hơn là phải thay đổi biển hiệu.

[1. Tại nhà Mohamed]

Càng tiến về phía con phố của mình, tôi càng cảm thấy dễ chịu. Nếu một ngày tôi bị mất hết khái niệm về thời gian, nếu tôi trở nên loạn trí, tôi vẫn sẽ tìm được cách để biết hôm nay là ngày thứ mấy. Có một mẹo nhỏ, đó chính là ở chiếc tủ bày hàng của người bán đồ ăn tự chọn Trung Hoa, chú Ping. Vài lần, tôi tự hỏi mình, cũng hỏi cả chú ấy nữa, rằng liệu tên của chú có phải là tên giả hay không. Qua năm năm, vốn tiếng Pháp của chú ấy hầu như không được cải thiện gì hết, nhưng tôi hầu như chắc chắn rằng kiểu của chú ấy là như thế rồi. Muốn biết các ngày trong tuần, ta chỉ cần đọc tấm biển lớn có hình những con tôm để tự nhiên không tâm uớt. Thứ Bảy, là hình tôm rang muối tiêu. Chủ nhật, tôm ngũ vị. Thứ Hai, tôm xốt chua ngọt-chua là chính. Thứ Ba, cũng ớt Tứ Xuyên và, thứ Tư, xốt cay xé họng. Nếu bạn đến đây, đừng bao giờ mua gì sau ngày Chủ nhật. Một lần, khi tôi mới chuyển tới đây, tôi đã gọi món vào tối thứ Tư. Tôi đã có một trận ốm bê bết. Trong suốt ba ngày, tôi chỉ ở trong nhà vệ sinh. Cuối cùng, tôi cũng đã biết cách để đọc thực đơn mỗi ngày.

Hôm thứ Hai đó, khi tôi trở về nhà, trời vẫn còn sáng và tiết trời mát dịu. Tôi nhâm nhi tận hưởng khoảng khắc ấy. Tôi đi ngang qua trước nhà Nathalie, cửa sổ nhà cô ấy vẫn sáng đèn. Khi về gần tới nhà, tôi chợt nhận ra thứ cảm xúc đó có thể so sánh với cảm giác của người đang được xỏ đôi chân mệt mỏi vào đôi giày đi trong nhà yêu thích của mình. Sau ba ngày ở nhà Carole, cuối cùng tôi đã trở về với nơi dành cho tôi, lãnh địa của tôi. Tôi tin rằng ngay cả Didier ngu xuất cũng phải biết rằng hẳn sẽ chẳng bao giờ được quay trở lại chốn này. Bắc Mohamed đang chắt đóng đám quả mơ bằng động tác của một nghệ sĩ.

- Chào Juile.

- Chào bác Mohamed.

Khi về tới trước cửa khu chung cư, mọi thứ đều đã đâu vào đó. Tôi bấm mã mở cửa, đẩy cánh cửa rồi đi thẳng tới hòm thư. Tôi mở cánh cửa hòm thư bé xíu của mình. Hai hoá đơn và tờ quảng cáo. Trên phong bì, người ta viết rằng tôi có thể trúng lượng thức ăn cho mèo nguyên một năm. Tôi không nuôi mèo và tôi cũng chưa ăn đồ ăn chó mèo bao giờ. Rồi họ bảo chúng ta hãy tiết kiệm giấy để cứu hành tinh. Chừng nào họ mới thôi làm chúng ta bị ngập lụt nhỉ...

Khi khép cánh cửa hòm thư của mình lại, tôi nhìn thấy cái tên trên hòm thư bên cạnh. Tôi được biết là hai người sống trên tầng ba đã chuyển đi khi họ có đứa con thứ hai, nhưng tôi không biết rằng đã có người mới

chuyển đến đây. “Ông Ricardo Patatras^[2]”. Đây mà là tên sao? Người ta sẽ tự hỏi rằng có phải trong vùng có một gánh xiếc và phải chăng anh hề trong gánh xiếc đã quyết định tới sống ở đây... Nghiêm túc mà nói, chế giễu thì không hay chút nào, dẫu biết vậy. Tôi đứng một lúc để đọc đi đọc lại biển ghi tên của người mới đến với nụ cười ngu ngốc thoáng trên mặt. Nụ cười đầu tiên của kỳ nghỉ cuối tuần.

[2. Từ “Patatras” trong tiếng Pháp dùng để chỉ tiếng ngã mạnh xuống đất, tương đương với các từ “Oạch”, “Uych”,... trong tiếng Việt.]

Tôi lên tới căn hộ của mình. Tôi gọi cho Carole để báo với cô ấy rằng tôi sẽ về nhà an toàn và rằng, tiếc thế, cái gã tóc nâu cao lớn ngòi ghê đời điện tôi trên tàu hoả đã không thử cưỡng hiếp tôi. Tôi cho máy giặt quay. Tôi đi tắm, và các bạn có đoán được không? Tôi không ngừng nghĩ tới cái tên đó. Ông ta bao nhiêu tuổi nhỉ, cái ông Ricardo Patatras này? Mặt mũi ra sao? Với một cái tên như vậy, hãy cho trí tưởng tượng của bạn được bay xa. Nếu “Francois Dubois” đến sống ở tầng trên, bạn có cảm giác như ình đã biết hết rồi, cũng có thể là sai. Chắc chắn là khác, bởi vì, khi nghĩ lại cái tên đó, tôi có quen một Francois Dubois hồi học lớp năm và lần cuối tôi nghe nói về cậu ấy, đó là lần người bán hoa đến ai ủi mẹ cậu ấy khi con trai bà đã bị kết án hai năm tù treo cùng một đồng tiền phạt vì tội buôn bán dầu ô liu pha tạp. Vậy đấy... Còn Ricardo Patatras, dẫu sao lại là một chuyện khác hẳn. Nó ngân lên mạnh mẽ, ngân lên mãnh liệt, như tên của một nhà thám hiểm Argentina bảo vệ quyền lợi của đám đười ươi, như họ của người đã phát minh ra phương thức sấy khô trên cao, hay như cái tên của ảo thuật gia. Tây Ban Nha phải đi ở ẩn vì đã dung kiếm xiên vào nữ công sự của mình, và rồi anh ta không bao giờ bình phục được nữa vì anh ta luôn thăm yêu người công sự ấy. Cái tên đơn giản ấy mà gọi lên bao nhiêu điều, không chỉ là một người hang xóm chung cư tẻ nhạt. Và đó, đột nhiên, khi đứng dưới vòi hoa sen, tôi đã tìm cho mình mục tiêu mới của cuộc đời: xem ông ta trông ra làm sao. Tôi khoá vòi nước rồi vớ lấy khăn tắm. Đứng lúc đó thì tôi nghe thấy tiếng bước chân từ phía cầu thang. Tôi nhà tới để nhòm qua lỗ cửa xem có phải ông ta đang lên hay không. Tôi lồm lên như con điên và rồi tôi bị trượt. Nếu tôi thích mấy trò chơi chữ đơn giản, có thể tôi sẽ nói “oạch”, nhưng thực ra ó là từ “uych”. Tôi trần như nhộng trên sàn, thẳng cẳng và trải qua cơn đau đón khó tả. Thật ngu xuẩn! Tôi thậm chí còn chưa nhìn được mặt ông ta, ấy thế mà ông ta đã khiến tôi làm một việc ngu ngốc thế này. Đó là lần đầu tiên. Không phải lần cuối cùng, cũng chưa phải là lần tệ hại nhất.

Tôi không biết liệu có ai thích làm việc trong ngân hàng không, chứ tôi là tôi chúa ghét. Đối với tôi, các ngân hàng tượng trưng cho thất bại của nền văn minh. Khách hàng và đội ngũ nhân sự, tất cả đều bất hạnh khi tới đây, nhưng họ không còn sự lựa chọn nào khác.

Mỗi buổi sáng, khi tới ngân hàng, chúng tôi phải kiểm tra tình trạng các máy giao dịch tự động và, nếu có điều gì đó không ổn thì phải thông báo cho đội bảo trì. Còn nếu chỉ là vấn đề dọn vệ sinh máy móc, chúng tôi bắt buộc phải tự mình giải quyết. Bạn có nhận điều gì không? Người ta đặt các máy rút tiền tự động khắp nơi nhằm tống khứ chúng tôi, ấy thế mà, chúng tôi còn phải chăm sóc chúng. Nó giống như việc bạn vừa phải chăm nuôi, vừa phải đánh rang và trang điểm cho một kẻ ăn bám ngoài trái đất mà rồi rồi cuộc nó cũng nuột sống bạn vậy. Sáng nay, không có gì ngoài tấm đề can quảng cáo cho một nhóm rap. Bỗng nhiên, tôi hình dung ngay ra tấm poster của Music Storm quảng cáo về chuyên lưu diễn thảm hại của họ. Đó, không cần phải ép tôi lau dọn đâu nhé. Tôi xử lý nó ngay và luôn rồi.

Đề vào được ngân hàng trước giờ mở cửa, mọi người phải đi qua khoang kiểm soát hai cửa^[1]. Mỗi lần thấy mình bị nhốt trong cái hộp thủy tinh ấy, tôi lại run lên với suy nghĩ liệu rằng Géraldine ngu xuẩn có thể sẽ ấn nút nhá cho tôi một liều khí gây mê luôn có sẵn trên trần nhà thay vì nhấn nút mở cửa phía trong. Tôi hình dung thấy mình đang ngộp thở như con cá trong túi ni long thủng ở hội chợ, đang quằn quại giãy chết. Suy nghĩ cuối cùng của tôi sẽ là gì nhỉ? Tôi cố tự nhủ rằng mình có thể thốt ra điều gì đó đúng mực và mang tính lịch sử, tuy nhiên tôi tin rằng nó sẽ là: “Đồ vô dụng, Géraldine!” Cô nàng sẽ chẳng bao giờ được làm trợ lý nếu không có cặp đùi tỉ lệ nghịch với chiều dài những chiếc váy thường mặc.

[1. Lối đi kiểm soát an ninh trong ngân hàng gồm hai lớp cửa kính. Khách nhấn chuông để mở lần lượt từng lớp cửa. Giữa hai lớp cửa có trang bị hệ thống camera giám sát và hệ thống phun khí gây mê được kích hoạt trong trường hợp phát hiện có kẻ gian đột nhập.]

Hôm đó, tôi vẫn sống sót trong khoang kiểm soát và cánh cửa đã được mở ra.

- Chào Julie. Ở ngày, cậu đi khắp khiêng đây à! Có chuyện gì thế?
- Tớ bị trượt chân trong phòng tắm.

- Cậu vẫn phóng đấng thế à!

Tôi không trả lời. Géraldine thăm hại. Chắc chắn là với than hình lý tưởng của mình, cô nàng chẳng bao giờ có thể đi tắm mà không phóng đấng. Ngay cả khi đi đổ rác, cô nàng cũng phóng đấng. Tôi tin rằng về bản chất thì cô nàng chẳng ác độc gì; tôi còn thấy quý cô nàng là đằng khác. Nhưng khi nhìn một phụ nữ trẻ đẹp tuyệt vời cứ thay người yêu như thay áo, đã thế lại còn thành đạt nữa, ta sẽ thấy rất hài lòng khi tự nhủ rằng ả ta thật là ngớ ngẩn, chỉ bởi ta có chút ghen tị ấy mà.

Đúng lúc tôi chuẩn bị vào vị trí của mình phía sau quầy thanh toán thì Mortagne thò đầu ra khỏi phòng làm việc của lão ta.

- Cô Tournelle, cô có thể đến gặp tôi được chứ?

Mortagne, ông chủ chi nhánh. Con gà trống thống trị một bầy gà mái. Một sự thanh trừng. Đôi khi, tôi có cảm giác như lão ta thực sự bị thuyết phục bởi những gì được nói đến trong các tờ rơi đưa cho khách hang. Trang phục của lão, có thể gọi đó là quần áo hoá trang của trẻ em cũng được. Thế giới này chắc phải đảo lộn thì kiểu người này mới có thể có trách nhiệm được.

- Mời ngồi, Julie.

Lão ta ngồi trên ghế bành như chiếc Airbus với hai động cơ phản lực bị chết máy. Lão nheo mắt lại để đọc chữ trên màn hình máy tính. Hôm nay là sáng thứ Ba, ngày làm việc đầu tuần của chúng tôi, hẳn là lão sẽ tạo áp lực cho tôi bằng các thứ “mục tiêu”.

- Có phải cô quản lý tài khoản của bà Benzema không nhỉ?

“Đương nhiên rồi, đồ ba ngơ, điều đó viết trên phiếu khách hàng của bà ta kìa.”

- Vâng thưa ông, chính là tôi.

- Tuần trước, bà ấy đã gần như ký bảo hiểm xe và nhà ở với chúng ta. Bà ấy cũng muốn mở một sổ tiết kiệm cho con gái bà ấy. Thế rồi, bỗng nhiên, không gì nữa cả. Cô đã có một buổi hẹn gặp bà ấy đúng không nhỉ?

- Vâng thưa ông, thứ Năm tuần trước.

- Vậy sao cô không để bà ấy ký hợp đồng?

- Bà ấy muốn nhờ tôi tư vấn...

- Càng hay, rất tích cực đó chứ. Chúng ta ở đây là để tư vấn mà.

- Bà ấy sẵn sàng ký tất cả những thứ đó bởi vì, để đổi lại, ông đã đồng ý cho bà ấy một tài khoản thấy chi.

- Đúng thế. Với bà ta, tôi đã chốt thoả hiệp hai bên cùng có lợi. Đó cũng là nghề của chúng ta mà.

Nhưng không, các bạn hãy nhìn cái vẻ đắc thắng của lão ta kia, cái cà vạt bé tí cùng keo bôi trên tóc. Kẻ ngu ngốc tội nghiệp. Chẳng còn tí đạo đức, chẳng còn tí lương tri. Nếu tôi là đàn ông, tôi những muốn đứng lên và đá vào bàn làm việc của lão, chỉ như thế mới thể hiện được cho lão thấy một cách đơn giản và sơ đẳng rằng tôi khinh bỉ lão đến mức nào. Nói chung, tôi không chắc rằng về bản chất thì phụ nữ thanh lịch hơn nam giới. Vấn đề thực sự ở đây, là chị em bị hạn chết nhiều hơn khi tè ở mọi nơi mọi chỗ.

- Cô nghe tôi nói chứ, cô Tournelle?

- Tất nhiên rồi, thưa ông.

- Vậy hãy giải thích cho tôi đi.

- Tôi không nỡ cưỡng ép bà ấy. Tôi có cảm giác như đang lạm dụng lòng tin của bà ấy...

- Cô nghĩ cô ở đâu? Ta đâu phải đang ở hội Những Huynh đệ của người nghèo^[2]? Trên thế giới này, chỉ tồn tại một quy luật duy nhất: ăn hay bị ăn. Thế nên, khi đề cập đến việc ký vào một bản hợp đồng thoả đáng với khách hàng mà hơn nữa, chúng ta còn đang có thiện chí giúp đỡ họ, tôi không thấy chút gì là chúng ta cưỡng ép họ hết cả! Cô cần phải hiểu triết lý của cái nghề này, nếu không thì xin mời cô ra bàn tiếp tân và làm việc.

[2. Petit Frères des pauvres, tổ chức từ thiện được thành lập với mục đích giúp đỡ những người già gặp hoàn cảnh khó khăn như cô đơn, nghèo khó, bệnh tật.]

Lão ta như một chó pitbull mang học vị tiến sĩ rơm. Một bên nhếch mép lên đầy thù hận của lão đột ngột biến mất và miệng lão nhếch ra cười như vừa bị điện giật. Lão xuống giọng, nói tiếp:

- Được rồi, tôi sẽ không làm cô phải khổ nữa. Trông cô có vẻ khá là mong manh với cái chân thương tật thế kia. Tôi cho qua lần này, nhưng lần sau tôi sẽ buộc phải áp phạt cô đấy nhé.

Tôi đứng lên và ra khỏi phòng. Bạn chớ bao giờ quên một thực tế bất di bất dịch: điều tồi tệ nhất trên đời này không phải là các đầu trường, mà là sự bất công.

Dù ngày hôm nay khởi đầu khá là thảm hại, tôi vẫn không xuống tinh thần một giây nào. Tôi chỉ nghĩ đến một điều: tối nay, tôi sẽ lại đứng gác ở cạnh cửa để theo dõi qua lỗ phim. Vài tiếng nữa thôi, rốt cuộc tôi cũng sẽ khám phá được tay Ricardo Patatras bí ẩn kia trông ra làm sao.

Khi về tới nhà, tôi ra lấy thư của mình và, khi đã chắc chắn là không có ai xuống cầu thang, tôi nhón chân để nhòm xem hòm thư của ông Patatras có gì bên trong hay không. Tôi thấy có hai hay ba chiếc phong bì chưa được lấy đi, điều đó có thể xem như ông ta chưa về. Như vậy là tôi còn cơ hội để nhìn thấy ông ta khi ông ta đi ngang qua cửa nhà tôi. Cũng có thể ông ta chỉ đơn giản là quên không lấy thư, thì coi như tôi đã chờ đợi vô ích.

Quyết định xong, tôi leo lên nhà. Chương trình cho buổi tối của tôi đã đầy ắp. Tôi tự dự liệu rất nhiều điều. Tôi đã vớ một tờ trong sấp báo miễn phí đầy những tin tuyển dụng trong vùng. Từ khi nhìn thấy mẫu tin tuyển dụng be bé của Mortagne, tôi bắt đầu tự nhủ rằng đã đến lúc phát triển sự nghiệp của mình ở một nơi khác. Tôi thấy thật dễ chịu, chiếc ấm đun nước pha trà đã bắt đầu nóng lên.

Kế hoạch của tôi đơn giản đến mức không thể thất bại được. Tôi ngồi ở bàn, không bật ngạc, tôi dò các tin rao vặt và, ngay khi nghe được tiếng bước chân trên cầu thang, tôi sẽ phi thật nhanh – trong khi để ý xem chân mình có khô ráo không và kiểm tra lại để không có gì có thể cản đường chạy của tôi ra tới cửa. Thực ra, tôi có phóng đại đôi chút, chứ khoảng cách từ chỗ tôi ngồi – tức từ bộ ghế xa long – ra đến cửa, chắc chỉ vón vện hai mét bảy mươi...

Tôi đang ở mục tuyển dụng nhân viên bán hàng tận nhà hấp dẫn – tử vi có vẻ đáng tin hơn rồi đây, tôi đã từng nói với bạn về điều này rồi nhỉ - thì đúng lúc đó tôi nghe thấy tiếng độn. Tôi rón rén tiến lại gần, rồi áp mặt vào cửa để nhòm qua lỗ nhìn. Có ai đó đã bật công tắc hẹn giờ. Tôi nhìn thấy rõ khoang cầu thang, mọi thứ đều biến dạng, thành hình tròn, như đang ở trong mắt cá. Tôi nghe tiếng bước chân đi lên, mang theo một thứ gì đó nặng nặng. Tiếng còm cộp đều đều. Miễn sao đó là quý ông Patatras! Cái gì đó nặng nặng, chắc hẳn là đồ đạc của ông ta chuyển đến đây rồi. Nếu ông ta già và có vẻ tử tế, tôi sẽ chạy ra giúp. Ít nhất tôi cũng nợ ông ta. Tôi nghĩ đến ông ta suốt cả ngày hôm nay. Đột nhiên, từ khúc ngoặt xuống dưới tầng một, tôi trông thấy một cái bóng. Không thể nhận ra bóng của ai. Tôi nghe thấy tiếng thở mệt mỏi. Tôi thoáng thấy một bàn tay nắm vào thanh vịn đã mòn vẹt, tiếng bước chân chậm chạp. Đột nhiên, một khuôn mặt: bà

Roudan, người phụ nữ lớn tuổi sống trên tầng năm. Thường thì tôi thấy rất vui khi được gặp bà, nhưng không phải lúc này. Bà kéo theo chiếc xe đẩy đi chợ đầy ú ụ - thật là lạ với một phụ nữ lớn tuổi sống độc thân. Đây không phải lần đầu tiên tôi thấy bà với gánh nặng như vậy. Dù trông bà mập mạp nhưng chắc bà cũng không thể ăn quá nhiều. Bà có thể làm gì với ngần ấy đồ ăn đây?

Tôi thấy thất vọng và hơn nữa tôi thấy khó chịu. Nếu tôi ra ngoài để giúp bà Roudan, bà có thể sẽ thấy phiền khi bị người khác bắt gặp và bà sẽ nghĩ rằng tôi bỏ thời gian để rình mò những người trong chung cư đi qua đi lại. Và nếu tôi không ra ngoài, tôi thật vô lương tâm khi để bà kéo một đồng đồ nặng như thế. Đúng thế, bà Roudan thật tử tế, lúc nào cũng đáng mến. Tôi chưa bao giờ nghe bà nói xấu về bất cứ ai. Hơn nữa, tôi cũng thấy thương bà, vì bà sống cô độc và những người lẻ loi luôn khiến tôi cảm thấy xáo động. Khi tôi u sầu, thật sự rất buồn, tôi tự nhủ rằng bốn mươi năm nữa tôi sẽ giống như bà, ăn để duy trì sự sống và không chờ đợi ai. Mặc dù đã lên tinh thần như thế mà tôi vẫn không thể thuyết phục mình rằng ra giúp bà là lựa chọn đúng đắn. Đợi đến lúc tôi đồng tình được với chính mình, bà đã có thể đi lên đi xuống cả chục lần ấy chứ. Chẳng ra thể thống gì.

Tôi ngộp lặn trong đám tin rao vặt vặt vãnh ấy. Thật nản quá đi. Còn có cả đi chẵn dê núi Pyrénées. Ngoài phô mai, ta có thể lấy long dẹt thành chần, phần còn lại, tôi được biết là ta có thể làm xúc xích và pa tê. Vẫn không thể tệ bằng việc bán tin dụng tiêu dung.

Tôi ăn một quả táo và lại có tiếng động. Tôi quay trở lại vị trí quan sát. Lần này, những bước chân nghe lạnh lẽo hơn. Tôi không nghĩ ra ai ngoài cô gái trẻ sống trên tầng năm, nhưng tôi nghĩ hẳn cô ấy đang đi nghỉ rồi chứ. Thật ngốc nghếch, nhưng tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn. Chiếc bóng mới xuất hiện, một bàn tay đàn ông. Một cái bóng khá lớn. Người đó bước vào chỗ ngoặt khi đèn tự động bị ngắt. Tất cả tối om, và tôi không biết đó là ai, nhưng người đó bị ngã, và không phải chỉ là ngã nhẹ. Cú ngã gây tiếng động như khi người ta vút nửa tá lợn con vào khu cầu thang vậy. Ông ta chửi thề. Tôi không hiểu ông ta nói gì nhưng, qua chất giọng, cứ như thể Chúa đang bị nhiec ra trò, có thể chỉ bằng cách nhún giọng. Tôi như người điên. Tôi muốn mở ngay cánh cửa ra, bật lại đèn rồi chạy về nhà đủ nhanh sao cho ông ta không nhìn thấy tôi để tôi lại về quan sát ông ta từ nơi trú ẩn phía sau lỗ chim. Chắc hẳn ông ta đã bị một vố đau điếng. Ông ta xoa bóp. Tôi không biết xoa ở đâu, bên ngoài tối om. Ông ta lại chửi tục, rồi dò dẫm bước lên. Ở đó, ngay lúc đó, tôi dám móc mắt gã khốn nào đã chinh lại cho

thời gian hẹn giờ công tắc trở nên ngắn đến thế. Ricardo Patatras đang ở đây, tôi cảm thấy sự có mặt của ông ta, tôi nghe thấy tiếng bước chân của ông ta ở ngay phía bên kia cánh cửa. Ông ta bật công tắc ngay cạnh chuông cửa căn hộ của tôi. Đèn sang trở lại, nhưng không thể nhìn thấy ông ta từ góc nhìn này. Mặt tôi có ép sát vào cánh cửa đến méo cả đi cũng vô ích, không thể làm gì khác. Có là mắt cá thì cũng chịu. Ông ta tiếp tục đi lên. Thật đáng ghét... Một lỗ hồng lớn về tinh thần. Một buổi tối vô dụng. Một cuộc đời uổng phí. Rồi sẽ có ngày, hành tinh này cuối cùng rồi sẽ nổ tung

Thật không dễ dàng gì, nhưng tôi đã hứa là sẽ trung thực với các bạn. Vậy thì đây: từ buổi tối hôm đó, tôi sống như một con thú, bị giày vò bởi nỗi ám ảnh bệnh hoạn về việc cố nhìn thấy ông ta cho bằng được. Tôi đi làm như một cái xác sống. Tôi thậm chí còn không biết mình đang nói chuyện với ai. Tôi nói vâng với tất cả mọi người. Thậm chí tôi cũng quên luôn thanh toán các hoá đơn của mình... Chuyện đó kéo dài suốt cả một ngày.

Buổi tối thứ hai liên tiếp, tôi chạy trên đường về, tôi kiểm tra thư trong hòm của ông ta. Động tác của tôi thậm chí đã trở nên thành thục. Tôi nhấc tấm chớp của hòm thư ra và dùng chiếc đèn pin nhỏ soi vào bên trong để chắc rằng đó không phải đồng thư từ hôm qua. Một con khùng thật sự! Nếu biết tôi, hãn đạo diễn Hitchcock có thể lấy tôi làm đề tài cho bộ phim lớn nhất của mình. Tôi đứng náu mình kè kè sau cánh cửa. Tôi chẳng buồn ăn. Tôi nhìn đi vệ sinh. Thật kinh khủng, nhưng tôi thậm chí còn dẫn đo không biết có nên kê một cái bô ra ngay cạnh cửa hay không. Nhưng tôi xin thề là mình đã không làm như vậy.

Tôi vào chỗ của mình lúc 18h15 và, cho đến tận 23h30, tôi không rời khỏi vị trí. Kiếp lính biên phòng Triều Tiên. Tôi như sống trong địa ngục đời chờ, sống trong kích động mỗi khi đèn bật sang, sống trong hung phấn vì mỗi bước chân ngoài cầu thang. Mỗi khi có ai đó tới, hy vọng, hai bàn tay vã mồ hôi, adrenalin, mắt mỗi mệ vì cố trợn lên nhìn như con cá hồi. Và, đột nhiên, có người xuất hiện, mỗi lần như thế là tinh thần lại bị kích thích cao độ, có thể so sánh với cảm giác hồi Giáng sinh lần thứ sau trong đời, khi tôi mở những gói quà của mình với hy vọng có thể thấy một con búp bê biết kêu “youpi!”.

Tôi ngòai nhìn mọi người đi qua. Ông Hoffman, lúc nào cũng huýt sáo một điệu duy nhất, bà Roudan, lại vác theo chiếc xe đẩy, ông thầy giáo thể dục sống trên tầng năm thì luôn nghĩ mình là thánh sống ngay cả khi ông ta ở một mình trong cầu thang. Tôi không dán mình vào cánh cửa nữa. Má tôi bị hằn đầy vết. Tôi có thể cho bạn danh sách những người qua lại toà nhà, trong từng phút một. Tất cả những thứ đó ít nhất cũng cho tôi nhận ra một điều: số đen là có thật. Bởi vì hãy hình dung xem trong suốt hàng giờ dài

rình rập như thế, ông ta đã đi qua rất nhiều lần, quý ông Patatras ấy, nhưng mỗi lần, Chúa lại bắt tôi trả giá một cái gì đó.

Lần đầu tiên, ông ta đi qua trong bóng tối. Tối nay thì, ông ta lên nhà với một cái thùng các tong lớn che hết nửa người. Tôi chỉ nhìn thấy cẳng chân, bàn chân và bốn ngón tay của ông ta. Khi ông ta lại đi qua thì mẹ tôi gọi điện. Cuộc hội thoại của chúng tôi chỉ kéo dài mười giây, nhưng nó đã làm tôi sao nhãng và ông ta tận dụng được ngay lúc đó. Một lời nguyện đích thực.

Tôi sẽ không bắt các bạn phải đợi lâu. Cuối cùng thì tôi cũng gặp ông ta, nhưng chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi, tôi vẫn còn cảm thấy đau long. Đó là ngày thứ ba và, như mỗi buổi sáng, tôi ghé qua hiệu bánh để mua một chiếc bánh sừng bò trước khi đến chỗ làm.

- Chào Julie. Hôm nay cháu đi nhanh hơn rồi đấy nhỉ.

- Chào bác Bergerot. Quả là vậy, cháu đỡ hơn rồi.

Tôi không biết bác ấy đã làm thế nào. Luôn đầy sinh lực như thế, luôn mỉm cười như thế, luôn chân thành quan tâm đến mọi người như thế. Đó là một trong những người phụ nữ duy nhất mà tôi thấy thật sự yêu chồng. Ông làm bánh, bà bán bánh. Thế rồi cách đây ba năm, ông đột ngột qua đời. Chúng nhồi máu, năm mươi lăm tuổi. Đó là lần duy nhất tôi thấy bác khóc. Ngày hôm sau buổi tang lễ, bác đã mở cửa hang. Bác không có gì để bán, nhưng vẫn mở cửa. Chuyện này diễn ra suốt một tuần lễ. Khách hang đến. Bác vẫn đứng sau quầy thu ngân như thường lệ, nhưng trông không còn thần sắc. Mọi người nói với bác đôi lời, không dám nhìn vào những kệ bánh trống không. Trong suốt mười lăm ngày, trong khu phố, không ai ăn bánh mì. Đó cũng là điều khiến tôi yêu nơi này. Bác Mohamed không thanh thủ cơ hội đó để bán bít cốt hay giải phóng kho. Bác ấy kín đáo dõi theo bác, qua tủ kính. Chính bác ấy là người đăng tin tuyển dụng và, một tháng sau, bác Bergerot đã tuyển Julien, người làm bánh mới. Anh ta trẻ và làm bánh ngon hơn, nhưng chẳng ai nói điều đó với anh ta bao giờ.

Sáng nay, như thường lệ, tôi lại ngửi thấy mùi bánh nóng. Vanessa, nhân viên bán hàng, đang xếp bánh sừng bò lên kệ. Tôi luôn yêu thích mùi hương tuyệt hảo và độc nhất vô nhị này. Mỗi mẻ bánh mới ra lò, hương thơm lan ra khắp phố. Tôi sẽ trả bất cứ thứ gì để được sống trong căn hộ phía trên để lúc nào cũng được ngửi mùi hương này qua ô cửa sổ mở. Chúng tôi trò chuyện đôi câu rồi bác Bergerot gói chiếc bánh sừng bò cho tôi. Lúc tôi chuẩn bị tạm biệt và bước ra cửa, bác níu tôi lại:

- Chờ chút, ta sẽ đi cùng cháu. Ta cần nói vài điều với Mohamed, hẳn ta lại để mấy thứ rau quả của hắn lẫn sang sân của ta rồi.

- Cháu có thể nói với bác ấy, nếu bác muốn.

- Thôi, như thế ta có thể tập thể dục một chút, với cả ta cũng muốn cho hắn hiểu rằng chiếm đất của người khác là không hay ho gì.

- Cháu nghĩ rằng bác ấy sẽ đồng ý với bác thôi, bác Bergerot...

- Vậy thì tại sao hắn còn bày rau ra trước biển quảng cáo kem của ta?

Bác theo tôi đi ra ngoài và tôi tin rằng bác đang chuẩn bị tuôn một tràng diễn văn về kinh tế-chính trị để phủ đầu bác Mohamed tội nghiệp. Cứ như hai tập đoàn đa quốc gia tranh giành nhau những thị trường giá hàng tỷ đô la vậy.

Bỗng nhiên, thay đổi hoàn toàn chủ đề, bác nói:

- À mà, cái cậu mới đến chung cư của cháu đáng yêu thật đấy.

- Ai cơ ạ?

- Anh... Pataillas.

Tôi những tưởng mình đang ngạt thở đến nơi.

“Hãy nói chính xác hơn đi bác. Anh ta là Patatras. Hãy tả cho cháu thật chi tiết ngay lập tức nào. Bác không có cái ảnh nào sao? Không có ai mong đợi người đàn ông này như cháu đã mong đợi đâu. Hằng tối, cháu ngồi nhà chờ anh ta đến mỗi mồn. Tại sao lại chỉ có mình cháu không nhìn thấy anh ta? Giời ơi, cháu sẽ là người cuối cùng biết được mặt anh ta, trong khi chắc chắn cháu là người đầu tiên chế giễu anh tên anh ta.”

Tôi kìm lòng:

- Thế ạ. Anh ta tử tế chứ ạ?

- Ta thấy cậu ấy khá là quyến rũ. Buổi sáng cậu ta ra khỏi nhà sau cháu, nhưng chắc cháu sẽ gặp cậu ta sớm thôi.

Câu nói ấy khiến tôi phát điên. Tôi có phải loại người có thể bằng long với chỉ một từ “sớm thôi” đâu? Tôi đã tự ra tối hậu thư cho mình. Tối hôm đó, bằng mọi giá, tôi phải trông thấy anh ta. Nếu cần thiết, tôi sẽ giả chết trong cầu thang cho đến khi anh ta về và phát hiện ra tôi. Tôi sẽ cắm trại ở chiếu nghỉ của căn hộ anh ta ở và đóng giả người mù lú lẫn, hoặc tốt hơn, tôi sẽ đến bấm chuông cửa nhà anh ta để bán những cuốn lịch đã dung được nửa năm, hòng nhanh chân hơn cánh lính cứu hỏa và công nhân vệ sinh môi trường^[1]. Không quan trọng là làm thế nào, nhưng tôi đã long trọng tuyên thệ rằng tôi sẽ không mong có một buổi tối dán mắt vào cánh cửa nào nữa.

[1. Khoảng thời gian cuối năm, những người lính cứu hoả và các công nhân vệ sinh môi trường tại Pháp có phong trào đến gõ cửa từng nhà để bán những cuốn lịch do chính họ là người mẫu. Những cuốn lịch không có giá cố định mà tùy thuộc vào người mua. Số tiền thu được thường dùng để đóng góp vào các hoạt động chung của tổ chức hoặc để tăng nguồn thu nhập cho mỗi người lính cứu hoả, công nhân vệ sinh.]

Đầu tiên, kiểm tra hòm thư. Tôi đứng nhón chân. Tôi soi đèn vào bên trong và thấy ba chiếc phong bì. Đối với một người mới chuyển đến vài ngày như anh ta thì nhận từng ấy thư là rất nhiều. Tôi thoáng thấy một phong bì hành chính, có thể là từ tỉnh trưởng hoặc bộ trưởng nào đó. Là cái gì đây nhỉ? Nếu biết được, tôi sẽ có thể phục thù. Vì mọi người đều biết mặt anh ta trước tôi, vậy thì tôi sẽ là người đầu tiên biết được anh ta làm nghề gì. Thế rồi, đến lượt mình, tôi sẽ ra vẻ ngây thơ tuyên bố: “Thế ư? Mọi người không biết gì sao?”

Tôi cố soi đèn rõ hơn nhưng bì thư ở trên khiến tôi không đọc được. Tôi dùng chiếc đèn của mình, với kích cỡ đủ nhỏ để lọt qua khe chớp, tôi sẽ đẩy được lá thư kia ra. Tôi lách đẩy chiếc đèn ra xa nhất có thể. Còn thiếu vài xăng ti mét nữa. Tôi giữ đèn bằng mấy đầu ngón tay, cố thêm chút nữa. Tôi gần làm được rồi thì bỗng dung, uỳnh một cái trong hòm thư của Patatras! Lờn nguyên lại một lần nữa giáng xuống. Chiếc đèn của tôi rơi xuống đóng thư của anh ta, sáng nhe nhớn. Bỗng dung, hòm thư của anh ta trông giống như căn nhà nhỏ của búp bê được thắp đèn. Thế thì chúng ta đặt phòng khách ở đây nhé, đây là gian bếp nhé, còn bạn búp bê Youpi sẽ vào nhà khi bạn ấy có chìa khoá. Tôi đang nói linh tinh cái gì thế! Tôi lại làm điều ngớ ngẩn nữa rồi. Tôi phải lấy lại chiếc đèn của mình. Thế là tôi thò ngón tay vào – dù sao, nó cũng không nằm quá xa. Tôi có thể làm được, tôi có đôi tay khéo léo mà. Tôi gắng sức. Con búp bê Youpi rầy rà này có thể giúp tôi. Tôi thấy mình giống như lũ khi nhỏ tội nghiệp bị rơi vào bẫy của đám thợ săn bắn trái phép trong khi những bàn tay bé xíu của chúng vẫn không chịu buông hạt đậu phộng trong chiếc sọ dừa ra. Tôi chạm được vào chiếc đèn, đầu ngón giữa của tôi lướt qua nó. Chiếc đèn tuột đi mất. Bắt lấy nó, búp bê Youpi, nếu không ta sẽ vặt đầu người! Tôi không còn lựa chọn nào khác, tôi thọc tay sâu hơn nữa. Hầu như toàn bộ long bàn tay tôi đã vào trong, nhưng chiếc đèn vẫn cứ trượt đi. Cơ hội không đến lần thứ hai, thế nên tôi ấn hết sức dù bị đau điếng. Được rồi, tôi đã nghiền nát tay mình, nhưng bàn tay đã chui lọt. Giờ thì, cổ tay tôi đang đau, miếng liếp kim loại của tấm chớp làm da tôi bị rách sau khi bàn tay tôi bị nó cán mỏng. Bất thành linh: cơn ác mộng, nỗi kinh hoàng. Tôi nghe thấy tiếng lách cách từ hộp khoá điện ở cửa ra vào chung cư. Ai đó đang nhập mã và chuẩn bị bước

vào. Người ta sẽ thấy tôi như một con ngốc bị treo trên hòm thư của hang xóm. Giờ tôi đã biết cảm giác của con thỏ bị mắc vào đèn pha của chiếc xe tải đang phóng rất nhanh như thế nào. Chúa ơi, con xin Người, hãy để cho đó là một cụ già không nhìn rõ được mọi thứ! Hoặc không thì hãy biến con trở thành người tàng hình đi! Tôi hoảng hốt đến mức đã nghĩ rằng tôi vừa lớn tiếng cầu xin những điều đó. Bạn có nhận ra rằng những gì Chúa phải nghe là những lời cầu nguyện thật ngớ ngẩn không? Có lẽ sẽ tốt hơn nếu Chúa không tồn tại, như thế sẽ bớt đi một nhân chứng chứng kiến sự ngớ ngẩn của chúng ta. Cánh cửa mở ra. Vì ngược sáng và bàn tay bất động khiến tôi không thể quay người lại, tôi không xác định được đó là ai.

- Chuyện gì xảy đến với cô vậy?

Giọng đàn ông. Là anh ta, anh ta đây rồi, tôi nhận ra bốn ngón tay và đôi giày của anh ta. Tôi ngất xỉu mất thôi. Người tôi vẫn đang bị treo lên bằng bàn tay mắc trong hòm thư của anh ta. Tôi lão đảo, mắt mờ đi.

- Ô cô bị kẹt rồi! Chờ một chút, tôi sẽ giúp cô.

Chúa ơi, xin hãy tạo ra một vụ nổ đi! Hãy làm ai đó bị ngã trong cầu thang khi đang ôm một bình ga để đánh lạc hướng đi! Không phải bà Roudan nhé, bà ấy rất tử tế, mà lão thầy giáo thể dục ngớ ngẩn có vẻ được đấy. Vận xui vẫn không buông tha tôi. Không có gì phát nổ hết cả. Thần hộ mệnh của những người bị mắc kẹt đang ở đâu? Người còn chờ đợi điều gì nữa thì mới ra tay cứu giúp?

Anh ta bước đến, dáng người khá cao lớn. Anh nắm lấy cổ tay tôi. Bàn tay ấm áp, dịu dàng. Bàn tay kia cũng vậy. Anh đứng sát tôi. Rồi anh nói:

- Nhưng đây là hòm thư của tôi mà!

Có kiểu gì nặng hơn ngất xỉu mà nhẹ hơn chết không nhỉ? Vì đó là thứ đang xảy đến với tôi. Không chỉ có trí óc, mà cả cơ thể tôi đang nổ tung. Đây là lần đầu tiên tôi gặp anh chàng có cái tên buồn cười ấy, mà tôi thì như con chuột bị kẹp vào bẫy như thế này đây. Cho tới giờ, tôi đã hiểu vì sao những ông vua, nhưng kỹ sư, nhưng vị thánh, khi rơi vào tình huống kiểu này, đều thề rằng nếu họ thoát được, họ sẽ cho xây dựng nhà thờ. Vấn đề là, với tài khoản tiết kiệm của tôi, tôi chỉ có thể cho xây một tổ chim hoặc một cái cũi chó. Nhưng tôi hứa là tôi sẽ làm việc đó. Ngay lúc này, tôi không thể giơ tay lên để thề được, nhưng tinh thần là như thế. Hơn nữa, kể từ khi anh ta tới đây, tôi đã như một kẻ tử vì đạo rồi. Chỉ còn một chút nữa thôi là tôi chạm tới cõi cực lạc. Ôi thánh Julie, thánh nữ của những hòm thư. Đáng đời: tôi không biết rồi mình có thể rút tay ra được nữa hay không.

Cái này như một mũi lao móc. Một khi cắm vào là không rút ra được. Tôi chắc chắn sẽ sống nốt phần đời mình cùng chiếc vòng tay làm bằng cánh cửa hòm thư của anh ta. Các bạn có hình dung được nỗi đau khổ dằng dai khi ních vào người một bộ đàm bó sát?

Anh đứng phía sau tôi và ôm ghì lấy tôi.

- Tôi sẽ nâng cô lên. Như vậy cô sẽ đỡ đau hơn và dễ rút tay ra hơn. Nhưng cô đã làm thế nào mà ra nông nỗi này?

Hai cánh tay anh vòng qua người tôi, người anh áp vào lưng tôi. Tôi cảm thấy hơi thở của anh phả vào gáy mình. Thật xấu hổ nhưng tôi đã quên hẳn cái cổ tay của mình, tôi thấy thật dễ chịu. Lát nữa, tôi sẽ chữa cho khớp tay tôi, sẽ nẹp nó lại, sẽ quấn băng, sẽ tra thuốc mỡ sinh học, nhưng lúc này thì tôi không biết điều gì đang xảy ra nữa. Tôi đang bay.

- Cô bị kẹt lạ quá. Nói cho tôi biết đi. Cô không bị khó ở đây chứ?

Tôi sẵn long đứng đây bên anh hàng giờ, với bàn tay nằm trong cái hòm thư bầy sỏi.

- Theo cách này thì cô không rút tay ra được rồi. Cần phải có dụng cụ.

Anh nhẹ nhàng thả tôi xuống, cánh tay tôi lại bị căng và tôi có cảm giác như hòm thư đang cào nát tay tôi ra vậy. Con đau làm tôi tỉnh táo hơn. Còn chút sức lực, tôi thề thào:

- Ở toà nhà bên cạnh, số 31, có một khoảnh sân. Ở cuối sân, trong nhà xe, anh sẽ gặp Xavier, cậu ta có dụng cụ...

- Cô không muốn để tôi gọi lính cứu hoả hơn sao?

- Không, hãy đến gặp Xavier, cậu ấy có đủ thứ cần thiết.

- Cố trụ vững nhé, tôi sẽ quay lại ngay.

Hai bàn tay anh mở ra, trượt trên cánh tay tôi. Anh đã đi xa. Tôi thấy lạnh. Anh chạy đi. Anh đã chạm vào tôi, nói bên tai tôi, ôm siết tôi vào người anh, mà tôi vẫn chưa trông thấy mặt anh.

“Julie Tournelle đã yên nghỉ nơi đây, chết vì xấu hổ cách đây một giờ.” Đó là những gì sẽ khắc trên bia mộ của tôi, bên cạnh là mấy tấm đá cẩm thạch nhỏ khắc lời người than gửi gắm: “Ta sẽ bán được ít bánh sừng bò hơn” – người bán bánh mì của cô ấy. “Một bài học cho cậu vì động vào đồ của người mà cậu không quen biết” – Géraldine. “Cô đã dung bàn tay của mình đầu tư sai chỗ” – Mortagne ký tên cùng logo ngân hàng.

Tôi ở một mình trong tình trạng bị móc treo vào hòm thư không lâu, nhưng tôi có cảm giác như thời gian kéo dài đến vô tận. Trong lúc chờ đợi, tôi thử chọn cho mình một thái độ đúng mực nhất có thể khi anh ta quay lại. Tôi chẳng tìm được giải pháp ưng ý nào. Patatras quay trở lại cùng Xavier với một chiếc kim cắt tôn. Hai người cùng nhau phá cửa hòm thư và giải phóng cho tôi. Xavier ái ngại, nhưng khi thấy tôi vẫn sống sót và đang có người đáng tin cậy ở bên cạnh, cậu ấy bèn quay trở về để hàn đóng sắt vụn của mình. Patatras đưa tôi đến hiệu thuốc cách đây không xa, và ông Blanchard, chủ hiệu thuốc, chăm sóc cho tôi. Ân nhân của tôi hết sức tế nhị, chỉ giải thích rằng tôi bị thương vì một cánh cửa. Trên đường về, anh dìu tôi từ bên phía cánh tay lành của tôi, như kiểu dìu bà ngoại.

- Ôi cô còn đi khắp khiêng nữa à...

“Đó lại là một buổi tối khác, em bị ngã trong tư thế khoả than như con ngốc khi chạy ra xem mặt anh trong cầu thang.”

- Không sao, một cú ngã tệ hại ấy mà.

Khi về đến chung cư, tôi chợt có phản xạ lùi lại khi nhìn vào mấy hòm thư. Giờ thì tôi có thể hiểu người Việt Nam xưa cảm thấy thế nào khi nhìn lại những chiếc lồng bằng tre. Cánh cửa nhỏ bằng tôn nằm chổng chơ dưới đất, nát tươm như vừa bị cài bom. Anh ấy lịch lãm nhặt nó lên rồi nói:

- Tôi không thể để cô thế này được, lên chỗ tôi nhé.

Tôi không dám tin điều đó đến nỗi tôi cứ ngỡ là anh ấy đang nói với cánh cửa nhỏ. Sao anh ấy lại gọi nó là “cô” khách sao thế nhỉ? Dù thế nào thì nó cũng là đồ của anh ấy mà.

Và thế là tôi đã ngồi bên bàn của anh, giữa một lô thùng các tông đưng đờ. Tôi nhìn anh và cố gắng không để anh nhận ra điều đó. Tôi thấy bác Bergerot thật nghiêm khắc khi cho rằng anh ấy khá quyến rũ. Anh ấy đẹp chết người ấy chứ, đúng vậy đấy! Đôi mắt màu hạt dẻ, bộ hàm đầy nam

tính, nụ cười chân thật, tóc nâu ngắn vừa phải. Và hẳn anh ấy có chơi thể thao. Không phải kiểu tập thể hình đâu, mà là chơi thể thao ấy. Thế còn tôi, cái mặt tôi đang trông như thế nào nhỉ? Một con chuột lang vừa bị sét đánh và đang ngơ ngẩn nhìn ngắm anh.

- Tiếc quá, anh nói, máy pha cà phê đang nằm đâu đó trong đồng thùng này. Tôi chỉ có thể mời cô cà phê uống liền được thôi.

- Như thế là tuyệt vời rồi.

Tôi ghét cà phê. Tôi không thích thứ mùi đó và nó chính là thảm họa sinh thái chứ đâu. Tôi không hiểu bằng cách nào thứ đồ uống này lại trở thành một quy ước xã hội phổ biến đến như vậy. Vậy nên ta có thể khiến người khác chấp nhận bất cứ điều gì nếu cứ nài nỉ mãi. Nhưng tôi sẽ không nói với anh ấy như vậy. Tôi sẽ im lặng và uống cà phê.

Anh thao tác chậm rãi, không chút ngập ngừng. Mọi động tác đều được tiến hành theo trình tự, đầy ấn tượng, ngay từ cách anh đặt chiếc tách xuống bàn cũng cho thấy điều đó. Anh quay người đi tới chậu rửa. Anh ấy có cặp lông mày tuyệt đẹp. Nỗi lo sợ xâm chiếm tôi. Cầu mong đây không phải một gã tồi...

- Anh có chơi một nhạc cụ nào không?

Anh ngoái lại nhìn tôi với ánh mắt tươi cười:

- Sao cô lại hỏi vậy? Cô lo ngại cho sự yên tĩnh của chung cư à?

- Không, tôi chỉ tò mò thôi.

- Tôi không chơi nhạc. Còn về vấn đề bình yên của cả khu, cô đừng lo lắng gì, tôi thuộc típ người sống kín đáo.

Trong khi chờ anh đun nước, tôi chăm chú quan sát mọi thứ xung quanh. Quần áo của anh được gấp gọn gàng. Đây là lần đầu tiên tôi thấy một người đàn ông xếp gọn quần áo trong khi anh ta không đợi một cuộc thăm viếng nào. Hay anh là dân gay nhỉ? Tôi trông thấy một cái bay. Có thể anh là thợ xây chăng? Trông có vẻ hợp với anh, chiếc mũ bảo hiểm và áo sơ mi kẻ caro để mở cúc tới ngực. Trên một cái thùng, có chiếc máy tính xách tay đang mở. Anh đã để máy nối mạng sẵn. Có thể anh đã ngón hang giờ đồng hồ với những trò chơi trực tuyến chăng?

Anh quay lại bàn và ngồi đối diện tôi. Anh rót nước nóng vào tách của tôi rồi đẩy nó về phía tôi. Cà phê hơi quá.

- Cô dung bao nhiêu đường?

“Ba mươi tám viên, sao cho không ngửi thấy cái mùi tỏi lợm đó nữa.”

- Hai viên, cảm ơn anh.

- Cô thấy thế nào rồi?
- Khá hơn rồi. Tôi thật sự rất tiếc vì...
- Không sao mà. Hôm nào cô hãy nói cho tôi biết cô đã làm gì để bị như vậy nhé.
- Tôi muốn lấy lại chiếc đèn của mình...
- Anh không buộc tôi nói thêm về chuyện đó nữa. Anh nhìn tôi, điềm đăm.
- Cô sống ở đây lâu chưa? Anh hỏi.
- Tôi vẫn luôn sống trong khu phố này, còn chuyển tới chung cư này thì được gần năm năm. Trường phi cánh Tả thứ hai.
- À, cậu bạn Xavier của cô đặc biệt nhỉ. Trong gara của cậu ấy, tôi thấy một loại ô tô to đùng thật lạ. Trông như con tàu vũ trụ trong khoa học viễn tưởng đang được chế tạo vậy. Cậu ấy tự lắp ráp cái động cơ đó đấy à?
- Từ khi còn bé, cậu ấy đã đam mê các loại xe bọc thép. Chúng tôi quen nhau từ hồi học mẫu giáo. Cậu ấy xin gia nhập vào quân ngũ nhưng bị trượt ở vòng thi tuyển. Đó là thảm kịch thật sự đối với cậu ấy. Rồi cậu ấy áp ủ kế hoạch tạo ra một thứ như vậy.
- Một mình ư? Trong gara của cậu ấy?
- Cậu ấy dành toàn bộ thời gian rảnh của mình chỉ để ở trong đó. Cậu ấy là một người tử tế. Anh sẽ thấy, trong khu này có những người thật sự rất tốt bụng. Nếu anh muốn biết mọi thứ thuộc về khu này, nhà hàng, nơi dạo chơi, bất cứ thứ gì, anh cứ hỏi tôi.
- Tốt quá. Tôi vừa mới tới đây và tôi chưa quen với thành phố. Tôi đang thử từng chút một. Tối nay, tôi đã mua tôm xốt cay ở chỗ người bán đồ ăn châu Á.
- “Vĩnh biệt Ricardo, tôi sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Tôi bị xao động thật rồi.”
- Tôi nuốt vội cà phê để giữ bình tĩnh. Anh ấy nhìn đồng hồ.
- Mà tôi làm anh mất thời gian quá, tôi nói. Chắc chắn anh còn nhiều việc phải làm.
- Tôi vẫn thu xếp được. Chẳng ai đợi tôi hết. Thế còn, chỗ cô...
- Cũng không có ai đợi tôi.
- Nếu biết trước, tôi đã mua nhiều đồ hơn ở cửa hàng Trung Hoa và tôi đã có thể mời cô rồi.
- “Giết người!”
- Hôm nay anh đã cho tôi đủ rồi.

Anh ấy đưa tôi về. Trước ngưỡng cửa căn hộ của anh, chúng tôi như những kẻ long ngóng. Nếu thành thực, tôi đã phải nói với anh rằng đừng ăn chỗ tôm kia. Tôi không dám. Con xấu hổ vẫn còn đang gặm nhấm tâm can tôi. Tôi thà muốn anh ấy ôm bê bết còn hơn là mạo hiểm để trở nên lố bịch một lần nữa. Thật xấu xa.

- À đây, anh vừa thốt lên vừa quay trở lại bàn, đừng quên mang đèn của cô về nhé. Chắc hẳn nó có ý nghĩa với cô rất nhiều đến mức cô phải liêu mình tới đây...

Tôi tự nhủ rằng, nếu không có bất cứ một điểm nhấn nào trong câu nói kia, sẽ chẳng phải nghi ngờ là anh đang mỉa mai mình. Tôi mỉm cười ngu ngốc – đó, tôi chỉ biết làm như vậy thôi. Tôi cầm lấy chiếc đèn và chúng tôi chia tay nhau. Anh đã đóng cửa. Nếu là anh, tôi sẽ ngay lập tức dán mắt vào lỗ nhìn.

Trong lúc xuống nhà, tôi rơi vào một trạng thái kỳ lạ. Có thể là do cánh tay đau nhức, không loại trừ nỗi sợ hãi khi mình vừa trở thành nữ hoàng ngu ngốc. Dù thế nào đi nữa, tôi vẫn cảm thấy dễ chịu lạ kỳ. Nói chung là, bối rối. Tôi không nghĩ rằng cà phê đã khiến tôi thành ra như vậy.

Thật ngạc nhiên, nhưng tôi đã thấy nhớ anh ấy ngay tức thì. Tôi muốn được ở bên anh ấy. Tôi có thể giúp anh ấy đỡ đỡ đồng thù đặng đờ. Thậm chí chỉ cần được ngắm nhìn anh thôi tôi cũng thấy hài lòng lắm rồi. Tôi chưa có cảm giác đó với ai bao giờ. Không quyến rũ, không cuồng nhiệt. Là một điều gì đó khác. Từ phòng tôi lên tới phòng của anh, nếu vượt qua trần nhà và vài lớp vách ngăn, khoảng cách chỉ là mười lăm mét. Anh ấy ngủ ở đâu? Anh ấy đã ngủ chưa? Suốt đêm, tôi tự hỏi làm sao để khắc phục thiệt hại mà tôi đã gây ra cho hòm thư của anh. Ban đầu tôi nghĩ đến việc đề nghị anh ấy dùng chung hòm thư với tôi, nhưng tôi phải từ bỏ luôn. Tôi tưởng tượng đến cảnh mọi người ở chung cư sẽ phản ứng như thế nào nếu, chưa đến một tuần từ khi anh ấy chuyển về, họ đã thấy tên chúng tôi ghép cạnh nhau. Nổi tiếng thôi rồi. Ngay cả Géraldine cũng không muốn tiến nhanh thế được đâu.

Khoảng 2 giờ sáng, tôi đã nảy ra một ý định phi thường: tôi sẽ chờ Xavier làm lại cánh cửa và, trong khi chờ đợi, Patatras chỉ việc dùng hòm thư của tôi còn thư của tôi sẽ chuyển tới hòm thư rách ngoác của anh ấy. Quyết định là như thế.

Sáng hôm sau, trước khi tới chi nhánh, tôi thả một lá thư vào dưới khe cửa căn hộ của anh ấy:

“Chào anh,

“Cảm ơn anh một lần nữa vì đã rất tử tế và đã giúp tôi chuyện hôm qua. Tôi mong anh bỏ quá cho... blabla, blabla...” rồi tôi kết thúc: “Tôi sẽ đưa anh chìa khoá hòm thư của tôi khoảng 7 giờ tối nay. Nếu anh không ở nhà, xin hãy qua chỗ tôi. Thân mến, Julie.”

Một lá thư còn con ấy thôi mà khiến tôi phải bỏ công sức nhiều hơn làm cả một đề tài khoá luận. Viết một bản báo cáo hai trăm mười trang về “Sự tái thích nghi cần thiết trong giá trị hỗ trợ các nước đang phát triển” còn đơn giản hơn nhiều việc nhí nhoáy vài dòng gửi cho anh ấy. Một siêu phẩm Hollywood đích thực. Một trăm hai mươi lăm bản nháp, hơn sáu tỷ nơ ron để lên kế hoạch, ba cuốn từ điển, năm triệu lần lưỡng lự, hơn hai tiếng đồng hồ để quyết định xem nên kết thúc bằng “Hẹn gặp lại” hay “Thân ái”, “Thân mến”, “Thương mến” hay “Với tất cả thể xác và tâm hồn”.

Tiếp đến là chỉnh nếp gấp cho lá thư, rồi chọn xem nên luồn khế dưới khe cửa hay đẩy nó vào trong càng xa càng tốt. Không thèm nhìn và giẫm lên lá thư liệu có nhiều cơ hội hơn là để cánh cửa dòn nó vào sát tường và anh ấy chỉ phát hiện ra nó khi dọn đi nơi khác không nhỉ? Nếu mỗi cuộc hội ngộ giữa hai cá thể mà gặp quá nhiều trắc trở như thế, rõ ràng là ta sẽ không thể kịp sinh sôi để ngăn chặn loài mèo đứng lên thống trị hành tinh này mất.

Sau khi để lá thư lại, tôi ghé qua tiệm bánh mì để mua bánh sừng bò. Ngay lúc bước chân vào cửa hang, tôi đã cảm thấy bầu không khí căng thẳng. Chắc hẳn nguyên nhân không phải từ người phụ nữ nhỏ bé đang mua chiếc banh baguette nhỏ kia. Mới đầu, tôi cứ đinh ninh rằng đó lại là một trận công kích mới với bác Mohamed.

- Bác khoẻ chứ, bác Bergerot?

- Phiền phức lắm, Julie của ta. Có những ngày như thế này đây.

- Có chuyện gì không ổn vậy bác?

Đúng ra thì tôi nên dừng ngay câu hỏi đó lại. Mỗi lần như vậy, tôi biết thế nào mình cũng gặp rắc rối, ấy thế nhưng tôi không kịp ngăn mình lại. Mẹ vẫn nói rằng tôi chỉ toàn quá lo cho chuyện của người ta.

- Julie tội nghiệp, ta vừa khó khăn lắm mới dẹp bỏ được âm mưu xâm lược của Mohamed thì Vanessa lại báo với ta rằng cô ấy sẽ thôi việc.

Cô nhân viên bán hàng từ phòng trong đi ra, đang chực khóc.

- Một chiếc bánh sừng bò cho cô Tournelle nhé, bà chủ khô khan buông lòi.

Vanessa bắt đầu nức nở. Nếu cúi thấp xuống chỉ một chút nữa thôi, cô ấy sẽ khóc vào chiếc bánh sừng bò của tôi mất. Như tiếng thổn thức từ đáy long, cô nói:

- Tôi đã có bầu và Maxime không muốn tôi tiếp tục làm việc.

À ra là thế, vậy là vỡ kế hoạch. Tôi nên nói điều gì đó để hoá giải tình hình. Tôi thốt lên:

- Ôi thật tuyệt vời!

Sao tôi lại nói như vậy chứ? Bác Bergerot không mấy khi trách mắng tôi. Lần gần đây nhất là khi tôi tám tuổi và tôi quên không chào tạm biệt bác ấy khi rời khỏi tiệm. Sáng nay, lẽ ra tôi không nên chọc giận bác ấy như thế. “Tuyệt vời...” cháu nói thế à! Bác ấy giờ cánh tay lên và bắt đầu luôn:

- Có sao đâu cơ chứ! Ta đã bỏ hai năm để đào tạo cô ấy. Hàng tháng rỗng, ta làm việc của cả hai người để cho cô ấy thời gian học nghề. Cuối cùng cô ấy cũng bắt đầu biết việc, và giờ thì cô ấy lại bỏ rơi ta! Ba tuần nữa là đến ngày khai trường... Ta sẽ phải làm thế nào đây?

Vanessa run rẩy nhìn tôi với ánh mắt sầu não. Mặt khác, có cái gì đó trong ánh mắt của cô lộ vẻ nguôi ngoai khi thấy bà chủ đang kêu la một người khác chứ không phải mình. Tôi thoái lui khỏi trận bão táp đó và không quên chào tạm biệt khi ra khỏi tiệm.

Khi tới chi nhánh, đời vẫn chưa tha cho tôi. Tôi nhận ran gay là Géraldine có gì đó không ổn. Ánh mắt cô nàng không như mọi ngày, ánh mắt của con hải ly nghiện rượu khám phá thế giới. Tôi ngồi vào chỗ thì cô nàng đến chỗ tôi tức thì. Cô nàng làm bộ như đang lục lọi trong chiếc tủ sắt đựng sổ séc.

- Julie...

- Có chuyện gì thế?

- Đừng quay đầu lại. Lão ấy đang quan sát chúng ta đấy, cô nàng thì thâm và bí mật liếc và phía camera an ninh đặt ở mỗi góc trần nhà.

Tôi giả bộ như đang viết. Thậm chí tôi còn viết rất hang. Thực ra, tôi khá thích trò này, bởi tôi vẫn luôn mơ ước được đóng phim gián điệp. Tôi sẽ là đặc vụ JT – Julie Tournelle hay còn gọi là Jolie và Travailleuse^[1] – một siêu nữ gián điệp, và Géraldine có nhiệm vụ phải chuyển cho tôi một tài liệu tuyệt mật có tầm quan trọng sống còn cho vận mệnh Trái đất. Cô nàng sẽ là đặc vụ GD – Géraldine microfilm^[2], không phải trong áo con bởi vì cô nàng chẳng bao giờ mặc, cũng không phải trong chiếc quần lót lọt khe bởi vì ngay cả khi là một đặc vụ lính mới, cô nàng cũng biết rằng nó có thể gây thương tích. Xong, tôi biết rồi. Hẳn là cô nàng đã giấu nó ở trong một trong hai cái nhẫn to kịch gớm ghiếc của mình. Ra là thế...

[1. Xinh đẹp và Chăm chỉ.]

[2. Loại phim cỡ nhỏ dùng để lưu trữ hình ảnh, tài liệu, ấn phẩm v.v...]

- Cậu có vẻ phật ý, Géraldine...

Cô nàng sục sịt. Nàng ta khó mắt. Mọi nguy hiểm giáng xuống trái đất này khủng khiếp đến thế sao? Đây là lần thứ hai tôi gặp phụ nữ khóc trong buổi sáng nay, chắc chắn là có âm mưu gì rồi...

- Cậu có thai à? Tôi hỏi.

- Sao cậu lại nói vậy? Cậu biết là tớ độc thân từ hai tuần nay mà...

- Vì thế nên cậu mới như thế này sao?

- Không. Tớ qua, Mortagne đã cho gọi tớ để trao đổi đánh giá hiệu quả công việc của tớ.

- Đã gọi rồi sao?

- Lão ta quyết định tiến hành sớm. Lão đã không bỏ lỡ cơ hội dồn ép tớ. Theo lời lão, tớ chả được cái bộ gì. Tớ không thực hiện được đúng yêu cầu. Lão làm tớ kiệt quệ, ê chề nhục nhã. Lão khiến tớ kinh tởm đến ói mửa.

Mặc kệ camera, tôi quay người lại. Géraldine ngán ngẩm. Tôi nắm lấy tay cô nàng.

- Cậu biết lão ta là người như thế nào rồi đấy. Chắc chắn lão có tính toán gì đó rồi. Đó chính là khía cạnh đều đặn của lão. Cứ quảng cái thứ đó về nơi mà nó sinh ra đi...

- Tớ căm ghét lão ta.

- Mọi người đều căm ghét lão. Mẹ lão đã phải chạy trốn sang Ấn Độ để khỏi phải trông thấy lão ta cơ mà.

- Thật à?

- Không, Géraldine, tớ đùa thôi.

- Xem cậu còn có tâm trí để đùa nữa không, lão nói với tớ là sang nay sẽ đến lượt cậu. Đó, xem ai đang ra khỏi phòng làm việc kia kìa...

Có cần phải coi chúng ta là những kẻ khờ khạo như vậy không nhỉ... Tưởng thưởng và trừng phạt. Hằng năm, chúng ta có hàng triệu người buộc phải tham gia vào một đấu trường lớn của các đợt đánh giá hiệu quả công việc trong năm. “Một cuộc gặp gỡ không chính thức để tự do trao đổi về thái độ trong công việc của từng người và tìm ra các giải pháp cải thiện, nhằm củng cố sự vững mạnh cho công ty, cũng như sự phát triển của tất cả mọi người.” Hãy cứ tin là như thế đi. Bất cứ ai trải qua rồi đều biết hờ hững ngăn cách giữa cái cương lĩnh đầy gọi mời kia với thực tế sự việc của nó như thế nào.

Thường thấy nhất là cảnh, một hoặc hai người quản lý cấp thấp giải thích cho bạn vì sao “dù đã có những cố gắng không thể phủ nhận”, năm nay bạn vẫn không được tăng lương. Nếu bạn kháng cự, nếu bạn lý sự, cuộc gặp gỡ “không chính thức và tự do” kia sẽ biến thành phiên tòa xét thẩm. Người ta sẽ bày tỏ hết tất cả với bạn, người ta không nể nang gì bạn nữa. Tôi đã phải tới an ủi những người bạn của mình cả chục lần vì đã bị người ta kéo tụt phẩm chất của họ xuống dưới cả mức tồi tệ. Với những nụ cười màu mè, những thứ điều lệ ba xu, người ta sẽ dạy cho bạn một bài học, người ta chà đạp lên bạn. Chung quy, đó là cách duy nhất để hợp pháp hoá việc bạn sẽ không nhận được thêm gì hơn từ chiếc bánh gat ô mà những kẻ khác đang ăn chia với nhau. Thử hỏi còn ai muốn ăn nữa không...

Tôi ngồi trước mặt Mortagne, lão ta tuôn cho tôi bài diễn văn đã được biên tập hoàn hảo. Các bạn có biết chứng mù tuyết không nhỉ? Hiện tượng này xảy ra khi mắt của chúng ta bị phơi quá lâu trước ánh sáng chói của mặt trời phản chiếu qua lớp băng và chúng ta không thể nhìn được nữa. Khi đó, trong căn phòng bé tí của lão vẫn còn bốc mùi bãi nôn của Géraldine, chắc chắn ở đó sẽ thừa mứa điều ngớ ngẩn. Tôi đã nghe quá nhiều, vì thế nên tai tôi không hoạt động nữa. Tôi đang bị mù màng nhĩ. Tôi nhìn lão vừa khoa chân múa tay vừa xen kẽ mấy nụ cười mỉm khoan dung và vẻ mặt chê bai bài xích. Lão khoả tay như ứng cử viên chức tổng thống trên truyền hình. Thật tiếc cho lão, lão ta có một sợi long lúc nào cũng thò ra khỏi mũi và đó là thứ duy nhất tôi nhìn thấy. Gel vuốt tóc, bộ quần áo đẹp đẽ được mua giảm giá trên Internet, cái đồng hồ chỉ có thể là hàng nhái, và bạn thấy đấy, tất cả chỉ còn rút gọn lại thành sợi long mũi vô duyên.

Dù thế nào đi nữa, tôi biết lão ấy đang chuẩn bị nói với tôi: cái ngân hàng sang trọng và bề thế này đã rất tử tế khi giữ tôi lại bởi vì thành thực mà nói, trong thang điểm của “tinh thần doanh nghiệp”, tôi ăn con 0. Tôi thậm chí không bán một thứ sản phẩm ngân hàng nào cho bạn bè mình. Một nhân viên bán hàng tồi tệ.

Tôi không biết mình đã ngồi trước lão bao nhiêu lâu, nhưng điều đó chẳng hề quan trọng. Tôi đau cổ tay. Cái lão thô lỗ ấy thậm chí còn chẳng hỏi thăm tôi dù tay tôi đang bấn kín thế này. Một kẻ thô thiển. Loại sâu bọ thảm hại. Tối nay, người sẽ ngồi mà tự hào về bản thân. Người có thể làm bản báo cáo nho nhỏ gửi cho sếp trên rồi đấy. Người sẽ lại cai trị vương quốc của người. Người sẽ tàn phá Géraldine và sẽ nhồi rơm ta. Không sao. Sẽ trôi qua thôi. Và khi ta đã quá chán, Ricardo của ta sẽ đến làm nổ tung cái đầu chuột cống bần thiêu của nhà người.

- Chúng ta thống nhất như vậy chứ, Julie?

“Cóc quan tâm, tôi có nghe cái gì đâu.”

Lão ngoan cố:

- Cô hứa với tôi là sẽ suy nghĩ chứ? Tôi nói như thế là vì lợi ích của cô thôi...

“Ra thế.”

Tôi cũng chẳng trả lời. Tôi đứng lên và rời khỏi phòng. Géraldine đang đợi tôi:

- Sao rồi? Buổi đánh giá thế nào? Lão ta giữ cậu khá lâu đấy nhỉ.

- Tuyệt vời. Lão thấy tớ là thiên tài và lão quyết định tang 30% lương cho tớ.

Géraldine sững người. Cô nàng đỏ mặt tía tai như vừa nuốt chửng cả một bái sô cô la nóng cùng luôn cả thìa. Khi ta nói rằng ai đó đang sôi lên sung sục, thì đó chính là trạng thái này đây. Tôi không kịp nói với cô nàng rằng tôi nói đùa. Cô nàng vừa lao thẳng tới phòng làm việc của Mortagne vừa rú lên. Cô nàng không thềm đập – à, gõ cửa. Cô nàng bước vào. Có tiếng inh ỏi và tiếng rống. Nghe tiếng ồn, tôi nghĩ là cô nàng đã nhảy từ trên bàn xuống người lão. Tôi nghĩ rằng cô nàng đã lật tung hết tất cả mọi thứ. Mortagene chỉ biết kêu la:

- Có chuyện gì với cô thế hả?

Tiếp theo là tiếng bập tai vang dội mà tôi chưa từng nghe thấy bao giờ. Cú vả của tiều phu đủ để hạ gục một con bò. Sau đó thì không thấy gì nữa. Géraldine kết thúc bằng việc bỏ ra ngoài, trông hơi lếch thếch một tẹo nhưng thật nhẹ nhõm. Trong chi nhánh, thời gian như ngừng trôi. Tôi tự hỏi

liệu Mortagne còn sống hay không. Tôi không muốn tới xem lắm. Tôi thích tưởng tượng ra tình trạng của lão hơn, bất tỉnh nhân sự, má đỏ nhừ và đầu vẹo, banh xác trên ghế như con ma nơ canh của hội An toàn đường bộ sau vụ va chạm ở tốc độ 130km/h với một chiếc công ten nơ chở đầy bàn là. Lần đầu tiên, trạng thái yên bình hài hoà lan toả trong khắp văn phòng của chúng tôi. Có một số thứ đã thay đổi ngày hôm ấy, ở chi nhánh và ở trong tôi.

Tôi rất thích tới thăm Xavier. Cũng khá lâu rồi tôi không sang nhà cậu ấy. Toà chung cư cậu ấy sống sát vách với bên chúng tôi, nhưng khung cảnh lại hoàn toàn khác biệt. Bên chúng tôi, cầu thang nhỏ, những căn hộ xoàng xĩnh, trong khi bên đó có cả bảo vệ, một khoảng sân lớn với nhà để xe cuối sân và, từ đó, người ta có thể trông thấy hàng dương trong một công viên nhỏ. Xavier vẫn luôn sống ở đó, trong căn hộ của bố mẹ cậu ấy. Mỗi lần đi học muộn, cậu ấy vẫn thường leo lên mái nhà để xe, cắt ngang qua công viên là vào ngay được sân chơi ở trường qua lỗ thủng của hàng rào. Chúng tôi vẫn hay chơi cùng nhau. Theo những gì tôi còn nhớ, đó là một tay đô con nhất hội. Một cậu chàng đứng đắn, lý lịch trong sạch, học lực trung bình, vài cô bạn gái. Bình thản, cậu ấy cứ thong dong tiến bước, cho tới khi bị trượt thi đăng tuyển vào quân ngũ. Mọi người không hiểu tại sao. Cậu ấy không bao giờ muốn nói về chuyện đó. Dù sao đi nữa, cậu ấy vẫn nổi tiếng là người có đôi bàn tay vàng. Trong khu phố, mỗi khi cần hàn, cần một chuyên gia về đèn xì, về kim loại hay về các loại ống bằng đồng, người ta đều đến tìm Xavier. Cậu ấy làm việc trong một xí nghiệp chuyên chế tạo các sản phẩm chỉ công nghiệp. Trong vòng bốn tháng, cậu ấy đã trở thành trưởng nhóm, nhưng điều đó không khiến cậu ấy vui, chỉ vì không được đụng chạm vào kim loại như trước đây nữa. Thế nên cậu ấy đã đề nghị được chuyển sang vị trí khác. Cậu làm việc vào ban đêm trên những công trường lớn và, phần thời gian còn lại, cậu lao động cho tác phẩm nguyên mẫu của mình.

Xavier, đó là một chiếc đồng hồ báo thức. Tất cả các ngày, mùa hè cũng như mùa đông, chắc chắn các bạn có thể tìm thấy cậu ở xưởng bắt đầu từ 17h30. Ở cuối sân, cậu ấy mua hai căn nhà để xe. Ngày ngày, cậu ở cửa thật rộng và kéo cỗ máy quái vật của mình ra ngoài. Cậu đã nhặt về một chiếc ô tô cũ kỹ mà chỉ còn có động cơ là chạy được. Rồi cậu ấy dốc sạch hầu bao vào đó để biến nó thành một chiếc xe bọc sắt có thể khiến tổng thống Mỹ cũng phải ghen tị. Mỗi bộ phận là một tác phẩm nghệ thuật. Trẻ con chạy tới xem, cánh hàng xóm thì hỏi thăm về tiến độ công việc của cậu ấy. Nếu một cô gái xinh đẹp trực trặc với đường ống nước, cô ấy gọi Xavier qua cửa sổ. Từ khi bố mẹ ly dị hồi cậu ấy mười tám tuổi, tôi không còn thấy cậu ấy đi nghỉ bao giờ nữa.

Hôm nay, đúng như dự đoán, tôi thấy cậu ấy đang nằm dài dưới con quái thú kim loại của mình. Chỉ có chân cậu ấy là thò ra ngoài.

- Xavier?

Cậu ấy chui ra.

- Chào Julie. Cổ tay cậu sao rồi?

- Cảm ơn cậu, đỡ nhiều rồi. Thế còn cậu, siêu xe của cậu thế nào?

- Tớ tìm được tên cho nó rồi: XAV-1. Xavier Armoured Vehicle One.

Cậu nghĩ sao?

- Không tệ chút nào. Công việc tiến triển như mong đợi chứ?

- Tớ đang lắp hệ thống treo. Với những thay đổi của tớ, XAV-1 có thể chạy bang bang trên một con đường bị sụt lún với tốc độ tối đa mà không gây chút chấn động nào tới hành khách. Chưa nhà chế tạo nào đạt được kỳ tích này đâu. Nó sẽ đẹp như một chiếc Rolls và vững chãi hơn một cỗ xe tang. Chúng ta sẽ lượn một vòng, nếu cậu muốn.

- Tuyệt lắm. Thế cậu nghĩ khi nào thì XAV-1 sẵn sàng hoạt động?

Xavier có vẻ vô cùng hạnh phúc khi thấy tôi gọi tên cỗ máy của cậu ấy.

- Tầm hai tháng nữa. Tớ đang trong giai đoạn hoàn thành rồi.

- Ta sẽ phải ăn mừng mới được.

- Cậu nói đúng. Cậu sẽ là người quăng chai sâm banh vào bộ tản nhiệt đấy nhé!

- Rất hân hạnh. Nhưng trong lúc chờ tới ngày trọng đại đó, tớ chạy qua để cảm ơn cậu vì đã giúp tớ thoát ra khỏi vụ bê bối tối qua.

- Có gì đâu. Cậu vẫn thường xuyên làm như vậy với tớ đó thôi.

- Tớ cũng muốn hỏi cậu một chuyện. Cậu có nghĩ là cậu có thể làm lại một cánh cửa bằng tôn cho hòm thư được không?

- Không thành vấn đề. Dễ ợt mà. Tớ sẽ làm nó vào cuối tuần này nếu cậu muốn.

- Không cần gấp đâu. Dù thế nào đi nữa, trong khi chờ đợi, tớ sẽ để cho người mới đến dùng hòm thư của tớ.

- Cứ để anh ta dùng nó đi. Tớ sẽ làm riêng cho cậu một cánh cửa thật oách.

- Không cần phức tạp quá đâu.

- Cần chứ. Đây là lần đầu tiên cậu nhờ tớ làm thứ gì đó bằng kim loại cho cậu mà!

Cảm thấy vui sướng khi giúp đỡ người khác, đó chính là cậu ấy. Tôi nán lại thêm chút nữa. Tôi thấy rất dễ chịu khi ngồi cùng Xavier. Có một

thứ cảm giác an toàn khi lớn lên bên những người bạn thơ ấu. Chúng tôi gìn giữ sợi dây liên hệ với quá khứ, chúng tôi cùng nhau tiếp tục hành trình. Chúng tôi đã nói gì hay làm gì không quan trọng, chúng tôi vẫn luôn bên nhau.

Bọn tôi trò chuyện, cậu ấy chỉ cho tôi hệ thống treo của chiếc xe, tôi không gì cả nhưng tôi thích cái cách cậu ấy giải thích và niềm hứng khởi của cậu ấy. Chúng ta trông thật đẹp khi đang làm việc mình yêu thích. Tôi không để ý rằng thời gian đang trôi đi và, khi nhìn đồng hồ, đã đến lúc tôi phải về nhà ngay tắp lự. Tôi chỉ còn chưa đến nửa tiếng nữa trước khi tới gõ cửa nhà chàng hang xóm quyền rũ của mình. Sau lời tuyên thệ đầy tai ương của tôi hôm trước, tôi đã quyết làm anh phải loá mắt mọi thôi.

Tôi đứng như trời trồng trước tủ quần áo của mình và thời gian cứ trôi đi. Tôi thậm chí còn băn khoăn xem mình có nên mặc lại bộ váy đã mua để dự đám cưới của Manon hay không. Tôi sẽ xuất hiện với hình ảnh thế nào đây? Đơn giản và dễ gần ư? Quá dễ dãi. Thanh tao và khó gần? Chẳng ra làm sao. Còn mười phút, quần áo nằm khắp nơi trong phòng ngủ và phòng khách. Tôi chọn một chiếc quần vải gai và một chiếc áo sơ mi thêu xinh đẹp mà tôi chưa mặc lần nào vì nó là loại phải giặt khô. Còn hai phút, tôi đứng trước gương trong phòng tắm và tút lại bộ tóc của mình. Tóc thả? Hay kẹp? Trong khoảng thời gian đó, đám mèo ấy à, chúng chẳng phải lưỡng lự gì sất. Chúng đã đẻ xong một lũ mèo con trong các lùm cây rồi.

Đúng 19 giờ, tôi gõ cửa căn hộ của anh ấy. Tôi đợi, chờ một tiếng động dù là nhỏ nhất. Không thấy gì. 19h01, tôi gõ cửa một lần nữa, mạnh hơn. Tôi đợi. Vẫn không thấy gì. Anh ấy không ở nhà. Tệ hơn nữa, anh ấy chưa nhìn thấy lá thư. Tệ hơn nữa, anh ấy trông thấy nó nhưng mặc kệ vì anh ấy đã đến ngủ với Géraldine. Gần bốn phút trôi qua, tôi như bánh đa gặp nước. Kế hoạch gặp lại anh ấy của tôi đã thất bại. Tôi trở xuống tầng hai và, đúng lúc tôi mở cửa căn hộ của mình, một giọng nói đã ngăn tôi lại.

- Cô Tournelle!

Anh ấy đang leo cầu thang bốn bước một. Anh đi tới chỗ chiếu nghỉ trước cửa căn hộ của tôi.

- Tôi cứ lo là cô đến đúng giờ. Tôi đã cố nhanh nhất có thể. Cô không trông thấy lời nhắn của tôi sao, tôi luôn phía dưới cửa nhà cô đó?

Vào giây phút này, nếu tôi đang tiến hành đo điện tâm đồ, chắc hẳn sẽ có một vạch điện lớn vượt cả ra ngoài màn hình.

- Không, tôi rất tiếc. Tôi vừa mới về đến nhà.

Anh ấy cầm đám thư từ trên tay. Tôi sẽ đỏ mặt mắt. Không nên như vậy, nhưng tôi sẽ đỏ mặt mắt thôi.

- Cảm ơn cô về vụ hòm thư, anh ấy nói, nhưng không cần phải như vậy đâu.

- Tôi muốn thế mà.

- Vậy thì tôi chấp nhận. Không ai có thể làm trái ý một người phụ nữ đẹp được.

Tôi sắp đỏ mặt và người tôi sắp nhấp nháy.

- Cô biết không, anh ấy nói tiếp, ta nên trao đổi số điện thoại. Chúng ta không nhất thiết cứ phải viết cho nhau như thế này.

Tôi đang đỏ mặt, người tôi chuẩn bị nhấp nháy và một trong hai cánh tay của tôi sắp rụng ra. Tôi cười phá lên lạnh lạnh, như người điếc không hiểu câu hỏi hoặc không muốn trả lời.

- Đúng vậy, tôi nói. Nhưng trước tiên anh nên gọi tôi là Julie.

- Rất sẵn lòng. Còn tôi, người thân vẫn thường gọi tôi là Ric.

Anh chìa tay ra bắt:

- Rất hân hạnh, Julie.

Tôi đưa bàn tay đang bang bó của mình ra.

- Rất vui, Vic.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy mấy ngón tay tôi. Thật kỳ diệu. Chúng tôi ở đây, hai người trong cầu thang, và cuối cùng chúng tôi cũng gặp nhau như tôi hằng mong. Chúng tôi ở trước cửa nhà tôi. Trong một hoàn cảnh tương tự như thế, theo lý thuyết, tôi sẽ phải mời anh ấy vào nhà uống chút gì đó để đưa cho anh ấy chìa khoá hòm thư, nhưng căn hộ của tôi đang đầy ắp quần áo rải khắp nơi. Tôi nghĩ thậm chí cả quần lót của mình còn vương trên chậu rửa bát. Anh ấy sẽ không được vào vì bất cứ lý do nào. Nếu anh ấy cố tình, tôi sẽ buộc phải dùng ngón tay cái móc mắt anh ra. Anh có vẻ chờ đợi. Thật đúng là ác mộng. Tôi có thể đòi hỏi điều ngu ngốc gì ở Chúa để cứu vớt tôi ra khỏi tình trạng này đây? Một cơn địa chấn có thể là lý tưởng đấy. Xin vui lòng cho cơn cường độ 3 ạ. Không quá mạnh nhưng cũng đủ để gây sợ hãi. Ric sẽ ôm tôi vào lòng, anh ấy sẽ đưa tôi ra khỏi chung cư và, từ đó, anh ấy sẽ không có cơ hội để nhìn thấy quần lót của tôi nữa. Chúng tôi sẽ vừa giúp đỡ mọi người vừa đề phòng chậu cây rơi từ trên cửa sổ xuống cùng với xe đạp và lũ chó. Nếu thế thì hay phải biết.

Không có cơn địa chấn nào cả. Và không phải Ric đã cứu tôi, mà là ông Poligny, một cán bộ công đoàn đã về hưu, đang đi tới và vác theo một chiếc thùng to tướng. Với nguồn năng lượng khó tin, tôi hét lên:

- Để cháu giúp bác! Có vẻ nặng quá ạ.

Ric tiến đến đỡ kiện hang theo phản xạ rồi chúng tôi cùng đi lên tầng trên. Ông Poligny đã vào nhà, một cú ra trò, chúng tôi lại đang đứng trước cửa căn hộ của Ric. Tôi rút chìa khoá hòm thư từ trong túi ra:

- À đây... Anh nhớ thay biển tên nhé, nếu không tôi lại suốt ngày làm phiền anh để lấy thư của tôi đấy.

- Như thế cũng chẳng sao.

Hãy nói thật đi, có phải người tôi đang nhấp nháy rồi không? Tôi lại đùa rồi. Đùa gì mà lắm thế, cái cô Julie này. Anh lại nói:

- Tôi không mời cô vào uống chút gì được vì tôi đang có việc. Nhưng chúng ta sẽ sắp xếp một buổi nào đó, sau giờ làm việc, cô muốn chứ?

“Chắc chắn rồi Ricou của em!”

- Rất vui lòng. Mà anh làm trong lĩnh vực gì thế? Nếu không có gì bí mật...

- Tin học. Tôi sửa chữa các bộ xử lý đã bị lỗi, kiểu như vậy. Còn cô?

- Trong một ngân hàng. Nhưng tôi không ngòì đếm tiền. Tôi làm tại chi nhánh Tín dụng Thương mại Trung tâm.

- Thật sao? Tôi đang lưỡng lự xem có nên mở một tài khoản hay không. Vì tôi vừa mới đến đây, tôi cũng đang xem một lượt các ngân hàng. Thật thú vị...

Nghĩ nhanh đi, Julie. Nếu anh ấy mở một tài khoản, người sẽ được gặp anh ấy thường xuyên, người sẽ biết được hết những gì anh ấy làm bằng cách theo dõi các hoạt động của anh ấy và, thêm nữa, người còn có thể huyền hoàng là đã mang về một khách hàng. Hãy nghĩ kỹ xem, Julie, với tất cả những lý do ấy, chỉ có duy nhất một lý do đáng hoàng. Còn lại tất cả đều thật đáng phẫn nộ.

- Nếu anh muốn, tôi sẽ đưa tài liệu cho anh. Anh có thể lựa chọn.

Anh ấy gật đầu rồi nói:

- Tôi phải chào cô thôi. Hẹn gặp cô lần sau nhé.

Chúng tôi lại chia tay. Chúng tôi chưa đủ quen biết để ôm hôn. Chúng tôi quen nhau quá mức để chỉ bắt tay. Thế nên chúng tôi đứng ngây như phỗng.

Chỉ khi về tới nhà, tôi mới nhận là chúng tôi còn chưa cho nhau số di động. Thật đáng nguyên rủa! Không sao. Tôi đã nảy ra một ý tưởng không thể bỏ qua để được gặp lại anh ấy ngay ngày mai.

Tôi sang lọc từng chi tiết cho kế hoạch của mình tuyệt hảo. Ngày mai, thứ Bảy, tôi chỉ làm việc mỗi buổi sáng. Khi về nhà, tôi sẽ qua gặp Ric và nói với anh ấy rằng máy vi tính của tôi bị hỏng. Nếu anh ấy là người như tôi nghĩ, anh sẽ không bỏ rơi tôi. Nhưng trước khi tận hưởng niềm vui sướng khi được nhìn thấy anh hồi hả lao tới giúp đỡ, tôi phải làm cho máy tính của mình không sử dụng được nữa. Không thể làm chuyện gì nữa vời được. Ngay cả khi tôi chẳng biết tí ti gì, tôi cũng chẳng thể yên tâm nếu chỉ gỡ bỏ một phần mềm nào đó. Cần phải đề phòng trường hợp anh ấy có thể giải quyết vấn đề chỉ trong vòng năm phút. Hành động cứu giúp lớn lao phải kéo dài ít nhất một giờ đồng hồ. Nếu không, sẽ chẳng còn tí lãng mạn nào, mà lại còn công toi. Thế nên tôi quyết định sử dụng biện pháp mạnh nhất có thể, dù phải mất cả đêm nay. Nói tóm lại, thay vì quyết định đến ăn tối ở nhà Sandra như dự kiến, tôi viện cớ là đau đầu không rõ lý do để ở nhà, để một mình ủ mưu phá hoại thiết bị của chính mình.

Mặc dù đã từng sở hữu khá nhiều máy vi tính nhưng tôi chưa có dịp tháo tung chiếc nào ra bao giờ. Hôm nay, tôi có hai chiếc. Một chiếc to tôi lấy về từ cơ quan của một người bạn, giờ đang ở trên bàn làm việc, và một chiếc máy xách tay tôi dùng để gửi thư, tin nhắn. Tôi không phải là một tín đồ công nghệ thông tin. Tôi nhận thấy rằng thông thường, con người càng quan tâm nhiều đến công nghệ, họ càng tách biệt khỏi cuộc sống. Nó là một thứ công cụ hữu ích nhưng có thể tạo ra nhiều ảo tưởng, ảo tưởng về tri thức, về sự thông cảm và về việc có hàng trăm người bạn. Đối với tôi, cuộc sống diễn ra ở nơi khác chứ không phải trước bàn phím.

Tôi cứ tỏ ra trịch thượng và phê phán thế đấy, nhưng ít nhất thì tin học cũng giúp tôi gặp lại Ric. Ý đồ của tôi là giấu biến chiếc máy xách tay đi và khóc than cho số phận cái máy để bàn của tôi. Bởi vậy nên trên tay tôi đang làm một chiếc tuốc nơ vít và trước mặt tôi là chiếc PC đã bị mở ngoác từ phía sau.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy phía bên trong của máy vi tính. Các loại thẻ chứa đủ mọi thành phần bí hiểm... Một mê cung điện tử thực sự. Nạn nhân vô tội của tôi đang ẩn náu giữa đám này đây. Tôi lưỡng lự, tôi đánh giá, tôi ước tính, và tôi chọn một mẫu tròn nhỏ xíu, dài, có vân màu đỏ và vàng cam xinh xắn, nằm cạnh bộ vi xử lý. Tôi lách khéo cạnh của chiếc

tuốc nơ vít xuống dưới rồi nhẹ nhàng cạy nó lên. Nó không trụ được bao lâu. Một trong hai mối chân hàn đã bị nhỏ đứt. Thành công rồi! Lúc này, như những gì đặc vụ JT nổi tiếng cần phải làm, tôi sẽ cẩn thận lắp lại như cũ, sau đó tôi sẽ xoá hết dấu vết. Tiếp đến, nếu chưa quá muộn và nếu nó không có vẻ sẽ làm phiền hàng xóm, tôi sẽ tuôn một tràng cười ma quỷ trong căn hộ hai phòng của mình.

Tôi phải mất một giờ đồng hồ để lắp tất cả lại y như cũ. Tôi đã ngớ ngẩn để lộn hết đồng ốc vít, và một chiếc trong số chúng còn bị rơi nữa chừa. Đó chắc hẳn là bạn của linh kiện mà tôi vừa phá hỏng, đang muốn bắt tôi phải trả giá cho tội ác kia. Khó khăn lắm tôi mới tìm ran ó. Tiếp đến, tôi chuyển sang công đoạn hai trong kế hoạch ma mãnh của mình: biến căn hộ của tôi thành nơi quyến rũ cốt sao để anh cảm thấy thật thoải mái.

Tôi không hay tiếp bạn ở nhà cho lắm, thường xuyên nhất, đó là mấy cô bạn gái hoặc mấy cậu bạn trai không mấy so đo về việc nội trợ. Dù đã dọn dẹp hết đồ đạc sau khi Didier ra đi, lần cuối cùng tôi kì cọ mọi thứ tinh tươm, làm nhân dịp bố mẹ tôi xuống thăm tôi hồi tháng Năm. Thật điên là cứ vài ba tháng, mọi thứ lại trở nên bần thiu. Sau công đoạn kì cọ, tôi cần xem lại mảng bày biện. Tôi phải chọn lọc mọi thứ. Tôi giữ lại mấy tấm hình đi du lịch của mình treo trên tường, nhưng phải giấy chú gấu bông một cái, tôi xin nó tha lỗi nhưng nó sẽ phải trải qua ngày thứ bảy trong ngăn kéo đựng đồ lót của tôi. Tôi sắp lại bắt đĩa. Tôi đi đi lại lại để quan sát mọi thứ dưới con mắt một người đàn ông. Ric sẽ đánh giá tôi như thế nào khi khám phá nội thất nhà tôi nhỉ? Tôi bày đám CD nhạc jazz ra và giấu đĩa Abba đi. Tôi dẹp tờ chương trình truyền hình đi và thay vào chỗ đó là *Những chùm nho phẫn nộ*(1). Tôi nghĩ ngay cả Nhà Trần cũng không có chiếc dịch truyền thông tí mĩ đến thế. Tôi lau chùi hai tấm huy chương bơi lội tôi giành được hồi học lớp sau. Tôi dọn sạch đồng sách báo nói về giảm cân còn sách nấu ăn thì để lại. Mẹ vẫn nói đàn ông thường đánh giá cao những người phụ nữ biết nấu nướng.

(1) *Les Raisins de là colère* (tiếng Anh: *The Grapes of Wrath*) – tiểu thuyết xuất bản năm 1939 của văn hào người Mỹ John Steinbeck.

Trong phòng tắm - ngay cả khi tôi không biết anh có vào đó hay không - tôi cắt đi phân nửa số sản phẩm chăm sóc da và tóc trên kệ. Khi đã xong xuôi, tôi nhìn cả căn hộ của mình và tự nhủ rằng tôi yêu cô gái sống trong căn hộ này quá đi mất. Nhà của tôi chưa bao giờ sạch sẽ và gọn gàng đến thế. Nhưng giờ đã quá 2 giờ sáng rồi. Tôi mệt rũ mà vẫn rất hài lòng.

Tôi có cảm giác như vừa trải qua cả buổi tối cùng anh. Hàng tháng nay tôi không làm việc gì nghiêm túc vì một ai đó. Bỗng nhiên, tâm trí tàn nhẫn đặt tôi phải đối mặt với thực tế và cơn xấu hổ đang xâm chiếm mình: những gì tôi làm vì Ric tối nay, đó là dàn dựng một kịch bản lừa dối để quyến rũ ngay tại nhà. Tôi là một kẻ lừa đảo đáng kinh tởm nhưng tôi chẳng bận tâm: ngày mai, anh ấy sẽ đến.

Buổi sáng hôm đó trôi đi siêu nhanh. Như thường lệ, thứ Bảy luôn nặng nề, vậy mà sáng hôm đó, hẳn là do không khí mùa hè và do tâm trạng của tôi nữa, mọi chuyện trôi đi nhẹ nhàng. Mortagne vắng mặt "vì lý do riêng tư"; Géraldine hớn hờ nắm quyền làm chủ. Tôi có thể ra về sớm mười lăm phút và chỉ nhún nhảy vài bước là tôi đã về tới nhà, sẵn sàng hoàn thành nốt ý đồ đen tối của mình.

Trong lúc leo lên cầu thang, tôi chỉnh lại chiếc áo sơ mi của mình. Tôi hít thở thật sâu, rồi gõ cửa căn hộ của Ric. Có tiếng động và anh ấy mở cửa gần như ngay tức thì.

- Xin chào, tôi rất tiếc vì làm phiền anh...

- ... Ta quên chưa trao đổi số di động.

- Vâng! Nhưng tôi còn muốn qua để hỏi liệu anh có thể giúp tôi một chút được không. Chẳng là, tôi thấy ngại quá khi hỏi anh, nhưng cái máy vi tính của tôi đang bị hỏng và tôi có một bài thuyết trình vào thứ Hai tới đây. Liệu có cơ may nào...

- Cô muốn tôi qua xem giúp không? Không vấn đề gì. Bây giờ liệu có tiện cho cô không?

"Julie, người phải lấy làm hổ thẹn khi lợi dụng sự tử tế của anh chàng này. Tôi ác chưa phải trả giá. Cửa phù vân không chân cũng chạy. Đi đêm lắm sẽ có ngày gặp ác quỷ."

- Tôi không muốn lợi dụng anh chút nào.

- Đừng lo. Tôi lấy chìa khoá rồi sẽ xuống ngay.

Anh ấy biến vào nhà rồi quay trở lại ngay tấp lự với chùm chìa khoá trên tay. Tôi hỏi anh:

- Anh không cần mang đồ nghề theo sao?

Tôi sợ là mình vừa bị hớ. Làm sao tôi biết được là anh ấy sẽ phải tháo bỏ các thứ? Đặc vụ JT có thể sẽ bị lộ tẩy...

- Trước khi kiểm tra bo mạch chủ, chúng ta sẽ xem chuyện gì xảy ra đã... Thông thường, không có vấn đề gì nghiêm trọng đâu.

"Đừng hòng, chàng trai của em..."

Cánh cửa căn hộ của tôi mở ra, tôi mời anh bước vào lần đầu tiên. Tôi cố ra vẻ càng tự nhiên càng tốt. Thành công hay thất bại là ở chỗ phải giữ được thái độ điềm nhiên. Để vào đúng vai diễn của mình, tôi cố thuyết phục

mình rằng cái sự gọng gàng như thế này là chuyện thường ngày ở nhà tôi. Nhưng tôi không thành công. Sự thành thực hẳn nằm ở đó...

- Con bệnh nằm ở đâu nhỉ?

- Bên tay phải, trong phòng ngủ, trên bàn làm việc.

"Tao xin mày, Toufoufou, đừng nói gì nếu không kế hoạch của tao sẽ đổ bể mất!"

Ric đến thẳng chỗ máy tính. Anh ấy không nhìn bất kỳ thứ gì khác. Anh đã phải bỏ toàn bộ công sức bốn tiếng dọn dẹp nhà cửa của tôi. Đúng là đàn ông, thế đấy. Giả như tôi có viết dòng chữ "Hãy cưới em đi" thật to trên tường lối đi vào và "Hãy lột quần áo của em đi" trên tường phòng ngủ, chắc anh ấy cũng không nhận ra.

Anh bắt đầu bằng kiểm tra ổ cắm điện. Luôn là những động tác chính xác. Anh ngồi xuống không chút ngại ngần, như thể anh đang ở nhà của chính mình vậy, rồi anh nhấn nút khởi động máy. Tôi tiến lại gần.

- Làm thế nào cô biết là nó bị hỏng?

- Tối qua, tôi đang soạn bản giới thiệu của mình thì đột nhiên, không còn gì nữa cả. Nó cũng không thể khởi động lại được.

"Và giải Oscar cho kẻ nói dối xuất sắc đã được trao cho Julie Tournelle! Cả khán phòng đồng loạt đứng dậy, tôi cảm ơn công chúng và òa khóc trước hàng tỷ người xem đang theo dõi chương trình truyền hình trực tiếp."

Ric đang đợi để xem "bộ xử lý trung tâm", như anh ấy nói, có phản ứng gì không. Anh ấy thật bình tĩnh. Tôi lại gần thêm một chút nữa. Tôi làm như thể đang quan tâm đến cái màn hình tối đen, nhưng tôi chỉ nghĩ đến cái cảm của mình đang cách vai anh chừng hai đốt ngón tay. Anh ấy thom quá.

- Đúng là có vấn đề, anh vừa nói vừa thực hiện một loạt thao tác kỳ lạ trên bàn phím.

"Đương nhiên phải có vấn đề rồi. Tôi mới hài lòng làm sao! Tôi sẽ không bao giờ nói xấu máy vi tính nữa. Tin học thật diệu kỳ, ngay cả khi đã bị hỏng, nó vẫn kết nối mọi người. Như thế sẽ kéo dài hàng giờ. Tôi hạnh phúc biết bao nếu chiếc máy tính của mình bốc cháy."

Tôi cảm nhận được hơi ấm từ má của anh đang lan toả sang má mình. Anh không nhận ra rằng đầu tôi gần như đã đặt lên vai anh. Đàn ông thật quá tuyệt vời, họ chẳng nhận ra điều gì hết.

Anh lại gõ thử một tổ hợp bàn phím khác. Có vẻ như một đứa trẻ bốn tuổi đang cố chơi một bản Chopin đầy vụng về trên cây đàn piano quá to so

với mình. Vấn đề ở đây chính là anh ấy lại chơi thành công. Máy vi tính đã được khởi động. Tôi đứng phắt dậy, kinh ngạc khi cỗ máy có thể hoạt động sau khi đã bị tôi mổ xẻ.

"Không thể thế được! Chính tay tôi đã tự nhổ chân một con chip ngay tối qua cơ mà! Tôi không thể tin nổi..."

Tôi choáng váng, nhưng tôi không thể nói gì hết. Ric bắt đầu chơi một bản piano trên bàn phím.

- Xong rồi, không có gì nghiêm trọng cả, anh nói. Tôi nghĩ là do có một vụ chập mạch nhỏ làm máy ngừng chạy. Có vẻ như việc cài đặt không có vấn đề gì. Nó sẽ được giải quyết trong năm phút nữa.

Con phần nộ đang giày vò tôi, lòng tôi đang giận điên lên. Tôi sẽ phóng hoả đốt chiếc máy tính này. Khi muốn nó chạy thì nó ngừng, còn khi muốn nó ngừng thì nó lại chạy. Thật không thể chịu nổi! Có đến cả vạn thứ trong cái máy này vậy mà tôi đã phá hỏng một thứ duy nhất chẳng dùng để làm gì.

Trong lúc tôi đang cố kiểm chế bản thân, Ric kiểm tra một lô phần mềm. Anh đang "cho chạy", cũng là từ mà anh ấy nói. Anh có vẻ yên lòng thay cho tôi. Còn tôi thì không biết nói gì với anh hết. Tôi phải mỉm cười, phải tỏ vẻ thờ phào nhẹ nhõm, thậm chí có thể phải nhảy lên vui sướng. Tôi còn không có thời gian để mang cho anh ấy một cốc nước, không có thời gian để ngắm nhìn anh ấy giúp tôi. Một chút hơi ấm, một chút hương thơm, đó là tất cả những gì tôi có được.

- Được rồi, anh vừa đứng dậy vừa nói. Tất cả đều OK rồi.

- Anh muốn uống chút gì chứ?

- Không, tôi rất tiếc, tôi phải chuẩn bị xong cho mấy ca hỗ trợ trong hôm nay, nếu không ngày mai tôi không có thời gian để chạy bộ nữa.

- Anh chạy bộ sao?

- Thường xuyên nhất có thể. Nó giúp tôi thấy bình tâm. Nó làm đầu óc tôi trống rỗng, vào thời điểm này, tôi cần như vậy.

"Julie, đôi khi, trong cuộc sống, một vài cơ hội đến và hơn bao giờ hết ta không được bỏ lỡ. Nhào vô!"

Tôi thấy mình thốt lên:

- Tôi cũng chạy đấy. À, ấy là khi tôi không đi khắp khiêng!

- Thật chứ? Cô chạy được bao xa?

- Tôi không rõ lắm, thực tế là khung cảnh xung quanh sẽ quyết định thay cho tôi. Khi tôi thấy xung quanh trở nên xấu đi thì tôi về!

"Thị vị quá nhi cô gái. Đồ ngốc thảm hại. Người chỉ cần kể cho anh ấy là người đã chạy bộ đến tận Thụy Sĩ và rằng, bởi vì ở đó rất đẹp, nên người tiếp tục chạy tới tận Áo và xuyên qua phía Bắc Ý bởi khung cảnh thật tuyệt vời."

Anh ấy cười. Tôi thấy anh thật đẹp. Tôi chắc chắn rằng chính bởi nụ cười ấy của anh mà tôi mới dám nói thêm:

- Anh có phiền không nếu tôi chạy cùng anh?

Vào thời điểm nói ra những điều đó, tôi biết rằng mình sẽ phải trả giá đắt, nhưng lý lẽ chẳng còn cơ hội lên tiếng trong vụ này. Từ ngay lúc này, câu chuyện đã trở thành một tác phẩm ngụ ngôn có tiêu đề: "Anh chàng điên trai, cô nàng ngốc nghếch và lời nguyền chết tiệt". Bài học đạo lý sẽ thấy ngay thôi...

Anh ấy cười nhiều hơn. Có vẻ như ý định này không khiến anh ấy khó chịu. Tôi sững đần.

- Rất hân hạnh, anh đáp. Ở chỗ tôi sống trước đây, tôi cũng hay chạy cùng một người hàng xóm. Nhưng cô xinh đẹp hơn anh ấy rất nhiều! Thông thường, tôi bắt đầu xuất phát từ 8 giờ sáng. Khá là sớm. Như vậy ổn với cô chứ?

- Tuyệt vời.

- Tôi xuống đón cô lúc 8 giờ kém 5 nhé?

- Tôi sẽ đợi.

Anh ấy quay trở ra hành lang. Anh ấy sẽ bỏ tôi ở lại.

- Chúc cô làm tốt bài giới thiệu nhé.

Đến đó, anh ấy lưỡng lự. Tôi tin rằng anh ấy định vươn ra hôn tôi, nhưng anh lại không dám. Tôi biết một con mèo sẽ làm gì khi ở vào địa vị của anh. Anh mở cửa và bước ra. Anh quay lại một lần chót:

- Vậy là sáng mai nhé?

- Hẹn gặp lại ngày mai, và cảm ơn vì đã một lần nữa cứu tôi.

- Không có gì.

Anh khẽ vẫy tay rồi trở lên nhà. Tôi đóng cửa lại. Tôi nghĩ là mình sẽ khóc mất. Vì quá nhiều lý do.

Chính trong nghịch cảnh người ta mới biết được bản chất thật mỗi người. Dưới đáy vực, ta chỉ còn một điểm nhìn duy nhất và nó thể hiện rất rõ về tâm hồn mình. Vì thế chỉ còn lại hai loại cá thể xung quanh bạn: những người giúp bạn và những người lợi dụng hoàn cảnh nguy khốn của bạn. Tôi muốn nói thẳng luôn: trong đời mình tôi chưa bao giờ chạy bộ. Hồi học cấp ba, chúng tôi có một thầy giáo luôn có hết sức để buộc chúng tôi chạy trên đường pít xung quanh sân vận động, nhưng ông ấy đành từ bỏ ý định. Chúng tôi ngã, chúng tôi cười, chúng tôi trốn sau hàng rào để cắt bớt vòng chạy khi ông ấy quay lưng lại - cũng chừng đó thái độ chống đối việc thực hành chạy bộ. Kể từ đó, tôi đi bộ nhiều lắm; hẳn rồi, một lần tôi thậm chí đã tháo "chạy" đến ba mươi mét vì con chó kinh khủng của một bà cụ tốt bụng toan đớp tôi, còn không thì, công tơ đo vận tốc của tôi chỉ số 0. Một vấn đề khác nữa, đó là tôi không có quần áo để chạy, giày chạy cũng không. Và đó là lúc tôi nghĩ tới những người đã dồn ép ta khi họ có quyền quyết định số phận của ta.

Người bạn gái chơi thể thao duy nhất mà tôi quen tên là Nina. Môn gì cô ấy cũng chơi, từ cưỡi ngựa thể dục cho tới khiêu vũ. Tôi ngờ rằng cô ấy bị nghiện thi đấu và nghiện những tấm huy chương. Một cỗ máy thật sự. Cô ấy đã đạt đến đai đen trong bộ môn tennis và chamois d'or^[1] về bơi lội dễ như bỡn. Đúng là tôi không gặp cô ấy nhiều tháng nay và quả là không đúng đắn lắm khi bất thành linh đở bộ đến nhà cô ấy để mượn cả một bộ quần áo. Điều đó không nhất thiết nói lên là cô ấy có thể cả gan yêu cầu tôi đổi lại thứ gì đó. Cô ấy là khách hàng ở Tín dụng Thương mại Trung tâm và, cô ấy vừa nhìn thẳng vào mắt tôi vừa nói: "Tớ sẽ được miễn phí ngân hàng trong vòng sáu tháng, không thì cậu chạy chân đất vậy nhé." Tử tế quá. Nếu là một con ngựa non, hẳn tôi vừa ăn một cú roi quất nhớ đời. Điều đáng xấu hổ nhất, đó là tôi đã khuất phục.

[1. Một cấp thành tích cao dùng để đánh giá trình độ trong bộ môn trượt tuyết tại Pháp. Ở đây tác giả muốn nhấn mạnh đến việc nhân vật chính không phân biệt nổi cách xếp loại, phân hạng trong từng bộ môn thể thao khác nhau.]

Tôi về, tôi giặt hết các thứ cô ấy cho mượn để nó có thể khô trong đêm. Chiếc quần soóc hơi giống với trang phục diễn của một nhóm nhạc mà

tôi đã giấu đám đĩa của họ đi - không có kim tuyến; chiếc áo sợi quang và đôi giày chắc chắn đã được kỹ sư Nasa thiết kế riêng cho một nhiệm vụ trên sao Diêm vương.

Tôi cố ăn một chút lót dạ, tôi đi ngủ sớm và đặt đồng hồ báo thức lúc 6 giờ để có thời gian khởi động. Tôi sẽ tiết lộ cho các bạn một bí mật nữa: nếu trò lố mà biết giết người, tôi đã chết ngay từ buổi sáng hôm đó. Để đánh thức cơ thể thảm hại của mình, tôi cố nhớ lại những động tác trong môn giáo dục thể chất hồi cấp một. Tôi vươn vai, uốn éo và xoay cánh tay, xém tí nữa thì tôi làm chiếc đèn tường duy nhất của mình đi tong. Toufoufou đang ngồi trên giường, vẫn còn phiền lòng vì bị giam hãm. Thế nhưng, từ ánh mắt nó, tôi cảm thấy rất rõ rằng nó đang nghĩ tôi đúng là một mục dờ hơi.

Đến 6h45, tôi đã ở đỉnh cao của thể lực. Tôi có thể nâng cả một chiếc xe tải chở cá hoặc vác bà Roudan trên lưng cùng chiếc xe đẩy của bà. 7h13, người run lẩy bẩy, tôi ngồi xuống ghế, kiệt sức vì ngủ ít và một bài vận động thể chất bất thường. 7h28, tôi lục tủ thuốc như một con nghiện vật vã đi tìm vitamin. Tôi tìm được hai viên thuốc sủi rồi nuốt luôn, quên cả pha nước. 7h47, tôi như một viên pin nguyên tử, sẵn sàng và ngay một cú thật mạnh vào ai đó làm cho tôi sợ. 7h55, anh ấy khẽ gõ cửa. Thật đúng giờ, giống tôi. Tôi thích điều này.

Tôi mở cửa. Anh nói khe khẽ:

- Xin chào. Sẵn sàng chạy marathon rồi chứ?

"Bạn đáng thương của tôi ơi, nếu anh biết được..."

Anh nhìn nhanh từ đầu xuống chân tôi. Tôi chưa thể đoán được phán xét của anh là gì thì anh đã nói tiếp:

- Chúng ta đi chứ?

Ánh sáng thật tuyệt diệu và con phố vắng vẻ, như thể thế giới này chỉ dành riêng cho hai chúng tôi. Anh duỗi cánh tay. Anh ấy mặc một chiếc quần ngắn màu xanh dương và chiếc áo tee-shirt đen. Đôi giày của anh có vẻ bình thường. Anh đề xuất:

- Cô có muốn chúng ta chạy lên phía công viên các phân xưởng cũ không? Không quá xa và tôi thấy chỗ đó có vẻ đẹp đấy.

"Không quá xa? Đi trực thăng thì có thể, chứ chạy bộ thì..."

- Tuyệt đấy.

Anh luồn tay vào đám tóc rồi hát lên, thật sáng khoái. Tôi bắt đầu chạy phía sau anh, như hồi ở trường. Tôi giữ vị trí phía sau với hy vọng là

anh không nhận ra được rằng bước chạy của tôi còn lâu mới nhẹ nhàng được như bước chạy của anh.

- Cô có chuyện gì thế? anh hỏi.

Anh lịch sự ra dấu bằng tay, anh mời tôi tiến lên chạy ngang tầm cùng anh. Và đó, điều không tưởng tượng được đã xảy đến. Chúng tôi chạy bên nhau, cùng nhịp bước. Như thể trong một cảnh phim. Mọi thứ đều lý tưởng, họ đang yêu, dường như họ đang bay tới hạnh phúc của họ, chỉ thiếu âm nhạc với tiếng đàn violon và cô gái không có người đóng thế.

Tôi cảm thấy thật tuyệt khi ở gần anh. Tôi có cảm giác như đã quen anh từ nhiều năm rồi. Ở anh luôn toát lên một vẻ đáng tin cậy. Bước chạy của anh vẫn đều đặn, anh chẳng có vẻ gì phải gắng sức cả. Tôi liếc nhìn anh. Ngay cả khi chạy, trông anh vẫn rất lịch lãm. Tôi thích cách anh khẽ đánh vai. Mãi ngấu nghiến anh bằng mắt, tôi không nhận ra là cơ thể mình đã phát ra tín hiệu báo động. Đến cuối phố, tim tôi bắt đầu đánh trống trận và chân không còn có cảm giác nữa.

- Nhịp độ chạy như thế ổn với cô chứ? anh hỏi, thậm chí anh còn không phải thở gấp.

Tôi gật đầu lia lịa, nhưng là tôi nói dối đó. Gương mặt nhìn nghiêng của anh rất cuốn hút, cặp mi dài và đôi môi vẫn còn khiến tôi khuây khoả đôi chút nhưng, đến giữa đại lộ, tôi không thể lờ đi giới hạn thể chất của mình nữa rồi. Tôi sẽ rụng rời hoặc dính bệt vào tường như một quả lê chín nẫu. Chúng tôi chạy tới trước công viên, rồi tới trường học. Thông thường, tôi mất mười phút để đi tới đây, còn lần này chúng tôi chạy chưa tới hai phút. Để tự động viên mình, tôi tưởng tượng là chúng tôi đang chạy trốn khỏi một mối nguy hiểm khủng khiếp. Phía sau chúng tôi, một dòng nam thạch khổng lồ đang dồn dập tràn tới và làm tan chảy mọi khu nhà. Hoặc là, những con bọ hung khổng lồ đang muốn ăn thịt chúng tôi. Thành phố đã bị phá huỷ, lũ bọ hung tra tấn Toufoufou. Ric và tôi là hai người cuối cùng còn sống, vì thế nên chúng tôi chạy càng nhanh càng tốt. Chúng tôi là niềm hy vọng cuối cùng của thế giới. Một khi đã về đến nơi trú ẩn, chúng tôi buộc phải làm chuyện ấy thật nhiều để tái tạo thế giới. Xin đa tạ các chú bọ hung!

Tôi trông thấy quả chuông ở nhà thờ. Đã nhiều năm rồi tôi không quay lại đây. Tôi đã bước ra khỏi vòng tròn cuộc sống thường ngày của mình. Thỉnh thoảng tôi vẫn đi xa hơn thế bằng ô tô, nhưng nếu đi bộ thì nó vừa quá gần lại vừa quá xa để liềm một phen mà không vì lý do nào chính đáng. Tôi từng tới đây khi mẹ đưa tôi đi học. Mọi thứ đều đã thay đổi. Cửa hàng bán đồ kim loại đã thành một hãng bất động sản, xưởng nhuộm giờ

đổi thành cửa hàng bán đồ hạ giá. Nỗi hoài niệm đang trào dâng, nhưng sự xuất hiện của chúng chuột rút lại khiến tôi thấy nguôi ngoai nhanh chóng. Tôi muốn cố chịu đựng. Tôi phải làm thế, để ở bên Ric, để tiếp tục được nhìn thấy anh. Rõ ràng là anh ấy mê chạy bộ. Anh ấy thậm chí không chảy lấy một giọt mồ hôi nào trên trán.

Ngoài tình trạng thể chất thảm hại, đầu óc trong tôi còn cảm thấy khó ở khi đối diện với anh ấy. Tôi ở gần anh và tôi muốn như thế. Lẽ ra tôi phải thấy hạnh phúc nhưng, dù thế nào, tôi vẫn cảm thấy tôi đang không ở đúng vị trí của mình. Tôi có cảm giác như mình đang là kẻ cướp ngôi, tôi đang lừa dối anh ấy và tôi không phải là chính mình. Điều đó làm cho tôi bớt vui thích đi. Lần này, một cơn đau thắt cơ bụng hành hạ tôi. Tôi thở sâu nhưng, đột nhiên, tôi hít vào không đủ để giữ được hơi. Tôi sắp nghẹt thở và chân lão đảo. Tôi xin hứa, tôi sẽ tập thể thao trở lại. Trong lúc chờ đợi, tôi xin thương lượng với từng bộ phận trên cơ thể mình sao cho chúng có thể trụ được đến giới hạn cuối cùng. Hai căng chân của tôi đã chán ngấy rồi, chúng đang chuẩn bị đình công. Chân trái có vẻ ít cầu nhàu hơn nhưng lại nhiều yêu sách hơn. Hai lá phổi luôn biết ơn tôi vì tôi không bao giờ hút thuốc nhưng lúc này chúng không còn như vậy nữa rồi. Khí quản đang đốt cháy tôi, nó thậm chí còn không chịu trả lời khi tôi nói với nó. Lưng của tôi đang cố thuyết phục tôi nằm ngay xuống đất. Trong lúc đó, Ric vẫn cứ chạy, tóc bay trong gió, tự do và thành thực. Với đám râu chưa cạo, anh ấy còn có vẻ hoang dại nữa kìa.

Trong vài phút, chúng tôi đã ra khỏi khu trung tâm khá xa. Chúng tôi chạy lên mạn Bắc. Tôi nhận ra con phố nơi tôi đã lớn lên. Nóc ngôi nhà cũ của chúng tôi và cây anh đào lớn trôi qua. Tôi đã không quay trở lại đây từ khi bố mẹ tôi chuyển đi. Ngày hôm đó, tôi đã trốn vào cuối vườn để khóc. Căn nhà vẫn luôn ở đó, nhưng nó không còn là nhà chúng tôi nữa. Tôi đã giữ một viên sỏi bên rìa lối đi. Tôi đã đứng trước nó hàng tỷ lần mà không mảy may để ý và, vào ngày cuối cùng, tôi đã nhặt nó lên vì nó là viên sỏi duy nhất bị vãi ra ngoài. Vật vô tri này đã trở nên quan trọng. Nó là kỷ vật của tôi, là nhân chứng cho mọi kỷ niệm đã từng hiện hữu. Nỗi hoài niệm của tôi lại tấn công tôi một lần nữa về phía bên trái, nhưng vô cùng vui mừng là tôi đã bị tẹo chân. Cơn đau làm cho tình cảm không còn đất sống. Đây dứt khoát là một chuyến đi thú vị mà tôi đã thực hiện sáng nay, bằng hai chân và trong tâm trí.

Chắc lúc đó người tôi đã đổ lừ cả lên. Tóc tôi dính bết trên vàng trán đầm đìa mồ hôi. Anh ấy làm thế nào cơ chứ? Có lẽ nào anh ấy là cyborg, là

một người máy siêu việt đội lột người chằng. Đúng là vận may của tôi rồi. Ai lại vừa trúng vé độc đắc thế này? Là tôi đây. Người ngoài hành tinh đổ bộ và bắt đầu thăm dò Trái đất từ khu chung cư của tôi. Nhằm chính vào cuộc đời tôi. Tôi tự nhủ rằng anh ấy có một cái tên kỳ lạ. Như những gì bạn thấy, anh ấy đưa tôi ra ngoài thành phố, về phía con tàu vũ trụ đang đợi sẵn, vốn được nguy trang trong hội chợ đường phố. Khi đã vào trong tàu, anh ấy mới lột lớp vỏ bọc bên ngoài cơ thể mình ra và hiện nguyên hình: một con bạch tuộc với những chiếc chôi thay cho cánh tay và quả mận khô nhồi được coi như đôi mắt.

Vậy đó, tinh thần tôi đang đuối dần, tôi mất trí rồi. Máu không chạy lên não nữa, chúng đọng lại ở mông. Để tìm nghị lực hòng chạy tiếp, tôi cho phép đôi vai mình được phép phàn nàn. Sau hai làn đường cho người đi bộ nữa, hai mắt của tôi có thể khóc. Ric quay người về phía tôi:

- Tôi không hề muốn tỏ ra suồng sã với cô, nhưng tôi nghĩ chúng ta có thể xung hô thân mật hơn chằng...

Anh ấy lấy đầu ra hơi để có thể phát âm ra từng đó từ mà không hề chạy chậm lại nhỉ? Anh ấy vừa nói gì cơ? "Xung hô thân mật" ư? Ta có thể gọi nhau là "Tình yêu của anh" hay "tình yêu của em" cũng được mà. Thờ đi, Julie!

- Hoàn toàn đồng ý.

Tôi không có đủ hơi để phát ra âm cuối. Anh nhìn tôi.

- Em ổn chứ? Nói cho anh biết vận tốc chạy của anh có vừa với em không nhé. Đừng ngại. Hãy giữ sức đi, giờ đang là lúc phục hồi, với chân của em...

Đây là lần đầu tiên anh ấy gọi tôi là "em" và nói lời chăm sóc tôi. Bây giờ là 8h29 và ngày 10 tháng Tám. Mọi chuyện thật tuyệt vời, ngoại trừ nhịp tim của tôi.

Chúng tôi đã chạy ra khỏi khu dân cư và sắp tới công viên đồ sành sứ cũ. Anh nhìn tôi nhiều lần hơn, anh có vẻ lo lắng. Mặt tôi trông như thế nào vậy nhỉ...

Công viên xuất hiện phía sau hàng rào cao. Ric tuyên bố:

- Chúng ta sẽ nghỉ một lát.

- Không cần đâu.

- Anh nghĩ là có đấy.

Anh ấy dừng lại trước lối vào.

- Ta tìm một băng ghế để em lấy lại sức một chút nhé.

- Em không muốn làm anh chậm tiến độ.

Đây là lần đầu tiên tôi gọi anh ấy là "anh". Anh chỉ cho tôi chiếc ghế băng gần nhất.

- Nào, ngồi đó đi. Hãy nghỉ một chút. Và nếu em muốn quay trở lại, không vấn đề gì. Chúng ta còn nhiều dịp khác mà.

Tôi xấu hổ, tôi không muốn anh ấy vì tôi mà thôi không chạy nữa.

- Anh chạy tiếp đi, anh cần điều đó, chính anh nói như vậy mà.

- Không sao. Anh thấy vui khi ở bên em.

Khi nói với tôi những điều như vậy kèm theo ánh mắt đó, anh ấy khiến tôi xáo động ghê gớm. Nhưng cảm giác tội lỗi vẫn đang ở đây. Đột nhiên, một ý tưởng đến với tôi:

- Em ngồi đây đợi anh. Anh chạy xong một vòng thì quay lại đây tìm em. Ngồi đây, em sẽ thấy khá hơn và chúng ta cùng về nhé.

Anh nhìn tôi thăm dò.

- Em chắc chứ?

- Chắc chắn. Anh chạy và tận hưởng đi nhé. Em đợi.

Anh đưa tôi tới chỗ ghế băng. Tôi ngồi xuống và anh quỳ gối xuống trước mặt tôi. Anh nhìn đồng hồ.

- Nửa tiếng nữa anh quay lại đây có được không?

- Tuyệt vời, trong lúc đó em sẽ lấy lại sức và chúng ta có thể lại chạy về nhà mình.

Anh cười rồi đứng lên:

- Vậy thì lát nữa gặp lại nhé.

Tôi cố cười. Tôi ra dấu cho anh đi đi. Anh chạy đi. Tôi nhìn anh chạy xa dần, nhẹ nhàng, mềm dẻo. Khi nói, anh ấy cực kỳ quyến rũ, nhưng khi quay lưng lại, anh ấy đúng là một gã tồi tệ vô cùng.

Một ngày hè tuyệt vời đang bắt đầu. Bầu trời xanh không gợn mây. Ánh mặt trời sưởi ấm làn da tôi và chiếu sáng đám lá cây gần chỗ tôi ngồi. Một cơn gió nhẹ khẽ lay động tán lá xanh mơn man. Mấy chú chim sẻ ngô kêu ríu rít rồi chuyền từ cành này sang cành nọ. Công viên vẫn còn rất vắng người, ngoại trừ một cụ già đang dắt chó đi dạo ở đầu kia của lối ra vào chính. Tôi làm gì ở đây bây giờ?

Tôi đợi một người đàn ông tôi chỉ vừa mới quen biết mà đã có những đoạn hội thoại tình tứ: "Anh thấy vui khi ở bên em." "Anh chạy và tận hưởng đi nhé. Em đợi." "Chạy về nhà mình."

Tôi đã bị Ric làm cho mê mẩn tới nỗi không nhận ra nơi tôi đang ngồi đây và tất cả những gì nó đang khơi gợi trong ký ức mình. Lần này, nỗi hoài niệm đã thắng thế, và nó sẽ mạo hiểm vượt qua tuyến phòng thủ với một vài đồng phạm.

Lần gần đây nhất tôi tới công viên này là khi tôi mười sáu tuổi. Thời tiết ngày hôm đó xấu hơn hôm nay rất nhiều. Tôi học tại trường cấp ba Hy Vọng Lớn. Một người bạn thân của tôi, Natacha, sống ngay cạnh nhà. Cô ấy có một người anh cả, David. Mọi người đều quý mến anh ấy. Ngày mùng 6 tháng Ba, một buổi sáng thứ Bảy, anh đã qua đời cùng chiếc xe máy tay ga mà bố mẹ anh vừa tặng. Tin dữ như cú đánh dội thẳng xuống chúng tôi. Đó là lần đầu tiên chúng tôi mất đi một ai đó thân cận, quá trẻ và quá tàn khốc. Đó là đám tang đầu tiên tôi dự. Tôi không bao giờ quên. Mọi người đều mặc đồ đen đứng trước linh cữu. Những giọt nước mắt, thứ cảm xúc của sự bất lực không thể chịu đựng nổi, khám phá ra ranh giới không thể vượt qua giữa hiện tại và những chuyện đã xảy ra.

Chỉ trong một thời gian ngắn, gia đình Nachata suy sụp nhanh chóng. Họ sống trong sự thiếu vắng, trong cảm giác tội lỗi. Nhìn vào họ mà tôi hiểu được một điều quan trọng: cái chết luôn cận kề chúng ta và nó không bao giờ bỏ lỡ cơ hội tóm lấy bất cứ ai đi ngang qua tầm tay của nó. Cái chết của David đã khiến tất cả chúng tôi già đi. Sau hàng giờ an ủi Natacha, tôi quyết định sẽ luôn yêu thương mọi người chừng nào họ còn ở nơi đây và tôi sẽ nói với họ về những điều tôi nghĩ chừng nào họ còn tồn tại. Từ đó, tôi luôn giữ một cảm giác gấp gáp, một nỗi sợ hãi vô hình, nỗi lo sợ mỗi lần nói lời tạm biệt có thể trở thành lời vĩnh biệt.

Vào thời điểm đó, tôi đã dành rất nhiều thời gian cho Natacha để cố giúp cô ấy lấy lại tinh thần. Hầu như tối nào chúng tôi cũng vào công viên này. Chúng tôi ngồi trên chiếc ghế băng đặt cao hơn lối đi bên cạnh một chút. Từ đây tôi có thể nhìn thấy nó. Những cây nguyệt quế đã lớn lên. Chúng tôi nói chuyện rất lâu, thường là cho tới tận đêm khuya. Cũng có lần chúng tôi gặp cơn mưa rào, nhưng chúng tôi vẫn ngồi lại, ướt đầm, lạnh tê tái nhưng vui sướng khi có thể chịu đựng thử thách nho nhỏ này. Tôi gần như đã quên hết những chuyện đó. Đã mười hai năm.

Gia đình cô ấy không muốn ở lại. Mọi thứ đều gợi nhớ về David: phòng tập thể dục nơi anh ấy chơi bóng ném, trường học, cái siêu thị mini anh ấy vẫn tụ tập cùng đám bạn ở trước cửa và là nơi anh ấy làm thêm vào mùa hè, phòng ngủ của anh ấy, ngôi nhà, những tiếng xe máy... Cuộc sống ở đây đối với họ đã trở nên không thể chịu đựng nổi. Họ đã rời đi.

Tôi vẫn giữ liên lạc với Natacha nhưng, qua nhiều năm, những lần gặp gỡ ngày càng thưa dần. Cô ấy không bao giờ nhắc tới bi kịch đó nữa. Đạo gần đây, chúng tôi chỉ thỉnh thoảng mới nhắn tin cho nhau. Cô ấy sống ở Anh. Còn tôi vẫn luôn ở đây, một mình, rơi vào chiếc bẫy cảm xúc mà tôi không trông mong nó trởi dậy, không phải buổi sáng hôm nay, không theo cách siêu thực như thế. Đôi khi có nhiều thứ mà tôi muốn quên.

Chân của tôi đã được thư giãn, hơi thở của tôi đã hồi phục. Tôi khát đến mức muốn đến uống nước từ ở hồ nước trung tâm. Tôi nghĩ tới Ric. Nếu về đúng giờ, anh sẽ quay lại đây trong vòng mười phút nữa. Tôi tin là anh sẽ đúng giờ. Nhưng tôi thì biết gì kia chứ? Tôi chưa biết gì về anh hết. Tôi mới chỉ gặp anh chưa đến một tuần nay mà anh đã chiếm trọn tâm trí tôi rồi. Có phải chính anh đã khiến tôi như vậy, hay tại tôi đã cho rằng anh quá quan trọng bởi vì tôi không có thứ gì khác quan trọng trong cuộc đời mình? Một câu hỏi lớn rất đáng để đặt ra. Dẫu sao, tôi vẫn cảm thấy với anh có một điều gì đó rất khác biệt. Anh khiến tôi phải phản ứng. Ban đầu là tên anh, rồi đến đám thư từ của anh, đôi tay anh, đôi mắt của anh và mọi thứ còn lại. Khách quan mà nói, tôi tin rằng anh không phải là một cái cớ. Dù thế nào đi nữa, chưa có ai khiến tôi thấy cảm kích đến vậy.

Khi nhìn thấy anh từ xa, ý định đầu tiên của tôi là chạy về phía anh mà ôm chầm lấy anh. Tôi đã kiềm chế được mình bởi tôi biết rằng chính vì cách cư xử kiêu ấy mà đàn ông sẽ nghĩ rằng chúng ta thật điên rồ. Tôi chờ anh chạy tới. Anh vẫn chẳng hớt hơi gì cả. Anh đứng trước mặt tôi, hai tay chống hông, ngược sáng. Một bức tượng Hy Lạp thực sự.

- Trông em có vẻ khá hơn rồi đấy. Anh rất tiếc vì đã ép em theo nhịp chạy như vậy.

- Đâu phải lỗi tại anh. Lẽ ra em phải tập luyện trở lại thì mới nên chạy cùng anh. Em mong là anh đừng giận em ấy chứ.

Anh nhướn mày nói:

- Em đùa đấy à! Anh thấy mình phải chịu trách nhiệm nếu chân em quá đau, anh sẽ bế em về căn hộ của em đấy.

"Chân em đang đau kinh khủng đây. Xin anh, hãy bế em chạy qua năm ki lô mét và hãy ôm em thật chặt đừng để nỗi hoài niệm gớm ghiếc kia chen vào giữa hai ta."

Chúng tôi quay trở về khá nhanh. Tôi đã thấy tương đối thoải mái về mặt thể chất. Tôi cảm giác như có điều gì đó mới mẻ giữa anh và tôi, như thể rất ngược đời, việc chúng tôi cách xa nhau nửa giờ lại khiến chúng tôi gần nhau hơn. Tôi điên thật rồi. Tôi bắt đầu tin rằng những giấc mơ của tôi đang trở thành hiện thực.

Khi về đến trước toà nhà của chúng tôi, một nỗi buồn sâu sắc xâm chiếm tôi. Chúng tôi sẽ chia tay và tôi không có kế hoạch nào để gặp lại anh ấy thật nhanh. Chúng tôi lên gác. Anh ấy đưa tôi về đến trước cửa căn hộ của tôi.

- Hẹn gặp lại! anh vừa cười tươi vừa nói.

"Hẹn gặp lại": một cách diễn đạt đáng ghét. Tôi vốn luôn thấy khổ tâm với suy nghĩ là sẽ mất đi một ai đó, những từ tưởng đơn giản như vậy thôi lại là điều thật đáng ghê sợ. Nó có nghĩa là ta không biết khi nào sẽ gặp lại nhau. Ta đành lòng để cho sự may rủi định đoạt. Thật không thể chịu đựng nổi. Tôi muốn chắc chắn là sẽ được gặp lại tất cả những ai mà tôi cảm thấy gắn bó. Chỉ khi nào biết được điều đó, tôi mới mong may mắn mà ngủ được một giấc yên bình. Tôi thậm chí còn muốn biết chính xác là khi nào. Đừng bao giờ nói "Hẹn gặp lại", mà hãy nói chính xác là "Hẹn gặp lại trong tuần này", hoặc "Ta gặp nhau sau hai lần đi ngủ nữa nhé" hoặc hay hơn nữa thì "18 ngày, 16 giờ và 23 phút nữa gặp lại nhé." Một điều chắc chắn, đối với Ric, tôi không thể đợi được đến 18 ngày.

Lần gần đây nhất tôi ngủ trưa là khi bảy tuổi và mẹ bắt tôi phải làm thế. Việc đó khiến tôi tức điên lên đến mức đã dỗi mẹ tôi trong suốt ba ngày, một kỷ lục. Từ đó bà không cố ép tôi nữa. Tôi rất ghét ngủ trưa. Đôi khi tôi cũng ghen tị với những người có thể dành thời gian để ngủ một giấc, còn đối với tôi, đó là mất đi một chút thời gian để ngủ một giấc, còn đối với tôi, đó là mất đi một chút thời gian mà cuộc sống đã ban tặng. Thế nhưng, cái buổi chiều Chủ nhật đó, khi tôi đặt mình xuống chiếc ghế bành để "suy nghĩ", tôi đã lịm đi. Chuyến chu du đến cuối thành phố và đến với những kỷ niệm đã khiến tôi thật sự nhiễu loạn. Cuộc điện thoại của mẹ đã đánh thức tôi dậy lúc khoảng 17 giờ.

- Con ổn chứ, con yêu?

- Ổn mẹ ạ. Mẹ không tin nổi đâu, con vừa ngủ dậy đây.

- Con á? Con ăn có đủ không đây?

- Tất nhiên là đủ rồi mà mẹ, mẹ đừng lo. Thế còn bố mẹ, bố mẹ có khoẻ không?

- Nhà Stevenson đã lên đường từ sáng nay, họ gửi lời chào con đây. Bố con thì đang loanh quanh trong vườn. Mùa hè nào chẳng thế, ông ấy lại loan báo âm ỉ rằng sẽ xây một bể bơi. Ông ấy cho rằng như vậy sẽ khiến con thường xuyên tới đây hơn... và chiếc bể sẽ phục vụ lũ cháu ngoại.

"Lộ liễu quá đây bố mẹ ạ: đây là lời ám chỉ thứ 1.798 về việc sinh con để cái mà bố mẹ tôi vẫn nóng lòng mong đợi. Nếu theo đúng tiến độ, bố có thời gian để đào bể bằng một chiếc thìa nhỏ, và ngay cả khi lũ mèo có thể đẻ con nhanh hơn, thì lũ mèo con vẫn chẳng ưa gì nước đâu..."

Chúng tôi nói chuyện phiếm dăm ba phút. Dù nội dung câu chuyện chẳng có gì mang tính cách mạng, cuộc điện thoại vào chiều Chủ nhật vẫn luôn là thói quen mà tôi gắn bó. Lần nói chuyện đó khá đặc biệt bởi vì tôi muốn nói với mẹ về Ric, nhưng tôi nghĩ rằng như vậy là quá sớm. Tuy nhiên, đến tuần sau, đó sẽ là lúc thích hợp để nói.

Tối nay, tôi sẽ không còn trầm uất tự vấn mình về việc anh ấy đang làm gì vì tôi sẽ đến ăn tối ở nhà Sophie. Bữa tối hàng tháng cùng các cô bạn gái sẽ diễn ra ở nhà cô ấy. Có lẽ sẽ ít người đến hơn so với thường lệ vì nhiều người đang đi nghỉ, nhưng như thế cũng chẳng sao. Những người đi nghỉ sẽ kể cho chúng tôi nghe về chuyến du lịch của họ vào tháng Chín, rồi

sẽ bắt chúng tôi xem ảnh của họ nữa. Tôi tự hỏi liệu mình có nên nói với mọi người về Ric hay không.

Sophie sống cách nhà tôi hai con phố, trong một căn hộ mới xây nhìn về phía ngã tư Cộng Hoà, ngay giữa khu trung tâm. Tối nay, tôi là người mang đồ tráng miệng tới, sẽ có món kem. Tôi rất quý Sophie. Chúng tôi quen nhau đã hơn bảy năm. Chúng tôi bắt đầu học đại học cùng nhau. Ngay lập tức chúng tôi đã thấy hợp nhau. Mỗi khi nghĩ về khoảng thời gian đó, tôi vẫn cho rằng chúng tôi gắn bó với nhau nhờ tính hài hước. Thường là những thứ kỳ cục trong cuộc sống hay những hành động điên rồ đều làm chúng tôi cười. Về khoản đàn ông, cô ấy phiêu lưu hơn tôi nhiều, và chúng tôi chỉ nói chuyện nghiêm túc về vấn đề đó khi một trong hai đưa khổ đau. Chúng tôi đã quá chán để làm như thế với các cô bạn cùng hội rồi... Chúng tôi cách mặt nhau đôi chút khi tôi sống cùng Didier, vì cô ấy rất giận Didier đã khiến tôi dừng việc học, và cô ấy đã nói với Didier điều đó. Sophie, cô ấy luôn có năng khiếu nhìn cuộc đời của người khác đầy sáng suốt nhưng rồi lại để chính bản thân mình bị mắc lừa trong cuộc đời của mình. Cô bạn Jade của cô ấy cũng là một kiểu người như thế. Tôi quen Jade qua những buổi ăn tối thế này, và tôi biết rằng cô ấy lúc nào cũng có vấn đề với đám đàn ông quanh mình. Nếu như cô ta có bồ, đó là một tấn bi kịch, còn nếu không có, đó là một thảm họa. Cô nàng luôn tìm kiếm người đàn ông trong mộng, vì vậy mà hiển nhiên là cô ấy luôn luôn thất vọng.

- Chào người đẹp!

Không phải Sophie ra mở cửa. Đó là Florence. Tôi thật sự khó chịu với cô ta. Cô ta luôn nghĩ mọi người ngu xuẩn và thể hiện rõ điều đó. Cô ta luôn bắt đầu câu nói của mình với cụm từ "Tôi thì tôi" và cô ta không bao giờ quên chêm vào câu "Câu xoay sở như thế chả trách mà hỏng việc".

- Chào Florence.

- Cậu mua kem ở siêu thị mini đây à? Cậu có thể mua ở MaxiMag, sẽ rẻ hơn 10% đấy.

"Tớ có thể chôm chia nó, như vậy còn miễn phí cơ."

Tôi đưa túi cho cô ta.

- Làm ơn cho cái này vào tủ đá nhé.

Sophie ra khỏi phòng ngủ và gặp chúng tôi trong phòng khách. Sophie rỉ tai tôi nói:

- Tớ đang an ủi Jade, cậu ấy đang hết sức chán nản.

Sao trông Sophie lại hơn hờ thế nhỉ?

- Chuyện với Jean-Christophe hết rồi à?

- Không, với gã đó thì đã xong từ hai tuần nay rồi. Gã lần này tên là Florian mang số hiệu 163 trên lưng.

Tôi có cảm giác như Sophie đang sắp phì cười đến nơi. Tôi kéo cô ấy vào trong khu bếp nhỏ của cô nàng.

- Làm sao cậu có thể cười trên nỗi đau khổ của cậu ấy chứ?

- Cậu ấy lại còn bảo sẽ tự tử...

Sophie có vẻ không nhin nổi nữa, một tràng cười không thể kiềm chế sắp bật ra. Chỉ đề cập đến ý định tự vẫn của Jade đã khiến tôi khẽ bật cười. Dẫu biết rằng chế giễu thì chẳng hay ho gì.

- Tự tử... như lần trước ấy à?

- Ừ, cậu ấy chắc chắn sẽ tăng gấp đôi liều!

Đến lúc này thì Sophie không còn làm chủ được những giọt nước mắt trào khỏi mắt trong khi miệng thì cười nhăn nhó. Bất chợt, cô ấy phá lên cười không dứt. Cần phải nói với các bạn rằng, lần cuối cùng Jade định tự tử, cô nàng đã nuốt mười viên thuốc chống tiêu chảy. Chính nó đã dẫn tới tình trạng đầy hơi trong suốt hai giờ liền. Đó mới chính là thứ mà người ta gọi là muốn kết liễu... Tệ hơn nữa, là cô ấy đã tự gọi cấp cứu. May mắn thay người đến đón cô nàng là một phụ nữ, nếu không cô nàng sẽ yêu ngay ân nhân của mình rồi. Jade, cô ấy là như vậy đấy. Tất nhiên, cô nàng chưa thể chết nhưng cô nàng lại có một mái tóc chói lọi và móng tay cứng như đinh trong một tháng trời.

Sophie cúi xuống chậu rửa chén và làm như đang bận bịu để cho qua cơn cười điên dại. Tôi nghiêng người về phía cô ấy:

- Cậu thử hình dung xem, nếu cậu ấy định treo cổ với giấy vệ sinh thì sao nhỉ...

Cả hai đứa chúng tôi cười rung bần bật trước vòi nước. Giọng Jade nhão nhoẹt từ xa vọng tới.

- Thế còn cậu thì sao? Sophie vừa lau nước mắt vừa hỏi tôi.

- Ngân hàng thì dở hơi lắm, tớ thật sự chán ngấy rồi.

- Cậu học tiếp đi, cậu có khả năng mà.

- Thôi, tớ ngán học hành lắm rồi.

Sophie như chớp được điều gì đó từ trong ánh mắt tôi. Tôi quay mặt đi, mặt đỏ lựng như cà chua.

- Julie...

Florence đến phá đám. Đây đúng là lần đầu tiên tôi thấy mừng vì trông thấy cô ta.

- Sao rồi, các tình yêu, chúng ta uống gì đây?

"Nếu cô ta chỉ gọi tôi là tình yêu hoặc người đẹp một lần nữa thôi, tôi sẽ nói với cô ta điều tôi nghĩ về mái tóc và chiếc sơ mi có thể làm một con tắc kè hoa cũng phải phát ngán của cô ta."

Chúng tôi lại quay lại phòng khách. Sonia vừa đến. Cô nàng đang phấn khởi hết cỡ vì đã tìm được người đàn ông trong mộng. Cô vội vàng kể cho chúng tôi. Anh ấy tên là Jean-Michel. Một anh chàng tử tế, có công việc tốt, muốn có năm đứa con giống như cô ấy. Chỉ có một điểm trừ: anh ấy hơi kỳ lạ vì luôn nghĩ rằng mình là ninja. Ngoài chuyện đó ra, mọi thứ thật hoàn hảo.

- Anh ấy nghĩ mình là ninja nghĩa là sao? Florence hỏi.

- Anh ấy sưu tập sách báo, các loại đao, mọi thứ anh ấy có thể tìm được. Anh ấy cũng tự tạo cho mình *mizu gumo*, loại giày phao bằng cách gộp các túi khí thổi căng cho phép đứng được trên mặt nước để đi theo dõi. Trong căn hộ của mình, anh ấy đi đi lại lại trong trang phục truyền thống với chiếc mũ chụp chỉ để hở mắt và rít lên khe khẽ. Anh ấy treo các tấm bia gài như khắp nơi và thường bất ngờ phóng *shurikens* vào đó...

- Phóng cái gì cơ?

- Phóng *shurikens*, những phi tiêu hình ngôi sao bằng kim loại có cạnh sắc như lưỡi dao cạo ấy...

- Như vậy không nguy hiểm gì chứ?

- Anh ấy nói rằng anh ấy sẽ cải thiện. Hiện tại, đúng là anh ấy vẫn thường nhắm ra ngoài... Anh ấy đã làm vỡ toang tủ quần áo còn giấy dán tường trong phòng khách thì rách tan nát. Anh ấy cũng phanh bụng con búp bê trong phòng ngủ của tớ ra đấy.

- Cậu nghiêm túc chứ? Sophie kinh ngạc.

- Hết sức nghiêm túc. Tớ chỉ cần để ý một chút mỗi khi anh ấy như vậy thôi. Còn ngoài những lúc như thế, anh ấy rất thú vị. Trừ tuần vừa rồi. Anh ấy vô cùng chán nản vì, để đánh dấu bước thăng cấp trong tinh thần, anh ấy muốn xăm một biểu tượng ninja thật lớn lên lưng và vai. Nhưng người thợ xăm đã nói với anh ấy rằng như vậy sẽ không nhìn được.

Tôi hỏi "sao vậy?"

- Vì anh ấy là người da đen.

Đúng là tôi nên dừng các câu hỏi này lại. Sophie bỏ chạy vào trong bếp. Mình tôi ngồi đối mặt với Sonia, vừa hình dung về Jean-Michel đáng kinh ngạc của cô ấy, một ninja đen, vừa cố kiềm chế hết sức có thể.

Để đổi chủ đề, tôi hỏi tin tức về Saral, một cô bạn bị ám ảnh bởi các chàng lính cứu hoả. Cô bạn này cũng là một người đặc biệt. Cô ấy tuyệt đối tôn thờ các chàng lính cứu hoả. Cô ấy đã lùng sục mọi doanh trại trong vùng và cũng đã mở rộng địa bàn săn mồi. Cô nàng bố trí đi nghỉ cuối tuần ở thành phố khác, thậm chí ra khỏi châu Âu, để đi chinh phục mục tiêu với nỗi ám ảnh cao độ. Ngay từ hồi còn học cấp ba, cô nàng đã nhấn chuông giả báo cháy để được nhìn thấy những chiếc xe cam nhông màu đỏ chở đầy lính mặc đồng phục, sẵn sàng bế nàng lên hoặc miệng kề miệng hô hấp nhân tạo cho nàng. Đã có trường hợp như vậy rồi... Khi hè sang, chúng tôi thường không gặp Saral, bởi vì nàng ta đi khắp đất nước để tranh thủ tối đa các buổi vũ hội dành cho lính cứu hoả. Và đến Giáng sinh, thời điểm bán lịch, cô nàng lại bận tối mày tối mặt. Nàng không ngừng nghỉ. Nàng có thể bất ngờ ập đến nhà bạn, chỉ để không bỏ lỡ cuộc kinh lý của các chàng lính cứu hoả, những người đang trên đường tới gõ cửa. Cô ấy thu thập thông tin về hành trình của họ, cô ấy phải tiết kiệm. Đúng thế, cô ấy tiết kiệm, bởi vì chỉ trong tháng Mười hai vừa rồi, cô ấy đã mua hết năm mươi ba cuốn lịch...

Jade ra khỏi phòng ngủ rồi ngồi xuống cạnh tôi, sắc mặt tiều tụy. Tôi ôm cô ấy:

- Sophie đã kể mọi chuyện với tớ. Hãy cứng rắn lên. Cậu phải thật dũng cảm vào nhé.

Giương cặp mắt thất thần, cô nàng níu lấy tôi, nước mắt giàn giụa. Trong lúc đó, Sophie ngốc nghếch, lại đang cắm chốt trong bếp và làm động tác như kiểu người đang uống thuốc. Tôi khẽ bật cười bẽn lẽn mà Jade lại tưởng rằng tôi khóc cùng cô ấy. Cô ấy sẽ trở thành cái rốn của vũ trụ trong buổi tối nay... Tôi đã hình dung như vậy từ trước rồi. Ấy vậy mà, có thể các bạn vẫn nhớ tôi đã từng nói với các bạn điều gì: chúng ta nghĩ rằng mình hiểu rõ mọi chuyện, thế rồi đột nhiên một chi tiết nảy sinh và tất cả đều thay đổi. Điều đó đã xảy ra với tôi vào buổi tối hôm đó, và nó không chỉ là một chi tiết.

Chúng tôi đang uống rượu khai vị, một chai nho xạ của vùng Beaumes-de-Venise tươi ngọt, tôi vừa thưởng thức vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong tầm mắt của tôi là một ngã tư trải rộng. Tôi ngắm nghía những bóng người bị ánh sáng ấm áp cuối ngày kéo dài ngoằng ngoẵng trông thật vui mắt. Đột nhiên, một hình bóng đang chạy cuốn hút tôi. Ric. Ban đầu tôi cứ nghĩ rằng mình bị ảo giác và rằng nỗi ám ảnh về anh ấy đang đánh lừa tôi, nhưng không, đó đúng là anh ấy! Chiếc quần ngắn của anh, bước chạy của anh. Không còn nghi ngờ gì nữa.

~*~

Anh ấy lại chạy lên đại lộ, đúng như buổi sáng nay. Anh ấy không say chứ? Và sao anh ấy lại đeo ba lô nhỉ? Có cái gì ở bên trong đó? Anh ấy đi đâu?

Vào lúc đó, lý trí gào thét bảo tôi bình tĩnh lại, nhưng bản năng của tôi còn hét lớn hơn rằng có điều gì đó mờ ám đang được âm thầm chuẩn bị.

- Julie, cậu có nghe tớ nói không thế?

Florence gọi tôi. Tôi không tài nào rời mắt khỏi cái bóng của Ric. Sophie nắm lấy cánh tay tôi:

- Cậu ổn chứ?

- Tớ không biết nữa.

- Thế là sao, sao cậu lại không biết? Mặt cậu như mặt hồn ấy, cứ như là cậu vừa trông thấy ma! Không phải vậy chứ...

"Không, nếu đó là Didier, tôi sẽ chỉ việc mở cửa sổ rồi ném ngay Florence vào người anh ta."

Sophie nhìn ra ngoài. Cô ấy nhìn chòng chọc cả chục người đang lang thang dưới phố, mà không nhìn ra cái chấm nhỏ xíu đang chạy xa dần.

Điều đó có xảy ra với tất cả mọi người không nhỉ? Mỗi lần yêu một ai đó, tôi đều bắt đầu bằng giai đoạn muốn biết mọi thứ về người đó. Nó gần giống như chứng ăn vô độ vậy. Anh ấy đọc sách gì? Anh ấy nghĩ gì? Anh ấy đang làm gì? 24 trên 24 giờ, 7 ngày trên 7. Thật quá mệt mỏi, nhưng tôi không thể nào thoát ra khỏi tình trạng đó được. Tôi bị chìm sâu trong đó. Ngay cả khi đầu óc rối bời, tôi vẫn còn đủ sáng suốt để nhận ra rằng mình chưa bao giờ đạt đến độ như thế. Với Ric, điều đó vô cùng dữ dội. Tôi tự nhận thấy rằng dù không muốn, trí nhớ chụp hình của tôi cũng đã làm chuyện phi thường trong căn hộ của anh. Đặc vụ JT thật xuất chúng. Tôi có thể tả cho các bạn nghe về mọi thứ mà tôi đã nhìn thấy cho đến từng chi tiết nhỏ nhất. Nếu có giải vô địch thể giới trong trò tìm bảy điểm khác nhau với hình ảnh căn hộ của anh ấy, tôi chắc chắn sẽ giành chiến thắng. Thưa các bạn, tôi xin tiết lộ là sáng nay, trong lúc nhìn anh ấy chạy, tôi đã bản đồ hoá toàn bộ cơ thể anh ấy. Tôi có thể kể cho các bạn về cánh tay của anh ấy, cách anh ấy đặt bàn chân xuống khi chạy như thế nào, cằm, cổ, cách anh ấy nheo mắt trước ánh nắng, nụ cười, cái cách đặc biệt mà anh ấy nhướn lông mày bên trái lên mỗi khi nói điều gì nghiêm túc. Không có gì thoát khỏi mắt tôi. Nổi khao khát được biết hết, được tiếp cận anh ấy đến mức gần nhất, chưa bao giờ mãnh liệt đến thế.

Tất nhiên, cái gì cũng có mặt trái của nó cả. Khi ta ở đây, ta xây dựng ý tưởng về người khác, ta tưởng tượng về mọi chuyện mà họ làm. Điều đó khiến chúng ta thấy yên lòng, làm cho chúng ta xích lại gần nhau. Điều bất hạnh nhất chính là ở điều ít bất ngờ nhất, ở những chênh lệch nhỏ nhất giữa những gì chúng ta tự thêm dặt và sự thật, đó mới là thảm họa, là một gáo nước lạnh. Ta có cảm giác như bỗng nhiên, thật tàn nhẫn, ta bị lừa, bị xỏ mũi. Lại còn bị phản bội nữa. Vấn đề thực sự nằm ở chỗ chính thứ cảm giác tệ hại này đã dẫn tới kết cục là: ta luôn tự thuyết phục mình rằng người ta chạy trốn và ruồng bỏ ta. Chỉ vì một động tác nhỏ, một câu nói vu vơ, tinh thần kiệt quệ và trái tim vỡ tan tành.

Tối hôm đó, ở nhà Sophie, tôi gần như không còn nói được một lời nào trong suốt bữa tối. Chuyện này đối với tôi không bình thường chút nào. Vì thế, mấy cô bạn gái đã tạm gác chuyện của họ sang một bên để chăm sóc tôi. Tôi không muốn như vậy lắm, nhất là khi, dù có được sự quan tâm đáng

quý của họ, nhưng tình trạng của tôi vẫn chẳng thay đổi được gì. Ngay cả khi tôi đang ở giữa mọi người và được mọi người đối xử tử tế, tôi vẫn lẻ loi. Thật khủng khiếp.

Tôi trở về nhà như xác sống, không thể nào ngủ nổi. Suốt hàng giờ liền, mắt tôi mở thao láo trong bóng tối, tôi tự hỏi tại sao anh ấy lại ra ngoài chạy. Hoặc đó là niềm đam mê của anh ấy, hoặc ở đó có điều gì bí hiểm, và tôi ngờ rằng đó là điều bí hiểm. Tôi sẽ chỉ cảm thấy thanh thản chừng nào tôi khám phá ra được lời giải cho câu đó.

Nghĩ đi nghĩ lại, chàng trai này quá tuyệt vời để có thật. Từ tế, có văn hoá, đẹp trai, gập gọn áo quần ngay cả khi không hẹn ai tới nhà. Đương nhiên, lẽ ra tôi phải nghi ngờ điều đó! Giống như khi lũ mèo angora^[1] không hề làm vương vãi lông ở bất cứ đâu: làm gì có chuyện đó. Về bên ngoài quyền rũ chắc chắn đang che giấu một kẻ giết người đang trốn ngục. Lạnh lùng, có phương pháp, anh ấy quyền rũ tôi để lấy trộm tiền tiết kiệm của tôi. Anh ấy sẽ thất vọng thôi. Đáng đời. Thế rồi, anh ấy cắt tiết tôi như chọc tiết một con thỏ rồi gập tôi lại như một trong những chiếc áo sơ mi của anh trước khi chôn tôi trong công viên đồ sành sứ.

[1. Loài mèo có bộ lông dài và dày.]

Tôi mất suốt đêm đó và luôn cả ngày thứ Hai để dần vật mình về việc đó. Thật điên rồ. Đám con gái chúng tôi, khi đang nghĩ về ai đó, chúng tôi nghĩ tới họ mọi lúc. Người đó giây phút nào cũng án ngữ trong từng ngõ ngách của tâm trí chúng tôi. Bạn cố gắng tìm mọi cách để thay đổi suy nghĩ nhưng chỉ một chi tiết nhỏ nhất cũng lại kéo bạn quay trở lại ngay. Tù nhân của một nỗi ám ảnh. Tôi đưa tờ quảng cáo về bảo hiểm gia đình cho một khách hàng, và tôi mơ mộng rằng một ngày nào đó tôi có thể lập một tài khoản như thế cùng với anh. Tôi rửa ấm pha trà của mình, nó có màu gần giống với màu mắt anh. Tôi lật từng trang sách dạy nấu ăn "Bánh quiche và bánh mút quả đặc biệt" - đúng, tôi đang đọc sách đây - ô kìa trong từ "quiche" có một chữ "c" giống như từ Ric. Một nếp gấp ở tấm rèm cửa làm tôi nhìn ra chiếc áo sơ mi trên cơ thể anh ấy. Mọi chuyện đều ổn, tất cả đều là cái cớ. Tôi như con nghiện ma túy nhưng tôi không hề muốn cai nghiện. Thế rồi tôi thử làm cho mình sao nhãng. Tôi gửi vài lá thư, nhưng rồi khi tôi lại tranh thủ tìm kiếm thông tin về anh thì kìa, kết quả thật bất ngờ: tôi không tìm thấy gì hết. Không một dấu vết trong bất cứ trang web nào. Không bạn cũ, không một cuộc thi đấu địa phương, không tiểu sử học hành trong một ngôi trường mờ ám hay một bằng cấp tin học nào. Như thể Ric không tồn tại. Hoặc nói đúng hơn là Ric chỉ tồn tại trong cuộc đời

thực. Tôi nhìn lại những cử chỉ của anh, nghe lại những lời anh nói, giống như những mẩu tài liệu của một hồ sơ tư pháp. Rồi tiếp đó, có một phiên toà xét xử thực sự đã diễn ra trong đầu tôi. Đôi khi tôi khoác lên mình chiếc áo luật sư và mỗi dấu hiệu đều chứng minh anh vô tội, những lần khác, tôi lại đứng sau bàn của kiểm sát viên và tất cả đều kết tội anh ấy. Nhưng từ sâu thẳm lòng mình, dù tôi có nói thế nào, tôi vẫn mong được là người cai ngục của anh ấy.

Để thay đổi suy nghĩ, tôi thử gọi điện đến vài cô bạn để buôn chuyện, nhưng chẳng ích gì... Tôi cũng cố bắt mình ta ngoài để tận hưởng ánh mặt trời nhưng, lại nhưng, tôi chỉ đi lòng vòng quanh khu nhà đầy khó nhọc, mà không còn nhìn thấy những gì xung quanh mình, vì tôi vẫn luôn tự hỏi tại sao anh ấy lại chạy như thế. Cuối cùng tôi về nhà để có cảm giác được gần anh hơn. Chắc hẳn bạn nghĩ tôi là con điên. Khi trở về căn hộ của mình, tôi có mong muốn bắt chọt là leo lên tới trước cửa căn hộ của anh, để gần như được ở trong nhà anh, gần như được ở bên anh. Tôi có thể ở lại đó, ngồi ở bậc cầu thang dưới cùng hoặc cuộn tròn mình rồi ngủ trên tấm thảm chùi chân của anh như một chú cún. Đột nhiên, có tiếng động và tôi nhảy ào một cú phi thường xuống đến chân cầu thang. Tôi có thể đã tự giết mình nhưng không thể để anh ấy trông thấy tôi ở đây được. Tôi đi vòng vòng như con sư tử bị nhốt trong căn hộ của mình. Ric là đối tượng của mọi suy nghĩ của tôi và câu hỏi đến không ngừng. Tôi đang sống trong một cơn ác mộng thực sự.

Bởi không tài nào tìm được sự thanh thản ở phương diện kia của đời mình, tôi đã quyết định sẽ không chịu đựng một điều gì khác nữa. Tôi từng bước xem xét về cuộc đời bé nhỏ của mình và quyết sẽ diệt trừ tận gốc tất cả những thứ khiến đời tôi trở nên phức tạp. Bởi điều cốt yếu nhất đã trốn chạy tôi, thì ít nhất tôi cũng nên dọn dẹp những gì còn sót lại. Thành ra, tôi chưa bao giờ có được nhiều quyết định như trong buổi tối hôm đó.

Sáng thứ Ba, trong lúc tới văn phòng, tôi vẫn còn thắm mệt. Tôi còn tự hỏi mình phải chăng vì hoàn cảnh đáng thương hại của mình mà tôi thấy Géraldine trông tuyệt hơn cả bình thường. Khi cô nàng mở cửa cho tôi, thấy cô nàng đứng phía sau quầy giao dịch, tôi không muốn nói rằng cô nàng đẹp - vì điều đó, tất cả mọi người đều đã thấy - tôi tự nhủ rằng cô ta trông quý phái hơn trước.

- Chào Julie! Ngày, cậu hội hè suốt mấy ngày cuối tuần đây à?

"Cô nàng nói thế là bởi thấy tôi đi khắp khiêng hay tôi đang đeo hai quả tạ dưới mắt vậy nhỉ?"

- Không hẳn, Géraldine. Cậu thì sao, khoẻ chứ?

- Cực khoẻ.

Tôi chưa bao giờ thấy cô nàng trả lời đầy hứng khởi như thế. Nó chứng tỏ rằng, thỉnh thoảng mà được đập mặt vào những kẻ ngu xuẩn, cảm giác sẽ rất tuyệt.

Tôi đến xếp đồ của mình. Còn ít nhất nửa tiếng nữa vị khách hẹn gặp đầu tiên của tôi mới tới, tôi quyết định tranh thủ đến nói chuyện với Géraldine. Tôi gặp cô nàng ở trước cửa tủ chứa đồ. Cô nàng đang xếp những cuốn sổ séc cuối cùng được chuyển tới. Với mỗi cuốn sổ, ta cần phải gắn kèm theo đó một tờ gấp. Géraldine đang cố dùng ghim giấy để ghim lại, nhưng chiếc ghim quá bé, mỗi lần cài, ghim lại bắn vào mặt cô nàng như một chiếc lò xo. Tôi hỏi cô nàng:

- Tớ có thể làm phiền cậu một phút được không?

- Tất nhiên rồi. Tớ đang đánh nhau với đồng đồ vô dụng này đây. Người ta có hướng dẫn chúng ta làm những việc này ở khoá thực tập đâu cơ chứ. Là cậu thì cậu làm thế nào để ghim nó lại được vậy?

- Tớ dùng ghim trong hộp đằng kia kìa, mấy cái đó to hơn.

Gương mặt Géraldine bừng sáng. Xong, giờ đây, tôi đã biết được nét mặt của Christophe Colomb khi khám phá ra châu Mỹ là như thế nào rồi. Đối với Géraldine thì cảm giác ấy còn mạnh mẽ hơn vì tôi trông thấy cả sự biết ơn dâng trào trong mắt cô nàng. Cầm cô nàng run run. Tôi nghĩ rằng cô nàng khóc mất. Lúc đó, ngay lập tức, tôi tự nhủ rằng có thể sẽ là sai lầm khi tỏ lộ với cô nàng. Nhất là khi điều đó liên quan tới tương lai của tôi. Tôi tìm đường lui theo cách tự nhiên nhất có thể.

Cô nàng thử lại với một chiếc ghim lớn hơn, và mỗi tờ gấp đã được ghim lại chính tề trên từng cuốn sổ. Cô nàng ngắm nghía, mê man, xúc động khi không còn bị vướng bận điều gì. Cô nàng quay về phía tôi:

- Cậu vừa muốn nói gì đó với mình nhỉ? Cậu cần mình giúp sao?

Trong ánh mắt của cô nàng có một thứ gì đó chân thành cởi mở. Tôi luôn bị lung lay trước những cách cư xử tử tế thế này. Sự ngại ngùng của tôi đã bay biến mất tiêu.

- Thực ra, tớ muốn thông báo với cậu một chuyện và hỏi ý kiến cậu.

- Cậu nói đi.

Đúng lúc đó thì Mortagne thò đầu ra khỏi phòng làm việc. Thông thường, lão ta đã xẵng giọng nhắc nhở chúng tôi rằng không có chỗ cho những cuộc nói chuyện riêng trong văn phòng và rằng, nếu cuộc nói chuyện của chúng tôi là về công việc, tốt nhất là nên gọi điện từ bàn này sang bàn kia vì như vậy sẽ tạo ấn tượng cho khách hàng. Lão đã từng nói như thế, và không chỉ một lần. Nhưng lạ thay, sáng nay, lão mỉm cười hài lòng rất ngớ ngẩn rồi nói:

- Xin thứ lỗi, cô Dagoïn. Khi nào cô có chút thời gian, cô có thể tới gặp tôi được chứ? Chúng ta sẽ bàn về hồ sơ của bà Boldiano.

Lão nhìn tôi rồi nói tiếp:

- Chào cô Tournelle. Trông cô có vẻ rất tuyệt. Kỳ nghỉ cuối tuần vui vẻ chứ?

Ôi, nếu Géraldine biết Alfred Nobel là ai, cô nàng có thể đã được chiêm ngưỡng nét mặt của ông qua gương mặt tôi, khi ông bị bọ thuốc nổ đầu tiên nổ bùng vào mặt. Tôi sững sờ. Còn Géradline thì trả lời lão như thể mọi chuyện vẫn bình thường:

- Khi nào chúng tôi xong việc, tôi sẽ qua. Còn bây giờ thì tôi đang bận.

- Cảm ơn Géraldine.

Tôi hết sức kinh ngạc. Con vẹt nhỏ đã quay trở về chuồng. Cô nàng quay về phía tôi và nói tiếp:

- Cậu muốn thông báo với tớ điều gì vậy? Cậu có bầu à?

Thậm chí còn không chờ nghe câu trả lời, cô nàng vừa nhảy nhót vừa cúc cúc mấy tiếng như gà mái. Cô nàng nhấn nhá thêm:

- Tớ có biết cha đứa bé không? Cậu muốn hỏi tớ là có nên giữ nó lại hay không chứ gì? Cậu biết mà Julie, một đứa trẻ, đó là một phép màu...

Vậy đó, cô nàng bắt đầu tăng tốc. Cô nàng chắp hai tay, ngược nhìn trời - chính xác trong trường hợp này, là nhìn đèn nê ông - rồi nói với tôi về

tình yêu, về niềm hạnh phúc... Géraldine ngây thơ đang làm phim. Tôi nắm lấy cánh tay cô nàng:

- Géraldine, tớ sẽ thôi việc.

Cô nàng sững lại.

- Cậu sẽ bỏ chi nhánh này sao?

- Tớ mới đang có ý định vậy thôi.

- Cậu đã gặp ai đó giàu có và cậu không cần làm việc nữa à?

- Không hẳn. Nhưng tớ không thể tiếp tục được nữa. Công việc này là gánh nặng của tớ. Nói chung, đây không phải là công việc mà tớ dành tâm huyết để cống hiến. Tớ thấy không thoải mái khi đối mặt với khách hàng, tớ không đồng tình với hệ thống cấp bậc ở đây. Tớ không muốn tiếp tục như vậy nữa. Tớ không muốn mình cam chịu làm mãi công việc này cho đến khi nhận được một khoản lương hưu không chắc chắn mấy, không phải vào tuổi này. Tớ muốn thử tìm một công việc hợp với mình hơn.

Géraldine bất động một lúc rồi đột nhiên ôm lấy tôi. Cô nàng siết chặt tôi bằng một thứ cảm xúc chân thành. Cái mặt dây chuyền to tướng không ra hình thù gì tì vào ngực tôi. Tôi không dám động đậy. Không sao, tôi sẽ mang dấu ấn của món đồ trang sức dị dạng này của cô nàng cho đến suốt đời. Cuối cùng cô ta cũng buông tôi ra và nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Cậu biết không, Julie, trông tất cả những đồng nghiệp của tớ, cậu là người duy nhất mà tớ muốn trở thành bạn. Không phải bạn gái, mà là bạn ấy. Cậu là một cô gái tốt. Tớ rất buồn nếu cậu ra đi. Nhưng trước tiên, cậu hãy nghĩ kỹ, đừng huỷ hoại sự nghiệp của cậu vì chuyện không đâu nhé.

- Sự nghiệp nào? Nếu tớ ở lại thì chính là tớ đang huỷ hoại cuộc đời mình. Vậy nên: Tớ muốn hỏi cậu là cậu có biết khi nào tớ nên ra đi. Để được thanh toán ngày phép, chắc tớ sẽ được rút ngắn thời gian báo trước khi nghỉ việc...

Cô ta làm ra vẻ suy nghĩ. Luôn có chút gì đó đáng lo ngại ở cái nàng Géraldine này.

Khách hẹn đầu tiên của tôi đã đến đúng giờ. Tôi sẽ tiết lộ với các bạn một điều không thể sai khi muốn biết lúc nào thì một vị khách có hẹn sẽ tới. Khi khách hàng yêu cầu bạn điều gì đó, họ sẽ đến đúng giờ. Nếu đó là một dự án quan trọng đối với họ, họ thậm chí còn tới sớm. Ngược lại, nếu các bạn mời họ tới để các bạn đề nghị với họ về một khoản tiền cần đầu tư, họ sẽ luôn đến muộn - trong trường hợp họ không từ chối cuộc hẹn đó. Vị khách này đang muốn vay một khoản tiền để mua chiếc ô tô suu tầm, "một thương vụ tuyệt vời". Tôi nghiên cứu tài liệu của anh ta: đã kết hôn, hai đứa

con, tình trạng công việc tốt nhưng không có gì cho anh ta điều kiện hợp lý để có thể sưu tầm những chiếc xe cổ cà tàng cả. Khi liệt kê danh sách chi tiêu của anh ta, rõ ràng là anh ta chi tiêu cho niềm đam mê xe hơi của mình nhiều hơn cho các tiện nghi trong gia đình. Tôi có nên để anh ta mắc nợ gia đình mình chỉ vì mục đích làm thoả mãn thú đam mê thời niên thiếu chẳng đi đến đâu? Dù chẳng thích thú gì ngân hàng, tôi vẫn làm việc bằng tâm hồn và lương tâm của mình và tôi cố thuyết phục anh ta rằng anh ta không nên vay mượn vì những dự án kiểu này...

Cuộc sống thật lạ lùng. Giờ đây khi đã quyết định ra đi, tôi lại nhìn cả chi nhánh theo một cách khác hẳn. Chỉ xiu nữa thôi là tôi gần như thấy mình có chút luyến tiếc. Fabienne, người uống hết tách cà phê này đến tách cà phê kia, tám áp phích có hình cô gái xinh đẹp đang cố khiến người ta tin rằng việc cô có một tài khoản ở đây khiến cô sững phát điên, Mortagne cùng những bài diễn văn ngu xuẩn, Mélanie với cái cây xanh mà cô ấy vẫn thường nói chuyện với nó. Đến cả họ, tôi cũng không nở rời xa. Không bỏ lỡ bất cứ ai, không bao giờ. Với Mortagne, nó có thể được lý giải bằng hội chứng Stockholm^[1], cuối cùng người ta lại quyến luyến chính kẻ bắt cóc mình. Với Mélanie cùng cây dương xỉ mãi không chết của cô ấy, tôi không biết nữa. Còn ngạc nhiên hơn nữa khi tôi là người duy nhất có trách nhiệm với sự ra đi của mình và rằng sâu thẳm trong thâm tâm, tôi biết là tôi đúng. Ở ngoài kia, có tương lai của tôi. Ở ngoài kia, có cuộc đời. Ở ngoài kia, có Ric.

[1. Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.]

Một trong số những phẩm chất lớn của Xavier, đó là luôn giữ lời hứa. Lần này cũng không phải là ngoại lệ. Cậu ấy đã nói với tôi rằng sẽ làm cho tôi một cánh cửa hòm thư thật xinh đẹp và cậu ấy không nói dối. Thậm chí có thể nói rằng cậu ấy còn rất hào hứng với nó kia...

Khi bước vào chung cư, đầu tôi chật chứa đầy những câu hỏi về Ric và về định hướng nghề nghiệp của mình. Tuy nhiên, ngay khi vào đến sảnh, tôi đã lập tức nhận ra cánh cửa mới cho hòm thư của mình. Xavier thật phi thường. Tôi cứ tự hỏi liệu cậu ấy có làm giống cánh cửa của chiếc limousine bọc thép của cậu ấy hay không. Nhưng thực tế thì, không, tôi biết rồi: để làm hòm thư cho tôi, cậu ấy đã tạo ra một phiên bản chính xác như cánh cửa kết sắt của thuyền trưởng Nemo trong chiếc tàu *Nautilus*^[1]. Tôi tiến lại gần, nửa mê mẩn, nửa run sợ. Một vòng đai đẹp đẽ bằng đồng, những chiếc vít lớn, lớp kim loại dày cùng màu gỉ đồng tuyệt đẹp. Tất cả đều được ghép với nhau rất hoàn hảo, láng bóng. Tôi nghĩ tác phẩm nghệ thuật này phải nặng đến hai tấn và có thể làm cả bảng chứa hòm thư khác rơi rụng hết. Bên cạnh các cánh cửa bằng tôn sơn khác, cánh cửa của tôi giống như cánh cửa xà lim của người mang mặt nạ sắt vậy.

[1. Chiếc tàu ngầm trong tiểu thuyết viễn tưởng Hai vạn dặm dưới đáy biển và Hòn đảo kỳ bí của nhà văn Pháp Jules Verne.]

Tôi sẽ mang ơn Xavier vì cậu ấy đã làm một việc khó tin như vậy. Sẽ không một ai có thể lấy cắp được thư từ của tôi. Tiền của ngân hàng khi đặt sau cánh cửa này sẽ được an toàn hơn cả khi để ở chi nhánh. Nhưng dù sao, tôi vẫn muốn có một thứ gì đó đơn giản hơn, thanh cảnh hơn...

Xúng đáng với người lẩm, Julie. Cánh cửa này chính là nỗi đau khổ của người đó. Nếu người không táy máy gì trong hòm thư của Ric, thì tất cả những chuyện này làm sao có thể xảy đến với người. Vậy thì hình phạt của nhà người sẽ là như sau: tất cả hàng xóm láng giềng đều xem người như một con bệnh chỉ qua việc nhìn vào chiếc hộp kim loại dị hợm này và, chỉ trong bốn năm nữa là cùng, khi đã yếu đi do tuổi tác, người thậm chí sẽ không còn đủ sức để mở nó ra nữa...

Có một mẫu giấy nhỏ thò ra khỏi tấm liếp của khe bỏ thư. Tôi cẩn thận rút tờ giấy ra để tấm liếp không đớp được tay mình. "Nếu cậu muốn lấy lại thư của mình, hãy đến lấy chìa khoá, tớ ở xưởng. Xavier."

Ngoài phố, trước toà chung cư của cậu ấy, một gia đình vừa đi nghỉ về. Hai bố mẹ đang lấy hành lý từ ô tô xuống trong khi đám trẻ đã chơi bóng trong sân. Tôi tránh quả bóng của chúng vừa lao tới và khễ hét lên một tiếng, khiến chúng cười rộ lên.

Chiếc xe khổng lồ của Xavier đã được đưa ra phía trước gara, vây xung quanh là một loạt dụng cụ rải đầy dưới đất. Tấm tôn phản chiếu lấp loá, với ánh nắng mặt trời đang chiếu hôm nay, nó có thể bốc cháy mất. Trong thâm tâm, tôi nhắc đi nhắc lại những gì sẽ nói với cậu ấy. "Đó là cánh cửa đẹp nhất mình từng thấy!" Vậy thì hơi quá. Tôi cần tìm một cách khác. Tôi nhận ra bàn chân của cậu ấy đang thò ra dưới gầm xe. Ngạc nhiên chưa: một đôi chân khác ở ngay cạnh đó và tôi nghĩ là họ còn đang cười đùa nữa. Tôi chờ một lát. Tôi nhận ra đúng là đôi giày tennis của của Xav, nhưng đôi chân còn lại là của ai nhỉ? Trong giây lát, tôi tự nhủ hay là cậu ấy đã tìm được bạn gái, và rằng, hạnh phúc nhân đôi, đó cũng là một cô nàng say mê cơ khí. Nhưng đám lông chân lại phản bác luôn mệnh đề, trừ phi cô nàng không nhổ lông chân bởi đã dành toàn bộ thời gian của mình để chăm sóc xe tải. Lạ thật, tôi nghĩ mình đâm ra lại giống như Géraldine, tôi đang tự dựng phim. Chắc chắn cô nàng đã bắn virus sang cho tôi khi cô nàng ôm tôi rồi.

Dưới gầm ô tô, hai người vẫn tiếp tục cười đùa. Hai giọng nói đã khiến tôi đứng lặng đi. Giọng đàn ông. Họ nói toàn những từ chuyên ngành cơ khí:

- Cậu giữ nguyên rằm dọc trong khi tôi đưa trục vào nhé.
- OK, nhớ chốt luôn.

Nếu cứ đứng đó không nói gì, tôi có thể mất cả tiếng để nhìn các bàn chân cử động, thế nên tôi đành đánh tiếng.

- Xavier?

Một tiếng động mạnh. Tôi đoán đó là tiếng đầu va phải kim loại.

- Julie? Là cậu à? Cậu ở yên đó, tớ ra đây.

Xavier vịn mình để chui ra. Cậu ta cười. Không phải cậu ta là người vừa bị cụng đầu. Người kia không động đậy và đang rên rìe. Xavier phủi mặt sắt trên quần áo rồi tươi cười hỏi tôi:

- Cậu đến lấy chìa khoá hòm thư phải không?

Tôi không rời mắt khỏi hai chiếc cẳng chân kia, chủ nhân của chúng cũng đang bắt đầu tìm cách chui ra. Xavier nói tiếp:

- Sao, cậu thấy cánh cửa của cậu thế nào?

Kẻ đồng đảng của cậu ta cuối cùng cũng xuất đầu lộ diện. Là Ric. Tôi thì thầm:

- Tuyệt...

- Cậu bảo sao?

- Tớ bảo cánh cửa cậu làm thật tuyệt. Vững chãi, nở nang, cân đối, có một không hai.

Xavier xoa xoa hai tay.

- Tớ xứng đáng được hôn chứ, cậu ấy vừa nói vừa chìa má ra cho tôi.

Tôi thơm cậu ấy. Ric vừa đứng dậy vừa xoa đầu. Xavier phì cười.

- Lúc nghe thấy giọng cậu, anh ấy bật dậy như cái lò xo ấy! Cậu gây ấn tượng mạnh với anh ấy thật đấy!

Cả hai cùng cười như mấy cậu nhóc học mẫu giáo. Bực mình thật. Một ngày kia, ai đó phải giải thích cho tôi tại sao những gã đàn ông lại có thể hiểu nhau nhanh và rõ đến vậy. Khi hai người đó đứng cạnh nhau, trông họ như những người bạn ấu thơ của nhau, cùng nhau trải qua ba cuộc chiến tranh và lần lượt cứu sống nhau vậy. Mà hai ví dụ này không phải hiếm gặp đâu nhé. Nếu bạn đặt hai người đàn ông vào cùng một phòng, cùng một phân xưởng hoặc ở bất cứ đâu khác, trong vòng ba phút, họ xung hô thân mật, trong năm phút họ cười đùa đầy ngụ ý với nhau và có vẻ như đã hiểu hết về nhau rồi, một giờ sau đó, các bà mẹ của họ thề rằng họ là anh em. Tại sao điều đó lại xảy ra và tại sao nó không thể có ở chúng tôi, những người phụ nữ?

Họ đang đứng trước mặt tôi. Xavier còn đập vào vai Ric, người vừa bôi trét vài vệt đen sì lên trán với vết mỡ trên tay anh ấy như tù trưởng da đỏ. Nếu không hiểu Xavier đủ rõ, có lẽ tôi sẽ nghĩ rằng cậu ấy đang say rượu, nhưng không. Tôi không hiểu thế nào mới là điều tệ nhất: cậu ấy không uống gì mà cư xử như vậy hay cậu ấy là người nghiện rượu cho rồi. Tôi cố gắng để hợp lý hoá cuộc trò chuyện:

- Bây giờ hai người làm cùng nhau đấy à?

- Ric muốn hỏi tớ mấy thứ đúng lúc tớ đang đánh vật với một chi tiết quá dài mà tớ phải ráp vào sườn xe. Nên là anh ấy đề nghị giúp tớ một tay.

"Ric muốn hỏi cậu mấy thứ sao? Xavier, nhân danh tình bạn của chúng ta, tớ yêu cầu cậu hãy cho tớ biết đó là thứ gì. Thông tin sẽ được lưu vào hồ sơ và, hãy cảnh giác, đối tượng này có thể là một tay giết người hàng loạt."

Xavier đi tới bàn thợ của cậu ấy rồi quay trở lại với hai chiếc chìa khoá móc với nhau bằng một sợi dây thép rồi nói:

- Cửa cậu đây.

Tôi cầm lấy chùm chìa khoá rồi hôn cậu ấy một lần nữa:

- Cảm ơn cậu nhiều. Tớ rất muốn đền bù phí tổn thời gian và vật liệu cho cậu...

- Đừng bận tâm. Tớ tặng cậu.

- Cảm ơn cậu vì còn làm nó thật nhanh. Hơn nữa, nó chắc chắn lắm!

- Vậy đó, Julie, tớ hứa với cậu là sẽ không ai phá được khoá của nó đâu. Tuy nhiên, đừng thò tay vào trong đó nhé bởi vì, để rút được tay ra khỏi đó, ta cần nhiều thiết bị hơn lần vừa xong đây...

Và hai kẻ đó lại bắt đầu cười với nhau, đã thế còn là cười chế giễu tôi nữa chứ. Đồng loã ghê chưa, đồng tình đồng chí ghê chưa, nhìn là muốn tát cho một trong hai người một cái. Ai ăn tát nào? Người bạn thơ ấu của tôi hay anh chàng đẹp trai đang khiến tôi ngây ngất? Các người hãy đợi đấy, đồ tồi...

Dẫu có phải thay đổi nhiều thứ trong đời, tôi cũng không làm việc gì nửa vời. Một chị thợ nhuộm, làm ở ngay cạnh ngân hàng, đã nói với tôi về một nhóm phụ nữ, ba lần một tuần, hẹn nhau ở công viên để cùng chạy bộ. Thành viên trong nhóm có thể thay đổi, nhưng đường chạy sẽ luôn cố định. Theo chị gái của chị ấy, người thường xuyên tham gia nhóm, không khí ở đó rất dễ chịu. Tôi thú nhận rằng tôi đang cố gắng thu xếp theo khả năng để tới luyện tập cùng các chị em, trước khi đưa thân ra hứng những lời nhận xét của Ric. Tôi càng không muốn hạ thấp mình trước anh ấy vào lúc này để àm sau đó anh lại cười cợt cùng Xavier, người bạn mới thân thiết của anh. Nhưng tôi không phải kiểu người thất khó là nản và, biết đâu đây, lần gặp tiếp theo, anh ấy sẽ bị loá mắt thì sao?

Một giải pháp hữu hiện khác: tôi sẽ nấu ăn. Tôi đã lấy ra toàn bộ sách mẹ tặng và tôi sẽ thử nghiệm các công thức. Tôi phải đi mua những cuốn phù hợp hơn thôi, vì tôi không muốn thấy mình phục vụ món ragu thịt rượu trắng với nước nấm củ hay món thịt hầm rau cùng ragu nấu đậu trắng vào giữa tháng Tám này. Tôi tính sẽ mời tất cả những người mà tôi yêu quý, nhưng thành thật mà nói, mục đích đầu tiên trên hết chỉ là tập luyện để tiếp đón Ric. Tôi cũng đã hình dung ra một danh sách các chú chuột bạch. Trước tiên, tôi sẽ mời những người có yêu cầu không quá cao và rồi, từng chút một, tôi sẽ thử sức với những người thật kỹ tính hoặc người có cái bụng nhạy cảm. Như vậy có vẻ như chơi không đẹp cho lắm, nhưng ngay cả lũ mèo còn biết tha về những con chuột chết hoặc những con chim sẻ cụt đầu để thể hiện thành ý kia mà. Chúng thật sự cần phải luyện tập trước.

Ta đang ở vào thời điểm quan trọng nhất trong kế hoạch lớn làm chủ cuộc đời mình của tôi. Vài phút nữa thôi ván bài sẽ bắt đầu mà tôi vẫn chưa có đủ quân bài trên tay. Đứng trước gương, ngay khi ra khỏi cửa, tôi kiểm tra lại dáng vẻ của mình. Quần jean đen, áo vest bằng vải cô tông. Có phần nghiêm túc mà không hề quá. Bụng tôi hóp lại. Cần phải nói rằng tôi đang đặt cược lớn đấy. Đối với các bạn thì đây có vẻ là một ý tưởng kỳ cục. Tuy nhiên, tôi có thể nói với các bạn rằng tôi đã cân nhắc nhiều rồi.

Tôi xuống phố và đẩy cánh cửa vào tiệm bánh mì. Ba khách hàng. Mười lăm phút trước giờ đóng cửa, cửa hàng chẳng còn mấy thứ. Vanessa

chào tôi, cô ấy đang bỏ hai chiếc bánh mứt mật vàng nhỏ vào túi cho một quý ông.

Tôi đợi đến lượt mình. Căng thẳng đang dâng cao. Ngay trước tôi, một phụ nữ đang cần nhẫn vì không còn bánh mật. Cậu bé mà cô ta dắt theo thì đang dùng hết sức mình để cố chạy rời dán mũi vào tủ kính bày kẹo. Biết bao nhiêu trẻ em đã ước ao khi đứng trước chiếc tủ đựng đầy bánh kẹo như thế cùng những ngón tay bấu chặt lấy gờ tủ bằng gỗ cũ kỹ?

Đã tới lượt tôi.

- Tôi lấy gì cho chị nhỉ?

- Bác Bergerot không có ở đây à?

Vanessa dường như bất ngờ. Theo bản năng, cô ấy đặt tay lên bụng, như thể cô ấy đang lo sợ có gì đó khiến khách phật ý. Một phụ nữ bước vào tiệm, có vẻ vội vàng. Tôi lại gần hơn để nói thầm với cô bán hàng:

- Tôi sẽ lấy một chiếc bánh baguette nhỏ nhưng nếu có thể, tôi muốn nói đôi lời với bác Bargerot.

Vanessa bình tĩnh trở lại. Cô ấy thò đầu vào sau quầy hàng và bằng một giọng chói tai, cô ấy rít lên:

- Bác Bergerot! Có người tìm bác...

Tôi đứng dịch sang bên cạnh. Huyết áp động mạch của tôi đang như đường dẫn khí đốt vùng Kavkaz. Tôi đang sắp sửa bị nổ tung ra đây. Hai bàn tay tôi ướt đẫm mồ hôi. Nếu trước đây có ai nói với tôi rằng một ngày nào đó, cuộc đời của tôi sẽ tiếp diễn tại đây, tôi sẽ không thể nào tin. Ấy vậy mà...

Bà chủ đã tới. Bác có vẻ không được thoải mái cho lắm. Bác đi tới phía sau quầy thu ngân rồi quay về phía Vanessa với ánh mắt dò hỏi. Cô bán hàng hướng cảm về phía tôi.

- A! Chào buổi tối Julie. Xin lỗi cháu, tối nay ta chẳng còn đầu óc nào cả. Nhưng mà này, đây đâu phải giờ mua hàng của cháu nhỉ. Bố mẹ cháu tới chơi nên cháu muốn đặt bánh ga tô à?

Tôi tỏ vẻ ngại ngùng:

- Không ạ, cháu chỉ muốn nói với bác...

- Ta đang nghe đây mà.

Tôi cảm thấy rõ là bác đang thăm thắc mắt xem tôi muốn điều gì.

- Chuyện này khá riêng tư...

Bác hiểu rằng tôi đang bối rối.

- Có chuyện gì với cháu vậy, con gái của ta? Nào, ra đằng sau nhé. Ở đó yên tĩnh hơn.

Bác dẫn tôi vào phía sau tiệm. Hơn hai mươi lăm năm, tôi chưa một lần bước vào trong đó. Khi còn nhỏ, rất nhiều lần tôi đã có hình dung xem những gì đang diễn ra ở nơi kỳ bí phát ra giọng nói và những tiếng động lạ này. Thực ra, đó chỉ là một căn bếp nhỏ, chất đầy các món đồ linh kinh, nào giỏ, nào giá để đồ, với một chiếc bàn lớn phủ một tấm vải dầu kẻ caro. Những tờ lịch làm việc tích đống trên tường, và trên tủ buýp phê là những hộp bánh ga tô bằng bìa đang để sẵn. Có một cánh cửa khác, đang hé mở, dẫn xuống xưởng bánh.

- Nào, Julie, hãy kể ta nghe xem cháu có chuyện gì.

- Vanessa sẽ nghỉ luôn hả bác?

- Mười lăm hôm nữa cô ấy sẽ đi, và việc này khiến cuộc sống của ta rắc rối to. Sao cháu lại hỏi vậy?

- Bác sẽ tuyển một người bán hàng mới chứ?

- Ngay khi ta có thể kiếm được ai đó, ta rất cần, nhưng giữa tháng Tám thế này, việc đó chắc chắn chưa thể nhanh ngay được...

- Bác có sẵn lòng cho cháu cơ hội không?

- Ta không hiểu.

- Bác nghĩ cháu có thể trở thành người bán hàng cho bác được không?

Bác Bergerot tròn xoe mắt nhìn tôi chăm chăm.

- Cháu bị bên Tín dụng Thương mại cho nghỉ rồi sao?

- Không, là cháu quyết định ra đi.

Bác kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi nhìn thấy bác không đứng.

- Cháu biết không, Julie, ta rất yêu mến cháu và ta sẽ thẳng thắn với cháu. Ta biết cháu từ khi cháu còn bé tí, ta biết rằng cháu là một cô gái thông minh. Cháu có học vấn. Bán hàng ở chỗ ta, đó không phải là một công việc có tương lai. Nếu cháu già thêm chừng hai mươi tuổi nữa hoặc đang có con nhỏ, ta sẽ đồng ý, nhưng như bây giờ, ta không chắc là...

- Cháu cam đoan với bác là cháu đã suy nghĩ kỹ. Cháu không đảm bảo sẽ ở lại với bác đến mười năm nữa, nhưng cháu sẽ không bao giờ bỏ rơi bác đâu. Một hoặc hai năm, có thể. Và cháu dám chắc với bác là cháu sẽ không mang bầu.

Bác mỉm cười. Tôi hiểu bác khá rõ để biết rằng như vậy là bác sẽ không từ chối ý định của tôi.

- Hãy tin ta, ta thấy ý định của cháu quả là kỳ lạ. Ta hứa với cháu là sẽ suy nghĩ. Ta sẽ rất vui lòng khi có một cô con gái như cháu ở bên cạnh.

- Vậy thì, xin bác hãy đồng ý với cháu.

Sự yên bình của tháng Tám năm nay không thực sự dành cho tôi. Mọi thứ khắp nơi đều rạo rục. Tôi tin là bác Bergerot sẽ chấp nhận mình. Bác đã bảo tôi đến làm thử một buổi sáng, Chủ nhật tuần này. Vì thế, Vanessa giận tôi ra mặt. Ngay cả khi cô ấy là người quyết định ra đi, cô ấy vẫn cư xử như thể tôi đến chiếm chỗ của cô ấy vậy.

Tôi ngủ không ngon giấc. Tôi giật mình tỉnh dậy bởi hàng đống câu hỏi về công việc mới này. Dù đã biết rằng đây là việc nghiêm túc và quyết định này sẽ ràng buộc mình, tôi vẫn thấy ý định đến làm việc ở xưởng bánh giống như một kỳ nghỉ. Tôi nghĩ mình sẽ không nói với bố mẹ ngay. Song, tôi đã nói với Sophie, người chắc chắn có cùng kiểu phản ứng với bố mẹ tôi:

- Cậu điên thật rồi! Bán bánh mì ư! Julie à, quả thực tôi hôm trước cậu đã có vẻ kỳ lạ rồi nhưng đến giờ thì thật quá lắm. Lương tháng thứ mười ba, kỳ nghỉ, bảo hiểm, cậu đã nghĩ đến điều đó chưa? Cậu sẽ làm việc đầu tắt mặt tối cả ngày Giáng sinh và mỗi khi có người tổ chức tiệc tùng. Và còn nữa là chào tạm biệt những kích thích trí tuệ!

- Cậu nói rất đúng. Nhưng cậu không hình dung rằng, chỉ với suy nghĩ mình có ích cho mọi người là tớ đã thấy thoải mái hơn rồi. Không còn phải tìm cách tóm cổ khách hàng, không còn phải bán cho họ những dịch vụ chẳng ra gì, giờ chỉ còn là giới thiệu cho họ những thứ họ thích ăn mà thôi.

Sophie ấy mà, cô ấy không thất vọng vì cú điện thoại của tôi vì đó cũng chưa phải tất cả những gì tôi muốn nói với cô ấy. Tôi dè dặt thăm dò:

- Cậu làm gì lúc 8 giờ sáng mai?
- Sao cậu lại hỏi thế?
- Vì tớ rất muốn cậu đến với tớ.
- Ở đâu cơ? Làm gì có cửa hàng nào mở sớm như thế.
- Cậu không có kế hoạch gì trước đúng không?
- Có đây, Julie, mai là thứ Bảy, tớ định sẽ ngủ nướng. Nhưng cậu đang định làm cái gì vào lúc đó thế hả?
- Tớ quyết định chạy bộ trở lại và tớ tự hỏi rằng cậu có thể chạy cùng tớ hay không.

Một bầu không khí im lặng nghẹt thở, rồi cô ấy nói:

- Cậu chạy bộ trở lại khi mùa hè chuẩn bị kết thúc? Và từ 8 giờ sáng? Người ta chỉ làm cái việc ngu ngốc này vào mùa xuân thôi, và không phải làm vào lúc bình minh!

- Mặt trời mọc lúc 6h12 mà, tớ kiểm tra rồi. Hơn nữa tớ tìm được một nhóm nữ thường xuyên chạy như vậy, nhưng tớ lại không muốn tới đó một mình. Có khi rồi cậu sẽ thấy tốt cho cậu nữa ấy chứ...

- Vậy nói tóm lại: cậu gọi điện cho tớ để nói rằng cậu sẽ trở thành người bán bánh mì và rằng tớ béo phì!

- Không phải như thế. Tớ muốn nói rằng cuộc sống của tớ đang thay đổi và tớ cần người bạn thân của mình ở đây để đi cùng tớ.

"Julie Tournelle, người là nữ hoàng bịp bợm. Cái lý lẽ kia đã loại bỏ đi những thủ đoạn thuần túy, thậm chí còn là một hành động lén lút hèn hạ."

Không để cô ấy kịp phản ứng, tôi nói thêm:

- Hơn nữa, Sophie à, tớ cũng đề xuất với cậu là lần tới chúng ta sẽ tổ chức bữa tối cùng hội con gái tại nhà tớ nhé.

Lại một khoảng im lặng. Tôi nghĩ là đã nghe thấy tiếng động gì đó, có thể là tiếng quai hàm của Sophie vừa bị rơi xuống sàn.

- Sophie?

- Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy, Julie? Cậu biết là cậu có thể nói tất cả với tớ mà.

- Về chuyện gì cơ?

- Về cuộc đời cậu. Cái quái gì đang xảy ra vậy? Thông thường, khi ta gặp một sang chấn tinh thần, ta sẽ thay rèm cửa hoặc tới tiệm làm tóc. Chứ người ta không huỷ hoại cuộc đời mình như vậy.

- Tớ đâu có huỷ hoại đời mình. Tớ chỉ ngừng làm một việc khiến tớ bị giày vò, tớ chạy bộ trở lại - hy vọng là cùng với cậu - và tớ mời tất cả bọn cậu tới ăn tối. Tất cả chỉ có thế.

- Có anh chàng nào ở đó.

- Nếu có anh chàng nào, tớ đã chẳng mời hội độc thân vui vẻ toàn những cô nàng điên loạn của chúng ta tới ăn tối làm gì.

- Đừng có nói tớ như Jade vậy. Tớ hiểu cậu và tớ sẵn sàng đánh cược rằng có một gã đàn ông nào đó đứng sau tất cả những chuyện này. Lần gần đây nhất, là gã Didier ngu xuẩn và cậu đã lôi tớ đi khắp các buổi biểu diễn giẻ rách của hắn tới hàng tháng trời. Giờ thì là chuyện gì vậy? Cậu bị một chàng vận động viên ma ra tông quỵến rũ và cậu muốn tóm lấy anh ta à?

Đó chính là lý do vì sao tôi yêu quý cô ấy, Sophie. Như Xavier đã nói, một cỗ máy phi thường. Không cần dùng hạ kế nữa, tôi trả lời:

- Cậu chỉ cần đến chạy buổi sáng mai cùng tớ thôi và tớ sẽ kể hết cho cậu!

- Cái đồ...

- Cảm ơn, tớ rất vui lòng. 7h45, ở dưới nhà tớ. Nhớ đúng giờ nhé.

- Ồ nhưng...

- Tớ phải chào cậu đây, tớ cũng yêu cậu. Mai nhé!

Tôi gác máy.

7h24. Tôi men sát bờ tường rồi nhón vào nút mở cửa chung cư. Tôi thận trọng nép sát người và hé mở cánh cửa như tôi vẫn xem trên các bộ phim chiến tranh. Sophie chắc chắn đã ở đó đợi tôi và, tôi rất hiểu cô ấy, hẳn cô ấy đang sẵn sàng để ôm chầm lấy tôi. Bị ánh sáng ban ngày làm cho loá mắt, tôi thò mặt ra trước để thăm dò xung quanh. Giọng cô bạn tôi khiến tôi giật nảy mình:

- Cậu có nhã hứng kể chuyện tiêu lâm cho tớ rồi chứ, bằng không cậu đừng hòng chạy thoát khỏi tớ.

Sophie đang thư thái tựa lưng vào tường, đón lấy ánh nắng. Chúng tôi ôm hôn nhau.

- Cảm ơn cậu vì đã đến. Tớ thấy khá là áy náy...

- Đừng có thêm lời nói dối để tiện nào nữa đi. Trông cậu chẳng có vẻ cần rút gì cả. Giờ thì cậu đã lôi kéo được tớ vào cái kế hoạch quái quỷ của cậu rồi đấy, kể ngay đi.

- Cậu biết đấy, chẳng có gì quan trọng để kể hết.

Cô ấy nhìn tôi chăm chăm. Tôi chưa từng thấy cô ấy như thế bao giờ, tôi đâm thấy sợ. Thực ra, ngay cả khi tôi từng thấy điều đó rồi, tôi vẫn sợ. Tôi cần phải nói thôi, cần phải khai ra cả những gì thậm chí tôi còn không biết. Chúng tôi chạy ngược lên phố theo hướng công viên. Thời tiết cũng giống với hôm tôi chạy cùng Ric. Tôi có thể kể chuyện gì cho Sophie bây giờ? Ngay cả tôi cũng không biết được bản thân mình đang ở đâu...

- Tớ từng gặp người đó chưa?

- Chưa.

- Anh ấy từ đâu đến?

- Tớ không biết.

- Anh ấy có gia đình ở khu này, có ai là người mình quen biết không?

- Tớ nghĩ là không.

Sophie nắm lấy cánh tay tôi.

- Julie, cậu đang chơi trò gì vậy?

- Tớ thề với cậu, tớ gần như không biết gì về anh ấy. Anh ấy chuyển tới chung cư của tớ, trên tầng ba. Tớ bị tên của anh ấy cuốn hút.

- Anh ấy tên là gì?

- Ricardo Patatras.

Sophie nén cười.

- Nghe này, nếu cậu chế giễu anh ấy, tớ sẽ không nói gì nữa đâu đấy.

- Xin lỗi, nhưng công nhận đó là một cái tên quá đặc biệt.

Tôi khẽ cười. Sophie kịp nhận ra điều đó và chúng tôi cùng phá lên cười. Tôi đành nhượng bộ:

- Tớ cũng vậy, chính vì nó buồn cười quá nên ngay từ đầu tớ đã thấy ấn tượng rồi.

Ở góc phố, chúng tôi gặp bà Roudan với chiếc xe đẩy vẫn luôn đầy ắp của bà.

- Cháu chào bà.

- Chào Julie. Cháu ở đây sớm vậy.

- Chúng cháu thể dục một tẹo ạ.

- Tốt lắm, các cháu còn trẻ, hãy tận hưởng đi nhé.

Bà đi xa dần, dáng vẻ có phần khắc khổ. Bà cứ khệ nệ mang theo thứ gì đó trong chiếc xe đẩy của bà vậy nhỉ? Bà đang âm thầm nuôi cả thế giới trong nhà bà chăng?

- Cậu quen bà ấy à? Sophie hỏi tôi.

- Bà ấy sống trong cùng chung cư với tớ. Bà rất tốt bụng, nhưng tớ không biết bà đang chở cái gì bên trong chiếc xe đẩy kia nữa.

- Đừng có đánh trống lảng nhé. Kể cho tớ về chàng Roméo của cậu đi. Các cậu đã hẹn hò chưa?

- Cậu đùa đấy à! Chúng tớ mới chỉ đang trong giai đoạn để ý nhau thôi, thực ra chỉ là từ phía tớ, còn anh ấy, tớ nghĩ anh ấy chỉ thấy tớ đáng mến thôi.

- Như vậy thì chẳng tốt tẹo nào, có lẽ cậu đừng nên dính vào làm gì.

- Nói bao giờ chẳng dễ hơn làm. Nếu cậu nghĩ rằng tớ được chọn lựa! Tớ không thể tự chủ được. Anh chàng này đã xâm chiếm toàn bộ cuộc sống của tớ mất rồi.

Hàng cây cỏ thụ dần hiện ra trước mắt. Trước cổng công viên, một nhóm các phụ nữ đang tụ tập, một vài người đã khởi động. Trong nhóm có đủ mọi độ tuổi, người lớn có, trẻ con có, người mảnh mai có, người đầy đà cũng có. Một phụ nữ tầm bốn chục tuổi, thân hình lý tưởng nhờ quá trình luyện tập thể thao thấy rõ là chuyên sâu, chào đón chúng tôi:

- Hello các bạn! Hôm nay là buổi đầu tiên của các bạn, xin hoan nghênh. Đến với chúng tôi, các bạn sẽ thấy mọi việc đều đơn giản. Không phải đóng góp tiền, không tra hỏi, không thi đấu. Mục đích của chúng ta không phải là tập dượt cho một giải vô địch thế giới! Mỗi người sẽ chạy

theo nhịp độ của mình. Chúng ta cùng nhau xuất phát nhưng mọi người đều tự do.

Nửa tá các vận động viên chạy ra dấu chào chúng tôi. Chúng tôi chào lại.

Tôi biết rõ về công viên này nhưng tôi chưa bao giờ hình dung rằng nó lại trở thành nơi hẹn gặp của nhóm người kiều này. Giờ tan trường, ta trông thấy các bà mẹ cùng những đứa con. Khoảng thời gian muộn hơn trong ngày, ấy là lúc đám thanh niên tụ tập, và muộn hơn nữa, những đôi tình nhân hẹn hò. Buổi trưa, đây là nơi trú ngụ của những người ăn trưa bên ngoài trong giờ nghỉ. Tôi thấy thật ngạc nhiên khi những thế giới khác hẳn nhau lại ở cùng với nhau tại một nơi, mà không bao giờ bị trộn lẫn.

Nhóm nhỏ bắt đầu chạy. Sophie và tôi chạy theo. Từ những bước đầu tiên, chúng tôi nhận ra ngay rằng mỗi người lại có một cách chạy khác nhau. Cô gái trẻ nhỏ bé nhìn thì có vẻ rất thể thao lại không được khoẻ lắm và người có vẻ tròn trĩnh thì lại vượt xa tất cả chúng tôi. Sophie vừa chạy vừa nhìn xuống giày.

- Cậu làm cái gì thế? Cậu ngược đầu lên đi không là ăn cột chỉ đường vào mặt đất.

Cô ấy vẫn không ngừng nhìn xuống chân mà trả lời tôi:

- Đã mười năm rồi tớ không thấy nó chạy nhanh như thế. Phê quá.

- Rồi cuối cùng cậu sẽ phải cảm ơn tớ vì đã đẩy cậu đến nông nỗi này thôi...

- Đừng có mơ. Cho đến giờ tớ vẫn chưa được nghe câu chuyện cười của cậu đâu đấy...

Tôi có thể kể cho cô ấy nghe rằng Ric đã ôm tôi trong vòng tay anh, rằng anh ấy có đôi tay dịu dàng nhất mà tôi từng biết, rằng đôi mắt anh khiến tôi chao đảo và cặp lông mày của anh cũng thế. Mọi thứ đều có thật và điều đó chắc chắn có thể làm dịu cơn tò mò của cô ấy xuống, nhưng nó lại không phản ánh đúng sự trong sáng mà tôi cảm nhận được, mà như thế thì tôi không thích.

- Các cậu có gặp nhau thường xuyên không?

- Tớ luôn cố để gặp anh ấy mọi lúc. Tớ kiếm đủ mọi loại cơ. Tớ đã từng rơi vào tình huống dở khóc dở cười để có thể được gặp anh ấy.

- Theo như cậu nói, thì hình như cậu đã gặp anh ấy từ hàng tuần nay.

- Bản thân tớ cũng có cảm giác như đã theo đuổi anh ấy hàng năm trời rồi ấy.

- Cậu đã thử nói chuyện, thử nói với anh ấy chưa?

- Cậu điên à! Anh ấy sẽ nghĩ tớ như một đứa bị kích động sẵn sàng nhảy lên mọi thứ đang động đậy ấy à.

Nhóm chạy đã bắt đầu bỏ xa chúng tôi. Chẳng thèm để ý tới điều đó Sophie và tôi chạy chậm lại. Chậm lại thực ra là cách nói giảm nói tránh. Chứ chúng tôi chắc chỉ chạy nhanh hơn con ốc sên một chút. Chúng tôi sẽ ngừng tham gia câu lạc bộ này, không lâu nữa đâu.

- Vậy là cậu chẳng biết gì về anh ấy, vậy cái gì thu hút cậu đến vậy?

- Chẳng gì hết, hoặc là tất cả. Cừ chi, sự nhã nhặn của anh ấy, một thứ uy lực âm thầm toát ra từ anh ấy...

Tôi bắt đầu tưởng tượng về anh, mơ mộng. Sophie nguyt dài:

- Này, tớ trông cậu có vẻ nghiện nặng lắm rồi. Tớ chưa thấy cậu nói về ai trong đám bạn trai của cậu như thế, cũng chưa bao giờ làm vẻ mặt như vậy khi nghĩ về họ.

- "Đám bạn trai" của tớ á, cậu nói quá rồi... Trước đây, tớ chỉ có Didier, và tên khốn đó đã làm hỏng sự nghiệp học hành của tớ, ngăn cản tớ gặp cậu và buộc tớ phải nghe những bài hát bốc mùi của hắn. Hắn thậm chí còn không thèm cố gắng xem một trong những bộ phim yêu thích của tớ. Hắn đã cắt đứt mối liên hệ giữa tớ và chính bản thân mình. Hắn là một tay ăn bám. Với Ric, hoàn toàn khác, anh ấy chẳng cần dựa dẫm ai. Anh ấy quyết định, anh ấy hành động. Tớ chưa từng gặp ai như anh ấy.

Chúng tôi dừng lại. Đám người kia đã chạy xa hẳn. Sophie nhìn tôi, nhếch môi cười:

- Chính vì anh ấy mà cậu đã có ý tưởng chạy bộ đúng không?

- Ừ. Đừng có chế giễu tớ, tớ chỉ hy vọng gây ấn tượng với anh ấy.

- Hãy tranh thủ thời gian đi, cậu phải học bay ngay lập tức vì dù chưa phải là chuyên gia gì, nhưng tớ thấy cậu chẳng hợp với cái vai trò chạy đường trường này đâu.

Tôi thở dài và nhún vai.

- Tớ biết rồi.

Chúng tôi chạy được nhiều lắm là bốn trăm mét mà đã đầm đìa mồ hôi. Tôi đau hết hai cẳng chân còn Sophie thì nhăn nhó vì đã quá sức. Chúng tôi lại phá lên cười.

- Còn cậu với Patrice thì sao? Hàng tuần nay cậu không kể gì về hắn cho tớ rồi.

Sophie nhìn về phía mặt trời và nhắm mắt lại. Cô ấy trả lời liền một mạch:

- Hấn đang đi nghỉ cùng vợ và tớ nghĩ rằng đúng là tớ nên dừng ngay cái việc tin vào những lời thề thốt của hấn. Cuối cùng, đôi của tớ, chỉ là gió thoảng qua thôi. Đối với tớ, hấn là niềm hy vọng, trong khi đó đối với hấn, tớ chỉ là một ả nhân tình thêm thất.

Tôi không biết giọt nước phía đuôi mắt cô ấy là mồ hôi hay nước mắt.
Tôi hỏi:

- Cậu sẽ làm gì?

Sophie nhìn tôi.

- Cố sống tự do.

Cô ấy thờ dài rồi nói tiếp:

- Đánh trống lảng khá lắm, nhưng giờ không phải đến lượt tớ phải kể chuyện. Câu chuyện của tớ kết thúc khi câu chuyện của cậu đang bắt đầu. Cậu biết đấy, Julie, tớ có nhiều bạn trai hơn cậu. Tớ có thể tiết lộ cho cậu một bí mật mà tớ chưa nói cho ai bao giờ và ngay bản thân tớ cũng khó chấp nhận nổi. Tất cả những mối quan hệ đó, tất cả những câu chuyện đó chẳng mang đến cho tớ bài học nào hết. Chúng chỉ lấy đi những ảo tưởng và sự ngây thơ mà tớ đã đổ hết cả vào đó. Tớ rất quý cậu. Khi chúng ta gặp nhau, tớ thấy cậu thật ấu trĩ với những nguyên tắc của cậu trong khi tớ lại cho đi tất cả những gì tớ có. Tớ biết gã bạn trai nghiêm túc duy nhất của cậu, là Didier, và tớ vẫn chưa bao giờ hiểu tại sao một cô gái khôn ngoan như cậu lại có thể lặn xả vào kẻ đàn độn đó. Nhưng cậu đã đến với chuyện đó hoàn toàn trong sáng. Có lẽ đó lại chính là bí mật của hạnh phúc. Hôm nay, tớ thấy cậu kể về Ric theo cách mà tớ chưa bao giờ có thể kể về một trong số đám bạn trai của mình. Tớ không biết nhiều, nhưng ít nhất tớ cũng hiểu được một thứ trên hành tinh này. Điều kỳ diệu thật sự, đó không phải là cuộc sống. Nó hiển hiện khắp mọi nơi, đầy mọi chốn. Điều kỳ diệu thật sự, Julie, đó chính là tình yêu.

Chủ nhật đã tới thật nhanh. Tôi chưa được gặp lại Ric và tôi thấy vừa buồn vừa phiền lòng. Phiền lòng là bởi vì tôi biết rằng anh ấy lại chạy trở lại với chiếc ba lô còn to hơn trước và tôi luôn tự hỏi rằng anh ấy đang làm cái gì. Nhưng, trên tất cả những câu hỏi đó, tôi nhớ anh. Tuy nhiên, tôi không còn muốn lao vào những thứ mưu ma chước quỷ để khiêu khích những gì mà số phận hay anh ấy không dành cho mình nữa. Tôi đã quá sợ rằng lời nguyện sẽ lại tiếp tục ngăn trở tôi.

Bác Bergerot hẹn tôi lúc 6h30 ở tiệm bánh. Bác dặn tôi hãy đến gõ cửa nhà kho bằng cách đi xuyên qua chung cư kế bên. Trên hè phố, bác Mohamed đã làm việc, bác đang xếp các sọt rau thành hàng dưới ánh mặt trời sớm mai.

- Chào Julie, hôm nay chấy dậy sớm vậy?

- Chào bác Mohamed. Vâng, cháu tới làm việc ở tiệm bánh. Sáng nay, chỉ là buổi thử việc.

Bác Mohamed là người luôn giữ ý tứ một cách tuyệt đối, nhưng lần này phải nhíu mày hỏi:

- Bác nên chúc cháu điều gì bây giờ? Chúc may mắn chăng?

- Cháu hy vọng mọi việc sẽ thuận lợi.

- Vậy thì chúc cháu may mắn! Và đừng quá e sợ thứ âm thanh mà Françoise thốt ra nhé. Thực ra, bà ấy rất tốt bụng.

Françoise? Bác Mohamed gọi bác Bergerot bằng tên riêng ư? Tôi thậm chí còn không biết là bác có tên riêng nữa kia. Thật kỳ lạ, họ suốt ngày chiến đấu với nhau như những thủ lĩnh các xí nghiệp đối thủ, thế mà bác ấy gọi bác Bergerot bằng tên riêng của bác ấy...^[1]

[1. Tại Pháp, thông thường, chỉ có những người có mối quan hệ gần gũi, thân mật mới gọi nhau bằng tên riêng, thay vì gọi họ.]

Đã tới giờ và thật tiếc là tôi không còn thời gian để tiếp tục cuộc trò chuyện. Tôi rất vui khi được nói đôi câu cùng bác Mohamed, điều đó giúp tôi bình tĩnh hơn. Lúc gõ vào cánh cửa hậu, tôi thấy bụng mình thắt lại vì hồi hộp. Là bác Bergerot ra mở cửa.

- Tuyệt vời, cháu rất đúng giờ. Vào nhanh đi và nhớ chùi giày cho kỹ nhé, ta sẽ giới thiệu cháu nhưng giờ đang là lúc mọi người bận rộn nhất đấy.

Có ít nhất năm người đang vừa làm việc vừa nói rất to để át đi tiếng rú rít đang phát ra từ chiếc quạt thông gió của lò nướng lớn đang phát ra. Mùi bánh mì nóng toả khắp nơi, hoà quyện cùng mùi những chiếc bánh sừng bò, bánh xốp, cùng với mùi sô cô la đang bốc lên và thậm chí có lẽ còn có cả mùi dâu tây nữa. Chỉ ngửi mùi thôi, tôi đã thấy mình tăng thêm ba kí lô rồi.

Bác Bergerot giải thích:

- Căn phòng này chính là xưởng bánh. Ở đây, Julien là người chỉ huy. Chúng ta làm ra mọi loại bánh mì và bánh ngọt. Đừng bao giờ chạy xuống đây nhé. Nếu thiếu thứ gì đó ở tiệm bánh, cháu cứ gọi Julien, gọi bất cứ ai khác cũng được.

Tôi chỉ kịp chào mọi người thì bà đã dẫn tôi đến một căn phòng khác nằm sâu hơn bên trong:

- Còn đây, đây là xưởng chế bột, nó hoàn toàn không giống xưởng bánh dâu nhé. Denis đang ở đây để chuẩn bị toàn bộ bột cùng hai thợ bánh. Cũng như thế, ở đây, Denis là chủ.

Tôi thậm chí cũng không biết là có sự khác biệt gì ở đây. Xưởng bánh, xưởng chế bột. Tôi cố ghép nối toàn bộ thông tin mà bác ấy vừa mới dồn dập truyền tải. Tôi có cảm giác như mình đang là một đứa trẻ mười hai tuổi và đang được cô giáo dẫn đi tham quan vậy.

- Theo ta ra tiệm bánh, chúng ta sẽ tiếp tục. Sáng nay, cháu gặp may đấy, chúng ta không có quá nhiều khách chứ bình thường, sáng Chủ nhật là một khoảng thời gian khá vất vả đối với chúng ta.

Chúng tôi đi qua ngay gần một thùng nhào bột to đang vừa quay vừa kêu ro ro. Một trong số các thợ bánh đang kiểm tra nhiệt độ của bột. Anh ấy nhìn tôi. Tôi ngửi thấy mùi men và mùi bột.

Khi đi ngang qua khu bếp nhỏ với bước đi như chạy, bác Bergerot hỏi tôi:

- Cháu chưa có áo blouse phải không?

Tôi lắc đầu.

- Ta đang nghĩ có khi ta sẽ mang cho cháu chiếc áo ta mặc hồi ta còn trẻ. Cháu mảnh mai hơn ta, ngay cả vào thời đó, nhưng chỉ mặc buổi sáng nay vậy là ổn rồi. Hơn nữa ta thấy rất vui khi chính cháu là người mặc nó.

Chưa kịp xúc động, bác đã ra tới cửa hàng.

- Cháu cần phải tết tóc lại, như thế sẽ sạch hơn. Ngay khi Vanessa đến, cháu sẽ giúp cô ấy sắp xếp đồ luôn. Cháu có một lợi thế, đó là cháu đã biết về sản phẩm. Cần phải làm thật nhanh, chúng ta sẽ mở cửa lúc 7 giờ.

Sáng nay, cháu cứ yên tâm phục vụ, ta sẽ phụ trách việc thu ngân. Ta luôn tin tưởng cháu nhưng ta cũng biết rằng việc đó nhìn từ ngoài vào thì có vẻ dễ dàng, nhưng mọi việc sẽ diễn ra rất nhanh và những người mới vào việc thường hay lẫn lộn giữa tài khoản và tiền mặt.

Bác nhìn tôi:

- Cháu rõ mọi thứ rồi chứ?

- Cháu nghĩ là rồi ạ.

Thực ra thì tôi chẳng rõ một tẹo nào. Tôi sợ mình sẽ làm điều ngớ ngẩn, sợ tiếp xúc với người xấu, sợ không hiểu khách hàng yêu cầu mình những gì. Cứu tôi với!

Vanessa đến. Rõ ràng là cô ấy không định để yên cho tôi. Cô ấy liếc nhìn tôi, nói với tôi như một bà tướng và không bỏ qua cho tôi bất kỳ việc gì.

"Giữ cái khay thẳng vào, chị đánh đổ hết bây giờ." "Nhanh lên! Cứ tốc độ rùa bò này, chị sẽ chẳng thể đáp ứng được khi khách đứng xếp hàng ra tới tận vỉa hè đâu." "Khi không phân biệt nổi bánh sáu ngũ cốc^[2] và bánh bột lứt, hãy nhìn cho kỹ đây!"

[2. Một loại bánh mì đen được làm từ sáu loại ngũ cốc.]

Cô ấy có vẻ rất khó chịu khi thấy tôi đứng vào vị trí mà cô ấy từ bỏ, và cô ấy sẽ bắt tôi phải trả giá vì điều đó. Dưới xưởng bánh, không khí đang rất căng thẳng, những chiếc bánh sừng bò đều nóng hôi hổi. Julien có vẻ giận dữ và không ai dám nói chuyện với anh. Với một lưỡi dao cạo trên tay, anh ấy bực bội khía từng nhát lên những chiếc baguette đầu tiên trước khi cho chúng vào lò.

Ở cuối xưởng, tôi trông thấy Denis đang khoa chân múa tay xung quanh mấy chiếc bánh ga tô với một chiếc túi phun chuyên dụng chứa đầy sữa trứng. Ta không thể hình dung được rằng có nhiều việc phải làm đến thế, nhanh đến thế, để ngay sau đó mọi người được ung dung chuẩn bị cho mình một chiếc bánh mì phết bơ hay thưởng thức một chiếc bánh su kem xếp tầng.

- Chị làm cái gì thế? Vanessa càu nhàu. Chị nghĩ chị đang đi xem biểu diễn đấy à? Đến giờ mở cửa rồi.

Tôi đứng vào vị trí của mình ở phía sau kệ bày hàng, sẵn sàng để đối đầu với cả đám người. Vanessa mở khoá cửa. Mặc dù chỉ nhìn thấy duy nhất một người đang đứng đợi bên ngoài, tôi đã tưởng tượng ra dường như có đến hàng trăm người khác đang ẩn nấp bên cạnh tiệm bánh và ngay khi cánh cửa hé mở, họ sẽ ồ ạt như bầy người di cư man rợ ồ ạt vào ngôi làng

đang yên giấc. Họ đang tấn công bằng bánh flan, phá hỏng những chiếc bánh su kem xếp tầng và ném những chiếc bánh éclair^[3] đi... Cánh cửa mở ra, tôi nín thở. Không có ai, ngoài một ông lão đáng mến đang bước từng bước nhỏ vào cửa hàng.

[3. Một loại bánh ngọt nhân kem giống như bánh su kem có hình dạng thuôn dài.]

- Chào mọi người, ông vừa đi vừa nói. A a, có người mới!

Bác Bergerot đang đứng sau quầy hàng lên tiếng:

- Chào ông Siméon. Ông thấy sao với thời tiết đẹp thế này?

- Tôi ổn, tôi ổn.

- Hôm nay ông sẽ tới thăm bà nhà chứ?

- Hẳn rồi. Bà ấy thích bánh mứt chanh của bà hơn cả tôi, Simone của tôi là thế đấy...

Bác Bergerot nghiêng người về phía tôi:

- Cửa ông Siméon, gồm có hai bánh mứt chanh nhỏ và một chiếc baguette thật trắng. Để vào hộp nhé, những chiếc bánh mứt nhỏ ấy, đừng để vào túi.

Tôi tìm được bánh khá nhanh rồi chạy ra. Về phần hộp, tôi đã thành công khi dựng chiếc hộp đứng lên, nhưng tôi lại gặp trục trặc với sợi dây ruy băng. Vanessa nhìn tôi với vẻ coi thường. Qua lớp cửa kính, tôi tưởng tượng ra cảnh một đám người lỗ mãng đang xếp hàng, tay giơ cao bảng điểm giống như trong các cuộc thi trượt băng nghệ thuật. Julie, quốc tịch Pháp, 2 trên 10, 1 trên 10, 1 trên 10. Sợi dây ruy băng bị hỏng đã khiến tôi mất đi vị trí của mình trên bục danh dự. Bác Bergerot đã trả lại tiền thừa và ông Siméon đang đứng đợi. Khi cuối cùng tôi cũng đưa được hộp bánh cho ông ấy, ông đã cố tỏ ra đáng mến, nhưng qua đôi bàn tay run lên một cách khó chịu của ông, tôi hiểu rằng việc này thông thường vẫn được thực hiện nhanh hơn.

Ông ấy bước ra. Đó là khách hàng đầu tiên của tôi. Tôi có cảm giác mình đang bắt đầu lại từ con số không. Lúc này cảm giác đó cứ thường xuyên đến với tôi.

Cho tới khi rốt cuộc tôi cũng có thời gian để kịp nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay, tôi thấy thất vọng khủng khiếp. Mới có 10h30, ấy vậy mà tôi có cảm giác như mình vừa nín thở vừa phục vụ bánh mì và bánh ngọt từ cả tuần nay rồi. Vanessa gần như không nghỉ. Bác Bergerot vẫn luôn giữ phong độ phía sau quầy thanh toán, luôn ân cần đối với khách hàng. Bất cứ lúc nào, với mái tóc đen hoàn hảo búi gọn, cơ thể phốp pháp và phong độ như một nữ ca sĩ, bác giống như một diva đang tận tình tiếp các khán giả sau buổi độc diễn của mình.

Julien tỏ ra rất dễ chịu, và với bánh mì, tôi đã bắt đầu xác định được. Trái lại, về khoản bánh ga tô thì khó hơn. Không phải chuyện ngày một ngày hai. Tôi vẫn nhớ là ở nhà, khi bố tôi mang món tráng miệng lên, tôi vẫn thường bị bắt phải nếm để biết được là món gì. Còn ở đây, tôi không thể.

Tôi không biết mình đã đưa ra bao nhiêu chiếc bánh mì dài, gói bao nhiêu túi bánh sừng bò, bánh ngọt nhỏ hay bánh kem. Các ngón tay tôi đã trở nên đờ đẫn. Mọi thứ đối với tôi đều mới mẻ. Trong thế giới riêng biệt này, bánh mì *nóng*, chính là bánh mì *tươi*. Tôi say trong điệu ba lê không có hồi kết của khách hàng và của những người thợ mang tới cho chúng tôi những chiếc bánh để chất lên kệ. Nhưng tôi có cố tỏ ra bận rộn đến nỗi phải tự hỏi liệu mình có đủ vững vàng để làm cái nghề này hay không thì cũng chẳng ích chi, tôi cảm thấy hài lòng. Ở đây không có một chút gì giống với không khí ở ngân hàng. Khách hàng khác hẳn. À mà không, điều đó không hoàn toàn đúng. Khách hàng thì vẫn là một nhưng tâm trạng của họ không giống nhau. Ở ngân hàng, trừ một số người, họ có cảm giác tự ti – nhân viên ngân hàng phải làm mọi thứ để kích thích họ. Họ im lặng, vội vã, kín đáo, họ nói về tiền. Còn tại đây, họ tự do lui tới, mặc lịch sự hay mặc quần cộc, họ mang theo con cái, với mong muốn tự làm cho mình hài lòng. Không phải khi nào người ta cũng nghĩ tới bánh mì, nhưng tất cả mọi người đều ăn bánh mì, người giàu, người nghèo, mọi tôn giáo, mọi nguồn cội. Thế nên, chỉ trong một buổi sáng, tôi đã thấy cả nửa khu phố ghé qua. Thật buồn cười. Chị bán hoa trông có vẻ bớt căng thẳng hơn là khi chị ấy đứng sau đám hoa của mình. Tôi chưa nhìn thấy anh thợ sửa chữa ô tô mặc áo sơ mi

trắng bao giờ, hay ông được sĩ mặc áp polo huỳnh quang. Vào lúc 11h30, tôi thậm chí còn được tiếp đón cả Xavier nữa:

- Ô... cậu làm gì ở đây vậy?

- Tôi đang thử đồ nghề. Tôi phục vụ gì cho cậu đây?

- Vui lòng cho tôi một chiếc baguette, bốn bánh nhân thịt và một chiếc bánh mì ngọt. Tôi thấy yêu cầu cậu thế này thật buồn cười...

Cậu ấy nhìn tôi như thể lần đầu tiên phát hiện ra tôi.

- Trông cậu rất tuyệt với kiểu tóc tết đấy...

- Của anh hết mười một đồng năm mươi, bác Bergerot cắt ngang

Từ mười lăm phút nay, bác theo dõi bác Mohamed qua cửa sổ. Bác ấy vừa đặt một đồng sọt rỗng cách tủ kính để bánh ga tô chưa đến mười xăng ti mét. Chiến tranh sẽ nổ ra mất thôi. Tôi đã nghe thấy tiếng còi hú phòng không và tôi đã thấy cuộc họp khẩn cấp của Liên Hiệp Quốc triệu tập rồi kia kìa. Tôi cá rằng, ngay khi bác Bergerot có được chút rảnh rỗi, bác sẽ chạy ra chiêu đãi bác Mohamed một trong số những bài diễn văn của bác về chế độ bảo hộ kinh tế và quản lý không gian buôn bán. Thật buồn cười vì, dù bác vẫn luôn thương người, nhưng hễ có ai đó chạm tới cửa hàng của bác, bác không thể không biến mình thành vị bộ trưởng Bộ Công nghiệp đứng lên biện hộ trước Hội đồng Châu Âu. Bác dùng những từ ngữ siêu kỹ thuật, một thứ ngôn ngữ kinh tế hết sức khập khiễng. Bác đã lôi những thứ từ ngữ đó từ đâu ra được nhỉ? Trong bếp, tôi chỉ thấy toàn các loại tạp chí people^[1] mà thôi ...

[1. Loại ấn phẩm chuyên đề cập tới các vụ scandal, các chuyên riêng tư của những người nổi tiếng.]

Thật kỳ là nhưng, sáng nay, tôi cảm thấy rất rõ ánh mắt của mọi người dành cho tôi. Tôi nhận thấy rõ ràng rằng khi làm việc ở đây, tôi đã phần nào đó bước vào cuộc sống riêng tư của họ. Tôi nghe được những mẩu chuyện nhỏ, những tin tức mới mẻ. Mỗi người lại thổ lộ đôi chút. Tôi biết được rất nhiều chuyện cá nhân. Điều này không bao giờ xảy ra ở ngân hàng. Thực vậy, khách hàng đánh giá tôi, dò xét tôi trong khi họ vừa thổ lộ với bác Bergerot, vừa tự hỏi rằng liệu tôi có đủ tử tế để đứng ở đây hay không, có đủ đáng tin cậy để chọn bánh ga tô cho họ, để đặt tay lên chiếc bánh của họ trước họ hay không. Tôi thấy điều này thật xúc động.

12h15. Tôi héo rũ. Vanessa vẫn chịu đựng tốt còn bác Bergerot thì luôn tươi như hoa. Tôi vẫn hơi lẫn lộn, tôi lại cúi chào mà tôi bị nhầm với những chiếc saint-honores ra... Tôi nhầm lẫn giữa cà phê và sô cô la. Thật vô dụng. Vanessa hình như không còn có vẻ thù ghét tôi. Bà chủ làm

như thể không trông thấy gì. Nhưng cũng sắp 13 giờ và nỗi đau khổ của tôi sắp kết thúc rồi.

Đột nhiên, trong số những khách hàng cuối cùng đang đứng xếp hàng, tôi nhìn thấy Ric. Tôi mất hết cả tâm trí. Tôi buộc phải tập trung cao độ mới phân biệt được một ổ bánh mì tròn và một ổ bánh mì nhỡ hình bầu dục. Bốn khách hàng đang đợi trước anh ấy. Tôi nghĩ là anh vẫn chưa trông thấy tôi. Tôi cúi thấp đầu, gói bánh, tôi chạy vào phòng trong để hỏi xem còn chiếc baguette nào không. Hai khách hàng. Anh mặc quần ngắn, áo thun xanh nước biển. Không cạo râu. Tôi không được gặp anh cho tới lúc này đã 2 ngày, 6 tiếng và 23 phút. Tôi không hiểu liệu các bạn có tin vào điềm báo hay không, chứ tôi thì có, nhất là khi mọi chuyện xảy ra đúng như ý của tôi. Ngày trước mỗi khi tôi tới trường mà thấy con chó của nhà hàng xóm đầu phố đang ở trong vườn, tôi rất phấn khởi vì điều đó chứng tỏ rằng nếu có bài kiểm tra vào sáng hôm đó, tôi sẽ đạt điểm tốt. Hơn nữa, nếu nó còn để yên cho tôi vuốt ve nó qua song cửa, thì tôi sẽ phải được ít nhất là mười lăm trên hai mươi điểm. Nó tên là Clafoutis và nó chính là lá bùa may mắn của tôi trên đường tới trường. Đúng là linh tinh. Còn lúc này, tôi không trông thấy thứ gì để vuốt ve mà mang lại may mắn cho mình. Vanessa có vẻ được đấy, tôi mà xoa đầu cô ấy và nói: “Chó ngoan” thì sẽ như thế nào nhỉ... Tôi gói chiếc bánh táo thật chậm sao cho Vanessa sẽ phục vụ người phụ nữ đứng ngay trước Ric. Nếu thành công, tôi sẽ phục vụ anh và điều đó nói lên rằng chúng tôi sẽ yêu nhau suốt đời. Vanessa chạy ra phía sau để lấy bánh theo yêu cầu. Tôi kéo dài thời gian thắt nơ xung quanh hộp bánh. Nó giống như việc một đứa trẻ mẫu giáo đang tập buộc dây giày vậy. Tôi thậm chí còn thè cả đầu lưỡi ra, đúng vậy đấy. Vanessa quay trở lại và phục vụ người phụ nữ. Tôi thắng rồi. Tôi ngẩng mặt lên và đây, Ric nhận ra tôi. Ít nhất tôi có thể nói rằng mình đã nhìn thấy anh ấy ngạc nhiên được một lần. Anh ấy có vẻ sững sờ, hơn cả Alfred Nobel với khối thuốc nổ của ông.

- Chào Ric.

Anh bối rối. Tôi không bao giờ dám tin rằng chuyện này có thể xảy ra.

- Anh cứ nghĩ là em làm ở chi nhánh Tín dụng Thương mại Trung tâm cơ mà...

- Em chỉ làm ở đây buổi sáng nay trong lúc chờ để quyết định xem có thể thay đổi công việc hay không thôi.

Anh có vẻ mất bình tĩnh. Anh nói:

- Vậy anh sẽ yêu cầu em lấy thứ mình muốn phải không?

“Vâng, Ric, hãy yêu cầu em tất cả những gì anh muốn đi.”

- Vâng em sẵn sàng phục vụ anh đây, quả thực đây đúng là điều tôi muốn nói.

- Vâng thì, một ổ bánh mì nhỏ và hai chiếc pizza còn lại kia nhé.

“Như vậy là anh không còn muốn ăn đồ ăn Trung Hoa nữa sao?”

Trong lúc chuẩn bị cho bánh vào túi, tôi khẽ hỏi anh:

- Sáng nay anh có chạy bộ không thế?

- Không, đêm qua anh thức khuya quá, anh có chút việc.

“Vớ ai? Không phải vớ một cô gái chứ, em hy vọng thế. Và hai chiếc pizza, là cho hai người ăn hay cho mình anh ăn trong hai bữa?”

Anh nhìn tôi. Đột nhiên, anh nói:

- Em nghĩ sao nếu chúng ta cùng ăn tối vào một hôm nào đó.

Tôi ngất ngây. Sự mệt mỏi, tất cả các loại bánh cần phải ghi nhớ, những khách hàng hơi kỳ cục, ánh mắt thù hằn của Vanessa, bà Crustatof dở hơi đứng tần ngần hai tiếng đồng hồ để chọn phần bánh flan và một người khác bất ngờ tới mời tôi ăn tối, quá đủ rồi. Tôi khẽ vịn mặt bàn và cố trả lời anh như thể không phải anh vừa mới kích nổ một quả pháo bông trong đầu tôi:

- Rất hân hạnh, nhưng để em mời nhé. Ta sẽ ăn món gì đó đơn giản thôi, ở nhà em. Được chứ?

- Đồng ý. Tối thứ Sáu được không nhỉ?

Tôi làm bộ như đang nghĩ bởi anh ấy tuyệt đối cần phải nghĩ rằng tôi luôn bận rộn.

- Được đấy anh ạ.

- Tuyệt.

Tôi không còn mệt mỏi gì nữa. Tôi không còn đau bắp chân. Một lần nữa tôi đã biết đếm đến ba. Những chiếc bánh mứt anh đào nhỏ không còn làm tôi thấy sợ hãi. Không gì có thể ảnh hưởng đến tôi nữa. Tôi đang hạnh phúc.

Mọi thứ đang tiến triển thật nhanh. Tôi thậm chí còn không có thời gian để bình tâm lại sau buổi sáng ở tiệm bánh mì thì đã phải quay trở lại chi nhánh. Tôi tự hỏi thực sự tôi đang làm gì ở đây. Bà tôi thật là có lý khi nói: “Cuộc sống mỗi ngày lại dạy cho ta một bài học nhỏ.” Bà của tôi ấy, bà là một kho châm ngôn. Dù hoàn cảnh thế nào, bà luôn khéo léo đưa ra một câu thành ngữ hoặc câu châm ngôn dân gian đầy lương tri, những câu nói có biệt tài làm cho người nghe cảm thấy hết sức bực bội. Tôi biết ông tôi không được lâu – ông mất từ khi tôi tám tuổi – nhưng tôi vẫn nhớ rất rõ có một lần ông đã suýt giận điên lên vì, sau một tai nạn ô tô mà ông phải đi bộ về nhà, chiếc ô tô yêu dấu của ông tuy vẫn còn mới tinh mà đã ra đi, còn bà thì không ngừng tra tấn ông: “Không chết người là còn may”, “Mất một được mười” rồi “Điều đó dù sao vẫn không tệ bằng việc xoi một con chuột trong đám cưới” – ngạn ngữ nghe nói là của Afghanistan... Bà tôi tuôn cả tràng đó với ông mà thậm chí còn không rời mắt khỏi mấy củ cà rốt mà bà đang gọt vỏ. Tôi thấy mặt ông đổi màu nhanh hơn cả con chó nhỏ kinh dị, có bộ lông đổi màu từ xanh lơ sang hồng lúc trời mưa. Tuy nhiên, ngay cả với thứ triết học ba xu đó, tôi rất muốn biết bà sẽ nghĩ thế nào về những thứ đang diễn ra tại chi nhánh.

Géraldine đang ở trong phòng của Mortagne, và họ đùa nhau, họ cười rúc rích và tôi nghĩ là họ còn hôn hít nhau nữa. Tôi biết, trong tình yêu thì không có một quy tắc nào, nhưng lẽ nào lại thế. Để bắt đầu một câu chuyện, có thể sẽ có nhiều cách khác hơn là việc đập vỡ mặt một ai đó, nhất là khi chính người phụ nữ trẻ lại là người tấn công. Giờ nghĩ đến chuyện đó, tôi tin là lũ mèo cũng áp dụng theo cách thức như thế kia. Điều này giúp tôi có thêm ý tưởng. Thứ sáu, khi Ric tới, tôi sẽ bất ngờ đánh úp anh bằng cách nhảy từ trên nóc tủ xuống rồi phang cho anh một đòn chí tử bằng gậy bóng chày. Tôi sẽ đánh, sẽ bẻ tay, sẽ nhổ từng đám tóc của anh và cào vào đôi môi đẹp đẽ của anh cho tới khi chảy máu mới thôi. Như thế, chúng tôi sẽ yêu nhau. Cuộc sống thật đơn giản, một khi ta hiểu mọi thứ đang vận hành như thế nào...

Thật ngu ngốc, nhưng tôi thấy nhớ mùi hương bánh mì. Từ hai ngày nay, tôi luôn sống lại cái buổi sáng hôm đó từng chút một, tôi nghe lại những câu nói của khách hàng, tôi gặp lại bác Bergerot. Sau khi suy nghĩ về tất cả

mọi thứ cùng mặt trái của nó, tôi tin rằng làm việc cùng bác không phải là một suy nghĩ ngu ngốc.

Điện thoại của tôi reo. Tôi nhắc máy. Là Mortagne. Tôi nghiêng người ra một chút và trông thấy lão ta đang nói gì đó với tôi, ngồi cách đó vài mét. Tôi nghe thấy giọng lão ở trong chi nhánh còn rõ hơn cả giọng từ bên trong ống nghe. Sự tiến bộ thật kỳ diệu.

- Julie, cô làm ơn tới gặp tôi có được không?

Không thể tin nổi, thật kỳ cục, một phép thần kỳ thật sự. Từ khi tôi làm việc ở đây, đây là lần đầu tiên lão nói được một câu lịch sự, đầy đủ không có lỗi sai nào. Cái tôi xấu tính đang rĩ tai bảo tôi hãy trả lời lão rằng tôi cần phải kiểm tra lại lịch để xem có cuộc hẹn nào hay không, nhưng lương tâm của tôi đã kịp can thiệp.

- Tôi tới đây, thưa ông.

Lão sẽ nói chuyện gì với tôi nhỉ?

- Mời ngồi, Julie.

Tôi ngồi xuống. Sáng nay lão thậm chí còn không thèm đeo cà vạt. Phải chăng người ta lấy trộm đồ hóa trang của lão, hay Géraldine đã lột mất nó khi hành sự như những con mèo?

- Géraldine đã cho tôi biết về mong muốn thôi việc của cô.

“Kẻ phản bội! Tôi thề là khi cô nàng bước qua khoang kiểm soát hai cửa, tôi sẽ cho nàh khí gâh tê liệt. Đồ óc bả đậu! Chính tôi đã yêu cầu cô nàng giữ bí mật đó cho tôi rồi kia mà...”

- Tôi không giấu gì cô rằng đó là tin xấu đối với tôi. Cô là một nhân viên đáng tin cậy...

“Con gián chết giãm, ngươi còn dám thốt ra cái lời khen đạo đức giả đó nữa ư, trong vòng chưa đến một tuần nữa kể từ sau cuộc nói chuyện này, ngươi sẽ đá đít ta cho mà xem!”

-...Nhưng tôi tôn trọng lựa chọn của cô. Chúng tôi đã trao đổi rất nhiều với Géraldine về việc này....

“Thôi tôi xin ông, kiếm ngay cho tôi một máy trợ thờ đi, tôi chết ngạt mất. Nghiêm túc đây”

-...Và cô ấy đã thuyết phục được tôi thanh toán khoảng thời gian báo trước khi nghỉ cho cô bằng chế độ giảm giờ làm và sử dụng ngày phép còn lại của cô. Chúng tôi không làm phiền cô vì vài ngày đó đâu! Cứ yên tâm là tôi sẽ làm một bản báo cáo cực kỳ tốt để gửi cho ban giám đốc nhân sự. Tối nay tôi sẽ có xác nhận, nhưng tôi cũng có thể thông báo luôn với cô rằng, nếu thấy thoải mái, cô có thể ra đi ngay từ tuần tới.

“Ông cũng lo luôn cả việc hồi sức cấp cứu đi nhé, vì lúc này tôi đang ở trong trạng thái sốc đây. Tôi muốn ôm hôn Mortagne, tôi cũng muốn ôm hôn Géraldine và cả cây dương xỉ của Melanie nữa”

- Cô không hài lòng sao?

“Hài lòng ư, từ này quá nhẹ. Mà không chỉ có vậy. Mortagne, đồ đàn độn, người là nhân chứng sống cho việc ngay cả những thằng nhu nhược nhất cũng có thể làm điều tử tế nhờ vào tình yêu của một phụ nữ và nhờ một cú tát tai. Người lại mang về cho ta hy vọng vào loài người. Hành tinh đã được cứu sống! Chúng ta là những sinh vật sống đẹp đẽ nhất, cả người cũng thế, Mortagne. Loài mèo sẽ không bao giờ chiến thắng. Ta yêu người.”

- Đương nhiên là tôi phải hài lòng rồi, nhưng tôi chưa nhận ra điều đó thôi. Dù sao đi nữa, tôi thật sự cảm ơn ông, chân thành...

Xin hãy đọc lại câu cuối. Cái đó đã chứng minh rằng trong cuộc sống này điều gì cũng có thể xảy ra. Hãy giữ lại trong chúng ta những phán xét cuối cùng. Đừng bao giờ nói “không bao giờ”. Chúng ta hãy cứ yêu quý nhau, nhưng dù sao vẫn cứ nên dè chừng đám mèo. Tôi có khi cũng đang trở thành một cái kho chôn ngôn rở tiền, đúng từ truyền thống gia đình mà ra.

Cuộc đời tôi gần giống như bầu trời ngày thứ Sáu của tháng Tám này: không một gợn mây. Một giờ nữa, Ric sẽ ở đây. Bàn ăn đã xong xuôi, căn hộ hoàn hảo. Tôi bới tóc bằng chiếc kẹp tóc Sophie tặng, chiếc kẹp đó sẽ mang vận may đến cho tôi. Tôi ngắm nghía mình thật lâu trong gương, vừa cười vừa nói vừa tự thăm dò bản thân mình như thể tôi không hề quen biết chính mình. Và tôi đang nghiên đầu tinh nghịch kia, và tôi đang phá lên cười rồi liếc mắt đưa tình tiếp tay cho tấm rèm phòng tắm. Cô nàng Julie này mới quyen rũ làm sao.

Tôi chọn một chiếc váy ngắn, nhẹ và dài vừa đủ lai giữa Marilyn và một giáo sĩ Inca – tôi không biết nói như vậy có giúp các bạn hình dung ra được hay không nữa. Chiếc váy màu kem, với chất vải mềm mịn. Vấn đề duy nhất, đó là hai dây váy lại rất mảnh và rỗng, ngay khi tôi cử động cánh tay, người ta sẽ nhìn thấy ngay áo lót. Tôi ngại ngần, tôi lẩn chần và rồi, tôi đã đi tới một quyết định làm đảo lộn cuộc đời mình, tôi đã quyết, lần đầu tiên trong đời, không mặc áo lót. Bữa tối đó, tôi không muốn bỏ lỡ anh ấy với bất cứ giá nào.

Bàn ăn đã bày biện xong xuôi bởi vì, từ hai ngày nay, tôi làm đi làm lại cùng một món ăn. Từ hôm kia, mỗi tối, tôi bày bộ đồ ăn với hai chiếc đĩa, tôi cắt bánh mì trong chiếc giỏ mây, tôi thắp nến – mỗi lần đều thắp nến mới. Tiếp đó, tôi gấp hai chiếc khăn ăn và nếm thử món sò điệp xốt cọng tỏi tây. Dù đã hơi có triệu chứng rối loạn tiêu hóa nhưng tôi không muốn mạo hiểm làm hỏng món ăn đầu tiên mà chúng tôi cùng chia sẻ. Vì thế nên tôi phải luyện tập hết sức. Tôi thấy rõ gương mặt nực cười của anh chủ tiệm khi tôi mua năm cân sò điệp không vỏ cho hai người. Nhưng tôi cần thực hành, nhất là vì không có ai trợ giúp, Không ai được thử tài năng nấu nướng của tôi trước Ric.

Tôi phải tiết lộ cho các bạn một trong số những tính xấu nho nhỏ của tôi: tôi rất sợ đám sò điệp. Khi còn là một cô bé con, tôi từng trông thấy mẹ chế biến chúng. Chúng ngộ nguậy trên bồn rửa bát... Tôi vẫn giữ những kỷ niệm kinh hoàng. Tôi đã gặp ác mộng về chúng vào đêm hôm đó. Anh chủ tiệm đã nhặt vỏ sò giúp tôi, nhưng khi nấu chúng, tôi hơi ngượng khi phải nói rằng, tôi vẫn sợ là một trong số chúng sẽ trèo lên người rồi cắn tôi.

Hai tối trước, tối nào tôi cũng thành công. Đám sò vừa mềm nhũn vừa chín tới và những cọng tỏi tây tỏa hương thơm nhẹ nhẹ trong nước sốt kem tươi. Cái gì đã xảy ra lần thứ hai ắt sẽ có lần thứ ba. Đã gần đạt rồi.

Còn về việc trang trí, tôi tập trung quan tâm thật chi tiết đến mức thay hình nền cho màn hình máy tính đang bật sẵn trong phòng ngủ của mình. Tôi bỏ hình lá cọ cùng bãi biển cát trắng đi và thay vào đó là cảnh một khu rừng. Tôi nghĩ đến mọi khả năng. Nếu anh ấy hỏi tại sao tôi lại chọn bức hình này, tôi sẽ trả lời anh rằng tôi muốn được chạy trong khung cảnh đó. Đồ bịa đặt đáng ghê tởm. Tôi đã lường trước mọi chuyện. Tuy nhiên, với buổi tối nay, tôi đã quyết định chấp nhận sự có mặt của Toufoufou. Không đến mức cho nó một chiếc đĩa để cùng ngồi ăn với chúng tôi, nhưng nó sẽ được chêm chệ trên giường và, vì thế, trông nó có vẻ hài lòng hơn rồi. Tôi cho là anh sẽ thấy chiếc váy của tôi thật đẹp.

Hai mươi tư phút nữa, Ric sẽ ở đây. Tôi đã mua mấy chai khai vị rồi sau đó đổ vào bồn rửa một phần để cho anh có cảm giác rằng tôi cũng từng tiếp đón người khác ngoài anh. Thế nên tôi cúi xuống bồn rửa chén để chắc chắn rằng nó không còn mùi rượu vang hay mùi cồn, bởi vì nếu không tôi dễ bị mất hình tượng lắm.

Tôi đã chuẩn bị mọi thứ như thế nhưng lại chưa hề nghĩ đến việc chúng tôi có thể nói với nhau chuyện gì. Tôi có hai tý câu hỏi muốn đặt cho anh ấy. Tôi hy vọng sẽ biết được thật nhiều thứ về anh, vì lẽ nỗi lo sợ về những gì anh đang âm thầm thực hiện còn lâu mới chịu ngu yên. Bản năng mách bảo tôi rằng chàng trai này đáng được tin tưởng, nhưng tôi chắc chắn là anh đang giấu giếm điều gì đó. Tôi không biết anh ấy làm việc ở đâu. Anh ấy có vẻ là người làm tự do nhưng tôi không hiểu mọi người làm thế nào để tìm được anh ấy trong khu phố, trong khi anh ấy chỉ mới chuyển tới đây. Một buổi tối khác, chúng tôi gặp nhau, anh ấy vừa từ bưu điện trở về cùng một kiện hàng lớn. Anh ấy có vẻ phiền lòng khi tôi trông thấy anh ấy như vậy. Anh ấy nói với tôi rằng đó là thiết bị tin học cho công việc của mình, nhưng tôi đã kịp đọc tên người gửi trên tem hàng và, khi tra cứu trên internet, tôi phát hiện ra đó là một nhà sản xuất dụng cụ sửa chữa, loại dành cho các hệ thống sửa chữa lớn, chuyên về thiết bị cắt xẻ kim loại. Anh định sửa chữa chúng, những chiếc máy tính ấy, bằng cách cưa nát chúng ra theo phong cách phim kinh dị sao? Chỉ còn hơn mười phút nữa. Điện thoại của tôi reo lên. Tôi cầu trời rằng đó không phải là anh đang gọi đến để hủy cuộc hẹn.

- Alô?

- Chào con yêu, mẹ đây. Mẹ không làm phiền con chứ?

- Tất nhiên là không rồi mẹ. Ở nhà vẫn ổn chứ mẹ?

- Bố con hơi mệt một chút nhưng chắc chắn đó là do nhà Janteaux. Họ lại đi vào sáng nay và mẹ phải nói rằng đi như vậy không hề là quá sớm. Khi trở thành các ông già bà lão, họ không thể dàn xếp được với nhau. Jocelyne không ngừng lải nhải về đám cháu của bà ấy còn Raymond thì không thôi nhắc đi nhắc lại về ngành công nghiệp đồng hồ đang rơi vào thoái trào ra sao kể từ khi ông ấy về hưu. Nhưng không phải vì chuyện đó mà mẹ gọi cho con đâu

- Có chuyện gì vậy mẹ?

- Con có biết là trưa nay mẹ đã nói chuyện điện thoại với bà Douglin và bà ấy khẳng định với mẹ rằng con đang làm nhân viên bán hàng tại cửa hàng bánh mì kế bên nhà con. Thật không thể tin nổi, có phải như vậy không?

“Làm sao để thoát khỏi nghịch cảnh này bây giờ? Tôi chắc chắn rằng mẹ tôi đã bị bọn sò điệp thuê để đánh lạc hướng tôi trong khi chúng đào tẩu khỏi hộp đựng, để tất cả cùng dồn dập tấn công tôi. Ric sẽ tìm thấy thân thể tôi gần như đã bị chúng ngấu nghiến chỉ còn phân nửa, còn cửa sổ thì mở toang. Đó sẽ là màn mở đầu cho một cuộc hủy diệt hành tinh, chúng sẽ đập chết trẻ em với sự tiếp tay của đám san hô.”

- Julie, con còn đó chứ?

- Vâng, mẹ. Thực ra, đúng là con đã làm ở hiệu bánh nhưng chỉ để giúp một tay thôi. Vanessa, cô bán hàng, đang có bầu và cô ấy gặp khó khăn. Bác Bergerot đã nhờ con.

- Nay, bà ấy không làm phiền con đấy chứ?

- Con tự nguyện mà, mà thôi để Chủ nhật con sẽ kể hết với mẹ sau nhé vì bây giờ, con phải đi rồi.

- Con lại đến câu lạc bộ dờ hơi của con đấy à?

- Nó không dờ hơi, mẹ.

- Chắc chắn là có đấy, vì mẹ đã từng ở vào độ tuổi đó, và họ nói đúng đấy. Hãy tự cứu lấy mình đi, con yêu. Chủ nhật này con sẽ gọi cho mẹ chứ?

- Mẹ yên tâm. Con hôn mẹ. Đừng quên hôn bố hộ con nhé!

Bốn phút trước giờ hẹn. Tôi chỉnh trang lại đầu tóc. Tôi vuốt lại chiếc váy của mình. Tôi không thể ngồi tại chỗ. Tôi sẽ nói gì với bố mẹ về công việc mới của mình đây? Làm sao tôi có thể trụ được một buổi tối trọn vẹn trước Ric trong khi theo lệ thường thì chỉ cần vài phút thôi là tôi đã biến mình trở thành kẻ ngớ ngẩn? Và nhớ Toufoufou cất tiếng nói thì sao? Và

nếu tôi chi tiền cho đám sò điệp để bảo tất cả chúng tự nhảy vào trong chảo thì sao?

- Có tiếng chuông cửa. Tôi mở cửa. Anh đây rồi. Chiếc quần jean miễn chê, chiếc áo sơ mi trắng mở hé cổ. Anh ấy giấu thứ gì đó sau lưng

- Xin chào.

- Anh vào đi. Em rất vui khi anh đến.

“Cô gái ngốc nghếch. Đừng có tỏ ra gấn bó nhanh quá như thế”

- Chính anh mới là người rất hân hạnh khi được đến đây.

- Anh thấy đấy, chỉ là một bữa đơn giản và nhanh gọn thôi. Em ứng biến những gì mình có thể. Lúc này, em cũng không có mấy thời gian.

Anh ấy bước vào và đưa cho tôi một bó hoa tròn xoe tuyệt đẹp. Tôi reo lên và cảm ơn anh. Tôi tin rằng mình có thể tranh thủ lúc đó để hôn anh, nhưng tôi chậm quá mất rồi, còn lúc này mà làm vậy thì có vẻ quá coi trọng việc đó. Bó hoa rực rỡ sắc màu, nó thật sự rất đẹp. Để giải mã được ngôn ngữ các loài hoa thì khó đấy bởi vì ở đây màu nào cũng có. Những bông lan Nam Phi freesia xanh lơ – sự kiên trì; những bông hồng đỏ - niềm đam mê; màu xanh lục – niềm hy vọng và lòng trung thành; hoa cúc – marguerite – tình yêu mộc mạc; và còn có cả màu vàng – sự phản bội. Nếu tôi thử tổng hợp chúng lại, anh ấy yêu tôi và yêu mãi mãi với những cảm dỗ mà anh ấy có thể dễ dàng cưỡng lại được. Nhưng nó tồn tại quá nhiều điểm trái ngược nhau trong bó hoa của anh, người ta cũng có thể đọc lên được là anh ấy sẽ cuồng nhiệt làm tình với tôi rồi sau đó bỏ trốn bằng cách nhảy ra ngoài từ chính cái cửa sổ mà lũ sò điệp bò ra... Tốt nhất hãy coi rằng đó chỉ là một bó hoa đẹp, vậy thôi. Tôi lấy một lọ hoa ra rồi đổ đầy nước vào trong đó.

- Chân em đã đỡ hơn chưa ?

- Đi bình thường thì em không còn đau nữa, nhưng để chạy thì chưa hoàn toàn lý tưởng. Em đã thử chạy cùng một cô bạn rồi. Nó chưa thực sự sẵn sàng. Còn anh thế nào, anh vẫn chạy chứ?

- Đợt này thì không quá nhiều

“Đồ nói dối. Cứ liệu hồn. Em có một đội quân sò điệp được huấn luyện chuyên tấn công còn đang đợi lệnh của em đấy.”

- Ý định thôi việc ở ngân hàng để tới làm trong tiệm bánh của em là nghiêm túc đấy chứ?

- Ít nhất trong thời gian tới đây, đúng là như thế. Em nghĩ là em không có tính các phù hợp với ngân hàng. Dù thế nào chăng nữa, em cũng không muốn mình già đi ở đó.

- Thật tốt khi có đủ dũng cảm để thay đổi đến 180 độ như thế. Anh thấy thật ấn tượng.

Tôi đặt bó hoa xuống bàn rồi mời anh ngồi.

- Cảm ơn anh một lần nữa vì những bông hoa.

Anh đưa mắc liếc vào phòng ngủ:

- Thế chiếc máy vi tính của em không còn lỗi nữa chứ? Anh thấy nó đang chạy.

- Vâng, nhờ anh đấy. Em lấy gì cho anh uống nhé? Em không có nhiều. Rượu anit, whisky, porto – món này rất tuyệt. Em cũng có cả vang Muscat ướp lạnh, có bia, và em còn một ít vodka mà ta có thể pha thêm cùng nước cam nếu anh muốn.

- Nếu không phiền, em cho anh nước cam không thôi cũng được.

“Arrrgh! Em sẽ làm gì với toàn bộ số rượu kia? Bồn rửa chén đã uống rất nhiều rượu rồi và nếu em đổ tất cả xuống đó, nó sẽ say bí tỉ mất”

- Nước cam, nhất trí. Em cũng sẽ uống như anh.

- Nếu muốn em cứ uống rượu đi, đừng ngại.

“Nào. Anh cư xử với em như với một kẻ nghiện rượu ngay tại bữa tối đầu tiên của chúng mình sao..”

- Không, anh tử tế quá. Rượu em chỉ để mời khách thôi.

Tôi lấy nước cam cho anh rồi tiếp tục câu chuyện:

- Công việc của anh thì sao, anh hài lòng chứ?

- Không có gì phải phàn nàn cả. Công việc của anh vẫn luôn bình lặng hơn vào tháng Tám vì có rất nhiều công ty vận hành chậm lại, tuy nhiên đổi lại, các đối thủ cạnh tranh cũng đang đi nghỉ, vậy nên điều đó lại giúp anh gây dựng được vị trí.

“Đóng kịch giỏi đấy, chàng trai của em. Nghe thì có vẻ như thật, nhưng em quan sát anh và từng biểu hiện nhỏ trên gương mặt anh, ngay cả những nét nhỏ nhất, cũng trả lời cho em thấy được là anh có nói sự thật hay không. Không, làm ơn đi, đừng nhìn em bằng đôi mắt đẹp sẫm màu đó nữa, nó khiến em rối trí rồi đây!”

Tôi vẫn tiếp tục màn tra khảo của mình:

- Điều gì đã đưa anh tới đây vậy? Anh có gia đình hay họ hàng trong vùng này à?

- Không, không hẳn. Anh rất muốn thay đổi và cũng muốn sống bình lặng, ưu tiên cho chất lượng cuộc sống.

“Anh chơi chắc quá đấy. Quý ông không dễ dàng để lộ điều gì. Nhưng hãy tin em, anh sẽ không thể rời khỏi căn hộ này mà không trả lời

một vài câu hỏi như: Cái tên buồn cười của anh từ đâu mà ra vậy? Có thứ gì trong ba lô của anh? Anh có yêu em không? ”

Buổi tối đã bắt đầu êm đẹp. Chúng tôi trò chuyện. Mọi thứ trôi qua như tôi mong đợi, ngoại trừ Ric vẫn không để lộ nhiều thứ về anh. Những con sò điệp thật hoàn hảo, giống như gương mặt của anh. Anh ấy thư giãn, tôi cũng vậy. Chúng tôi nói chuyện về những bộ phim, về nấu nướng, về những chuyến du lịch. Chúng tôi cười đùa càng lúc càng tự nhiên hơn. Tiếng cười của anh không có gì thay đổi, trái lại, tôi cười càng lúc càng giống kiểu cười của một con linh cẩu bị mắc chân vào cầu thang cuốn. Tôi thấy anh đang quan sát tôi. Tôi cố gắng không nhìn anh nhiều như tôi muốn. Anh vết nước xốt trên đĩa và tôi nghĩ rằng mình đang bắt đầu thật sự yêu anh.

Tôi mong sao buổi tối nay đừng bao giờ kết thúc, tôi muốn hơn nữa là anh kể cho tôi về những con gió lướt trên gương mặt anh khi anh dong thuyền buồm, muốn anh kể cho tôi nghe những gì anh mong đợi về tương lai. Đôi khi, những khoảng lặng và vẻ ngập ngừng của anh cho thấy rằng anh không quen trò chuyện. Anh đang nói chuyện, cùng tôi. Anh đang cười với tôi, ngay cả khi đôi lúc tôi đoán rằng những gì anh nghĩ đang đưa anh đi xa hơn cả những ngôn từ mà anh thốt ra. Nếu tin vào những điều cảm thấy từ tận sâu thẳm lòng mình, tôi thề rằng người đàn ông này đang giấu một bí mật. Nếu một ngày nào đó anh ấy tiết lộ bí mật cho tôi, khi đó thì số phận của chúng tôi sẽ mãi mãi gắn với nhau. Tôi mong rằng buổi tối hôm nay chỉ là sự khởi đầu, rằng chúng tôi sẽ không bao giờ xa nhau. Tôi luôn muốn cảm nhận những gì tôi đang trải qua vào thời khắc này, khao khát được dâng tặng tất cả tới người sẽ chấp nhận mình.

Thế nhưng, lời nguyện và số phận lại quyết định một lần nữa phá hỏng niềm hạnh phúc của tôi. Vụ nổ dữ dội đã khiến cả hai chúng tôi ngã nhào ra khỏi ghế.

Tôi biết bà tôi sẽ nói gì rồi. Hơn nữa, bà còn có thể có nhiều lựa chọn. Trong lúc nạo vò cà rốt, bà có thể phát biểu : “Cửa gian, cửa độc” hoặc “Trước sau gì đều phải trả giá” hay là “Cửa phù vân không chân cũng chạy” và cả “Quái vật Gorgon^[1] có thể phù phép hóa đá người chính trực nhưng linh hồn của người đó sẽ như con bướm bay vút lên.”

[1. Quái vật đầu rắn trong thần thoại Hy Lạp.]

Dù thế nào đi nữa, khi tiếng nổ vang lên trong căn hộ của tôi, tôi đã hất tung chiếc đĩa ăn của mình và ngã bật khỏi ghế. Còn Ric, anh ấy ngồi thụp xuống theo phản xạ để ứng phó với hiểm nguy rồi nhảy ngay tới chỗ tôi để bảo vệ tôi. Cuối cùng tôi đã nhìn ra bộ mặt thật của anh: anh là đặc vụ ngầm, một trong những người xuất sắc nhất trong tổ chức của anh ấy, đang chạy trốn một quá khứ quá nặng nề và cố gắng làm lại cuộc đời.

Vụ nổ xảy ra trong phòng ngủ của tôi. Chiếc máy tính đã chính thức phát nổ. Khói bắt đầu bốc lên, một vài đốm lửa và nhất là mùi nhựa cháy tỏa ra đến nghẹt thở.

Ric nhanh chóng vớ lấy một chiếc khăn lau rồi tẩm ướt nó dưới vòi nước.

- Hãy mở các cửa sổ ra. Đừng để hít phải thứ này.

Anh ấy phi nhanh tới chiếc máy quái quỷ, giật dây nguồn ra đẩy đồ đạc của tôi ra xa rồi phủ chiếc khăn lau ẩm nước lên máy. Tôi run như cây sậy. Tôi tới gần và nhìn ngó từ phía sau anh.

- Nó không chạy được nữa rồi, Ric nói đùa để làm cho bầu không khí ám đầy khói loãng bớt.

Anh ấy nghiêng người về phía chiếc máy vi tính. Phía sau thân máy đã rách ngoác. Phần viền ngoài đen sì, như thể người ta vừa đặt một quả lựu đạn ở trên đó.

- Con bò này, lần này thì không thể chỉ chữa bằng cách khởi động lại nữa rồi. Em có sao lưu dữ liệu vào ổ đĩa ngoài nào không?

- Thịnh thoảng cũng có.

- Bài giới thiệu của em vẫn ở trong đó à?

- Em còn một bản nữa để ở chi nhánh rồi...

“Ngay cả khi chết rồi, cô ấy vẫn nói dối”

- Nhìn những thiệt hại này, nếu cứu được ồ cứng thì rất đáng ngạc nhiên đấy. Lần cuối cùng anh thấy cảnh này là hồi còn đi học. Một cậu bạn tinh nghịch đã giải trí bằng cách tí toáy các mạch điện nguồn và tất cả đều nổ tung. Y hệt như thế này.

Anh nhận ra rằng rồi đang run rẩy. Anh nắm lấy tay tôi.

- Julie, mọi chuyện ổn rồi. Xong rồi mà. Nó không nổ hai lần đâu. Tuy nhiên, em phải ra bếp để hít thở không khí trong lành đi vì đây là khí độc đấy. Anh không muốn ta kết thúc buổi tối trong bệnh viện đâu.

Tôi vâng lời. Mặt vô cảm, tôi hỏi:

- Anh bạn của anh, anh ấy đã làm gì với mạch điện nguồn?

- Cậu ấy đã làm hỏng một linh kiện bé tí xíu, một mạch điện trở chẳng có mấy giá trị. Đối với kiểu máy này, kích cỡ các thành phần không liên quan gì tới tầm quan trọng của chúng. Sự cố đó ít nhất đã giúp tất cả bọn anh học được điều ấy và không bao giờ quên.

“Cả người nữa Julie, người cũng đã học được một điều rồi nhé. Người vừa mới chế tạo một quả bom nổ chậm có thể phát nổ vào bất cứ lúc nào nó muốn.”

Ric xem xét chiếc máy kỹ hơn.

- Em có chiếc đèn pin nào không?

Anh tươi cười hỏi tôi rồi nói tiếp:

- Chắc chắn là em có rồi nhỉ, thậm chí nó còn rất quan trọng đối với em ấy chứ...

Tôi muốn biến vào cái lỗ nẻ nào đó cho rồi. Buổi tối trong mơ của tôi đang biến thành cuộc điều tra của bên khoa học hình sự sau một vụ mưu sát. Tôi cần được hỗ trợ tâm lý. Nếu tôi đưa cho Ric chiếc đèn đã làm cho tôi bị mắc tay trong hòm thư của anh ấy, anh có thể sẽ nhìn thấy linh kiện mà tôi phá hỏng để kéo anh đến nhà mình thì sao. Các bạn có thấy tình cảnh đáng sợ và nực cười lúc này của tôi không?

Tôi làm bộ như không nghe thấy gì và đứng yên để hít làn không khí trong lành từ cửa sổ nhà bếp, giống như một con chó thò đầu ra ngoài cửa ô tô, đang say sưa cùng gió, lưỡi thè ra ngoài. Ric thật tốt bụng khi không có nài tôi mà chỉ hỏi:

- Buổi đêm em có tắt máy vi tính đi không?

- Không phải lúc nào cũng tắt.

- Vậy thì em cực kỳ may mắn đấy, vì vụ nổ này mà diễn ra lúc em đang ngủ say, em sẽ khó mà tránh được một cơn đau tim, có thể sẽ có một chiếc chăn bốc lửa nữa

“VẬY ĐÓ, em là người may mắn... Cuộc hẹn đầu tiên của chúng ta giờ đã chuyển sang cảnh hôn chiến. Nếu không may, thì...”

Anh ấy nói tiếp:

- Sau này chúng ta có thể kể rằng, ngay từ bữa ăn đầu tiên, chúng ta đã có scandal rồi! Nhưng với thứ mùi và khói đáng ngại này, anh nghĩ là hơi khó...

- Chúng ta sẽ không chia tay nhau như vậy!

Một câu nói tình cảm không đúng chỗ. Tôi vẫn biết là không nên nhưng những lời ấy cứ tự nhiên tuôn ra. Hai con sò cuối của anh có lẽ đã nguội tanh, còn sò của tôi thì đang dính ở trên tường cùng chiếc đĩa vỡ ngay phía dưới. Không gian xinh đẹp hữu tình đã bị làm hỏng và căn hộ của tôi đang bốc mùi. Tôi chnch choáng trong nỗi thất vọng.

Anh bước ra khỏi phòng ngủ.

- Nếu em muốn, chúng ta có thể mang bữa tối tuyệt hảo của em đi và kết thúc nó ở trên nhà anh.

Cảm giác biết ơn tràn ngập trong lòng tôi. Ngay cả khi đây là một tên cựúu gián điệp đang chạy trốn, tôi cũng sẽ không bao giờ tố cáo anh. Tôi sẵn sàng thề rằng mình đã ngủ cùng anh suốt đêm để làm bằng chứng ngoại phạm cho anh. Tôi cũng sẵn sàng cùng anh qua đêm thực sự để lời khai kia càng trở nên có thật.

Chúng tôi gom tất cả vào một chiếc khay và lên căn hộ của anh. Anh ấy dọn dẹp bàn ăn, chúng tôi cười đùa vui vẻ. Chúng tôi như hai đứa trẻ đang bí mật tổ chức cắm trại vậy.

- Anh rất tiếc, anh nói, anh không có bộ đồ ăn đẹp còn cốc tách của anh thì chẳng có gì đặc biệt, nhưng ít ra chúng ta không phải kết thúc bữa tối cùng chiếc mặt nạ phòng độc.

Chúng tôi ngồi xuống và điều kỳ diệu đã xảy ra. Chúng tôi lại trò chuyện, mọi thứ đều như cũ như thể chiếc máy tính chưa hề phát nổ. Được một lúc, tôi cứ tin rằng buổi tối vẫn trôi chảy từ đầu đến nỗi tôi đứng dậy để đi tới chỗ tủ lạnh của mình, thì tôi bỗng thấy mình đang đứng trước cửa phòng vệ sinh của anh ấy.

Anh phá lên cười. Lần này, không có chút gì gọi là kiểu cách trong tiếng cười của anh. Nó vang lên chân thành, hào sảng, đầy bản năng. Tất cả những gì tôi thích.

- Để đó, anh nói, chiếc bánh ga tô của em ấy hả, anh sẽ lấy nó ra cho.

Tôi trở về ghế ngồi và nhìn anh làm. Anh đặt chiếc bánh kem dâu xinh đẹp trên một chiếc đĩa. Chiếc bánh ga tô này là khoản lương đầu tiên

của tôi tại tiệm bánh. Bác Bergerot đã tặng nó cho tôi để cảm ơn buổi làm việc sáng Chủ nhật. Lúc tôi nhận lấy hộp bánh, bác nói với tôi rằng bác nghĩ tôi chắc chắn sẽ là một người bán hàng xuất sắc và trong lúc đợi tôi tìm ra được con đường của mình, bác vẫn luôn thấy vui khi được chung đường với tôi. Đây không chỉ là một chiếc bánh kem dâu đơn thuần, nó còn đại diện cho sự may mắn của tôi, thành quả công việc của tôi, và tôi sẽ chia sẻ nó cùng với Ric.

- Hồi đi học, anh là một học sinh ngoan hay cá biệt?

- Một cậu nhóc nghiêm túc. Anh thích cười, nhưng anh lại không phải là một người pha trò. Thực ra là ở nhà anh, chuyện này không đơn giản...

Anh đột nhiên ngừng lại. Anh đứng lên để làm ra vẻ bình tĩnh nhưng tôi thấy rõ ràng là anh đang không thoải mái, như thể vì anh đã nói quá nhiều. Đúng, đúng là như vậy rồi, hình như anh ấy đã nói quá nhiều và anh ấy đang bối rối. Lúc tôi rơi vào tình cảnh như của anh, anh luôn tỏ ra nhã nhặn. Tôi nợ anh ấy một lần giải cứu. Tôi tiếp lời:

- Em thì đã từng bị đúp một lần, hồi lớp mười.

- Vì môn gì vậy?

“Nam sinh học”

- Hơi dính dáng một chút đến môn toán, nhưng trên hết là vì kỷ luật.

- Em, một học sinh vô kỷ luật?

- Vâng, thưa thầy!

Anh tươi cười bày đĩa đựng đồ tráng miệng. Đột nhiên, anh đứng sững lại. Tuy nhiên anh không nói điều gì để gây rắc rối. Anh đóng tai nghe ngóng.

- Em không nghe thấy gì sao?

- Nghe thấy gì là nghe thấy gì cơ?

Anh quay gót và lao ngay vào phòng tắm. Anh biến mất sau cánh cửa rồi nhốt mình trong đó.

Tôi nghe thấy tiếng anh làu bàu. Rồi một tiếng động không thể xác định là tiếng gì. Anh ấy chửi thề. Không còn nghi ngờ gì nữa: chính anh là người đã bị đau trong cầu thang khi đèn tắt.

- Julie!

Tôi chạy ào tới. Tôi không dám mở cửa. Tôi hỏi:

- Anh có muốn em vào không?

- Có, vào hộ anh với.

Lúc này, tôi nghe thấy tiếng động. Tôi đẩy cửa vào và thấy Ric đang đứng trong bồn tắm, tay đang nắm lấy ống dẫn của bình nóng lạnh gắn trên

tường đang rò khá nhiều nước lên người anh. Anh ấy đang gắng sức giữ chặt một thứ gì đó. Anh nhăn nhó:

- Anh tin là ta cần gọi thợ sửa ống nước, nhưng anh nghĩ là nó chỉ trụ được một chút xíu nữa thôi...

Tia nước phun ra khắp nơi, ra cả ngoài bồn tắm. Tôi tới gần và dè chừng vũng nước dưới chân. Tôi lo lắng:

- Anh đừng để bị bỏng nhé.

- Đừng lo, đây là nguồn nước lạnh. Em có thể chạy tới phía dưới bồn rửa trong bếp, khóa van nước lại được không? Em vui lòng...

- Em đi đây.

Tôi mở khoang tủ dưới bồn rửa và tìm kiếm. Tôi đẩy hết mọi thứ trước mắt sang một bên. Các thứ dụng cụ, cỡ lớn. Tôi nhìn thấy van nước, tôi vươn tay ra, cố gắng vặn nhưng nó không nhúc nhích gì. Chắc chắn là bị rít rồi, có lẽ nó đã quá cũ. Tôi cố nắm chặt đến nỗi cả khớp bàn tay nhưng cũng chẳng có gì suy suyễn. Nản quá, tôi quay trở lại phòng tắm. Nước chảy mỗi lúc một lớn, Ric đã ướt sũng rồi.

- Em không làm được. Em không đủ sức.

Ric vẫn đang cố chặn chỗ nước rò kia lại, lúc này đã trở thành một dòng nước lớn. Anh phân trần:

- Nếu anh buông chỗ này ra, toàn bộ khớp nối sẽ vỡ và ở đây sẽ ngập lụt. Cái căn hộ của vợ cũ kỹ này chứ...

- Em có thể thay chỗ anh.

Anh liếc nhìn tôi. Dòng nước lại tiếp tục chảy mạnh hơn. Tôi khẳng định:

- Em thấp bé hơn anh nhưng em nghĩ là mình vẫn có thể làm được. Dù sao, em chưa thấy có giải pháp nào khác lúc này...

- Anh lắc đầu, cam chịu. Tôi cởi giày rồi lại gần chỗ anh. Khó chịu vì bị nước phun vào mặt, anh gần như hét lên:

- Anh xin lỗi đã để em phải như thế này. Em bước vào bồn tắm đi. Em phải chui vòng xuống dưới tay anh và đặt tay em vào quanh khớp nối. Có lẽ vách kim loại của bình nóng lạnh bị ăn mòn và vết ăn mòn có thể đã bắt đầu từ ống dẫn.

- Tôi ra hiệu với anh rằng mình đã hiểu. Tôi bước qua thành bồn tắm. Nước lạnh buốt tóa vào người tôi. Áp lực của dòng nước mạnh hơn rất nhiều so với vẻ ngoài. Tôi luồn người vào vòng tay Ric, vậy là tôi đang áp lưng vào ngực anh. Tôi đã từng như thế này với anh, không phải dưới vòi nước lạnh. Chân tôi ngập trong nước, mặt ướt sũng – ngay cả loại mascara

không thấm nước của tôi, bảo đảm không thể trôi được, cũng khó mà trụ nổi. Ric dẫn tay tôi cho tới đúng chỗ khớp nổi. Tôi cảm thấy anh áp vào tôi. Chỉ nghĩ tới nhiệm vụ mà tôi đang thực hiện thôi đã thấy khó khăn vô cùng. Nước bắt đầu ngập. Anh hét bên tai tôi:

- Giữ bàn tay em ở xung quanh và siết chặt hết sức nhé. Anh sẽ rút tay mình ra và em sẽ thấy áp lực của nước. Em sẵn sàng chưa?

Tôi gật đầu lia lịa. Cầm anh kê vào má tôi, nước chảy rờn rờn trên người chúng tôi. Làm thế nào mà chúng tôi lại ra nông nổi này? Tôi thấy mình đang ở trong một trạng thái thật nực cười. Tôi những muốn quay người lại, quên đi dòng nước mà hôn anh. Tôi ở trong vòng tay anh dưới vòi hoa sen. Tiếng động của dòng nước chảy qua kêu oang oang. Tâm trí tôi chao đảo. Anh nói:

- Căn thận này, anh thả tay ra đây. Đừng lo nhé, sẽ không phải đợi lâu đâu.

Vòng tay anh nhẹ nhàng buông ra, rồi cả cơ thể anh cũng vậy. Tôi nhắm mắt lại. Anh bước khỏi bồn tắm, ta khỏi phòng tắm. Tôi ở lại đây một mình dưới vòi nước lạnh buốt. Thực tế là, kim loại hẫ đã bị gỉ bởi vì dưới ngón tay mình, tôi cảm nhận thấy thành bình nóng lạnh đang biến dạng. Đột nhiên, lưu lượng dòng nước chảy giảm dần. Cuối cùng nước đã ngừng chảy. Khi đó tôi mới nhận ra bộ váy bé nhỏ của mình đã ướt nhoẹt, nó đang trở nên gàn như trong suốt, cái ngày duy nhất trong đời tôi không mặc áo lót.

Cánh cửa phòng tắm mở ra. Ric đang ở đó, cũng ướt sũng, chiếc áo sơ mi dính sát vào da anh. Đường nét cơ thể anh đẹp mê hồn. Tôi mong sao anh cũng nói như thế về tôi... Tôi như một con ngốc đứng trong bồn tắm nhà anh, không biết phải làm gì ngoài nhìn anh.

- Em chắc hẳn là lạnh cóng hết rồi, anh vừa nói vừa vội chạy tới mở cửa ngăn tủ để rút ra một chiếc khăn choàng tắm.

Anh giở chiếc khăn ra, đỡ tôi bước xuống rồi vòng nó quanh người tôi. Với một hành động dịu dàng, anh xoa vào lưng tôi. Anh ấy vẫn đứng gần tôi, khuôn mặt vẫn đầm đìa nước. Tôi mê mẩn khi tóc anh rơi tung với những sợi ướt nước. Anh đã cất được lời, tôi thì không.

- Cảm ơn em. Tối nay, chúng ta ai cũng gặp may. Nếu ta không ở đây để chặn chỗ rò nước này, hậu quả thật kinh khủng, còn chưa nói tới trần nhà của căn hộ phía dưới...

Một vụ nổ và một trận lụt trong bữa tối đầu tiên của chúng tôi. Nếu đó là điềm báo, tôi thật không biết phải diễn giải nó ra làm sao. Tôi vẫn chưa nói ra được một từ nào. Tôi nghĩ là mình vẫn đang ở trong trạng thái

sốc. Không phải tại nước lạnh, không phải tại bữa tối đã tan tành, không phải tại bộ váy khốn khổ của tôi hay tại đầu ngực tôi đang căng cứng, mà là tại anh.

Anh lấy một chiếc khăn tắm và bắt đầu lau mặt. Anh cười nói:

- Hình như có ai đó đã định làm buổi tối của chúng ta trở nên khổ sở hơn thì phải. Nhưng ta không để họ làm như thế. Chúng ta còn phải ăn bánh ga tô nữa chứ nhỉ. Em có muốn quay về nhà để thay đồ không?

Không đời nào tôi rời xa anh được, dù chỉ năm phút. Tôi tin rằng anh nhìn thấy điều đó trong mắt tôi.

- Anh cũng có thể đưa cho em quần áo của anh.

Tôi yếu ớt tự điều khiển mình và tôi nghĩ rằng tôi đã gật đầu. Anh dẫn tôi vào phòng ngủ. Anh lấy ra một chiếc quần ngắn và một chiếc áo sơ mi dày.

- Em thay đồ đi nhé, anh sẽ đi lau dọn chỗ nước đọng. Thường thì, chúng ta đã gánh đủ rủi ro rồi. Hấn ta sẽ được yên tĩnh trong phần còn lại của tối nay...

Anh bước ra và khép cửa lại. Tôi vẫn cảm lạnh. Tôi cởi bỏ bộ váy. Tôi hoàn toàn khóa thân trong phòng ngủ của anh. Nếu là người sống phóng túng thì hẳn đã làm được mọi chuyện. Tôi hình dung nếu Géraldine ở vào vị trí của mình. Và lũ mèo. Géraldine chắc chắn sẽ để cho cơ thể phóng dăng còn lũ mèo thì chạy trốn vì sự cố ống nước. Chiếc áo sơ mi của anh quá dễ chịu. Anh ấy thậm chí không có nổi một cái gương để tôi xem mình trông giống ai, với chiếc quần ngắn quá rộng và tay áo quá dài. Mong sao mascara của tôi vẫn còn nguyên vẹn... Tôi quay trở lại phòng khách. Anh đang ở trong phòng tắm, đang cởi trần lau dọn với đồng khăn mặt.

- Lần này, anh buộc phải thay bình nóng lạnh rồi. Không thể cho nước vào đó trước khi... Em nghĩ là anh có thể nhờ Xavier giúp một tay được chứ?

“Anh cũng có thể không bao giờ cho nước vào đó nữa và hãy đến tắm ở nhà em. Thậm chí cứ tới đó sống luôn nếu anh muốn.”

- Em chắc chắn là cậu ấy sẽ đồng ý giúp anh. Hơn nữa, bọn anh có vẻ hợp nhau lắm mà.

Anh đứng lên. Anh đi tới ngay sát chỗ tôi. Tôi bối rối. Nhưng anh chỉ đi ngang qua tôi:

- Anh cũng phải thay quần áo đã...

Chúng tôi gặp lại nhau ở bàn ăn, để đánh chén món lương bán bánh của tôi trong im lặng, cũng không dám nhìn mặt nhau. Chúng tôi nên phản

úng như thế nào trong trường hợp kiểu này? Tôi không thể nào loại bỏ được hình ảnh cơ thể đắm nước của anh ra khỏi tâm trí mình. Nếu những gì người ta nói về đàn ông là sự thật, anh ấy có lẽ đang phải vật lộn để xua đuổi hình ảnh bộ ngực của tôi áp vào chiếc áo ướt nhoẹt của anh ấy.

- Chiếc bánh này ngon thật đấy, cuối cùng thì anh ấy cũng vừa nhìn tôi vừa nói.

Tôi cười không chút e ngại, tôi chưa từng cười như thế với ai bao giờ.

Chúng tôi chia tay nhau lúc khoảng một giờ sáng. Chúng tôi nói về mọi chủ đề, trừ những chuyện về anh ấy. Vào lúc chào tạm biệt, chúng tôi hôn nhau không chút ngại ngùng, nhưng là hôn lên má. Tôi suýt nữa thì vòng tay ôm cổ anh nhưng tôi đã kịp làm chủ mình. Anh ấy thật hoàn hảo. Mọi chuyện đã thật hoàn hảo. Vụ nổ, vụ rò nước, ánh mắt anh, làn da anh. Tôi rón rén xuống nhà cùng chiếc váy đầm nước đựng trong túi ni lông và bộ quần áo của anh trên người.

Tôi cảm thấy lạ lùng khi quay trở về căn hộ của mình, trước tiên là vì nó vẫn còn mùi khét và sau đó là vì anh không có ở đây. Tôi đi ngủ cùng bộ quần áo của anh, nhưng tôi không tài nào chợp mắt được. Tôi đã thử nghĩ cách làm thế nào để không phải trả lại anh bộ quần áo. Tôi có thể dựng lên một vụ trộm và nói rằng bộ đồ đã bị lấy cắp. Tôi có thể khẳng định rằng sau khi giặt sạch chúng cho anh, tôi đã phơi khô ở cửa sổ nhưng lũ chim ác là đã tới chôm mát. Tôi đã bị mất trí. Tôi chỉ còn biết giả chết trong khi đợi anh đòi lại chúng bằng thư bảo đảm.

Tôi chỉ ngủ được đúng một tiếng trước khi chuông báo thức reo. Phải nói với các bạn rằng hiệu quả làm việc của tôi ở chi nhánh chỉ ở mức tương đối. Tôi đã trải qua cả buổi sáng trong tình trạng lơ lửng không trọng lực, giữa những kỷ niệm về Ric, ngụp lặn như một điệp viên khi chiếc máy tính phát nổ và lúc Ric đứng trước tôi, chiếc áo sơ mi dính vào bộ ngực của anh sau trận đại hồng thủy. Ric, làm thế nào đây.

Thật lạ lùng vì sáng nay, mặc dù mặt tôi vừa mới mệt vừa khoan khoái nhưng Géraldine lại không hỏi tôi xem tôi có phóng đảng cơ thể hay không. Dù sao, lần này thì tôi cũng còn có chuyện để mà kể.

Trên đường từ chi nhánh về nhà, tôi ghé qua tiệm bánh. Bác Bergerot kéo tôi sang một bên.

- Trông cháu có vẻ mệt mỏi, Julie của ta.
- Hôm qua có vụ rò rỉ nước trong chung cư bác ạ.
- Cháu biết không, ta đã suy nghĩ kỹ và nếu cháu có thể bắt đầu vào thứ Ba ngày 22 này, như thế sẽ rất tuyệt.
- Một tuần nữa ạ?
- Ta hy vọng là không quá gấp đối với cháu...
- Không ạ, như vậy ổn thôi. Bác đừng lo lắng.

“Cháu chỉ cần ngủ một chút trước đã...”

Như vậy thì, tôi sẽ kết thúc ở chi nhánh vào thứ Sáu để bắt đầu ở tiệm bánh vào ngày thứ Ba kế tiếp. Lần này, không còn lựa chọn, tôi phải thông báo tin này tới bố mẹ thôi.

Các bạn chắc chắn sẽ cho rằng tôi vô trách nhiệm nhưng khi bước ra khỏi tiệm bánh, tôi không hề nghĩ tới bất cứ việc gì mà tôi cần phải làm trước khi thay đổi công việc. Tôi chỉ tự hỏi duy nhất một điều là làm thế nào để được gặp Ric thường xuyên. Thật điên rồ là tôi nhớ anh đến thế. Tôi sẽ về nhà, thậm chí chẳng thèm ăn trưa, và tôi tự thưởng cho mình một bữa ngủ trưa cuộn tròn bên trong bộ quần áo của anh

Tôi đang tới gần cửa căn hộ của mình thì chợt nghe thấy một tiếng gọi yếu ớt.

- Julie, là cháu phải không?

Tiếng gọi từ tầng trên. Tôi vươn người qua lối tay vịn cầu thang và ngẩng cổ lên

- Ai gọi cháu đấy ạ?

- Là bà Roudan đây. Cháu có thể lên trên này được không?

Chiếc baguette trên tay, tôi leo lên hai tầng gác. Tôi đi ngang qua cánh cửa dẫn vào căn hộ của Ric. Anh ấy có ở đây không nhỉ?

Bà Roudan đang đợi tôi ở chiếu nghỉ. Trông bà có vẻ mệt mỏi.

- Ban nãy ta vừa xuống chỗ cháu. Thật ngớ ngẩn, ta quên mất là cháu làm việc buổi sáng thứ Bảy. Vì thế nên ta đã đợi cháu.

- Bà có thể gửi cho cháu lời nhắn hoặc gọi điện thoại mà...

- Như thế thì ta sẽ phải đi xuống một lần nữa mà, ở tuổi của ta, ta phải tiết kiệm sức lực. Còn điện thoại, ta không dùng nữa rồi... Cháu có chút thời gian không?

- Tất nhiên ạ.

Bà ra hiệu cho tôi đi theo bà vào nhà. Tôi chưa bao giờ vào thăm các căn hộ trong tòa chung cư này nhiều như mấy ngày hôm nay. Khi bước vào bên trong, tôi thực sự như vừa quay trở về quá khứ. Mọi thứ đều cũ kỹ, hoen ố. Lốp sơn đã chuyển sang màu vàng, bong tróc. Không thể biết được đâu là màu ban đầu của nó. Một chiếc bàn bằng gỗ, một chiếc ghế duy nhất. Trên bồn rửa chén bằng sứ trắng có một chiếc đĩa đã cũ. Cái tủ lạnh dáng tròn tròn phát ra tiếng động cơ diesel. Ở bên trên có một chiếc lọ không cắm hoa. Tôi từng nghe kể rằng bà Roudan là người sống ở chung cư này lâu nhất, nhưng tôi không nghĩ rằng lâu đến thế.

Bà đẩy ra cho tôi một chiếc ghế đầu cũ kỹ đã lung lay và mời tôi ngồi xuống. Tôi từ chối:

- Ta sẽ làm ngược lại, nếu bà muốn.

Bà đồng ý không khách khí. Có vẻ như bà đang phải chịu đựng chứng đau lưng. Chẳng có gì ngạc nhiên với chiếc xe đẩy quá là nhiều đồ mà bà vẫn không ngừng khệ nệ kéo đi.

- Có thể cháu không biết đâu, Julie, nhưng ta biết cháu từ lâu rồi. Ngày còn trẻ hơn lúc này, ta vẫn hay qua thăm hàng xóm của bố mẹ cháu. Ta nghe thấy tiếng cười của cháu trong vườn nhà, cùng các bạn của cháu...

- Bà chưa bao giờ nói với cháu điều này.

- Ta vốn ít nói. Nhưng ta thấy rất vui khi cháu chuyển tới đây.

Thật kỳ lạ, hình như là bà đang nhìn chiếc bánh của tôi đầy thèm muốn.

- Chắc cháu đang tự hỏi vì sao ta lại gọi cháu lên đây.

- Đúng ạ.

- Ta tin tưởng cháu và, nếu cháu đồng ý, ta muốn nhờ cháu giúp ta một việc. Ta sẽ phải vắng nhà trong vài ngày tới.

- Bà sẽ đi du lịch à?

- Không hẳn. Ta phải vào bệnh viện.

Tôi nhú mày.

- Không có gì nghiêm trọng chứ ạ?

- Hồi tháng Sáu, bác sĩ đã chỉ định cho ta làm một vài xét nghiệm và chúng không được tốt. Họ yêu cầu ta làm thêm vài phân tích khác nữa và họ tìm ra một thứ gì đó khá tệ. Tuần vừa rồi, ta vào bệnh viện để họ lấy mẫu bệnh phẩm và, hôm qua, họ báo cho ta rằng ta phải quay trở lại đó, trong vòng ít nhất là một tháng.

Bà nói những điều ấy rất bình thản, không chút cảm xúc đặc biệt nào.

- Như cháu thấy đây, ta không giàu có gì, và nếu bảo hiểm xã hội không gánh cho ta toàn bộ khoản này, chắc chắn ta đã chết rồi.

- Cháu có thể làm gì để giúp bà bây giờ?

Bà chỉ tay về phía cửa phòng ngủ.

- Ta muốn cháu chăm sóc cho thứ duy nhất có chút ý nghĩa đối với ta...

“Bà sẽ yêu cầu cháu tới để nuôi gia đình tị nạn mà bà vụng trộm cho trú nhờ. Điều đó hợp với bà lắm, một người nhân hậu, bà Roudan”

- ...Nếu ta quay trở lại, ta cần có chúng để tiếp tục sống được.

Bà tì tay xuống bàn rồi đứng lên, bà nhích từng bước nhỏ tới phòng ngủ. Một chiếc giường cũ có tủ đầu giường gia công như người ta vẫn làm trước kia, một chiếc chăn lông đã sờn đến thảm hại, chiếc bàn đầu giường nhỏ cùng một tấm ảnh đã bị mờ mất một nửa, đặt tựa vào chân một chiếc đèn đã lỗi thời, chiếc tủ tạm bợ và một bức tranh đã bạc màu phủ đầy bụi vẽ cảnh ngày mùa.

Bà tiến về phía cửa sổ, mở cánh cửa ra và bắt đầu nặng nhọc vươn đầu ra ngoài cửa sổ. Tôi ào tới:

- Đừng nhảy!

Bà khẽ cười.

- Đừng lo, Julie: cháu nhìn này.

Bà chỉ cho tôi phía bên ngoài và tôi tròn mắt ra nhìn. Phía dưới cửa sổ nhà bà, tôi trong thấy một vườn rau nhỏ được quy hoạch trên mái của tòa chung cư liền kề. Những cây cà chua, rau xà lách, đậu Hà Lan, các loại rau khác và một vài gốc dâu tây đang tràn lan trên khu vườn treo bí mật này.

- Ta đã âm thầm bố trí chỗ này. Ta chở đất bằng chiếc xe đẩy đi chợ và trồng rau. Không ai biết việc này. Một ngày nào đó, những người sống ở chung cư bên cạnh có thể sẽ phát hiện ra, nhưng thôi cứ để xem sao.

Bà khá hãnh diện khi thấy tôi nói rằng những việc bà làm là không thể tin nổi. Đúng là cần phải giàu ý tưởng và một sự dũng cảm lạ kỳ thì mới dám tiến hành quy hoạch ở một nơi lạ thường như thế này.

- Cháu sẽ giúp ta rất nhiều nếu cháu tới đây tưới cây trong khi ta vắng nhà. Ta thấy rất khổ tâm nếu để chúng lại một mình. Có lẽ ta sẽ đau lòng lắm nếu chúng chết. Cháu có thể thu hoạch rau, nếu để chúng hỏng đi thì tiếc lắm.

Tôi thấy rất xúc động, lòng đầy xáo trộn.

- Sao bà không nói với cháu từ trước? Cháu đã có thể giúp bà.

- Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình. Ta không muốn làm phiền người khác.

- Khi nào bà phải vào viện?

- Sáng thứ Hai. Ta sẽ để chìa khóa phòng vào hòm thư của cháu nhé.

- Bà sẽ nằm ở viện nào?

- Louis Pasteur.

- Cháu sẽ tới thăm bà.

- Đừng phí phạm thời gian của cháu. Tốt hơn hết là cháu hãy tới xem ta để bình tưới và dụng cụ làm vườn ở đâu.

Trong ba tuần gần đây, tôi có cảm giác mình đã sống và nghiệm ra nhiều điều hơn cả quãng thời gian còn lại của đời mình. Tôi hoàn toàn kiệt sức. Quá nhiều cảm xúc, quá khác lạ. Tôi đã để lại chiếc bánh baguette ở nhà bà Roudan rồi quay trở xuống căn hộ của mình. Tôi mặc chiếc áo của Ric và cố sắp xếp mọi thứ trong đầu. Mùi khét vẫn còn văng vát đâu đây. Tôi cẩn thận bỏ chiếc máy vi tính bị tàn phá vào trong một chiếc túi đựng rác trong khi chờ đợi để biết xem mình cần phải làm gì. Tiếp đến, tôi thắp nến thơm. Lúc này, mùi hoa nhài trộn lẫn cùng mùi linh kiện điện tử cháy thật không mấy dễ chịu...

Trên bàn ăn và trong bếp vẫn còn rải đầy đồ ăn thừa của bữa tối bị gián đoạn của chúng tôi. Tôi thu dọn hết hoặc gần như vậy. Tôi không muốn rửa chiếc đĩa ăn và cốc mà anh ấy đã dùng. Như thế, tôi sẽ có cảm tưởng như anh ấy vẫn còn ở đây. Tôi thấy người ta nói rằng, nếu ta uống nước trong cốc của ai đó, ta sẽ biết được hết những suy nghĩ của họ. Tôi rất muốn thử. Rồi cuối cùng tôi sẽ biết anh ấy nghĩ gì về tôi và anh ấy làm gì với tất cả những đồ nghề kỳ lạ chất đống dưới bồn rửa chén. Người đàn ông này dứt khoát là không bình thường.

Có tiếng gõ cửa. Chắc chắn là bà Roudan đã quên chưa nói điều gì đó với tôi. Tôi mở cửa. Không phải là bà Roudan. Đó là người đàn ông sở hữu chiếc áo sơ mi mà tôi đang mặc, và là người không bao giờ nên trông thấy tôi cầu thả như tôi lúc này.

- Xin chào.

- Chào Ric.

Anh chỉ vào chiếc áo của mình và nói:

- Nó hợp với em đấy. Cảm ơn em một lần nữa vì buổi tối hôm qua. Thật chẳng ra làm sao cả nhưng đó thực sự là những giây phút tuyệt vời đối với anh.

- Em cũng vậy.

- Em ổn chứ, mùi khét và máy vi tính của em thế nào rồi?

- Em đã bỏ nó vào trong một cái túi, em phải vứt đi thôi.

- Em có muốn anh thử cứu dữ liệu trong ổ cứng không?

- Nếu anh thấy là có thể cứu được, em rất muốn nhờ anh, nhưng anh còn phải làm nhiều việc khác mà. Cũng không có gì quá quan trọng.

- Anh chỉ mang nó về và khi nào có thời gian sẽ xem sau.

- Vậy thì tốt quá.

Anh rút từ trong túi ra một tờ giấy:

- Này, anh đã ghi lại đây số điện thoại di động của mình. Anh không hay bật điện thoại lắm nhưng ta vẫn chưa biết số của nhau.

Tôi vội cầm lấy tờ giấy quý giá rồi đi tới bàn làm việc để viết số điện thoại của mình cho anh. Khi quay trở ra, tôi giật bản mình. Anh ấy đang ở đây, trong phòng ngủ của tôi. Anh đã đi theo tôi.

Trên chiếc giường chăn gối còn chưa gấp của tôi, Toufoufou đang gằn như chui cả vào trong chiếc quần ngắn của anh.

- Vậy là bây giờ em không còn máy vi tính nữa rồi, em sẽ làm thế nào?

- Em có thể lấy một chiếc máy tính xách tay cũ để kiểm tra thư từ. Còn đâu thì, anh biết đấy, một người bán bánh mì không mấy khi cần viết báo cáo hay xây dựng bài thuyết trình.

- Tất nhiên là như vậy.

- Ngày mai anh có đi chạy không?

- Anh sẽ cố, nhưng anh vẫn còn mấy thứ phải chuẩn bị.

“Mấy thứ. Lúc nào cũng có mấy thứ phải làm, mấy thứ phải xem, mấy thứ phải chuẩn bị. Anh nên có mấy thứ để hôn, để vuốt ve, để yêu thì hơn. Em đích thị là một thứ như thế đấy, anh biết mà”

Anh ấy cầm lấy mảnh giấy ghi số điện thoại của tôi rồi tiến về phía cửa ra vào. Anh nhận ra ngay lập tức chiếc máy tính đã bị tôi thả vào túi.

- Khi nào ngó qua nó được, anh sẽ báo cho em ngay. Theo anh nghĩ, chưa đến 20% khả năng ta có thể cứu được thứ gì đó, nhưng như vậy vẫn luôn đáng để thử xem sao.

Bằng bàn tay to bản của mình, anh xách chiếc túi rồi nâng nó lên một cách dễ dàng. Và đó, giờ thì tôi lại mơ về đôi bàn tay của anh mất một lúc.

Chúng tôi hôn tạm biệt rồi anh đi. Tôi còn chưa kịp nhận ra thì anh đã đi ngay rồi. Chắc chắn là vì tôi bất ngờ với chuyển viếng thăm không hẹn trước của anh đến nỗi còn chưa kịp nhận ra là anh đã đến nữa cơ. Tôi cần phải ngủ vì nếu không tôi về sớm làm những điều dớ dẩn mất. Dớ dẩn hơn cả bình thường.

Không khí ở chi nhánh đang thay đổi. Giờ đây khi rời bỏ nó, có thể tôi sẽ bỏ lỡ mất thời kỳ hoàng kim ở đây. Géraldine bình tâm hơn. Cô ta làm mọi thứ cô ta muốn với Mortagne và kết quả thật ly kỳ. Ít đụng độ hơn, ít căng thẳng hơn. Thay vì chỉ nói chuyện với cái cây của mình, Mélanie đã bắt đầu nói chuyện với chúng tôi. Cây dương xỉ của cô ấy sẽ giận dữ mất thôi.

Tuần cuối cùng của tôi. Tôi thấy thật kỳ lạ. Mọi người đều tử tế với tôi. Tại sao cứ phải đợi tới lúc người khác ra đi rồi thì họ mới tìm cách gần gũi hơn nhỉ? Bởi vì họ sẽ thấy nhớ chúng ta chẳng? Bởi vì không còn thách thức nữa ư? Tôi tự nhủ.

Tôi vừa ngồi xuống chỗ của mình thì điện thoại reo vang. Đó là Sophie.

- Cậu đang làm cái quái gì thế, tớ không thể liên lạc được với cậu?

- Chào Sophie. Cậu biết là tớ không nói chuyện lâu được mà, tớ đang làm việc.

- Cậu chế giễu tớ đấy phải không? Cậu sẽ là người đầu tiên ở ngân hàng cậu bị cho thôi việc, nhất là lại vào tháng Tám và vào bốn ngày trước ngày cán đích. Thế nào, câu chuyện với Ric đi tới đâu rồi?

“Bọn tớ vừa thoát khỏi một vụ mưu sát, bọn tớ còn cùng nhau dùng vòi hoa sen, tớ đang quần quanh mình bộ quần áo của anh ấy, anh ấy đã ăn hết tiền lương của tớ, thật điên rồ!”

- Khá ổn, đó đúng là một anh chàng đáng yêu.

- Cứ cất cái kiểu nói đó đi để dùng với mẹ cậu nhé. Tớ là tớ cần phiên bản chân thực. Các cậu đã làm gì rồi, anh ấy đã tán tỉnh cậu chưa? Xong rồi, các cậu đã hẹn hò rồi phải không?

Tôi không dám nói. Nếu ai đó trong chi nhánh nghe thấy tôi thì sao? Tôi đưa tay che ống nghe:

- Khó nói điều đó ở đây lắm...

- Ok, tớ hiểu rồi, cậu chỉ cần trả lời có hoặc không thôi. Các cậu làm tình rồi đúng không?

- Không.

- Anh ấy gay à?

“Đó sẽ là thảm họa của đời tớ và tớ sẽ đi tu.”

- Tớ không nghĩ thế.

- Ít nhất thì anh ấy cũng tử tế với cậu chứ?

- Ừ

- Nói chuyện với cậu vui thật đấy. Chắc chắn rồi, cậu là bạn thân nhất của tớ mà! Còn bố mẹ cậu, cuối cùng cậu đã nói với hai bác về quyết định thay đổi của cậu chưa?

- Một người hàng xóm cũ đã buôn chuyện với bố mẹ tớ rồi.

- Họ phản ứng thế nào?

- Khá hơn những gì tớ lo ngại. Bố mẹ tớ quá ngạc nhiên khi chuyện đó lại đơn giản đến thế. Tớ nghĩ là, hơn nữa họ đang quan tâm tới chuyện sức khỏe của bố tớ nhiều hơn.

- Có nghiêm trọng không vậy?

- Tuần tới bố tớ sẽ đi kiểm tra.

- Còn công việc mới của cậu thế nào?

- Có tin vui đây, tớ sẽ bắt đầu làm việc bán thời gian cho tới khi Vanessa, cô bán hàng kia, thôi việc. Và cậu biết không, thu nhập của tớ vẫn ngang với ở đây đấy nhé.

- Mừng cho cậu. Trong vô khối tin mừng này, tớ còn thêm một tin nữa cho cậu đây. Bữa ăn tối tiếp theo của đám con gái chúng mình sẽ diễn ra ở nhà Maude. Chúng ta có quá đông người mà căn hộ của cậu thì bé xíu, và vì nhà Maude rộng hơn, nên chúng tớ đang cùng xem xét và cô ấy đã đồng ý. Đừng nói với tớ là cậu đang thấy thất vọng nhé, giờ thì cậu đã có bữa tối đầu tiên với Ric rồi, cậu đâu cần chuột bạch nữa.. Cậu lo khoản đồ uống đi nhé.

- Nhất trí.

- Và đừng có hy vọng sẽ rời đó mà không kể gì đấy nhé. Đã hàng năm nay chúng ta chế giễu những câu chuyện của tất cả mọi người, trong đó có cả chuyện của bọn tớ, thế nên cậu sẽ không thoát được đâu. Thôi nhé, hôn cậu!

Tôi thứ Tư, tôi đến gặp Xavier. Tôi muốn qua hỏi thăm cậu ấy, nhưng hoàn toàn thành thật mà nói, tôi cũng mong sẽ gặp được Ric nữa.

Ngay khi bước vào sân chung cư, tôi đã bị một luồng sáng làm cho lóa mắt. Tôi buộc phải đưa tay lên che mắt. Vậy là Xavier không chế tạo ô tô nữa mà đang chế tạo một loại tia sáng giết người chắc! Tôi lo sợ. Cậu ấy thông đồng với những người ngoài Trái đất sống cùng hành tinh với Ric, vì thế nên bọn họ mới hiểu nhau đến vậy. Đó cũng chính là lý do vì sao mà từ sâu trong tâm can, những người đàn ông lại rất thân nhau: bọn họ đều đến từ một thiên hà khác! Loạng choạng, tôi bước ra khỏi luồng sáng lóa mắt kia, chỉ là ánh mặt trời phản chiếu vào chiếc xe bọc thép mới tinh.

Phía trên cổ máy của Xavier có một tấm kim loại lớn cong cong trôi bập bênh, nó được móc vào một cái giá treo, trông giống như đang ở trạng thái không trọng lực. Rất tập trung, Xavier đặt nó vào vị trí với độ chính xác như người thợ chế tác đồng hồ. Cậu ấy tập trung tới mức không nhận ra là tôi ở đó. Mồ hôi rịn thành giọt trên trán. Cậu ấy xoay tấm kim loại to ấy sang phải một chút, khế đẩy nó xuống sâu hơn, hạ thấp hơn nữa xuống gần sát phần động cơ, kiểm tra lại vị trí hoàn hảo của các miếng chêm cuối cùng là chốt cố định. Cậu thở phào, đứng lên và phát hiện ra tôi:

- Julie! Cậu làm tớ sợ quá.

- Chào Xavier. Cậu đang làm gì vậy?

Cậu ta kéo áo lên lau mặt rồi hôn tôi.

- Tớ mới nhận được miếng ráp đầu tiên của thùng xe vừa sơn xong. Đen mờ. Chưa ai trông thấy nó ngoài cậu đâu đấy. Cậu thấy sao?

- Trông đẳng cấp đấy. Toàn bộ XAV-1 sẽ được bao phủ bằng bộ áo giáp này sao?

Cậu ấy gạt đầu lia lịa như một đứa trẻ lòng đầy tự hào.

- Bộ đàm của nó sẽ phải hoàn thành trong vòng ba tuần nữa. Ngày mai, tớ sẽ cho động cơ lên bệ thử. Tớ tranh thủ lúc mọi người chưa đi nghỉ về hết để không quá làm phiền tới họ.

Chiếc ô tô của cậu ấy thật đồ sộ, và chắc chắn là rất ấn tượng, nhưng dẫu vậy tôi vẫn cứ phải thử đề cập tới người mà tôi quan tâm trên hết:

- Cậu không gặp Ric à?

- Không, hôm nay thì không. Tớ nghĩ chắc anh ấy có vài thứ phải làm.

“Vài thứ, lại vài thứ”

- Anh ấy đã nói với cậu về bình nóng lạnh của anh ấy chưa?

- Rồi, tớ xếp lịch cho vụ đó đến cuối tuần sau. Thứ đó nát lắm rồi.

“Ai nát kia? Ric hay cái bình nóng lạnh?”

Xavier thận trọng dùng mặt trong tay áo để phủi một hạt bụi trên chiếc mũ xe mới toanh. Cậu ấy thản nhiên nói tiếp:

- Ric không chỉ nói chuyện với tớ bình nóng lạnh của anh ấy...

“Sao? Cậu nói gì? Cậu biết anh ấy làm cho tổ chức bí mật nào chứ? Hãy tiết lộ đi, nếu không tớ sẽ dùng chiếc chìa khóa hòm thư rạch một đường lớn trên chiếc mũ xe xinh đẹp của cậu, tớ sẽ ngửa mặt lên trời cùng một nụ cười tàn ác đó.”

- Thế à? Anh ấy đề cập tới chủ đề gì vậy?

- Hôm trước, cứ giữa hai câu hỏi về độ chịu lực của kim loại, anh ấy lại nói với tớ rất nhiều về cậu.

- Thật sao?

- Anh ấy hỏi tớ là chúng ta quen nhau lâu chưa, cậu là kiểu phụ nữ như thế nào, anh ấy muốn nói chuyện về hội bạn của chúng mình và cả đám bạn trai của cậu nữa...

“Xavier, nếu cậu nói ra, tớ thề là tớ sẽ phóng hỏa con xe của cậu”

- Đừng lo, tớ không nói gì đâu, nhưng tớ có cảm giác là anh ấy đang để ý cậu đấy, chắc cậu hiểu tớ muốn nói gì... Tuy nhiên, tớ không biết cậu nghĩ thế nào về Ric, chứ anh ấy có vẻ là người đứng đắn.

“Không chỉ có vậy. Nhưng chuyện quá dài dòng để giải thích cho cậu.”

- Cảm ơn Xavier. Cảm ơn vì đã không bán đứng tớ.

Cậu ấy đứng dậy rồi nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Không có gì. Cậu biết đấy Julie, nói ra thì có vẻ nực cười, nhưng trong cuộc đời tớ, cậu giống như một người em gái của tớ vậy. Chúng mình cùng đi chung trên một con đường từ rất lâu rồi, tớ tin rằng tớ với cậu luôn gắn bó với nhau, tuy nhiên sẽ không bao giờ có thể nảy sinh một thứ gì đó giữa chúng mình được. Vì thế chỉ có sự quý mến nhau mà thôi.

Làm thế nào để một người đàn ông chuyên vuốt ve các tấm tôn như vuốt tóc phụ nữ lại có thể nói ra với ta những câu mà ngay đến một tác giả thuộc trường phái lãng mạn thế kỷ XIX còn cảm thấy khó khăn khi viết ra như vậy nhỉ? Tôi xao xuyến quá.

Cứ như thể chưa hề nói điều gì đặc biệt, Xavier nói tiếp:

- Anh ấy thật đáng ngạc nhiên, Ric ấy.

- Sao cậu lại nói vậy?

- Anh ấy quan tâm tới những chuyện thật lạ kỳ

“Đừng có vòng vo nữa đi, Xav. Bằng mọi giá, cậu sẽ phải nói. Nhìn đây, chìa khóa đang ở trong tay tớ rồi này...”

- Chẳng hạn như thế nào?

- Tối hôm trước, anh ấy hỏi tớ toàn những câu hỏi về kim loại, về cách uốn và cắt chúng. Những việc đó đâu phục vụ gì mấy trong lĩnh vực công nghệ thông tin.

- Chắc hẳn là liên quan tới chiếc xe của cậu.

- Không, không hề. Tớ đã nói với anh ấy về động cơ cánh quạt tám xi lanh và công nghệ hàn. Chính anh ấy lại hướng sang chủ đề mà anh ấy quan tâm. Phải thú nhận rằng tớ đang tự đặt ra vài nghi vấn.

- Nghi vấn?

- Ừ. Thật nực cười, anh ấy hẳn đang tìm cách giúp ai đó vượt ngục đến nỗi không còn muốn hỏi điều gì khác nữa.

Các bạn có thể hình dung câu nói của Xavier đã tác động đến tinh thần tôi như thế nào. Ít nhất có thể nói đó là, một cơn động đất thật sự. Nhà tù đầu tiên cách đây khoảng sáu mươi ki lô mét và đó là một trại giam nữ. Buồn ơi chào mi. Ngay khi đọc tên anh trên tấm bảng gắn trên hòm thư vào cái buổi đầu tiên, tôi đã gần như vạch trần bộ mặt anh rồi. Ricardo Patatras, nghe giống như một tên điệp viên trốn chạy đang lên kế hoạch giải cứu cho người đang bị bắt giam mà hấn yêu hơn bất kỳ điều gì. Đối với cô ta, anh sẽ bất chấp mọi gian nguy. Anh không bao giờ tha thứ cho mình khi để cô ta bị tóm trong nhiệm vụ ở Novosibirsk hôm đó. Anh đã thề sẽ đưa cô ta ra khỏi đó. Tiếp đến, cả hai người cùng chạy trốn tới một địa điểm bí mật trong khu rừng rậm um tùm ở Brasil giữa hàng ngàn con thú đáng yêu. Trên một khu đất tuyệt vời được anh ấy mua bằng chương trình tích lũy nhà ở của CIA, họ sẽ khóa thân sống trong đam mê. Ric của tôi cùng con mụ béo xấu xí kia. Tôi tuyệt vọng kinh khủng khiếp. Cô ta, nếu tôi mà tóm được cô ta, tôi sẽ làm cho đầu gối cô ta rời ra với chiếc mui xe của Xavier. Tưởng tượng cảnh cô ta đang ở trong vòng tay của Ric đã khiến tôi muốn hét lên. Còn tôi, tôi bị kẹt lại trong cuộc đời khốn khổ của mình, chỉ biết tẩu tán các tài khoản, thậm chí còn chẳng có xu lương nào trong lúc đợi bán được bánh mì, giữa hai lần ăn tối của những kẻ độc thân điên rồ. Lòng tôi tan nát. Tôi khóc kể từ hôm qua khi Xavier nói hết những chuyện đó với tôi. Đúng là như vậy đấy.

Khi tới bệnh viện, tôi lau khô nước mắt trước khi đi đến quầy lễ tân:

- Xin cho hỏi phòng của bà Roudan.

Cô gái trẻ gõ bàn phím và kiểm tra trên màn hình. Cô ấy trông thật đáng yêu, cuộc đời lẽ ra nên mỉm cười với cô ấy, vậy mà trông cô ấy buồn quá. Có lẽ người đàn ông của cô ấy cũng đã chạy trốn cùng một nữ gián điệp. Khi ta nghĩ về điều đó, đối mặt với cánh đàn ông, chúng ta dường như đều có cùng một tâm trạng.

- Khoa ung thư, tầng bốn, phòng 602.

- Cảm ơn.

Cánh cửa thang máy đóng lại quá nhanh đến nỗi nó suýt nữa đã đớp phải chiếc bánh kem phủ sô cô la mà tôi mang đến.

Tôi bước đi qua những dãy hành lang rộng. Lần gần đây nhất tôi tới đây là để thăm một người bạn bị gãy chân. Lúc đó có rất nhiều người ở hành lang, nhưng trong khoa này, khoa của những người bị ung thư, tôi chỉ gặp phần lớn là các y tá và bác sĩ trong chiếc áo blouse trắng. Tôi đã tới cửa phòng bà. Tôi khẽ gõ cửa.

- Mời vào.

Không phải giọng bà Roudan.

Tôi bước vào. Có hai chiếc giường. Trên chiếc giường đầu tiên là một phụ nữ lớn tuổi người thẳng đơ, với một chiếc váy ngủ hoa vàng và một kiểu tóc hết ý của một bà giám đốc ký túc xá nữ. Bà nhìn tôi bằng con mắt u tối do bị làm phiền, tôi đã cắt ngang quá trình nghiền ngẫm một trò chơi truyền hình mà các thí sinh phải trả lời những câu hỏi nhạt nhẽo dưới sự hỗ trợ to lớn của hàng loạt tràng cười được thu thanh sẵn.

- Cháu chào bà, tôi nói cùng nụ cười dè dặt.

Một cái lắc đầu nghiêm nghị. Biết ngay mà, có lẽ bà ta là quản ngục ở trại nơi cô ả của Ric đang bị giam cũng nên.

Nằm trên chiếc giường phía trong, cạnh cửa sổ, bà Roudan thậm chí còn không nhận ra là tôi đang ở đây. Bà đang say sưa xem ti vi. Bà nhìn nó với đôi mắt mê mẩn của một đứa trẻ đứng trước tủ kính lễ Giáng sinh. Lẽ nào bà chưa bao giờ xem ti vi? Tôi tiến lại gần:

- Bà Roudan...

Bà nhìn về phía tôi và vẻ mê mẩn trong ánh mắt của bà đã ngay tức khắc biến thành ngạc nhiên:

- Julie ? Cháu làm gì ở đây vậy? Cháu không bị ốm đấy chứ?

- Không, cháu không sao ạ. Cháu chỉ ghé qua chào bà thôi.

Bà có vẻ khó chịu nhiều hơn là vui mừng:

- Không cần phải thế đâu. Cháu tử tế quá. Cháu biết đấy, ta quen ở một mình rồi.

- Cháu mạn phép mang một chiếc bánh ga tô đến biếu bà.

- Quý hóa quá

- Bà được phép ăn mọi thứ chứ ạ?

- Ừ, lúc này thì được, nhưng nếu như ta không nhằm, có lẽ sẽ không còn được như vậy lâu nữa đâu

Tôi đặt hộp bánh lên chiếc bàn đầu giường của bà. Một ánh mắt ghen tị của người giường bên.

- Hộp bánh hơi bị móp một chút vì cháu không để ý cánh cửa thang máy đấy bà ạ...

Bà Roudan nhìn tôi, hoài nghi. Tôi nghĩ là bà không quen với việc người ta nói chuyện với bà. Mỗi tuần vài lời chào hỏi, đôi ba câu chuyện tầm phào về thời tiết hay về những đau khổ xưa cũ bỗng nhiên ùa về từ những lần gặp gỡ ngẫu nhiên, chẳng còn gì hơn. Thế nên, giữa các y tá phải ghé thăm mỗi ngày mười lần và tôi là người đang nói với bà về cánh cửa thang máy...

- Cháu ngồi đi, bà bảo tôi. Ở đây có rất nhiều ghế.

- Bà thấy trong người thế nào?

- Không còn đau như lúc ở nhà nữa.

- Người ta có nói khi nào thì bà được về không ạ?

Bà nấn bóp hai bàn tay:

- Họ không nói gì cả.

Dưới ánh sáng của căn phòng, trong bà có vẻ nhợt nhạt hơn và mái tóc dường như mỏng hơn. Gương mặt bà toát lên một điều gì đó bất ổn hơn khi tôi gặp bà ở cầu thang. Bà nghiêng người về phía tôi để người kia không nghe thấy:

- Thế khu vườn của ta thế nào rồi?

- Hôm qua cháu đã lên tưới cho chúng và mọi thứ đều ổn cả. Cháu nghĩ sang tuần là cà chua chín rồi đấy. Cháu sẽ mang chúng tới cho bà.

Viễn cảnh ấy dường như khiến bà thấy vui vẻ hơn.

Tôi hỏi bà:

- Bà có cần thứ gì không, một tờ tạp chí, điện thoại hay bất cứ thứ gì?

Bà gượng xua tay để thể hiện là bà không cần.

- Ta đã có mọi thứ ta cần ở đây rồi. Chốn này như một khách sạn vậy. Chỉ cần đau ốm thôi là đã có phòng ngay rồi. Và ta còn có cả ti vi nữa chứ...

Bà len lén chỉ tay về phía màn hình. Vẻ say mê lại một lần nữa xuất hiện trên gương mặt bà. Bà thì thầm:

- Tất cả những người đó, những câu chuyện đó, thật điên rồ. Cuộc đời những người khác đều ở trong cái nhà hát bé xíu này. Ta không biết có phải là có nhiều người xem nó hay không...

- Nhiều, bà Roudan ạ, rất nhiều.

Bà không nói gì về bệnh của mình. Tôi cũng không dám hỏi. Tôi thử chuyện trò với bà nhưng tôi nghĩ rằng đã khá lâu rồi bà không nói chuyện cùng ai, vì thế nên những câu trả lời của bà thường cụt ngủn. Khi ra về, tôi hứa với bà sẽ quay lại. Bà có vẻ hài lòng. Trước khi rời khỏi tầng, tôi ghé vào phòng y tá.

- Chị có thể cho tôi các thông tin về xét nghiệm của bà Roudan phòng 602 được chứ?

- Chị là người nhà à?

“Thế là lại bắt đầu một câu chuyện bịa đặt.”

- Cháu gái của bà ấy

Người phụ nữ lục tìm hồ sơ.

- Không có ai ở mục “thông báo trong trường hợp khẩn cấp” Tôi ghi thông tin của chị vào nhé.

- Vâng

Tôi cho cô ta số điện thoại di động của mình.

- Bà ấy có vấn đề gì vậy?

- Chúng ta sẽ biết sau khi có kết quả các xét nghiệm trong tuần tới. Ở lần thăm tới, chị hãy hẹn gặp bác sĩ Joliot, ông ấy sẽ giải thích cho chị.

- Tôi hiểu rồi.

- Và chị tranh thủ mang theo vài bộ quần áo nữa nhé vì cô của chị đã tới đây với quá ít hành lý. Nên có mấy bộ áo ngủ và đồ mặc khi đi dạo trong vườn nữa...

- Tôi sẽ lo việc này.

Có lẽ đó là căn bệnh ở tuổi của tôi, nhưng tôi rất nhạy cảm với những gì tôi làm lần cuối cùng. Điều đó chắc chắn được giải thích bằng nỗi lo sợ mất đi người thân mà tôi đã từng nói với các bạn rồi. Hôm nay là ngày cuối cùng của tôi ở chi nhánh. Cuộc hẹn gặp khách hàng cuối cùng, bản kế hoạch tài chính cuối cùng, lần treo máy cuối cùng. Thật kỳ cục khi thú nhận nỗi luyến tiếc cái noi chôn và công việc mà dù sao đi nữa vẫn khiến tôi cảm thấy hạnh phúc khi rời bỏ đến thế. Tôi có cảm giác như mình vừa kết thúc một giai đoạn trong cuộc đời, một giai đoạn vốn không tương hợp với tôi. Trước khi bước sang một chặng đường hoàn toàn khác, tôi xin trả lại bộ áo quần hóa trang của ngân hàng vốn luôn gắn liền với cái tên Didier.

Tôi không muốn tổ chức chia tay với bất cứ ai nhưng trưa nay, tôi sẽ đi ăn trưa cùng Géraldine. Mortagne đã cố để được bám theo nhưng Géraldine không để lão làm như vậy.

Chuyện này cũng thế, thật kỳ lạ. Tôi vẫn nhớ tới lần đầu tiên tôi gặp Géraldine. Cô nàng chuyển từ một chi nhánh khác tới. Nói chính xác hơn, tôi không gặp cô nàng lần đầu, mà là tôi nghe cô nàng nói lần đầu tiên. Khi đó cô nàng ở trong văn phòng của bà giám đốc cũ và đã phát biểu:

- Khi đi xe đạp, tôi luôn nghiêng đầu về phía bên phải vì tôi đã đọc được rằng một nửa số vụ tai nạn gây ảnh hưởng đến phần bên trái của hộp sọ. Như thế, tôi có thể làm tăng cơ may thoát nạn nếu chẳng may bị ngã!

Thế nên dù chưa gặp cô nàng, tôi đã có một ấn tượng nhất định. Và dù sao, cả hai chúng tôi cũng đang ngồi ăn cùng bàn, dưới ánh nắng, giữa khoảng sân của nhà hàng Brasserie du Grand Tilleul. Một chi tiết duy nhất khiến tôi thấy bực mình: Géraldine đeo kính râm. Việc cô ta có một cái đầu ruồi to tướng không khiến tôi khó chịu, mà ngược lại, tôi không nhìn được vào mắt cô ta. Tôi rất ghét nói chuyện với ai mà mình không bắt được ánh nhìn.

Géraldine trông rất thanh lịch. Cô nàng biết cách thể hiện điều đó. Theo bản năng, cô nàng luôn biết tạo dáng để toát lên những ưu điểm của mình. Đám săn ảnh có thể tác nghiệp, cô nàng sẽ rất ăn ảnh. Đó là bản năng của cô nàng. Còn tôi, ngồi bên cạnh, có vẻ giống vịt con xấu xí. Tôi không có phong thái, không có mặt đá đeo cổ làm lóa, không có đôi vai trần thu hút ánh mắt đàn ông. Ngay cả cách cô nàng cầm tờ thực đơn cũng đáng gây

chú ý rồi. Nó giống như một bà hoàng đang chuẩn bị đọc chỉ dụ cho các thần dân của mình.

- Tớ sẽ gọi món cà chua trộn phô mai mozzarella, cô nàng lên tiếng. Sau đó là hai suất tráng miệng...

- Tớ sẽ ăn giống cậu, nhưng để tớ mời đấy nhé. Tớ muốn thế.

Cô nàng vẫy cậu bồi bàn, cậu ta chạy tới ngay tắp lự. Tôi nghĩ là cậu ta thậm chí chẳng trông thấy tôi. Cậu ta có thể sẽ hỏi Géraldine rằng cô nàng có muốn một âu nước dành cho con vật nuôi của cô nàng hay không.

- Tớ sẽ nhớ cậu lắm, Julie ạ.

- Tớ cũng vậy, nhưng chúng ta vẫn sẽ gặp nhau mà.

- Tớ hy vọng thế. Tớ rất sốc khi biết cậu rời chi nhánh để tới làm ở tiệm bánh. Thế rồi, tớ chợt nghĩ về cuộc sống của chính mình...

“Chúa ơi, tôi đã làm gì thế này!”

-...Cần phải dũng cảm lắm mới dám đặt lại vấn đề như cậu đã làm. Tớ đã quyết định bắt chước cậu. Tớ sẽ đăng ký vào cuộc cạnh tranh nội bộ của ngân hàng. Tớ nhất quyết sẽ phải leo lên vị trí cao nhất có thể. Tớ biết rằng điều đó không dễ dàng bởi vì tớ không giỏi ở mọi mặt, nhưng tớ sẽ chăm chỉ làm việc và thử vận may.

- Đây là một tin tuyệt vời.

- Cậu đã truyền cảm hứng cho tớ đấy, Julie.

- Hay nhỉ. Thế còn Mortgage?

- Raphael à? Đó là tình yêu. Cần phải học cách để hiểu anh ấy.

“Trên hết cần phải trói chặt lão ta lại đã.”

- Chuyện của bọn cậu nghiêm túc chứ?

- Quá sớm để nói đến điều đó. Anh ấy muốn có năm đứa con và đã cho tớ xem những bức ảnh chụp căn nhà mà anh ấy muốn mua cho chúng tớ, nhưng tớ chưa nghĩ tới điều đó. Mặc dù vậy, nói nhỏ với cậu, tớ thấy ở bên anh ấy cũng ổn.

- Géraldine, tớ có thể yêu cầu cậu một việc được không?

- Mọi điều cậu muốn.

- Cậu có thể bỏ kính râm xuống được không? Nó khiến tớ hơi khó chịu.

- Sao lại không chứ? Tớ biết một con chó Yorkshire bị thiếu cũng có hiện tượng giống như thế. Hễ nhìn thấy ai đeo kính đen, nó lại sủa văng lên như điên và xông vào cắn. Cậu sẽ không sủa chứ, Julie?

“Không, nhưng có thể tôi sẽ cắn cô để giúp cậu bồi bàn đang quay trở lại với hai đĩa thức ăn kia hiểu là tôi đang đợi đồ ăn cho chó...Hắn là vì

khía cạnh chó của tôi đã khiến tôi cứ phải chạy theo sau mấy con mèo. ”

- Tớ muốn nhìn thấy mắt của cậu.

- Cậu thấy chúng đẹp à? Cô nàng làm bộ như siêu sao và hỏi đầy ngây thơ.

Người phục vụ đặt xuống hai chiếc đĩa. Géraldine nhìn chăm chăm vào đồ ăn với vẻ kỳ cục. Cái gì đang diễn ra trong đầu cô nàng nhỉ? Khoa học sẽ thành công khi tìm ra câu trả lời. Cô nàng nháy một mắt. Tôi đoán mình sắp được nghe một lời bình luận khó quên, một tuyên bố chắc như đinh đóng cột:

- Tớ vẫn luôn có một vấn đề với món cà chua-mozzarella.

- Vậy sao, vấn đề gì vậy?

- Tớ tự hỏi tại sao người ta không làm những trái cà chua trắng cùng mozzarella đó nhỉ. Như vậy sẽ thay đổi đi, sẽ bớt nhàm chán đi, cậu thấy vậy không?

- Chúc ngon miệng, Géraldine.

Tôi không biết các bạn thế nào nhưng cuộc đời tôi ban đầu chỉ tồn tại hai loại người: những người mà tôi yêu mến và những người tôi căm ghét. Những người bạn thân nhất và những kẻ thù xấu xa nhất. Những người tôi sẵn sàng cho đi tất cả và những người có thể để mặc đến chết. Thế rồi, ta cũng trưởng thành hơn. Giữa cái đen và cái trắng, ta còn thấy cả những thứ màu xám. Ta gặp những người không hẳn là bạn nhưng ta vẫn hơi quý mến một chút và cả những người ta nghĩ rằng thân thiết thì lại không ngừng giết dao vào sau lưng ta. Tôi không nghĩ rằng việc khám phá ra bản chất lại đồng nghĩa với việc từ bỏ hay thiếu trọn vẹn. Đó chỉ là một cách nhìn cuộc sống khác đi mà thôi. Nhờ thứ triết lý ấy mà tôi có được niềm vui chân thành khi dùng bữa cùng nàng Géraldine Dagoïn gàn gàn dở dở này. Thế giới hẳn sẽ trở nên buồn tẻ và cuối cùng sẽ bớt tươi đẹp hơn khi không có những người như cô nàng.

Ngày làm việc toàn thời gian đầu tiên của tôi ở tiệm bánh. Tôi chính thức đã là người bán hàng. Tôi qua bố mẹ đã gọi điện để động viên và chúc tôi thành công, Sophie cũng vậy. Mọi người đều hỏi tôi khi nào thì tính đến chuyện quay lại học tiếp... Tôi mong là Ric sẽ thể hiện điều gì đó nhưng tôi không trông thấy anh suốt kỳ nghỉ cuối tuần. Tôi thậm chí cũng không biết là anh đã cùng Xavier thay được bình nóng lạnh hay chưa. Tôi đã kiểm tra xem điện thoại của mình có bị tắt nguồn hoặc đang để rung hay không đến cả năm chục lần, nhưng không có gì cả, không cuộc gọi, không tin nhắn. Anh ấy hẳn còn có “mấy thứ” phải làm.

Khi tôi đến nơi, Denis, thợ làm bánh ngọt, tới chúc mừng tôi đã nhập đội. Anh ấy vừa đỏ mặt vừa ấp úng nói với tôi một câu mà tôi chẳng hiểu gì, nhưng cũng có vẻ dễ mến. Julien cũng chào đón tôi rất nồng hậu. Một trong số những thợ làm bánh của anh ấy khẽ vẫy tôi. Cậu ta tên là Nicolas, cậu có vẻ tốt bụng. Vanessa dường như đã quen với suy nghĩ rằng tôi chỉ là vật trang trí. Có thể cô ấy đã bắt đầu cảm thấy tiếc nuối khi đi khỏi nơi mà cô muốn rời khỏi chẳng? Tôi rất hiểu tâm trạng này.

Bác Bergerot vừa xếp những chiếc bánh su đường lên chiếc khay mạ bạc vừa ngay lập tức cảnh báo tôi:

- Bắt đầu từ hôm nay, công việc sẽ ngày một vất vả. Mọi người đã bắt đầu đi nghỉ về.

Lúc mở cửa, không có quá nhiều người. Tôi tự nhủ rằng có lẽ bác bị nhầm lẫn rồi và mọi người vẫn còn đang đi nghỉ mà. Tôi đã nhầm. Bắt đầu từ 9 giờ, mọi thứ không thể dừng lại được nữa. Cho dù tốc độ phục vụ của chúng tôi đang mỗi lúc một nhanh hơn cũng chẳng ích gì, dòng người xếp hàng vẫn kéo dài xa tận tít bên ngoài. Tôi chưa bao giờ thấy nhiều khách thiếu tinh táo như thế khi còn làm ở ngân hàng. Phần lớn họ đều có làn da rám nắng. Một vài thiếu niên tới đây trong lúc miêng vẫn đang làm nhằm một danh sách mà chúng đã cần mẫn học thuộc lòng. Thỉnh thoảng mọi người lại tranh thủ kể đôi điều về kỳ nghỉ của họ. Bác Bergerot luôn trả lời họ bằng cùng một câu nhưng vẫn luôn cẩn thận không bao giờ dùng chung một kiểu câu cho những người đang đứng chờ tới lượt có thể nghe thấy câu nói đó. Các bạn có hình dung được về tính kỷ luật và trí nhớ cần phải có không? “Nhìn về mặt của ông, hẳn ông đã có một quãng thời gian vui vẻ”

“Cái chính là được ở cùng gia đình” “Tôi chưa tới đó bao giờ nhưng người ta vẫn nói đó là một nơi tuyệt vời” “Một lần, tôi xem phóng sự trên ti vi, quả là rất đẹp, các bạn may mắn thật đấy.” “Ăn ở đó thì ngon, tôi biết mà, nhưng dù sao vẫn không ngon như ở nhà!”... Ba mươi năm trong nghề. Bác có hàng chục câu trong danh mục. Chỉ riêng trong buổi sáng nay, tôi đã nghe mỗi câu ít nhất mười lần. Khi tất cả các khách quen cùng quay trở về, bác sắp xếp các câu nói của mình cho tới năm sau, giống như việc trang trí Giáng sinh vậy. Phần lớn khách hàng đều trải qua kỳ nghỉ tại Pháp, một vài người ra nước ngoài – họ thường mặc những bộ trang phục mang ở nơi đó về để kéo dài không khí kỳ nghỉ thêm một chút. Bằng giọng nói sang sảng, những người thích khoe khoang kể về kỳ nghỉ chắc chắn là tuyệt diệu của họ, trên những hòn đảo chắc chắn là thiên đường ở tận nửa kia trái đất.

Khoảng giữa buổi sáng, một cô bé bước vào khiến tôi thấy rất sốc. Tôi có cảm giác như vừa được trông thấy mình hai mươi năm về trước. Nhút nhát bên trong chiếc váy rất đúng mực. Sau khi ngắm nghĩ, cô bé đồng dục chào tất cả mọi người rồi yêu cầu một chiếc baguette. Khi bác Bergerot trả lại tiền lẻ, cô bé đếm từng đồng rồi tiến ngay tới tủ kính bày kẹo. Cô bé đang ở trong tâm trạng mà tôi hiểu rất rõ, vào cái thời điểm mà mọi chuyện đều có thể xảy ra. Có thể ta chỉ mua được một chiếc kẹo thôi nhưng, trước khi chọn, ta có quyền được ngắm nghía tất cả. Đó là một thời khắc diệu kỳ. Đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác này khi đứng ở vị trí phía bên kia của kệ hàng. Tôi đã hiểu được cảm giác của bác Bergerot mỗi khi bác cho phép mình mũi lòng như vậy. Cô bé đã lấy một chai cola^[1] nhỏ. Tôi vẫn còn thấy hương vị của nó ở trong miệng. Đầu tiên, nó nổ lét đét trên lưỡi, ta cảm thấy những hạt đường lạo xạo. Tiếp theo đó là hương vị soda, chiếc kẹo gom trở nên mềm hơn và ta nhay nó trước khi đẩy đến chỗ những chiếc răng hàm. Tôi rất muốn được phục vụ cô bé này, nhưng Vanessa lại đảm nhiệm việc đó. Chắc chắn cô bé sẽ quay trở lại.

[1. Một loại kẹo gồm bọc đường có hình dạng giống chai Coca-Cola.]

Tôi vẫn chưa dám nói chuyện với khách hàng. Tôi phục vụ họ, trả lời họ, mỉm cười với họ nhưng tôi vẫn kìm nén để không ra lời với họ. Mỗi lần một người trong số họ đến đứng trước mặt tôi, tôi cảm nhận được ngay một điều gì đó về người ấy. Tôi tự nhủ rằng người ấy có thể sẽ trở thành bạn tốt nhất hay kẻ thù tệ hại nhất của mình. Nhưng cả các bạn và tôi đều hiểu rằng điều đó không hề đúng.

Có một người đã khiến Vanessa nhảy dựng lên rất bất thường: một ông lão, đầu đã hói đáng kể, một chiếc áo sơ mi lỗi thời, chiếc quần không ra hình thù gì và một đôi dép tông.

- Chị lo lão này nhé, cô ấy vừa nói với tôi vừa làm ra vẻ như đang bận rộn với những chiếc bánh trứng đường. Tôi không chịu đựng được lão ta. Lão làm tôi kinh tởm đến phát ợ ra mất.

Người đàn ông này không có vẻ sáng sủa mấy, nhưng nếu chỉ vì lý do ấy mà ta cứ xử cực đoan như vậy thì... Ông ta đang là người đứng thứ năm trong hàng. Người phụ nữ đang trả tiền tỏ lộ rằng bà vừa sang Tây Ban Nha thăm gia đình. Bà chỉ nói có vậy. Đột nhiên, ông ta lớn tiếng bình phẩm:

- Bà ở lại đó có phải tốt hơn không, ở đây đông người quá rồi.

Một bầu không khí im lặng khó chịu.

Người phụ nữ kế tiếp đang phàn nàn vì không có tin tức gì của cô con gái đang đi du lịch. Và ông ta lại tiếp tục nhận xét:

- Nỗi lo lắng thường làm chuyện bé lại xé ra to...

Im lặng rùng rờ. Đến đúng lượt mình phục vụ thì Vanessa tay ôm bụng chạy vội vào phòng trong.

- Thế là hôm nay chúng ta có cô bạn mới này đây! bắt đầu tới lượt ông ta.

Bác Bergerot can thiệp:

- Chào ông Calant. Trông ông có vẻ khỏe mạnh.

- Phải nói cho cô ta những thứ tôi sẽ lấy, phải không, vì tôi rất ghét phải nhắc lại. Ta không thể chịu được sự thiếu năng lực của những người mới đến. Tất cả những gì họ cần là phải học việc. Vanessa bé nhỏ đâu rồi? Tôi phải chào cô ấy một tiếng...

- Chúng tôi sẽ thay cô ấy, bà chủ tiệm trả lời. Julie sẽ phục vụ ông.

Nói xong bác quay về phía tôi:

- Hãy lấy một chiếc baguette nhỏ nướng kỹ, một chiếc bánh nho khô nhất có thể và một chiếc mystère^[2] cho ông Calant đây.

[2. Một món bánh kem tráng miệng.]

Tôi thực hiện. Ông ta theo dõi từng động tác của tôi với vẻ nghi ngờ.

- Không, không phải cái bánh nho đấy, ông ta ra lệnh. Tôi muốn cái ở ngay sau đó kia.

Tôi đang vừa làm theo vừa liếc nhìn lão già khó chịu thì đột nhiên, qua lớp cửa kính, tôi nhìn thấy Ric chạy ngang qua. Quần cộc, áo thun. Anh

ấy đang chạy bộ. Tôi bối rối. Điều đáng nói nhất là, mặc dù anh chạy qua rất nhanh, tôi vẫn thấy rất rõ anh ấy đang đeo ba lô.

- Về bánh ga tô, ông muốn một chiếc mystère, đúng không ạ?

Ông lão ti tiện ngược mắt lên trời rồi thở dài một tiếng rõ to:

- Một sự khởi đầu quá tệ! Có mỗi ba thứ thôi mà cũng không nhớ nổi.

Cần phải thay cô đi thôi!

Bác Bergerot can thiệp:

- Hôm nay là ngày đầu tiên của cô ấy, ông Calant, sau này ông sẽ quý cô ấy cho mà xem.

Với vẻ khinh khỉnh, ông ta bảo tôi:

- Sống để học, còn cô thì hãy học để sống đi.

Ông ta vơ túi đồ, tiền lẻ rồi rời khỏi tiệm bánh. Thật không tưởng tượng nổi nhưng vào giây phút ông ta bước chân ra khỏi cửa, bầu không khí đã giãn hẳn ra. Như thế tất cả chúng tôi, bao gồm cả các khách hàng, đều cùng cảm thấy rất khuây khỏa. Vanessa quay trở lại.

Chúng tôi không gặp phải trường hợp cá biệt nào khác trước giờ nghỉ trưa. Vanessa đã hướng dẫn tôi cách đóng cửa và hạ tấm rèm che cửa kính xuống.

Tôi đang rất muốn tranh thủ bữa trưa của mình để rình Ric quay trở lại, nhưng bác Bergerot đã nảy ra một ý tưởng cho buổi trưa nay. Vì đây là ngày làm việc đầu tiên của tôi và là một trong ngày cuối của Vanessa, bác đã tổ chức một bữa trưa cho cả nhóm.

Trong xưởng, cánh thợ làm bánh đẩy mấy túi bột và kệ xếp bánh sang một bên để lấy chỗ. Một chiếc bàn dài, chúng tôi có chín người. Bác Bergerot chủ trì, nhưng chính bác cũng là người phục vụ. Julien ngồi bên tay phải bác, và tiếp theo mọi người ngồi gần như theo ngẫu nhiên. Nicolas, người thợ làm bánh, ngồi ngay đối diện tôi. Cậu ta không rời mắt khỏi tôi. Vanessa kể:

- Julie đã gặp Calant và suýt nữa thì chị ấy bị nhầm lẫn!

- Đúng là lão cụt khốt! bà chủ thốt lên khi đang rót rượu cho mọi người

Nicolas nghiêng người về phía tôi:

- Đúng là lão này rất bôm...

“Bôm”

Denis, trưởng nhóm bánh ngọt, đoán được vẻ lúng túng của tôi. Anh ấy nghiêng người và giải thích:

- Cô cần có thêm thời gian để học nói tiếng “Nicolas”. Cậu ấy ghép các từ lại để tạo thành một từ khác. Bỏm, tức là bản và lỏm. Phải vậy không, Nico?

- Chính xác, thưa ông Denis.

Denis nói nhỏ với tôi:

- Chỉ có khi làm bánh mì thì người ta mới có thể cho những cậu trai trẻ kỳ cục làm việc. Chứ để làm bánh ngọt, cần phải có những chuyên gia đích thực.

- Tôi nghe thấy rồi nhé, Julien nói oang oang. Đừng động đến các cậu bé của tôi. Các cậu ấy không giải trí bằng cách trét kem bánh ngọt lên người bạn gái đâu...

Nicolas lại nghiêng người về phía tôi:

- Đó, đúng là “doạn”.

Chắc hẳn cậu ấy muốn nói “dị” và “loạn”. Trừ phi không phải như vậy... Ôi lạy Chúa!

Sau bữa tối, tôi đã học được rất nhiều điều về cách hoạt động của nghề này. Tôi không còn nhìn một chiếc bánh mức táo theo cùng cái cách mà tôi vẫn thường nhìn nữa.

Rất ngược đời, mặc dù tôi chỉ mới bắt đầu công việc này nhưng nó đã giúp tôi thoát khỏi một trong những mối nguy hại lớn đang đe dọa cuộc đời tôi: nỗi ám ảnh về Ric

Bằng cách luôn làm một việc gì đó không ngừng nghỉ, nhìn mọi người, học hỏi, tôi đã thành công trong việc không nghĩ đến anh ấy suốt cả vài phút. Khoảng giữa buổi trưa, tôi đã trải qua một trong số những phút giây ấy. Khi đó không còn đông khách. Ngoài đường, trên vỉa hè, tôi nhận ra bác Mohamed đang nhận hàng. Bác vội vã mang những kiện hàng về vì người giao hàng đã đặt phần lớn hàng trước tiệm bánh. Nếu bác Bergerot mà biết, bác sẽ lại chạy ra, nhưng không phải là để chào bác Mohamed.

Một phụ nữ bước vào cùng cậu con trai khoảng mười tuổi. Chị ta chọn mấy chiếc bánh ga tô nhỏ. Chị thông báo là sẽ tới thăm bà mẹ đỡ đầu già nua của mình trong khi cậu con trai đi học toán để có thể sẵn sàng cho một năm học mới đang đến rất nhanh. Cậu nhóc có vẻ không mấy hài lòng, trong khi chúng bạn vẫn còn phi xe đạp hay chơi bóng đá ngoài phố. Một đám, lớn tuổi hơn, đang nắm tay nhau tới mua kem. Mặt đường phản chiếu ánh mặt trời, có khá ít xe ô tô. Không khí lan tỏa một thứ cảm giác uể oải chỉ có ở mùa hè. Và đó là lúc Ric bước vào. Anh ấy đang tỏa sáng.

- Chào em!

“Anh đã đi đâu? Em chờ anh ba hôm nay rồi! Anh còn đi lại với ai nữa hả?”

- Chào anh!

- Anh rất muốn qua gặp em trong ngày đầu tiên em đi làm. Anh hy vọng là em tìm được điều mình muốn ở đây.

“Nếu anh ở chỗ này, em đã có thứ mình đang tìm kiếm rồi đấy.”

- Cảm ơn anh. Anh chu đáo quá.

Khi anh nhìn tôi như thế này, tôi cảm giác như mình đang tan chảy ra như chiếc kem của mấy cô cậu đang ôm hôn nhau trên vỉa hè trước mặt kia.

- Từ sáng đến giờ, có thứ gì là em chưa bán được?

- Anh bảo sao ạ?

- Thứ gì mà khách hàng của em chưa yêu cầu?

- Sao anh lại hỏi vậy?

- Để hôm nay em có thể bán được hết hàng và như vậy sẽ mang lại may mắn cho em.

Vanessa, người vẫn luôn dỏng tai nghe chuyện, từ trong bếp phụ quay ra rồi nói thầm với tôi:

- Những chiếc bavarois^[1] cà phê. Chưa có ai lấy cả. Hơn nữa, chúng không đảm bảo là còn tươi cho lắm.

[1. Một món bánh kem tráng miệng.]

Tôi nhìn Ric:

- Bọn em chưa bán chiếc bavarois cà phê nào

- Vậy thì anh sẽ lấy một chiếc.

- ... bởi vì chúng không còn...

Đến lượt bác Bergerot bước tới. Ric đồng dạc tuyên bố:

- Em đã thuyết phục được anh, anh sẽ lấy hai chiếc.

Vanessa nhìn Ric như thể anh hoàn toàn ngớ ngẩn. Tôi cố gắng không cười nhưng quả là rất khó.

Ric đưa tiền cho bác Bergerot rồi lại quay sang chỗ tôi:

- Em có thích âm nhạc không?

Có liên quan gì với bánh bavarois nhỉ? Anh ấy muốn làm gì với chúng nữa đây? Tôi mong là anh ấy không định mời tôi ăn chúng. Dù thế nào chẳng nữa, nếu anh ấy mời tôi, tôi cũng sẽ thấy hài lòng với hai chiếc ga tô cà phê không còn tươi.

- Em thích âm nhạc không ư? Một câu hỏi hay đấy! Em rất thích âm nhạc.

- Em có muốn cùng anh đến dự một buổi hòa nhạc vào Chủ nhật tới không?

Tôi biết là mình không có quyền nhảy lên vì vui sướng trong cửa hàng nhưng thật khó mà kiềm chế được. Anh ấy đang mời tôi!

- Rất hân hạnh!

- Tôi nào đó em qua chỗ anh rồi ta sắp xếp nhé?

“Tôi hôm nào? 3 tiếng 24 phút nữa là em xong việc, em sẽ tới chỗ anh trong 3 tiếng 26 phút nữa.”

Anh nói rõ hơn:

- Nếu là tối mai thì có được không, ta sẽ ăn mừng bình nóng lạnh mới của anh.

- Vâng, mai nhé.

Anh ấy đi. Bác Bergerot nhú mày:

- Đây không phải là cậu mới đến chung cư của cháu chứ?

- Chính anh ấy đấy ạ.

- Cái cách cậu ta nhìn cháu đầy tình tứ...

Vanssa ngược mắt lên trời. Bà chủ hỏi tôi:

- Làm thế nào mà cháu thuyết phục được cậu ta mua bánh bavarois vậy? Đừng bao giờ làm như vậy nữa nhé. Không ai chọn chúng hết. Là Denis, dù ta đã nói rồi nhưng nó vẫn cứ cố tình làm. Vì cậu bạn của cháu mà rồi nó sẽ lại làm tiếp mất thôi...

Trong tất cả các bữa tối giữa đám con gái, tôi thích lần tụ tập vào cuối mùa hè nhất. Sau kỳ nghỉ, mỗi người đều có những câu chuyện không thể tin được để kể và chúng tôi đều vui mừng khi được gặp lại nhau.

Tôi mang đến bữa tiệc hai túi to đựng đầy đồ uống. Khi tôi bấm chuông nhà Maude, Sonia ra mở cửa. Nghe tiếng ồn phát ra từ cuối căn hộ, tôi đoán đã có rất đông người đến. Tiếng cười đùa rôm rả ghê.

- Chào Julie! Cậu có mang đồ uống đến không? Tuyệt vời, chúng ta có thể bắt đầu bữa tiệc được rồi. Nếu biết vậy, bọn mình đã bảo cậu mang cả đồ tráng miệng nữa!

Tin tôi vừa đến lan nhanh. Sonia đỡ giúp tôi một túi rồi dắt tôi vào phòng bếp. Jade ra chào rồi đi theo chúng tôi, tay cầm theo một tấm ảnh. Sonia giải thích:

- Tớ đang cho mọi người xem ảnh để biết Jean-Michel trông như thế nào.

Sonia lấy lại bức ảnh từ Jade rồi trưng ra ngay trước mắt tôi. Một anh chàng da đen cao to mặc bộ đồ kimono đen trong thế võ của Lý Tiểu Long, ánh mắt dữ tợn. Anh ta có vẻ thật sự tin vào điều đó. Jade vẫn ngấm nhìn đầy tiếc nuối vì không có bức ảnh gã trai nào để khoe với mọi người

Sophie ào đến hôn má tôi:

- Chào cậu. Tuần làm việc đầu tiên thế nào?

- Tớ mệt rã rời. Công việc chân tay mà. Nhưng bù lại, tớ có thể gặp gỡ đến phân nửa dân cư sống trong thành phố. Một vị trí tốt để nghe những câu chuyện ngồi lê đôi mách của mọi người.

Sonia và Jade tiếp tục trò chuyện, không để ý gì tới bọn tôi. Sophie nói nhỏ:

-Tớ kể thúc với Patrice rồi. Tớ đã cho anh ta ra đi. Chán ngấy rồi. Tớ chưa nói với ai vì còn quá sớm. Chỉ có cậu biết thôi đây.

- Không quá khó khăn chứ?

- Thật kinh khủng nhưng tớ thấy nhẹ nhõm hơn. Toàn bộ khoảng thời gian lãng phí đó... Còn cậu, với Ric thế nào?

- Ngày mai bọn tớ sẽ đi xem buổi hoà nhạc Tài năng trẻ ở nhà thờ Saint – Julien.

- Các cậu đã tiến triển đến thế rồi cơ à? Nhưng đó không phải là nơi có thể tỉ tê với nhau được...

Léna tiến đến và hét lên sung sướng khi nhìn thấy tôi:

- Julie! Quá tuyệt nhất định cậu phải cho tớ ý kiến của cậu.

Léna khá đặc biệt. Một tín đồ của phẫu thuật thẩm mỹ, cô ấy dành phân nửa tiền lương của mình để mua thừa mứa các loại kem dưỡng, tinh chất, thuốc nhuộm, và từ hai năm nay, cô nàng chi rất nhiều tiền cho các loại phẫu thuật thẩm mỹ. Nàng ta quyết định trở thành một quả bom sex nên đã làm tất cả những gì khoa học cho phép để đạt được mục đích. Các bạn có thể hình dung, biệt danh trên Internet của cô nàng là “Công chúa mơ mộng”. Cái tên đó đủ để nói lên ý đồ của chủ nhân. Thế nhưng từ khi quen biết Léna, chúng tôi thấy kế hoạch của nàng không hiệu quả lắm, vì đến giờ này vẫn chẳng có ai chịu đến bắt cóc người đẹp. Chính Léna là người nảy ra ý tưởng làm một bộ lịch ảnh chụp chúng tôi tạo dáng thành các tiên nữ nhằm quyến rũ cho mấy cô thợ làm tóc nghèo túng. Mọi người đều từ chối, trừ Jade, vốn lúc nào trông cũng như đang đeo cánh thiên thần và tay cầm đũa lấp lánh. Cũng chính Léna là người đã cố thuyết phục hội đồng thị chính tổ chức một cuộc thi hoa hậu... Chúng tôi từng thấy cô nàng nhuộm tóc đỏ, rồi đen như quạ, rồi vàng ánh kim, còn hôm nay thì thật khó xác định chính xác được, tôi có cảm giác cô ấy còn thay đổi cái gì đó. Cô ấy tiến lại phía tôi với bộ ngực ngồn ngộn. Chúa ơi, tôi vừa hiểu ra...

- Cậu thấy chưa? Chúng rất đẹp phải không? Mình vừa mới làm ở một trung tâm rất nổi tiếng đấy.

Cô ấy lắc lư bộ ngực như một vũ công múa bụng bị điện giật. Sophie bắt đầu cười phá lên, tôi không thích điều đó. Tôi cố gắng tỏ ra từng tề:

Đột nhiên, Léna vén chiếc áo ngắn cũn cỡn vốn khiến người nhìn chẳng phải tưởng tượng gì nhiều và vùng bộ ngực khổng lồ ngay trước mắt tôi:

- Cậu sờ đi, cực kỳ dễ chịu.

Tôi không làm được. Không thể được. Sophie hào hứng khuyến khích:

- Thử đi Julie, cậu phải sờ thử. Cậu sẽ thấy, không thể tin được. Bọn mình đều thử cả rồi!

Léna cầm lấy tay tôi, đặt mạnh lên ngực mình rồi ấn các ngón tay bắt tôi phải bóp thử.

Gã đàn ông nào mà biết được đây là của giả phải cực kỳ sành sỏi. Nếu cậu cần địa chỉ của cơ sở đó thì gọi cho mình.

- Cảm ơn Léna.

Tôi suýt nữa thì nôn. Gã trai nào ngu ngốc đến mức nghĩ rằng thứ quái dị này là tự nhiên chứ?

Lúc ngang qua phòng khách, tôi phát hiện thấy một chiếc quạt bàn tuyệt đẹp với khoảng mười lăm chiếc ghế xung quanh. Tôi nói nhỏ với Sophie:

- Bọn mình chưa bao giờ tụ tập đông như thế này.

- Sẽ là địa ngục với những người hàng xóm và thiên đường với chúng ta. Hy vọng là không có ai chuyên giới trong mùa hè này vì nếu không cậu sẽ phải sờ nắn nhiều đấy.

- Cậu tởm quá đi!

Một cánh tay đầu tiên ôm ghì lấy tôi rồi Maelys nói với tôi. Cứ choàng vai thứ hai, thứ ba... Chuông cửa reo. Những người khác vẫn đang kéo đến. Bầu không khí âm áp. Tôi thấy Léna đã ấn ngực vào Coralie để bắt cô ấy sờ thứ vũ khí quyền rũ mới của mình. Mỗi góc phòng đều có các nhóm nhỏ nói chuyện, trao đổi, tâm sự với nhau. Tôi nghe thấy một cô bạn đã giảm được mấy ki lô giải thích phương pháp cho một cô bạn khác vừa tăng ba cân. Phù phiếm nhưng cốt yếu, phức tạp. Inès kể về kỳ nghỉ “cực kỳ đỉnh” bằng cách hát mặt lên trần nhà mỗi khi kết thúc câu nói. Rosalie được thăng chức và sẽ chuyển khỏi vùng vào tháng tới. Laurence, vừa ly hôn, trải qua kỳ nghỉ hè với hai con và thấy thật tuyệt. Tôi quan sát các cô bạn, sống động, vui vẻ, trò chuyện cùng nhau nhưng họ còn chia sẻ một thứ đẹp hơn cả lời nói. Tối nay, không còn nỗi sợ hãi, không còn sự cô đơn, không còn những hy vọng mỗi mòn. Tối nay, chúng tôi đều vui vẻ. Khi quan sát mọi người, tôi cảm thấy mình hơi xa lạ. Thực ra tôi chỉ kể với Sophie về những mối quan hệ của mình. Hoàn toàn không có chuyện tôi tự cho rằng mình cao siêu hơn người. Tất cả các cô bạn tôi thường giải quyết mọi việc trong cuộc sống tốt hơn tôi, đôi khi cuộc sống của họ còn phức tạp hơn nhiều. Không, tôi tin là mình chỉ bị lỗi nhịp đôi chút. Tôi nghĩ là tất cả chúng ta đều từng trải nghiệm cảm giác này ở một thời điểm nào đó. Khi nhìn mọi người, tôi thấy cuộc đời được ghi lại, sự sống đang chảy trôi, và điều đó khiến tôi xúc động:

- Cậu không tham gia à?

Sophie chui vào ngồi cạnh tôi.

- Không, tớ đang tận hưởng khoảnh khắc này.

- Cậu tận hưởng khoảnh khắc này á? Điều này mới nha.

Florence và Camille đang sắp đồ khai vị, Camille đã chuẩn bị đồ uống với rượu rum được mang từ Antilles về, đó là nơi trước đây cô ấy đã sống một thời cuồng nhiệt với anh chàng hướng dẫn viên của câu lạc bộ du thuyền.

Lúc chúng tôi nâng ly lên chạm, Sarah cất lời:

- Tớ có một tin muốn thông báo! Nhưng trước tiên, tớ phải kể cho các cậu một câu chuyện.

Tiếng xì xào nổi lên. Cô ấy bắt đầu kể:

- Mùa hè vừa rồi, tớ đã dũng cảm quyết định không tham dự các bữa tiệc của các chàng lính cứu hoả để tìm kiếm con chim hiếm nữa.

Tiếng vỗ tay.

- Đã đến lúc chuyển sang thứ khác rồi.

Jade thêm vào:

- Nhưng tớ thấy các anh chàng cứu hoả sexy mà.

- Im cái miệng cậu lại! Sophie giả giọng kêu lên.

Sarah tiếp tục giữa tràng cười:

- Cuối cùng thì mùa hè vừa rồi, để thay đổi, tớ đã đến Australia. Ở đó cực kỳ đẹp, mọi người lướt sóng ở khắp nơi. Các anh chàng lướt sóng không tệ chút nào... Tớ đã tìm thấy một khách sạn bình dân gần bãi biển. Đêm thứ hai ở đó xảy ra hoả hoạn trong bếp ăn. Lửa lan khắp nơi, với cột khói khổng lồ. Phòng của tớ ở tầng bảy. Chuông báo cháy, chạy sơ tán. Giữa chiếc thang máy bị chặn và các cửa sổ không thể mở ra được do điều hoà, phải nói với các cậu là tớ hoảng loạn. Tớ với lấy túi xách, che khăn vào miệng rồi lao xuống cầu thang thoát hiểm. Mọi người đã bắt đầu chạy xuống, mấy cô người Ý và một cô người Nhật bám chặt vào bạn trai của mình. Tớ không biết mình đã xoay xử thế nào, nhưng giữa đám khói và cơn hoảng loạn, tớ bị mất phương hướng.

- Kể nhanh lên! Bọn tớ khát quá!

Sarah cười lớn nhưng chúng tôi cảm nhận được cảm xúc của cô ấy.

- Được rồi, tớ sẽ kể nhanh. Khi bắt đầu thấy cơn hen, tớ không biết là mình đang ở tầng ba hay tầng hai. Tớ bán loạn. Bỗng nhiên, cửa thoát hiểm mở ra như có ai đó đẩy mạnh. Một người dáng cao lớn xuất hiện với chiếc mũ bảo hiểm và bộ đồ chống lửa, cầm một chiếc rìu trên tay. Tớ thấy khó ở. Anh ấy dìu tớ đưa ra ngoài.

Không còn ai cười nữa, tất cả mọi người đều chăm chú nghe Sarah.

- Ở đó, trong ánh sáng của đèn nhấp nháy, giữa đám hỗn độn, anh ấy vừa nói vừa hát mớ tóc trên mặt tó ra. Ngay cả với đôi găng tay to sụ, tó vẫn cảm nhận được sự nhẹ nhàng... Các cậu ạ, đây là chàng lính cứu hoả đẹp trai nhất mà tó từng thấy.

Sarah lục tìm trong túi xách và lấy ra cho chúng tôi xem tấm ảnh chụp một anh chàng cao lớn trong bộ đồng phục đứng cạnh cô ấy. Anh ta cao hơn cô một cái đầu. Ngoài tầm vóc, điều đầu tiên chúng tôi nhận thấy chính là đôi mắt xanh và nụ cười của anh chàng có khả năng làm tan chảy mọi trái tim.

- Anh ấy tên là Steve, bọn tó yêu nhau điên cuồng. Anh ấy mơ ước đến châu Âu sinh sống và một tuần nữa anh ấy sẽ đến đây. Các cậu, bọn tó sẽ kết hôn vào ngày 25 tháng Chín và tó thân mời tất cả các cậu đến dự đám cưới!

Sarah bật khóc vì hạnh phúc. Maelys và Camille nhảy lên ôm cổ cô ấy. Đó không đơn giản chỉ là những tiếng vỗ tay vỡ oà trong căn hộ mà là một cơn sấm sét thật sự với những tiếng la hét, giậm chân của mọi người. Những người hàng xóm ở tầng dưới chắc hẳn đang gọi điện báo cảnh sát.

Jade chỉ nói đơn giản:

- Cậu có ý thức được sự việc không? Cậu đã có thể mất mạng trong đám cháy.

Ngay cả nếu kết hôn với Ric, tôi tin là mình sẽ không bao giờ ngừng đến những bữa tiệc như thế này.

Nhìn hai đứa tôi bước cạnh nhau, trong một buổi chiều Chủ nhật đẹp trời như thế này, mọi người có thể nghĩ chúng tôi là một cặp. Thậm chí chúng tôi hẳn đã sống chung được một thời gian rồi vì chúng tôi không còn cầm tay nhau nữa. Nhưng chỉ có những ai gặp chúng tôi mới có thể tin rằng Ric và tôi đang đi cùng nhau. Chẳng sao. Niềm vui của tôi là sự thật vì đây là buổi hẹn hò đầu tiên của chúng tôi.

Mong là tôi sẽ không làm điều gì tệ vì bữa tiệc tối qua kết thúc lúc hơn 2 giờ sáng và cả buổi sáng tôi phải làm ở cửa hàng bánh mì, hai mí mắt tôi chỉ muốn díp lại.

Tôi thấy vui khi được đi xem hoà nhạc cùng Ric. Cậu còn chuẩn hơn nếu bạn rút bớt cụm từ “xem hoà nhạc”. Ric mặc chiếc áo sơ mi màu ghi xám lịch thiệp và chiếc quần vải được là phẳng kỹ càng. Một nhân viên mặt vụ hẳn phải biết là quần áo chứ. Về phần mình, tôi đã suy nghĩ chúng tôi sống cùng nhau vì trang phục của chúng tôi ăn nhập đến kỳ lạ.

Một làn gió nhẹ vuốt ve khuôn mặt tôi, thật tuyệt. Tôi muốn nắm tay anh nhưng sợ chưa phải lúc. Nói cho cùng thì chúng tôi chỉ là hai người hàng xóm, hai người bạn, một người yêu điên cuồng người kia nhưng vẫn tự hỏi anh ấy đang làm gì với những chuyến thám hiểm riêng. Tôi qua, tôi đã không kể gì với mấy cô bạn, nhưng chỉ chút xíu nữa thì Sophie để lộ hết câu chuyện. Tôi đã kịp chặn lại khi dọa sẽ kể cho mọi người biết việc cô ấy chia tay. Dù tôi sẽ không đời nào làm vậy, nhưng như thế khiến cô ấy dịu lại.

Khi đến trước nhà thờ, chúng tôi thấy mình lạc giữa đám đông. Những tấm băng rôn lớn thông báo sự kiện: “Festival âm nhạc không chuyên lần thứ 5” dưới sự bảo trợ của nghệ sĩ piano bậc thầy Amanda Bernstein. Festival này rất nổi tiếng trong vùng nhưng trước đây tôi chưa bao giờ tham dự. Có thể nói là nhờ Didier, tôi chẳng còn nghe thể loại nhạc nào cả, ngoại trừ những bài hát thảm hại của anh ta.

Tôi tò mò lắng nghe những gì cánh nhạc sĩ trẻ quanh vùng có thể công hiến. Liên hoan âm nhạc do thị trưởng thành phố, địa phương và các xưởng sản xuất nổi tiếng của hãng Charles Debreuil tài trợ. Charles Debreuil là một thương hiệu da nổi tiếng hàng đầu, các nhà máy sản xuất của hãng đặt tại đây mang lại chút danh tiếng cho thành phố.

Mọi người diện trang phục lịch sự như đi lễ ngày Chủ nhật, đứng chen chúc trong nhà thờ Saint- Julien đang đông đúc như những ngày lễ lớn. Khi đi qua cửa vào, tôi nhắm mắt bám chặt Ric. Liệu tôi có muốn kết hôn?

Ở giữa nhà thờ, không khí mát lạnh. Ric kéo tôi đến hàng ghế đầu.

- Chắc chắn phải còn hai ghế nhỏ cho chúng ta...

Ở chính giữa điện thờ, một cây đàn piano màu đen đặt phía trước bục thờ. Ánh mặt trời khi chiếu qua các lớp kính tạo nên nhiều màu sắc, bao trùm khoảng không gian, phản chiếu hoạ tiết lên các cột trụ bằng đá cao vút đến tận mái vòm nhà thờ. Hàng trăm tiếng bước chân và giọng nói vang lên trong sự huyên náo của buổi lễ quan trọng. Tôi nhận ra vài khách hàng của ngân hàng, và cả vài người khách của hiệu bánh mì. Có cả chú Ping, đầu bếp người Trung Hoa.

Dần dần mọi người ổn định vị trí. Ngài thị trưởng xuất hiện, bước lên mấy bậc đầu tiên của điện thờ. Mọi người im lặng.

Xin chào tất cả quý vị và cảm ơn các quý vị đã đến tham dự buổi liên hoan âm nhạc này thật đông đủ. Hôm nay, sau khi trải qua các vòng tuyển chọn trong suốt một năm qua, các thí sinh cuối cùng sẽ công hiến cho chúng ta tài năng tuyệt vời nhất của họ. Sau màn trình diễn của các thí sinh, chúng tôi sẽ công bố người thắng cuộc của liên hoan âm nhạc. Một số người trong quý vị đến nghe các tài năng trẻ của thành phố chúng ta biểu diễn, một số muốn thưởng thức âm nhạc của Amanda Bernstein, chúng ta rất vinh dự được chào đón bà trong sự kiện này, nhưng dù vì lý do gì đi chăng nữa thì tất cả chúng ta đều có mặt tại đây vì tình yêu với âm nhạc và nghệ thuật, blablabla...

Ric lắng nghe chăm chú. Tôi lén lút ngắm nhìn anh, đôi bàn tay anh đặt ngay ngắn trên đùi.

-...Không để quý vị chờ đợi nữa, tôi xin nhường lời cho nhà tài trợ hào hiệp của chúng ta, bà Albane Debreuil.

Đám đông vỗ tay. Bà Debreuil, cháu gái duy nhất và là người thừa kế của nhà sáng lập thương hiệu uy tín, bà ấy thật sự là một nhân vật có vai vế. Những chiếc túi xách và va li do bố và ông của bà sáng tạo ra được biết đến trên toàn thế giới và được săn đón với giá vô cùng cao. Những loại da đặc biệt, hình dáng nổi bật giữa các sản phẩm cùng loại, và nhất là phương thức quảng bá sản phẩm qua các ngôi sao nổi tiếng và các hoa hậu để thuyết phục hàng triệu phụ nữ nếu muốn trở nên thanh lịch cần phải mang túi xách của Charles Debreuil trên tay. Bà Debreuil bước những bước dài trong bộ

đầm màu đỏ đậm, đeo trang sức bằng kim cương. Không thể không nhìn theo. Bà có phong thái, đẹp quý phái và không bao giờ bỏ lỡ cơ hội mang theo mình mẫu túi mới nhất mang lại lợi nhuận và vinh quang cho bà...

- Xin chào mừng tất cả quý vị! bà cất tiếng.

Bà nói về sự sáng tạo, về tài năng, cảm xúc, mọi người quan tâm đến chủ đề âm nhạc nhưng bà cũng không thể ngừng nói về những xưởng sản xuất của mình. Tôi thấy thật tốt vì bà tài trợ cho những hoạt động như thế này, nhưng cũng tự hỏi việc tài trợ đó có phải để mang lại cơ hội cho những bạn trẻ hay chỉ để nuôi dưỡng cái tôi của chính bà.

Ric cũng lắng nghe rất chăm chú. Thậm chí có thể nói rằng anh lắng nghe còn nghiêm túc hơn khi ngài thị trưởng phát biểu. Anh dán mắt vào bà ta, bất động, nghiêng người về phía trước, hai tay khẽ bóp nhẹ đầu gối.

Đám đông vỗ tay. Một quý bà nhỏ nhắn, diện trang phục giống như hai mảnh rèm ghép lại bước ra sân khấu, mắt không ngừng ngược lên nhìn công chúng. Dáng đi lướt nhẹ nhàng, bà tiến đến gần cây đàn piano trước sự tán dương của mọi người. Không để ý đến những tiếng ồn xung quanh, bà ngồi xuống trước phím đàn. Khi bà nâng đôi bàn tay lên bắt đầu chơi, mọi âm thanh ồn ã giảm dần rồi biến mất. Mọi người im lặng lắng nghe. Những nốt nhạc đầu tiên vang lên. Debussy. Không cần phải am hiểu âm nhạc để cảm nhận được niềm hạnh phúc mà âm nhạc mang lại. Đó chính là điểm riêng của nghệ thuật, khiến chúng ta cảm động. Những ngón tay nhảy nhót, nối tiếp nhau tạo ra giai điệu bao trùm không gian của nhà thờ. Chúng tôi có khoảng một trăm người ở đây, và không gì có thể diễn tả điều kỳ diệu đang bao trùm chúng tôi lúc này. Con người thật là một loài thú vị. Khi tính đến tất cả tài năng, hiểu biết, kỹ thuật cần có kết tụ trong đoạn nhạc này, chơi bởi loại nhạc cụ này, tại địa điểm này và bởi một người phụ nữ bé nhỏ... thật choáng váng. Hàng bao thế kỷ nỗ lực và đam mê để tất cả chúng tôi, tụ họp ở đây, mỗi người có thể bỏ qua cảm xúc riêng của mình để cùng sống, cùng trải nghiệm những hồi hộp, xúc cảm chung. Âm nhạc mang lại điều nhiệm màu đó.

Ric lắng nghe nhưng dường như miễn cưỡng. Không thể hỏi anh ấy, không thể động vào anh ấy. Đến tận nốt nhạc cuối cùng của Amanda, công chúng vẫn chăm chú lắng nghe, chìm đắm trong giai điệu. Tôi tin rằng mình là một trong những người đầu tiên đứng dậy vỗ tay. Tôi đứng lên quá nhanh đến mức trong phút chốc, tôi nghĩ đoạn nhạc vẫn chưa kết thúc và rằng tôi thật vô duyên, vô giáo dục khi làm gián đoạn thiên tài âm nhạc bằng tiếng

vỗ tay ồn ào của mình. Đó thực sự là cơn ác mộng trong một tích tắc. Cảm ơn Chúa, tôi chỉ là người đầu tiên và đúng là đoạn nhạc đã kết thúc. Một người phụ nữ bé nhỏ, một nghệ sĩ lớn, rời khỏi sân khấu cũng không ngẩng lên nhìn khán giả. Chúng tôi lượng thứ cho việc đó. Những ngón tay của bà đã ban tặng cho chúng tôi điều mà đôi mắt bà từ chối.

Tiếp đến là tới lượt biểu diễn của các tài năng trẻ trong vòng thi chung kết. Không hề đơn giản khi biểu diễn sau màn trình diễn tài năng này. Bốn người chơi piano và một người chơi sáo. Tôi phải thú nhận là tôi nghiêng về đàn piano hơn. Thí sinh thôi sao mở màn phần thi. Nhạc của Vivaldi được phối cho nhạc cụ này. Những nốt nhạc cao vút dường như có thể xuyên qua những bức tường đá chính bởi vì chúng quá tinh tế. Trái với chờ đợi, tôi đã rất yêu thích tiết mục này.

Thí sinh piano đầu tiên ổn định vị trí, cậu ấy chỉ mới mười bốn tuổi. Cậu chọn chơi nhạc jazz và thực sự là cậu bé rất có tài. Công chúng vô cùng ngưỡng mộ. Thí sinh thứ hai, nhiều tuổi hơn một chút, chọn đoạn nhạc của Chopin với phần biểu diễn rất đáng chú ý. Người thứ ba là một cô bé tên Romane, chơi rất tốt mặc dù có vài nốt còn lưỡng lự. Những đoạn nhạc nối tiếp nhau và không giống nhau. Khi thí sinh thứ tư và cũng là thí sinh piano cuối cùng tiến ra sân khấu, tôi không tin vào mắt mình nữa. Đó là một trong những cô con gái của đầu bếp người Trung Hoa. Cô bé tên là Lola. Đó là thí sinh duy nhất chào khán giả. Buổi chiều đã muộn, mọi người đều đã có vẻ chờ đợi phần trao giải và nghĩ đến việc mình sẽ làm tiếp theo. Tuy nhiên khi Lola bắt đầu chơi, cả đám bỗng nhiên bất động. Nhạc của Rachmaninov vốn được biết đến là trẻ em ở tầm tuổi cô bé không thể chơi được. Đoạn nhạc phức tạp nhưng những gì mà cô bé thể hiện thật xuất sắc. Cô ngân nga, cô nhấn nhá, cô vút cao. Đôi bàn tay nhỏ bay lượng trên các phím đàn. Một khoảnh khắc tinh khiết của ân sủng. Cô bé không có vẻ nghiêm túc như hai thí sinh nam, không căng thẳng như thí sinh nữ kia. Cô có vẻ vui. Cô có thể chơi nhạc ở nhà, có thể chơi trước mặt hàng trăm nghìn người, điều đó không có gì thay đổi. Chỉ cô bé với cây đàn piano của mình và chúng tôi, những công chúng may mắn, bị chinh phục bởi cảm xúc cô bé truyền vào trong phần biểu diễn của mình.

Khi kết thúc những nốt nhạc cuối cùng, ngoài những tràng pháo tay của khán giả, cô bé thậm chí nhận được tràng pháo tay của Amanda. Đám đông phấn khích trước thí sinh nhút nhát này, sau khi đã chào khán giả để đi vào, cô bé vội vã quay trở lại nấp sau bố mẹ.

Ngài thị trưởng trở lại trong tiếng vỗ tay không ngớt của mọi người. Ngài mời bà Debreuil bước ra cùng. Ngày giờ tám phong bì đựng tên thí sinh thắng cuộc lên:

- Giờ là giây phút công bố thí sinh chiến thắng. Tôi nghĩ mọi người đồng ý với tôi là tất cả các thí sinh của chúng ta đều xứng đáng với giải thưởng này, nhưng vì chỉ có một giải, nên hội đồng đánh giá sau khi đã thảo luận kỹ, cuối cùng đã chọn ra được một niềm hy vọng cho thành phố chúng ta.

Trong thâm tâm, tôi chắc chắn Lola sẽ chiến thắng. Các thí sinh khác chơi cũng tốt nhưng Lola không phải chỉ lò mò mà thật sự nổi bật hơn.

Ngài thị trưởng chuyển chiếc phong bì cho bà Debreuil, bà mỉm cười. Bà mở phong bì và lấy ra một tấm bìa. Bà cười thật tươi:

- Tôi rất vui được là người công bố tên thí sinh thắng cuộc: quý cô Romane Debreuil!

Đám đông bất động. Ngài thị trưởng chủ động vỗ tay nhưng phải mất vài giây sau mọi người mới vỗ tay theo. Cô bé thắng cuộc tiến nhanh ra và mọi người nồng nhiệt chúc mừng. Ngay cả Lola, anh trai, chị gái và bố mẹ cô bé cũng vỗ tay. Tôi sững lại. Tôi có nghe đúng không vậy? Romane Debreuil ư? Một con ông cháu cha ư? Nếu đúng như điều tôi tin, thì đang có một scandal. Toàn bộ niềm hạnh phúc mà nghệ sĩ mang lại cho chúng tôi đã bị phá hỏng bởi sự việc vừa diễn ra. Đối với Lola, đó không phải là một thử thách, đó là một sự bất công.

Trên suốt chặng đường về, tôi nổi cơn thịnh nộ. Ric cố trấn an tôi, nhưng càng thấy anh tìm mọi lý lẽ để biện hộ cho hành động của những người kia, tôi phải thú nhận là tôi đã hơi bực mình với Ric.

- Cái gì vậy, Romane có thể luôn thể hiện là người xuất sắc nhất, trừ hôm nay sao? Anh có ý thức được những gì anh nói không? Anh đã nghe cô bé Lola chơi chứ?

Tôi quá tức giận, bực bối khi thấy thí sinh mang lại cho tất cả mọi người nhiều cảm xúc lại không được đền đáp bằng giải thưởng xứng đáng. Tại sao? Bởi vì Romane là một cô bé quý tộc trong khi Lola là con gái của một đầu bếp Trung Hoa bình thường, người hầu như khiến tất cả mọi người trong chúng tôi ồm ít nhất một lần? Thật không thể chấp nhận được.

Khi nhớ lại chuyện đó, tôi tin là Ric đã bối rối với cơn giận của tôi. Đây là lần đầu tiên anh ấy thấy tôi như vậy. Nhưng thẳng thắn mà nói, trên suốt chặng đường về, điều đó không còn quan trọng trong mắt tôi nữa. Tôi

đã thực sự mong muốn chúng tôi chia sẻ cùng cảm xúc mà tôi nghĩ là hợp lý sau hành động sỉ nhục với tài năng như thế.

Phải mất nhiều giờ sau tôi mới tìm lại được chút bình tĩnh. Tôi đã kể đầu đuôi sự thể cho mẹ qua điện thoại, sau đó tôi cũng kể cho bố, rồi đến Sophie. Chỉ đến tối muộn tôi mới nhận ra là với việc làm gian lận này, những người tổ chức cuộc thi chẵn chẵn đã làm tổn thương cô bé tài năng và khiến tôi bộc lộ một khía cạnh trong tính cách của mình, điều đó có nguy cơ khiến tôi phải trả giá bằng chính mối quan hệ với Ric. Bỗng nhiên, tôi thấy sợ.

Tôi biết mình sẽ phải trải qua cả ngày nghỉ phép để chờ đợi một tin hiệu nhỏ nhất của Ric. Từng phút từng phút một. Tôi thấy không được khoẻ. Nghĩ đến những gì diễn ra tôi qua và những gì tôi thể hiện trước anh ấy, tôi đã lưỡng lự trước tất cả, thậm chí là điều tồi tệ nhất. Có thể anh ấy sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi nữa? Có thể lần sau khi chúng tôi gặp nhau, anh ấy sẽ quay mặt đi? Tôi cảm thấy bụng mình nôn nao và không thể thở được. Tôi phải làm gì? Gọi điện cho anh ấy ư? Xin lỗi ư? Tuy nhiên, tôi vẫn tin chắc về sự việc bất công hôm qua. Quá nhiều câu hỏi. Tại sao anh ấy lại mời tôi đến buổi biểu diễn đó?

Sáng nay, tôi phải lên tưới vườn rau của bà Roudan. Khi leo lên nhà bà, tôi đi qua cửa nhà Ric, tôi đi chậm lại. Rất gần mà rất xa. Không một tiếng động. Tôi không đủ can đảm để leo tiếp. Quá buồn.

Căn hộ của bà Roudan chỉ hơi yên ắng hơn một chút so với hồi bà sống ở đó. Tôi đổ đầy nước vào bình tưới rồi đi qua phòng ngủ. Tôi mở cửa sổ, vài chú chim bay vụt đi. Tôi bước qua lan can. Theo đúng phương pháp, tôi tưới từng hàng một. Tôi đi đi lại lại nhiều lần như người máy. Cả mái nhà- sân thượng được bao phủ bởi một lớp đất mà bà Roudan hẳn đã phải bê lên trong nhiều tháng. Bà đã phải tha lời bao nhiêu chuyến xe đầy đầy đất thì mới xây được khu vườn rau bí mật của mình như thế này? Tôi rướn người qua những cây dâu để tưới cho khóm cà chua ở xa hơn. Bỗng nhiên, tôi quay lại và thấy mình đang đứng ngay nơi mép vực. Dưới chân tôi, sau một vực thẳm và ba tầng gác nữa là khoảnh sân nhỏ của toà nhà bên cạnh. Mắt tôi mờ đi, mặt mày choáng váng. Tôi trở lại chỗ cửa sổ để nghỉ ngơi. Tôi kiểm tra điện thoại. Vẫn chẳng có gì? Anh ở đâu vậy Ric?

Ý nghĩ sẽ mất anh khiến tôi hiểu được tầm quan trọng của anh trong cuộc sống của mình. Nếu tôi rút anh ra khỏi phương trình của tôi, kết quả vẫn luôn là số không. Người con trai này không yêu cầu tôi gì cả, cũng không tiến bước đầu tiên, thậm chí không để tôi nghĩ chúng tôi có thể chung một tương lai nào. Chỉ một mình, như một con điên, tôi tự gắn mình với anh. Chỉ một mình, như một con điên, với những thứ mà anh đã tác động đến tôi, như Sophie nói, “tôi đã huỷ hoại cả cuộc đời mình”.

Liệu tôi có vui vẻ khi làm việc ở hiệu bánh mì hay không, nếu như Ric không còn hiện diện trong cuộc sống của tôi nữa? Tôi không biết. Ai là người mang tới cho tôi cảm hứng để chạy bộ, để dọn dẹp nhà cửa, để cải thiện chính mình? Tôi biết điều đó. Bỗng nhiên, nỗi sợ hãi vì đã xây lâu đài trên cát, vì đã bước vào khoảng không khiến tôi tê liệt. Tôi không muốn thử, tôi không muốn liều mình. Tôi muốn tất cả trở lại như trước đây. Trước khi anh ấy xuất hiện. Tôi mơ ước được đến văn phòng, được làm những gì người ta sai bảo trước khi lặng lẽ xếp đồ đạc của mình vào ngăn kếp sau mỗi ngày sống mà như không sống. Không hy vọng để không bao giờ thất vọng.

Tôi hái hai quả cà chua và vài quả dâu tây. Tôi sẽ mang cho bà Roudan. Nỗi đau đang gặm nhấm bà chắc chắn tệ hơn nỗi đau của tôi. Nhưng, ở một khía cạnh nào đó, tôi tin là nỗi đau mà bà Roudan đang chịu đựng cũng bắt nguồn từ những nỗi đau mà tôi đang trải qua trong thời điểm này. Những người vui vẻ thường ít ốm đau.

Chiều nay, tôi đã hẹn được với bác sĩ Joliot. Ông cao lớn nhưng không có vẻ khoẻ mạnh. Nếu cởi áo blouse ra và nằm vào chiếc cang, ông có thể giống như một trong những bệnh nhân ở giai đoạn cuối của chính mình.

- Mời chị ngồi, vừa nói ông vừa kéo ghế ngồi vào bàn.

“Chị” ư? Nỗi nhưng nhớ Ric khiến tôi già đi nhanh thế sao?

- Bà Roudan là cô của chị, có đúng vậy không?

- Đúng vậy, thưa bác sĩ.

- Tôi muốn nói thật với chị: các kết quả xét nghiệm không tốt. Di căn đã lan rộng. Gan bị viêm, và với tuổi của bà Roudan, việc điều trị phải mong đến may mắn mới có tác dụng, có thể gây ra nhiều thiệt hại hơn là tác dụng chữa trị.

Tôi như muốn gục ngã. Vị bác sĩ chắc chắn đã quen với việc thông báo những tin kiêu này nhưng đối với mỗi người đứng trước ông đó luôn là lần đầu tiên. Ông tiếp tục:

- Thời điểm này, chúng tôi không muốn thông báo những chuyển biến xấu tới cô của chị. Nhưng nếu chị muốn, chúng tôi có thể làm điều đó, hoặc chị có thể tự nói. Tùy vào chị lựa chọn. Tôi thì nghĩ là không nên nói cho bà Roudan biết điều đó và chúng ta sẽ cố gắng hết sức có thể.

- Theo bác sĩ, cô của tôi còn bao nhiêu thời gian nữa?

- Không thể có câu trả lời rõ ràng. Một số cách điều trị có thể làm chậm quá trình tiến triển xấu. Có thể ổn định. Cũng có thể chuyển biến xấu nhanh hơn. Từ giờ đến vài ngày nữa, sau khi làm thêm một số xét nghiệm khác, chúng tôi sẽ có thể biết rõ hơn về lộ trình.

- Trường hợp tồi tệ nhất, còn lại bao nhiêu thời gian ạ?

Câu hỏi trực tiếp nhưng tôi muốn biết.

- Rất tiếc, nhưng tôi không có câu trả lời cho chị.

- Cô tôi có phải chịu đau đớn không?

- Theo những gì bà ấy nói với chúng tôi và theo kinh nghiệm thì chúng tôi biết bà ấy bắt đầu phải chịu những cơn đau. Nhưng tuy nhiên, đau cũng là một khái niệm tương đối với mỗi người.

- Các ông có thể làm gì để giúp cô tôi không?

- Bề ngoài, cô của chị là một người có tính cách rất đặc biệt. Nếu tôi có thể đưa ra một lời khuyên, chị hãy cố gắng đừng thay đổi cách cư xử với bà ấy so với thường lệ.

- Bà có hỏi bác sĩ về tình trạng của mình không?

- Các y tá có cảm giác bà nghi ngờ về mức độ nghiêm trọng của những cơn đau của mình. Về phần mình, tôi tin là không khiến bà ấy thấy lo lắng.

- Cảm ơn bác sĩ. Tôi sẽ vào thăm cô tôi bây giờ.

- Rất tốt. À, tôi quên điều này: chúng tôi đã chuyển bà Roudan vào phòng riêng. Bà ấy sẽ thoải mái hơn ở đó.

Khu mới của bà Roudan còn yên tĩnh hơn cả khu cũ. Trước khi đi gặp bà, tôi đã đưa cho y tá quần áo và đồ vệ sinh cá nhân mà tôi đã mua. Tôi cũng làm những việc cần thiết để bà có thể xem tivi. Khi tôi gõ cửa phòng, bà khẽ trả lời. Tôi ló đầu vào:

- Chào bà Roudan.

- Julie! Nhưng chưa đến một tuần mà cháu?

- Chưa ạ, nhưng cà chua đã chín... và cháu muốn tranh thủ ngày nghỉ để vào thăm bà.

Bà khó nhọc ngồi dậy. Tôi mở cái hộp đựng kín bung ngay trước mặt bà.

- Ô, có cả dâu tây nữa kìa! bà kêu lên.

Bà nhắm mắt hít hương thơm thoang thoang của quả dâu.

- Những quả khác sẽ chín rất nhanh. Vườn của bà đẹp thật đấy.

- Ta rất mừng vì cháu chăm sóc chúng.

Tôi ngồi xuống ghé đôi diện với bà.

- Thế là họ đã sắp xếp cho bà một phòng yên tĩnh hơn.
- Đúng vậy, nhưng ta rất thích phòng trước đây. Người ở chung phòng không thoải mái lắm nhưng có tivi.

- Bà đừng lo, họ sẽ đến lắp tivi muộn nhất là sáng ngày mai.

Thật vậy sao?

- Chắc chắn ạ

- Và không phải trả thêm gì chứ?

- Không ạ. Bà đừng lo.

Tôi chuyển chủ đề:

- Bà cảm thấy thế nào?

- Ta không thấy đói lắm nhưng phải nói là ở đây ta chẳng làm được gì mấy. Còn cháu, hãy kể cho ta một chút về những gì đã diễn ra đi.

Tôi đã kể với bà về hiệu bánh mì, về công việc, về khách hàng. Tôi cũng kể với bà về Ric, rất nhiều. Điều đó khiến tôi dễ chịu. Như thể tôi tâm sự với bà của mình. Tôi kể những gì chúng tôi đã làm, cuối cùng, tôi kể hết về mối quan hệ của chúng tôi như tôi cảm nhận. Bà Roudan có vẻ vui khi nghe những chuyện của tôi. Khuôn mặt và trở nên hoạt bát hơn. Tôi ở chơi với bà hơn một giờ. Khi bà có vẻ mệt, tôi từ biệt ra về và hứa sẽ quay trở lại thăm bà muộn nhất vào thứ Hai tới. Khi tôi về, bà muốn hôn tạm biệt tôi. Tôi đón nhận với cả tấm lòng. Dành cho bà và cho tôi. Trong tình trạng như bây giờ, chỉ một dấu hiệu tình cảm nhỏ nhất cũng khiến tôi lâng lâng đến mười lăm phút sau.

Tôi không chờ đợi, nhưng sáng nay tôi đã được chuyển thẳng từ vị trí phụ việc sang bán chính trong hiệu bánh. Vanessa đã nhờ bác sĩ kê đơn để có thể ngừng làm việc. Bác Bergerot có vẻ buồn, nhưng không chỉ có vậy. Tôi là người kéo tấm rèm che lên. Tôi là người mở cánh cửa ra vào. Trên vỉa hè, bác Mohamed chào tôi. Tôi bước ra ngoài để nói chuyện một chút với bác ấy.

- Cháu thế nào, tốt chứ? bác hỏi. Vậy là cháu đã thành người bán hàng chính thức.

- Cháu vui. Hãy tin ở cháu nếu bác muốn cố gắng cải thiện mối quan hệ giữa bác và bác Bergerot.

- Cháu không cần bận tâm việc đó đâu. Thậm chí bác còn kể cho cháu một bí mật nhỏ nhé: nhiều lần bác cố tình để những kệ gỗ trước cửa hàng cháu để bà ấy phải đi ra đấy. Nếu không bà ấy và bác sẽ chẳng bao giờ nói chuyện với nhau. Đó là một người phụ nữ mà cách duy nhất khiến bà ấy nói chuyện là, hoặc mua bánh mì của bà ấy hoặc làm bà ấy nổi giận...

Tôi tròn mắt nhìn bác Mohamed. Bác mỉm cười lém lỉnh rồi nói với tôi:

- Và giờ thì hãy trở lại vị trí của cháu đi thôi, có một khách hàng phía sau cháu kìa.

Vào giờ nào cửa hàng cũng có những khách hàng riêng của mình. Những người mở hàng đến trước những người đi làm, những người đi làm thì đến trước những khách hàng có con chưa đi học trở lại. Điều duy nhất làm tôi thấy tiếc ngân hàng, đó là không được ghé qua đây mua bánh sừng bò của tôi nữa. Lúc nào cũng có bánh trước mặt, thành ra tôi lại không muốn ăn nữa.

Nhân lúc hiệu bánh không có khách, bác Bergerot lại gần tôi hỏi:

- Tại sao cháu cứ nhìn ra ngoài thế? Cháu lo là khách hàng không đến à?

“Không, cháu sợ Ric không đến nữa. Cháu mong ít nhất là được nhìn thấy anh ấy đi qua. Cháu chỉ đợi có vậy. Điều đó không thay đổi được gì cả vì cháu sẽ không thể chạy theo anh ấy nhưng ít nhất cháu sẽ biết là anh ấy không chuyển đi nơi khác.”

Bà chủ tiếp tục:

- Đừng lo, cháu sẽ làm tốt.

Tôi biết là bác nói về công việc, tuy nhiên tôi muốn nghe điều đó như một câu động viên về chuyện với Ric. Bác nói thêm:

- Bây giờ Vanessa không ở đây nữa, chúng ta sẽ cần sắp xếp công việc. Chiếc áo blouse của ta, cháu có thể giữ nó. Nếu cháu muốn trả lại tiền lẻ, cháu có thể thử, nhưng cần cẩn thận. Cửa hàng này là cần câu com của tám con người đấy.

“Thật buồn cười khi nói cửa hàng bánh mì là một cái cần câu com^[1]...”

[1. Nguyên văn “gagne-pain”, dịch nôm na là “cần câu bánh mì”.]

Bác lưỡng lự khi nói tiếp:

- Dù về mặt nhân lực, chỉ hai bác cháu ta sẽ vất hơn, nhưng ta mừng là Vanessa không làm ở đây nữa. Cô ấy đã không tiếp đón cháu tử tế và gây khó dễ cho cả mấy cậu làm ở phía trong kia nữa.

Hai tay chống hông, bác nhìn tôi trong chiếc áo blouse của hiệu bánh:

- Nếu ngày trước người ta nói với ta là cháu sẽ làm việc ở đây, ta sẽ không tin. Ta biết cháu từ khi còn bé. Cháu nhớ có lần ta mắng cháu không?

“Bác nói gì thế, cháu vẫn còn nổi da gà lên đây. Tại sao bác lại nghĩ là cháu chào tất cả mọi người khi cháu vào đâu đó được nhỉ?”

- Có ạ, cháu vẫn nhớ.

- Hồi đó cháu mấy tuổi nhỉ?

Một bà khách đẩy cửa vào. Tôi không nhận ra bà ngay. Đó là bà chủ hiệu sách. Một phụ nữ duyên rũ. Bác Bergerot rời quầy đến hôn chào khách.

- Kỳ nghỉ thế nào Nathalie?

- Em đã làm như chị nói, nhưng Théo, từ khi tròn mười lăm tuổi đã thực sự bước sang một giai đoạn mới. Cứ khi nào tìm được cơ hội là nó ra khỏi nhà. Chỉ trong hai ngày, nó đã có bạn gái, chị hình dung được không?

Thật ngạc nhiên là mọi người có thể khác biệt đến thế khi ta nhìn thấy họ ở ngoài khuôn khổ quen thuộc. Với tôi, bà chủ hiệu sách vốn là một phụ nữ có học thức, tế nhị, không tự ý cho ai lời khuyên trừ phi người đó yêu cầu. Tôi đã thấy cô ấy hứng thú với những kịch gia cổ điển cũng như với những quyển sách về ẩm thực như thế nào. Ai có thể đoán được sau vẻ thân nhiên, điềm đạm đó lại ẩn giấu một người phụ nữ rất tình cảm và rõ ràng là còn bất hạnh nữa...

- Em không biết phải làm gì nữa, người khách buồn rầu tâm sự. Nếu em nói với con, nó sẽ lại đi, nhưng khi nó cần, em phải có mặt ngay lập tức.

- Khi mười lăm tuổi, tính khí mấy cậu trai thường không bao giờ dễ dàng. Cần để cho con có thời gian. Nó phải tự chiến đấu để tìm được chỗ đứng cho mình, để nó biết được nó là ai. Théo là một cậu bé tốt, nó sẽ bình tĩnh lại thôi.

- Nếu như có một ông bố trong nhà, thì chắc nó sẽ điềm đạm hơn...

Cô ấy tên là Baumann, và tôi nhớ đó là một trong những người đầu tiên khiến tôi ngưỡng mộ. Hồi đó tôi học lớp bảy, tôi đã đến hiệu sách của cô để mua cuốn *Britannicus* của Racine mà tôi sẽ học ở trường. Tôi không muốn chút nào. Trước bộ mặt khó chịu của tôi, cô đã mở sách và đọc vài đoạn cho tôi. Đứng giữa những chồng sách, cô đã diễn như một diễn viên kịch. Thật buồn cười, bí hiểm. Chỉ bằng vài câu trích dẫn trong tác phẩm, cô đã khiến tôi muốn khám phá nội dung cuốn sách. Cô ấy chắc không nhớ việc đó. Hôm nay thậm chí cô còn không nhận ra tôi.

Cô Baumann ra khỏi cửa hàng với ba chiếc baguette, vài chiếc bánh ngọt và những miếng pizza nhỏ mà Théo chắc chắn sẽ ngón bằng sạch trước khi đi sống cuộc đời riêng của cậu ta. Khi cô Baumann đi qua đường, bác Bergerot đã nói vài điều mà tôi sẽ không bao giờ quên:

- Cháu biết không Julie, mỗi khi chứng kiến nỗi khổ của các bà mẹ có những đứa con đang rời xa họ, ta tự nhủ là việc mình không có con cái cũng không quá nghiêm trọng.

Tôi biết bác không nghĩ vậy. Tất cả những gì bác nói thậm chí còn ngược lại. Ta cần hy vọng vào mọi thứ, dẫu có nguy cơ bị tổn thương, ta cần cho đi tất cả dẫu có nguy cơ bị bóc lột. Điều khiến bạn thấy bõ công khi sống trên đời chắc chắn sẽ buộc bạn phải đối mặt với nguy hiểm. Nếu Ric đi qua bây giờ thì tôi sẽ coi điều đó như một điềm báo và tinh thần của tôi sẽ lại lên như điều gặp gió. Nhưng mắt tôi có cố dõi trông ra đường cũng vô ích, tôi chỉ toàn nhìn thấy những người xa lạ.

Đột nhiên, tôi thấy bác Mohamed nháy mắt với tôi rồi khẽ đặt tấm biển khuyến mãi ở cạnh cửa kính hiệu bánh mì. Tôi mỉm cười với bác. Bác Bergerot đi ra từ phía sau cửa hàng. Bộ phận cảm ứng phát hiện kẻ xâm nhập của bác ấy nhấp nháy và bác phản ứng ngay tức thì.

- Ôi không, hãy nhìn lão ta xem! Có thể nói là lão ta cố tình làm thế. Ta sẽ sang nói chuyện với lão ấy.

Bác rảo bước. Tôi nhìn họ nhưng không nghe thấy họ nói chuyện. Vẫn còn chiến tranh giữa Françoise và Mohamed. Trước đây, tôi thấy việc đó thật khó chịu, nhưng bây giờ tôi thấy thật xúc động. Chẳng phải bác ấy đang bị lừa tham gia vào trò chơi của người hàng xóm sao?

Bác Bergerot có một đặc điểm mà tôi rất thích: bác thường so sánh mọi người với những chiếc bánh ga tô hay với những chiếc bánh ngọt. Anh này mềm như bánh kếp, chị kia giòn như bánh nướng. Julien tốt bụng như chiếc bánh bơ, Vanessa thì giống chiếc bánh mút quả. Điều đó cũng áp dụng với bác, và khi nhìn bác cãi nhau với bác Mohamed, tôi hiểu thêm một chút bác là người như thế nào: dưới lớp vỏ bánh cứng là ruột bánh rất mềm.

Nhiều giờ trôi qua, rồi nhiều ngày trôi qua. Tôi để các bạn hình dung tôi trong tình trạng thế nào. Tôi thậm chí không thể chui vào chiếc áo sơ mi của Ric nữa, tôi có cảm giác nó cũng ruồng bỏ tôi. Anh ấy không đến mua bánh, thậm chí cũng chẳng đi qua cửa hàng lấy một lần. Chắc chắn là anh tránh mặt tôi. Anh đang ở đâu? Có phải anh bò trên vỉa hè để tôi không nhìn thấy? Có phải anh đi phía bên kia đường rồi vòng quanh khu phố để tránh tôi? Liệu có phải anh treo cổ tự vẫn trên bình nóng lạnh mới mua vì tối hôm đó tôi đã quá tệ khiến anh tuyệt vọng? Dù câu trả lời thế nào, tất cả đều do lỗi của tôi.

Ngày mai là Chủ nhật, tròn một tuần chúng tôi không gặp nhau. Tôi quyết định gửi một tin nhắn cho anh. Tôi không có thói quen đó, và càng ít chữ, càng khó hơn với tôi, nhất là khi những dòng tin đó gửi cho Ric. Sau khi suy nghĩ kỹ càng - trọn hai đêm – tôi nhắn: “ Em hy vọng là anh vẫn khỏe. Mong sớm gặp lại anh. Hôn anh. Julie.” Sophie sẽ lại giễu vì tôi còn viết đầy đủ cả dấu và chấm câu, chân thành mà nói, các bạn mà thấy tôi nhắn là “ A đâu r? Lặn tằm lâu thế gọi e nhé Iu a ;) Juju” ấy hả? Một tiến bộ thật sự của nền văn minh.

Tôi đã phải soạn lại tin vì lúc gửi đi, do quá run tôi đã ấn vào nút “Xoá”. Hãy nói với tôi rằng đó không phải là điềm báo nhé! Từ lúc tin được gửi đi, tôi hy vọng. Tôi để điện thoại ở chế độ rung trong túi sau. Cứ khi nào mông rung lên, tôi lại hy vọng đó là Ric. Tôi có thể kể điều đó với ai được cơ chứ?

Trong khi chờ đợi, tôi vùi đầu vào công việc. Tôi trở thành nữ hoàng của những chiếc bánh mứt, chuyên gia bánh mì nướng chín tới. Tất cả các buổi sáng, tầm 11h15, thử thách trong ngày của tôi lại xuất hiện: lão Calant. Nicolas, cậu ấy có lý khi nhận xét: lão này rất bồm. Thậm chí lão còn “gồm”, tức là ghê và tởm nữa kia. Hơn nữa, tôi có cảm giác lão ta chỉ tắm qua loa vào tối thứ Sáu vì tình trạng của lão ta vốn đã rất tệ hại và sáng nay lão ta mặc một chiếc áo sơ mi xấu xí song có phần đỡ bản hơn và những sợi tóc ít ỏi của lão ta đỡ bóng dầu hơn. Vì Vanessa không còn làm nữa, nên tôi trở thành tâm điểm của lão ta. Tôi tin là lão có tình đến muộn để chắc chắn vẫn còn hàng dài người đang đứng xếp hàng. Như vậy, lão có thể nghe

những người khác nói và chế giễu họ như một con bọ xấu xa vốn là hiện thân của lão.

Hôm thứ Tư, với một người phụ nữ đang phân vân chưa biết chọn chiếc bánh ga tô nào, lão nói:

- Biết người là trí, biết mình là sáng.

Nhưng vụ khủng nhất là ngày hôm qua. Xếp hàng sau lão ta là một phụ nữ mang thai, tất cả mọi người đều nhường chỗ cho cô ấy. Cô ấy đến ngang hàng với lão ta và bị chặn lại:

- Rất tiếc, tôi đứng đây trước cô. Sự kiên nhẫn là bạn đồng hành của khôn ngoan.

“ Một ngày, bàn tay tôi sẽ đồng hành với cái đầu chuột của ông,” tôi tự nhủ. Phải tiếp xúc với kiểu người này là khoảng thời gian thật tồi tệ.

Buổi chiều, tôi nhận được một tin nhắn và gần như đã lấy lại tinh thần. Thật không may, nó chẳng hề liên quan đến Ric. Tin vui này trực tiếp đóng góp thêm vào bộ hồ sơ cứu thế, có thể giúp cho niềm tin vào con người quay trở lại. Qua một bà khách, chúng tôi được biết là Kevin Golla, cậu chàng doanh nhân trẻ nhiều tham vọng sống tại chung cư của Xavier, đã đi tình nguyện ba tuần ở châu Phi để giúp đỡ các tổ chức tình nguyện đào giếng. Khá là bất ngờ về một con người đầy tự phụ như cậu ta, nhưng cần nhìn vào mặt tích cực của mọi việc. Như thế mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Vẫn không có câu trả lời nào của Ric. Cũng không có tin tức gì của Xavier. Với may mắn của tôi, các bạn sẽ thấy hai người họ chuyển về sống cùng nhau.

Đến giờ đóng cửa, tôi khoá cửa hiệu bánh, hạ rèm, không quên đợi thêm vài giây phòng những khả năng bất ngờ có thể xảy ra. Tôi rẽ qua khu làm bánh và nhà bếp để chào mọi người. Tôi không muốn nán lại quá lâu vì đã hứa sẽ làm một việc mà bản thân chờ đợi từ rất lâu.

Tôi ngược lên phố đến nhà đầu bếp người Trung Hoa. Hít một hơi, tôi đẩy cửa vào.

- Chào cô. Lâu rồi cô không qua! chú Ping nói với chất giọng châu Á không thể bắt chước.

- Chú khoẻ không?

- Tôi khoẻ, còn cô? Tôi được biết cô đang làm việc ở hiệu bánh mì. Đó là một chỗ tốt. Hơn nữa, xinh đẹp như cô, tất cả các chàng trai sẽ kéo tới và doanh thu sẽ tăng vọt cho xem!

“ Chỉ cần một chàng trai duy nhất để tất cả cùng tăng lên...”

- Cảm ơn chú, chú thật tử tế.

- Tôi chuẩn bị gì cho cô? Cô mua mang về à?
- Cháu sẽ lấy mấy chiếc nem cuốn và bánh bao nhân tôm.
- Một lựa chọn tuyệt vời.

- Chú Ping, cháu đã có mặt tại nhà thờ vào Chủ nhật tuần trước, và cháu muốn nói với chú là cháu đã rất ngưỡng mộ con gái chú. Lola quá tuyệt vời. Cháu rất tiếc là cô bé không nhận được giải thưởng mà đang ra cô bé xứng đáng.

Chú Ping đứng bất động. Chú chậm chậm ngẩng mặt lên. Nụ cười quen thuộc biến mất. Chú nhìn xung quanh, nghiêng người nói với tôi:

- Cô là người đầu tiên nói với tôi điều đó. Cô không tưởng tượng được đâu...

Chú bỏ lửng câu nói, không còn chút âm sắc lơ lơ nào nữa. Chú ra hiệu để tôi đi theo chú. Chúng tôi đi qua một chiếc rèm hạt trai. Đến chân cầu thang dẫn lên tầng, chú gọi:

- Lola, xuống đây con.

Chú quay lại nhìn tôi:

- Cô có lòng tốt nhắc lại điều cô vừa nói với tôi cho con gái tôi được không? Từ một tuần nay con bé khóc suốt. Làm sao ta muốn bọn trẻ cố gắng được khi chúng ta phản lại chúng như vậy? Ngài thị trưởng đã hứa với nó...

Tiếng bước chân ở cầu thang. Lola xuất hiện. Cô bé dường như rất bình thường. Khi cô bé không có những phím đàn trong tay, không thể phân biệt Lola với những bé gái khác. Có tiếng bước chân khác trên cầu thang. Một người phụ nữ đi tới. Chú Ping chìa tay cho người phụ nữ:

- Giới thiệu với cô, đây là vợ tôi, Hélène. Em yêu, cô gái trẻ này là một khách hàng nhưng cô ấy đã tới...

Chú dừng lại và chỉ Lola cho tôi. Tôi chùng đầu gối để thấp bằng cô bé:

- Chào Lola, chị là Julie và chị thường đến cửa hàng của bố em vì ở đây có rất nhiều đồ ngon. Nhưng tối nay chị đến để nói với em một điều, rằng Chủ nhật tuần trước, màn biểu diễn của em ở nhà thờ là tiết mục hay nhất mà chị từng được nghe. Với chị, và với tất cả những người ở đó, chính em mới là người chiến thắng. Em không được từ bỏ, em không được nản lòng. Người lớn đôi khi làm những việc sai lầm và thiếu trung thực, nhưng điều đó không thể khiến em dừng lại. Em yêu âm nhạc và em truyền tình yêu đó cho mọi người. Chị rất tự hào vì được biết em và chị thật mong được nghe em chơi lại lần nữa.

Lola nhìn tôi chăm chăm như chỉ những đứa trẻ mới có khả năng đó. Lola tiến một bước về phía tôi và dang đôi tay gầy gò ôm lấy tôi thật chặt. Trên lưng mình, tôi cảm nhận được những ngón tay bé nhỏ, những ngón tay có vô vàn quyền lực.

Khi Lola rời tôi ra, mẹ cô bé gật đầu với tôi. Cô có vẻ bối rối. Trên môi cô, tôi chỉ đọc được từ “Cảm ơn.”

Chú Ping chìa tay cho tôi:

- Cô không hình dung được món quà cô vừa ban tặng cho chúng tôi lớn đến thế nào đâu. Nếu một ngày cô cần đến tôi...

- Không có gì đâu ạ, cháu không làm gì đặc biệt cả. Nhưng con gái chú thì có. Điều khiến tôi thật sự thấy lạ là nghe chú ấy nói không hề còn chút giọng lơ lớ nào. Chúng tôi trở ra cửa hàng.

- Chú Ping, cháu có thể hỏi một câu riêng tư được không?

- Cô cứ hỏi.

- Tại sao giọng của chú lại như vậy?

Chú cười xoa như quá quen với câu hỏi kiểu này.

- Mọi người thường chờ đợi ở người khác những điều giống như họ tưởng tượng. Tôi là người Trung Quốc trong khu phố. Đây là vai trò của tôi. Cô có hình dung ra một người Trung Quốc nói mà không có âm sắc địa phương không? Mọi người không muốn biết là tôi sinh ra ở miền Bắc, họ chế giễu con trai tôi học kịch cổ điển và con gái tôi có năng khiếu về piano. Họ muốn thấy chúng tôi mãi ở trong cái lồng nhỏ nơi họ đặt chúng tôi vào.

- Bà của cháu sẽ trả lời chú là không có nhà tù nào mà con người ta không thể thoát ra được.

“Ric cũng có thể nói điều đó...”

Khi tôi rời cửa hàng của chú Ping, bầu trời phủ kín mây tối sầm. Phía xa, tiếng sấm gầm gừ. Những cơn bão cuối mùa đầu tiên. Khi băng qua đường, thậm chí tôi còn cảm nhận được luồng điện trong không khí. Tiếng sấm càng lúc càng gần hơn. Tôi rùng mình. Với may mắn của mình, hẳn tôi sẽ bị sét đánh. Nếu không thì điện thoại của tôi đang rung. Đang ở giữa phố, như phát điên, tôi rút điện thoại ra khỏi túi. Đó là Ric, không phải là một tin nhắn mà là một cuộc gọi.

Tôi nghĩ về Lola, tôi nghĩ về những điều ngu xuẩn của con người, tôi nghĩ đến bác Mohamed, tôi nghĩ đến những tín hiệu mà số phận đã gửi cho chúng tôi. Tôi quá sợ khi nghĩ đến điều Ric sẽ nói với tôi, nhưng sau khoảng thời gian chờ đợi quá lâu, giờ điện thoại đang rung lên, không gì có thể ngăn cản tôi nhắc máy.

Tại sao tạo hoá có quyền lực này với chúng ta? Điều kỳ diệu nào có thể khiến chúng ta chuyển từ trạng thái này sang trạng thái kia chỉ trong một phần nghìn giây?

- Cảm ơn em đã nhắn tin. Anh không có thói quen trả lời tin nhắn nên anh muốn đợi em làm xong việc rồi mới gọi để được nói chuyện trực tiếp với em. Em có thấy phiền không?

“Thế theo anh thì thế nào? Đã sáu ngày nay em không ngủ được, suốt ngày rình mò anh, em dán mắt vào cửa nhà anh. Anh không hiểu gì hay sao?”

- Không sao ạ. Tuần vừa rồi của anh thế nào?

Tuần vừa rồi ư? Đúng thật hôm nay đã là thứ Bảy rồi. Thời gian trôi nhanh quá, anh không nhận ra.

“Em thì đếm từng phút một, đã hy vọng hàng tỷ lần và chết vì buồn bã cũng không dưới từng ấy lần.”

Anh nói tiếp:

- Em tìm được chỗ đứng trong hiệu bánh rồi chứ?

- Cần quen với nhịp độ công việc, nhưng ổn ạ.

Thật kinh khủng nhưng tôi có cảm giác chúng tôi chẳng còn gì để nói với nhau. Như kiểu cặp vợ chồng già ấy. Thời gian đã khiến chúng tôi giãn khoảng cách. Chúng tôi như hai người đứng, tôi đứng ở giữa phố, còn anh... Tôi mạnh dạn hỏi:

- Anh đang làm gì vậy?

- Anh chuẩn bị thiết bị cho một khách hàng.

- Tối thứ Bảy ư?

- Việc khẩn cấp.

“Để rồi xem.”

- Ric, em muốn xin lỗi việc Chủ nhật tuần trước. Em đã có thái độ không phải sau buổi hoà nhạc nhưng em đã quá...

- Em xin lỗi ư? Nhưng đừng xin lỗi về mọi việc như thế chứ! Đây không phải lần đầu anh nói điều đó với em. Anh vui vì đã đi đến đó cùng em, việc trao giải, anh tin là em có lý. Nếu tất cả mọi người đều phản ứng quyết liệt như em thì thế giới này sẽ công bằng hơn.

Lúc này tôi vô cùng ước ao anh đứng trước mặt tôi để tôi có thể nhìn vào mắt anh khi anh nói điều đó. Tôi không biết nói thế nào, nhưng tôi khao khát muốn biết khi nào chúng tôi có thể gặp lại nhau. Anh nói tiếp:

- Sáng mai, anh sẽ chạy bộ. Em phải làm ở hiệu bánh, nhưng khi quay về anh sẽ rẽ qua gặp em và chúng ta sẽ lên kế hoạch cho một việc này.

“ Là đây, lên kế hoạch cho một việc.”

- Tuyệt vời. Chúc anh làm tốt việc khẩn cấp của mình và chạy vui nhé.

- Hẹn gặp em ngày mai.

- Hẹn ngày mai, Ric.

Thật hạnh phúc biết bao khi được nói mấy từ đơn giản ấy. Lần này, anh đã không nói “ hẹn sớm gặp lại” . “Hẹn gặp em ngày mai” đã là một cuộc hẹn hò.

Từ lúc chuông điện thoại reo đến khi tôi tắt máy chỉ khoảng ba phút nhưng trong khoảng thời gian đó, tôi đã trải qua vô vàn cảm xúc từ lo lắng, tức giận, xúc động, ngỡ ngàng, tràn trề hy vọng, sung sướng và nóng lòng. Tại sao tạo hoá lại khiến chúng ta như vậy?

Giờ tôi chỉ có một mong muốn duy nhất là: ngủ. Chiếc áo sơ mi của Ric lại dang tay với tôi. Tôi chui vào chăn, tôi đã kể tất cả cho Toufoufou, và tôi nằm vật xuống.

Trong lúc đang cho tám chiếc bánh sô cô la vào túi thì tôi thấy anh chạy qua. Lại phải đếm lại. Anh đeo ba lô trên lưng. Trong túi, một chiếc đồng hồ tính giờ vừa tự động khởi động. Anh quay lại sau 1 giờ 21 phút. Thật tiếc, nhưng tôi còn chưa đếm nổi được đến hàng chục. Với tốc độ chạy trung bình của mình, anh có thể đi khá xa trong thành phố, thậm chí chạy ra ngoại thành. Anh bước vào hiệu bánh. Bác Bergerot chào:

- Chào chàng trai trẻ. Julie sẽ chăm sóc cậu, cậu sẽ ra về với những chiếc bánh ngon tuyệt. Nhưng tôi tin là cậu đã biết điều đó rồi...

Bình thường thì tôi không phải típ người đỏ mặt ngượng ngùng, nhưng lúc này, tôi thấy mình còn đỏ hơn cả chiếc bánh mứt dâu.

- Chào Julie.

- Chào Ric.

“ Như đang ở giữa sân vận động, đám đông đầy phấn khích hò hét: *Hãy lên kế hoạch cho một việc này! Hãy lên kế hoạch cho một việc này!* với mấy cô nàng cổ động tạo hình bằng cánh tay của họ.”

- Lấy cho anh một chiếc bánh baguette. Thế là quá nhiều với anh nhưng có thể anh sẽ có người tới ăn tối cùng... Nếu không, anh sẽ cát vào ngăn đá.

Tại sao anh lại nói điều đó với tôi? Tôi đã chịu đựng cả tuần vừa rồi chưa đủ sao? Hoặc là anh đã giải cứu thành công cô ả xấu xí của mình - điều đó giải thích tại sao tôi không nhìn thấy anh trong suốt những ngày qua - và họ cùng nhau chuẩn bị món xúp trước khi đi đến chỗ - mà - ai - cũng - biết - là - ở - đâu và làm - cái - việc - mà - mà - ai - cũng - biết - là - việc - gì, hoặc là anh sẽ làm một chiếc bánh mì kẹp cho cô ta với tất cả tình yêu của mình...

Tôi chọn cho anh một chiếc bánh mì nướng kỹ, hoàn toàn không phải loại mà anh thích. Anh nói tiếp:

- Em biết không, anh vừa gặp Xavier. Chiều nay, cậu ấy sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ để ăn mừng chiếc cửa cuối cùng đã được sơn xong và được mang tới. Cậu ấy bảo anh mời em. Chúng ta sẽ cùng nhau đi, nếu em muốn.

Tôi thấy như nghẹt thở. Cậu bạn lâu năm Xavier của tôi lại mời tôi thông qua một người mà cậu ta vừa mới quen từ gần một tháng nay? Tôi

không tưởng tượng nổi! Ric nói thêm:

- Khoảng 3 giờ chiều có ổn với em không?
- Không có vấn đề gì. Anh qua đón em chứ?
- Tuyệt vời.

Anh định ra về nhưng lại đổi ý, quay lại hỏi tôi:

- Em ổn chứ? Trông em có vẻ như đang bị ghen...

Thời gian này, thời tiết bớt nóng hơn. Trong sân, ba đứa trẻ đang đánh tennis vào bức tường kín bung của khu chung cư bên cạnh. Xavier phủ lên trên con quái vật của mình tấm bạt xanh to tướng. Trông nó lớn đến mức ta có thể nghĩ nó chứa cả một chiếc tàu ngầm bên trong. Ric bước phía trước tôi. Một vài người đã tới. Nhìn qua thì toàn là con trai. Xavier đi ra. Cậu mặc bộ đồ liền màu kaki của dân kỹ thuật, hoàn hảo.

- Chào Ric! Chào Julie! Thật tuyệt vì các cậu tới.

May quá, cậu ấy chỉ tới ôm hôn mỗi mình tôi...

- Thế nào, một ngày trọng đại chứ? tôi nói.

- Dù sao cũng là đối với phần vỏ xe. Cậu sẽ thấy nó. Chúng ta còn đợi một cậu bạn đồng nghiệp của tớ và vợ cậu ta nữa, rồi tớ sẽ cho mọi người xem.

Tất cả mọi người đứng xung quanh con quái vật được phủ kín.

- Cậu đã lắp được bình xăng rồi chứ? một cậu bạn cao to hỏi.

- Lấn một ít vào phần cúp xe, nhưng ổn rồi.

Hai người khách cuối cùng rốt cuộc cũng đến. Đó là một cặp trẻ. Họ nắm tay nhau. Chủ yếu là cô gái bám vào cậu bạn trai. Tôi cần phải chú ý để không bao giờ làm như thế với Ric.

- Nathan và Aude đây rồi! Xavier reo lên. Bọn tớ chỉ đợi hai cậu nữa thôi. Mọi người hãy tiến lại gần đây để chúng ta bắt đầu buổi giới thiệu chính thức. Hãy đến xem điều kỳ diệu làm từ những tấm kim loại!

Mọi người chào nhau. Nôn nóng như chàng trai mới lớn, Xavier đứng trước chiếc xe của mình:

- Thật tuyệt khi tất cả các cậu có mặt ở đây. Điều đó thật sự có ý nghĩa với tớ. Tất cả các cậu đã hỗ trợ tớ trong dự án này, bằng cách này hay cách khác. Chỉ trong vài tuần nữa, XAV-1 sẽ chạy tốt, nhưng ngay từ hôm nay, tớ muốn chia sẻ với các cậu giây phút này.

Rung rung xúc động, Xavier cầm mép tấm bạt kéo xuống.

Tấm bạt nhựa chậm chậm trượt xuống dọc theo thân xe, chiếc xe dần hiện ra, nổi bật. Đuôi xe, cửa xe, phần nắp, phần ống xả và mui xe lần lượt xuất hiện. Màu sơn đen mờ và kích thước thật ấn tượng. Trong vòng nhiều

tháng, tôi đã thấy Xavier lắp ghép các chi tiết giống như một đồng phế liệu to vật, nhưng khi khoác phần vỏ xe vào, ta thấy được các đường nét sang trọng của chiếc xe. Tất cả chúng tôi đồng loạt vỗ tay. Xavier rung rung như sắp khóc. Những cậu bạn đồng nghiệp nồng nhiệt chúc mừng cậu ấy. Ric và tôi đứng im. Tiếng ồn ã phát ra từ xưởng khiến một vài người hàng xóm sống trong khu nhà mở cửa sổ nhìn. Một người phụ nữ nói vọng xuống:

- Chiếc xe rất tuyệt vời, Xavier!

Ở tầng dưới, một cặp nói to: hoan hô Xavier. Bọn trẻ con ngừng chơi, ngây ngất với chiếc xe chỉ thấy trên phim.

Một người đồng nghiệp vuốt ve phần dưới đuôi xe. Động tác nhẹ nhàng không khác gì lúc cậu ta đang chạm vào cô gái trong mơ của mình. Một ngày nào đó, tôi cần ai đó giải thích cho tôi điều này.

- Xavier, cậu đã mang lại dáng vẻ hoàn toàn khác cho nó, thật không thể tin được, cậu bạn đồng nghiệp xuýt xoa đầy ngưỡng mộ.

Một cậu bạn khác lấy máy ảnh ra:

- Cần phải ghi lại thời khắc lịch sử này!

Tất cả chúng tôi đứng dọc theo thân xe, và nhờ cậu bé lớn nhất chụp hộ. Nếu trước đây có ai đó nói với tôi một ngày nào đó tôi sẽ đứng chụp ảnh cạnh một chiếc xe thì tôi sẽ thấy sung sướng vì điều đó... Nhưng bức ảnh này thì tôi vô cùng trân trọng. Thứ nhất, bởi vì tôi vui khi thấy Xavier như thế này, tiếp theo bởi vì đây là tấm ảnh đầu tiên của Ric và tôi.

Xavier gọi chúng tôi:

- Còn một nghi thức nữa, các cậu. Trước khi lắp bảng điều khiển, tớ muốn tất cả các cậu ký vào khung cho tớ để lưu lại. Đó sẽ là thánh Christophe của tớ, là vật khước mang lại hạnh phúc cho tớ.

Cậu ấy lấy từ trong túi ra một cây bút viết bảng rồi chìa cho cậu bạn cao to. Lần lượt mỗi người trong chúng tôi ngồi vào ghế lái và viết một vài dòng. Xavier tiến lại gần tôi:

- Tớ muốn cậu sẽ là người cuối cùng, một kết thúc xinh đẹp. Cậu có muốn như vậy không?

Tôi xúc động trước vinh dự này. Khi đến lượt tôi, Xavier mở cửa xe và giúp tôi ngồi vào. Bên trong xe còn khá thô sơ. Các đồng hồ và nút điều khiển đã có, nhưng khung kim loại vẫn chưa được bọc lại. Các cậu bạn đã để lại cho những lời gửi gắm. Ric cũng vậy. Anh viết: “Chúc cho con đường của cậu sẽ thật dài và đẹp. Tôi rất vui vì đã gặp cậu trên con đường ấy. Ric.” Thật hay. Nhưng tôi thấy kỳ kỳ như kiểu một tin nhắn cho ai đó

mà ta rất yêu quý nhưng ta sẽ rời xa họ. Ric biết là anh ấy sẽ ra đi, bụng tôi nôn nao, nhưng ít nhiều thì tôi đã luôn biết điều đó.

Xavier ngồi vào chiếc ghế bên cạnh.

- Hãy tận hưởng giây phút này, Julie! Chắc chắn đây là lần duy nhất của cậu ngồi ở vị trí lái! Lần tới, tớ sẽ là tài xế của cậu và tớ sẽ đặt cậu ngồi phía sau như một công chúa.

Chúng tôi bật cười như trẻ con. Qua lớp kính bọc thép, mọi người quan sát chúng tôi và chụp ảnh. Tôi phải viết gì đây? Tôi chưa bao giờ viết vào sổ lưu niệm. Tôi đánh liều. Xavier cẩn thận đọc từng chữ, những dòng chữ đầy rụt rè. “ Từ rất lâu rồi cậu luôn là một trong những nguồn động lực của cuộc đời tớ. Tớ mong là con đường của chúng ta sẽ luôn song hành với nhau. Từ tận đáy lòng, Julie.” Cậu ấy ôm chầm lấy tôi.

- Tớ rất vinh dự được ký vào tác phẩm tuyệt vời của cậu, Xavier ạ. Cậu có ý tưởng thật hay.

- Đây không phải ý tưởng của tớ. Chính Ric là người đã gợi ý cho tớ đây. Anh ấy đã kể cho tớ nghe là bố mẹ của anh ấy đã ký vào tất cả những sản phẩm của họ như vậy, ở bên trong.

“ Ric đã nói với cậu về bố mẹ của anh ấy ư?”

Tôi nhìn Xavier đã bước ra khỏi xe. Bên ngoài, Ric đang cười đùa vui vẻ. Tôi thấy bối rối, khó hiểu. Xavier đến ân cần mở cửa xe cho tôi như một người quản gia. Tôi đã muốn ở bên trong thêm một lúc nữa, để có thời gian tiêu hoá thông tin. Đúng lúc đó, một trong những người bạn của Xavier cất tiếng:

- Này, chiếc xe của cậu hoành tráng thật đấy. Tớ có cảm giác là cậu đã làm nó to hơn so với dự kiến.

- Mười lăm xăng ti mét.

- Cậu đã đánh xe ra khỏi sân chưa?

- Chưa.

- Cậu có chắc là nó sẽ qua vờ cửa của toà nhà không? Sẽ thật tệ nếu như...

Chúng tôi đã trải qua khoảng thời gian còn lại trong ngày để an ủi Xavier. Đó được gọi là rủi ro không ngờ tới. Ngay cả khi tháo các tấm tôn ra thì chiếc xe cũng không lọt qua được. Chỉ có ba giải pháp: phá vỡ cửa của toà nhà - chuyện không thể - cắt chiếc xe - không thể làm được nếu không gây cho chiếc xe những thiệt hại vô phương cứu vãn - hoặc giải pháp cuối cùng là cầu bằng trục thẳng. Ta cũng có thể cậy nhờ các bà tiên và sự trợ giúp của yêu tinh, nhưng không ai dám đề xuất khả năng này. Xavier cực kỳ tức giận với bản thân đến nỗi chúng tôi thậm chí đã thống nhất tất cả góp tiền vào, nhưng chúng tôi cũng không thể tặng cậu ấy giải pháp bằng trục thẳng. Ric đã tỏ ra vô cùng tốt với Xavier, anh ấy sẵn sàng đóng góp khá nhiều.

Sáng thứ Hai đó, tôi đã thử gọi điện cho Xavier nhưng cậu ấy để điện thoại ở chế độ trả lời tự động. Hẳn cậu ấy đã phải trải qua một đêm tồi tệ. Tôi thì thật đáng hổ thẹn khi đã ngủ ngon lành đến thế. Mỗi đêm, loài người lại chia ra làm hai nhóm chính: nhóm những người ngủ say như chết, và nhóm những người bị thâm quầng mắt ngày hôm sau. Lần lượt từng người trong chúng ta chuyển từ nhóm này sang nhóm kia trong suốt cuộc đời mình. Xavier tội nghiệp, tôi qua đến lượt cậu ấy không chớp mắt được.

Khi đưa tôi về, Ric đã nói chúng tôi có thể sẽ gặp lại nhau trong một vài ngày tới. Vậy là một lần nữa tôi lại đợi. Tôi không dám chủ động trước.

Lần này, tôi đặt bánh ga tô cho bà Roudan vào một chiếc hộp nhựa, như vậy cánh cửa thang máy trong bệnh viện sẽ không thể tọng chiếc bánh nhỏ bé của tôi nữa – tôi không thể tin rằng chính mình vừa nói ra điều đó.

Khi vào đến phòng của bà Roudan trong bệnh viện, tôi thấy bà đang ngồi trên giường, bà mặc một trong những chiếc áo ngủ mà tôi đã đưa cho các y tá trước đó.

- Chào cháu Julie!

Bà có vẻ vui khi thấy tôi.

- Chào bà Roudan. Bà không xem ti vi ả?

- Đến giờ của cháu, vì thế ta đã tắt đi để đợi cháu.

- Bà có vẻ khoẻ hơn.

- Ta vui vì cháu ở đây. Cháu thấy không. Họ đã đưa cho ta chiếc áo ngủ rất đẹp. Và cả những đồ vệ sinh nữa. Thậm chí cả nước hoa.

- Vậy thì tốt quá ạ.

Tôi thấy bà đang quan sát tôi. Để thay đổi chủ đề, tôi cho bà xem những quả cà chua mới chín và hoa quả hái trong vườn.

- Những hạt đậu nhỏ cũng sẽ sớm được thu hoạch thôi ạ.

- Chúng sẽ dành cho cháu. Các y tá đã cấm ta ăn ngày càng nhiều thứ.

Bà chỉ cho tôi ông truyền đang nhỏ giọt trên cánh tay.

- Họ nói truyền thể này sẽ khiến cơ thể ta bớt mệt hơn. Nào hãy kể cho ta về hiệu bánh mì, mọi việc diễn ra thế nào? Lão khách hàng ghê gớm của cháu đã trở lại chưa?

- Lão ta ngày nào cũng đến ạ.

- Cháu không được để lão muốn làm gì thì làm.

- Chúng cháu làm kinh doanh nên không được quyền nói gì hết. Đó chỉ là một khách hàng như những khách hàng khác thôi ạ.

- Cháu có thể tin ta, con người sẽ được đăng chân lên đăng đầu đấy.

- Bà cháu cũng hay nói kiêu như thế.

- Thế còn với Ric

Tôi đã kể tất cả cho bà. Thú thật là điều đó khiến tôi thấy dễ chịu. Tôi biết là bà sẽ không đánh giá tôi. Chúng tôi cười nói vui vẻ. Chúng tôi nói về khu vườn của bà, về con đường, về khu phố và thậm chí về công viên nơi bà thú nhận rằng bà đã lấy trộm kha khá đất ở đó cho vườn rau của mình. Bà có vẻ mệt nhanh hơn lần thăm trước. Tôi không thích điều đó. Tôi không muốn đó là một điềm báo.

Ai nói rằng con người chỉ làm được duy nhất một việc trong cùng một thời điểm thì chỉ là đang kể chuyện mà thôi. Tôi đang nghe bà Roudan nói với tôi về công viên, và đột nhiên, một ý tưởng loé lên. Ra rồi. Tôi đã biết cách đánh được chiếc xe của Xavier ra ngoài!

- Xavier, mở cửa cho tớ! Julie đây.

Tôi gõ mạnh lần nữa vào cửa. Có tiếng động.

- Đừng tự nhốt mình như thế. Tớ cần nói chuyện với cậu.

Tiếng mở khoá, cửa hé mở ra. Xavier xuất hiện trong bộ dạng tồi tệ.

- Có lẽ tớ có giải pháp cho chiếc xe của cậu.

- Vậy sao, thế thì cậu thành thiên tài mất, bởi vì điều đó là không thể.

- Hãy nghe tớ, Xavier!

Tôi bám theo cậu ấy vào tận bên trong. Căn hộ của Xavier ít được dọn dẹp hơn nhà Ric nhiều. Tivi đang bật, bim bim còn vương vãi trên ghế xô pha. Bộ quần áo làm việc ném thành đống trong góc phòng.

- Ngay bây giờ, tớ muốn xuống kiểm tra một số chi tiết trong xưởng của cậu.

Cậu ấy uống cạn một hơi cốc gì đó là tôi cũng không biết, rồi hồ hững trả lời:

- Tớ biết rõ bề rộng của chiếc xe, và cả bề rộng của cửa. Hông rồi. Hết cách rồi.

- Đây không phải là điều tớ muốn hỏi. Xin cậu đây, đưa tớ xuống xưởng.

Cuối cùng thì cậu ấy cũng phải nhượng bộ. Khi cậu mở cửa, chiếc xe ở trước mặt chúng tôi, chìm trong bóng tối như con thú hoang to lớn được quyết định để chết dần chết mòn trong lồng, Tôi bước nhanh về bức tường phía cuối xưởng. Tôi nghiên cứu, tôi kiểm soát. Những viên gạch.

- Xavier, cậu có sẵn sàng xây sửa một chút để giải thoát chiếc XAV-1 không?

- Cậu đang nói gì vậy?

- Phía sau bức tường này là công viên. Nếu cậu phá bức vách ngăn này rồi tháo hàng rào ở ngay phía sau ra, chúng ta sẽ tiến thẳng ra lối đi chính của công viên. Chiếc xe của cậu có thể đưa ra ngoài theo lối đó.

- Cậu điên à?

- Coi như tớ không nghe thấy gì nhé. Cậu hãy suy nghĩ đi.

Cậu ấy tiến lại gần bức tường.

- Phía sau, cậu nói là chỉ có một hàng rào?

- Tớ vừa đi kiểm tra. Hàng rào được gắn vào mấy chiếc cọc, rất dễ dàng tháo rời. Chúng ta tháo vít, đánh xe ra, dựng lại hàng rào, vậy là xong!

- Cậu sẽ làm gì với hàng rào cây xanh?

- Hàng rào cây xanh của cậu ấy à, Xavier, nó đã có từ thời chúng ta học tiểu học. Tất cả đã bị đào lên từ lâu rồi, và như thế càng tốt với chúng ta. Nếu cậu không tin tớ, cứ trèo lên mái nhà mà xem, cậu sẽ thấy.

Cậu ấy lao ra ngoài nhanh như chớp. Tôi không kịp chạy theo, cậu ấy đã trèo lên mái nhà. Đứng trên chóp mái, cậu đang ước chừng cạnh ngang của bức tường. Cậu gãi đầu thở dài. Cậu ấy nhìn tôi từ phía trên cao rồi nhảy xuống sát cạnh tôi.

- Cậu quả là thiên tài, Julie. Kế hoạch đó có thể thất bại thảm hại, nhưng cậu là một thiên tài.

Cậu ấy ôm lấy cằm lấy tôi.

Ngay tối hôm đó, tôi đã qua nhà Ric mà không báo trước. Trước khi anh ra mở cửa, tôi đã nghe thấy rất rõ tiếng di chuyển những đồ khủng khiếp gì đó. Anh ấy đang âm mưu việc gì nhỉ?

- A, là em à? Có việc gì sao?

- Một giải pháp thì đúng hơn, nhưng em cần anh giúp đỡ.

Anh mời tôi vào. Tôi đã kể cho anh ý tưởng của mình đầy hứng khởi. Anh lắng nghe chăm chú, không thể hiện những gì anh đang nghĩ trong đầu. Khi chắc là tôi đã nói xong, anh hỏi bằng giọng rất bình tĩnh:

- Nhưng chúng ta sẽ không bao giờ được phép.

- Vì vậy mà chúng ta sẽ không xin phép. Nếu đủ đông, chúng ta có thể thực hiện nhanh gọn để không bị phát hiện.

- Em có ý thức được số lượng người cần cho việc này không? Ngay cả nếu chúng ta phá bức tường bằng gạch trước thì cũng cần tháo hàng rào, và cần thời gian để xe của Xavier đi qua nửa khu công viên trước khi có thể thoát ra ngoài. Em hình dung xem tất cả các việc đó phải phối hợp với nhau ra sao?

- Em hình dung ra một ít rồi. Em đã lên một danh sách.

Anh mỉm cười.

- Em thật sự là một cô gái đáng kinh ngạc.

“Lẽ ra anh nên nói là em xinh đẹp, gợi cảm, say mê, nhưng không sao, trong thời điểm này, em hài lòng với lời khen đó.”

Có thể nói là tôi cũng bất ngờ với chính mình. Đột nhiên trở thành người tổ chức năng nổ. Tôi không biết tại sao tôi vô cùng coi trọng việc này. Có thể vì Xavier quan trọng với tôi, có thể vì hai sự bất công lớn diễn

ra chỉ trong vòng vài ngày khiến tôi không thể chịu nổi. Với Lola, tôi không thể làm gì, nhưng với XAV-1 thì tôi sẽ đi đến cùng.

Thứ Ba là ngày khai trường. Ở hiệu bánh cũng có thể cảm nhận điều đó. Đám nhóc cùng các bà mẹ. Ta bắt gặp họ ở khắp nơi, trên phố cũng như trong các cửa hiệu. Tất cả họ phải nuốt trôi hai tấn bánh mì sữa, bánh su đường, bánh mì ngọt và các loại bánh ngọt khác. Thật đáng sợ khi nghĩ tới điều đó.

Nhanh lên các bé, hãy cầm lấy cặp sách và những cục tẩy mới. Kết thúc các trò chơi đường phố và những que kem. Đã đến lúc học hành và kết bạn, với ai mà hai mươi năm sau, các bé có thể cùng làm những việc điên rồ như kiểu tổ chức đánh tháo trái phép một chiếc xe to quá cỡ vốn không chui lọt ra khỏi cửa ấy...

Với bác Bergerot, chúng tôi đã tìm được cách làm việc chung. Thậm chí thỉnh thoảng tôi bắt đầu phụ trách việc thu ngân. Tôi tin là khách hàng đã chấp nhận tôi. Lão Calant đến xếp hàng vào một giờ cố định nhưng thậm chí lão không còn khiến tôi khó chịu nữa. Gieo nhân nào thì ắt sẽ gặt quả nấy. Tôi không tin là một toà án lương tâm hay một vị thần báo thù nào đó sẽ đến bắt lão ta phải trả giá cho sự độc ác của mình. Tôi chỉ đơn giản nghĩ là gậy ông sẽ đập lưng ông và lão già ngu ngốc này rốt cuộc sẽ phải trả giá.

Golla, cậu chàng doanh nhân trẻ kinh doanh vật dụng nhà bếp ở toà nhà bên cạnh, đã tham gia hoạt động nhân đạo và trở về sau khoảng thời gian ở châu Phi. Cậu ta rậm nắng, sợi dây chuyền vàng và dây đeo đồng hồ càng nổi bật hơn nữa. Cậu đã mua một chiếc ô tô nhỏ màu đỏ mà cậu coi như chiếc Công thức 1. Tôi thấy ngạc nhiên khi kiểu người luôn tự mãn và đề cao bản thân mình lại có thể phục vụ người khác, phải nói rằng tôi đánh giá cậu ta tốt hơn và tôi muốn tỏ ra tử tế với cậu ta. Tuy nhiên, tôi chưa từng thấy ai lại tự mãn về bản thân đến như vậy. Dường như cậu ta tuyệt đối tin rằng mỗi lần cậu xuất hiện sẽ khiến cuộc sống tăm tối của chúng tôi được soi sáng và rằng đó là một chàng hoàng tử bạch mã của tất cả các cô gái và là mẫu hình lý tưởng cho các chàng trai. Về phô trương, cậu thu xếp để tất cả mọi người biết sự tử tế mà cậu đã làm trước những bất hạnh trong ngôi làng xa xôi. Những người dân châu Phi sau khi gặp cậu ta sẽ có hình dung thế nào về chúng tôi? Cầm bánh mì và món xa lát phô mai dê, cậu nháy mắt với tôi khi ra về.

Tôi rất thích cuộc sống của mình trong khoảng thời gian này. Tôi gặp Ric thường xuyên, tôi lên kế hoạch cho Xavier, và tôi ngạc nhiên vì tất cả mọi người đều theo tôi trong vụ này.

Sophie đồng ý canh gác ở ngã ba đại lộ. Sonia nhờ chàng ninja của mình tới giúp chúng tôi, cô ấy đã kể với anh chàng về việc này như một nhiệm vụ cực kỳ thiêng liêng. Tôi đã thuyết phục được Xavier nhờ các đồng nghiệp tới dỡ bức tường gạch. Cậu ấy cũng lấy các máy bộ đàm ở chỗ làm về. Ric giám sát việc tháo hàng rào. Chúng tôi cũng có hai cô bạn khác để canh chừng căn hộ của Xavier và cánh phía Nam của công viên. Ít phút trước, tôi vừa nhận được xác nhận là bạn của bố mẹ tôi có một khu đất để không trong khu dân cư sẽ cho chiếc XAV -1 đậu nhờ.

Cho đến giờ, tôi đã tính toán thời gian cho mỗi công đoạn tổng cộng mười bốn lần và tôi thực sự tin là có thể thành công. Chúng tôi sẽ hành động vào tối thứ Bảy. Cuối tuần đầu tiên ngay sau ngày khai giảng, chắc chắn vào buổi tối sẽ có ít người ngoài đường hơn. Nhân viên của thành phố sẽ qua đóng cổng công viên vào lúc 23h30. Thậm chí tôi còn yêu cầu Xavier đảm bảo có đầy đủ nhiên liệu và chiếc xe có thể khởi động ngay tức thì.

Thứ Sáu, một ngày trước khi nhiệm vụ được thực thi, buổi tối, tôi rẽ qua xem mấy anh chàng phá bức tường gạch. Tôi vừa băng qua sân vừa huýt sáo để không khiến ai nghi ngờ. Tôi thấy rùng mình vì âm mưu của chính mình. Cửa xưởng đóng kín. Khi tiến lại gần, tôi nghe thấy âm thanh đinh tai, nhưng không đến mức đáng báo động. Tôi gõ cửa theo mật hiệu đã thống nhất. Xavier muốn chúng tôi có mật hiệu. Cậu ấy coi phi vụ này rất nghiêm túc. Cuối cùng thì cậu ấy đã có chiếc xe bọc thép của mình còn chúng tôi là lính của cậu ấy. Điều mà cậu ấy vẫn hằng mơ.

Ric mở cửa cho tôi. Anh mặc áo may ô, tay cầm một chiếc dùi. Anh đóng cửa phía sau tôi thật nhanh. Tôi chỉ đợi anh hỏi tôi liệu tôi có bị theo dõi không. Mấy gã trai này đúng là những đứa trẻ lớn đầu...

Trong gara đúng là một công trường thực sự. Xavier bảo vệ chiếc xe của mình bằng những tấm bạt phủ. Dưới sàn nhà, những chiếc chèn được trải ra để ngăn tiếng ồn khi gạch vữa rơi xuống. Jean – Michel, anh chàng của Sonia, đang phang chiếc búa tạ, sau đó Xavier và một cậu đồng nghiệp thu nhặt đám gạch.

Ric nhận xét:

- Thật không đơn giản chút nào.

Jean - Michel mặc võ phục màu đen như trong các bộ phim kung – fu. Anh chàng thở sâu trước khi quai búa và tôi có cảm giác như anh ấy đang chào tạm biệt những viên gạch rơi xuống. Anh chàng này kể cũng dễ thương...

Tôi hỏi:

- Các anh vẫn giữ đúng tiến độ đấy chứ?

Xavier kiểm tra đồng hồ.

- Bọn tớ sẽ hoàn thành trong khoảng bốn giờ nữa. Hơi lâu một chút vì tớ muốn lấy lại các viên gạch để sau đó xây lại tường ngay. Ric, đến lượt anh tiếp tục đấy.

Jean - Michel đưa chiếc búa cho Ric. Anh đập nhẹ hơn anh bạn ninja nhưng kỹ thuật hơn. Những cú đập chuẩn xác. Tôi thấy anh thật đẹp khi đang gắng sức. Trong chốc lát, tôi gần như quên mất nhiệm vụ của đặc vụ JT.

Tôi rất thích bầu không khí này, chiếc đèn lưu động toả ra thứ ánh sáng đùng đục, tiếng búa đập đều đều. Xavier tỉ mỉ đục lấy những viên gạch. Chúng tôi thấy mình như đang ở trong một bộ phim chiến tranh những nhân vật chính đang phải trốn thoát khỏi pháo đài địch bằng cách đào một đường hầm.

Mười phút sau, đến lượt anh bạn đồng nghiệp của Xavier tiếp tục. Ric nghi lấy hơi. Bụi xi măng bám đầy tóc anh. Anh tiến lại gần. Đôi vai bóng nhẫy, hai cánh tay dường như vạm vỡ hơn. Bạn sẽ nghĩ rằng tôi suốt ngày thấy anh ấy đẹp, nhưng quả đúng là vậy. Tôi hứa với bạn, nếu một ngày tôi thấy anh ấy xấu trai, tôi sẽ nói ngay cho bạn biết.

Tối thứ Bảy. Một giờ trước giờ hành động. Đến bước này, tôi thực sự tin rằng đây chính là việc điên rồ và ngu ngốc nhất mà tôi từng làm trong đời. Để có sức chiến đấu, cả nhóm ăn uống qua loa ở nhà Xavier, ngay trước khi chuyển sang hành động. Dù chưa có ai làm như vậy trong các bộ phim chiến tranh nhưng tôi vẫn mang bánh ga tô đến. Bầu không khí thật buồn cười. Rất nhiều lính xe tăng XAV-1 không hề quen biết nhau.

Xavier chỉ cho Sophie cách sử dụng bộ đàm. Ric ôn lại lần cuối các công đoạn với người đồng nghiệp của Xavier trong khi Jean – Michel tập trung, ngồi thẳng bằng trên chiếc ghế với tư thế khó mà thực hiện được. Anh chàng đeo chiếc băng đô chiến đấu. Sonia say đắm nhìn anh chàng.

Khi Xavier hướng dẫn cho Sophie xong, cô ấy đến cạnh tôi:

- Tớ không thể tin chính cậu là người đã nghĩ ra kế hoạch kỳ quặc này.

- Tớ phải hiểu câu nói đó của cậu thế nào?

- Báo trước cho cậu biết, nếu chúng ta bị tóm, tớ sẽ nói do cậu đánh thuốc tớ.

- Cậu có thể hót như thế, linh tinh gì cũng được. Họ sẽ tin cậu.

- Đồ độc ác.

- Sẵn sàng chưa?

- Cậu có ý thức được việc cậu đang làm không vậy?

- Không, tớ đã lập trình để việc giác ngộ chỉ được thực hiện trong vòng hai giờ nữa.

Tôi đứng dậy:

- Các chàng trai, đến giờ rồi.

“Chúa ơi, câu thoại dở ẹc. Tôi đã xem quá nhiều phim dài tập mất rồi...”

Màn đêm gần như đã buông. Mọi thứ đều tĩnh lặng.

- Nhóm quan sát, mọi người vào vị trí chưa?

- Nhóm quan sát căn hộ: đã vào vị trí. Không vấn đề gì.

- Nhóm quan sát khu công viên: vào vị trí, không vấn đề gì.

- Nhóm quan sát đường phố: óp...rít...tút...tè.

- Sophie, nếu cậu muốn mọi người hiểu ý cậu, phải ấn vào nút khi nói.

- Tớ vừa làm cái khi gì vậy!

- Được rồi, đúng vậy, hoàn hảo, mọi người đã nghe thấy cậu. Nhóm tháo vít đã vào vị trí chưa?

- Xong rồi.

Xavier hít một hơi rồi thở đều ra để cố gắng thư giãn. Chúng tôi có cảm giác như cậu ấy đang đánh cược cả đời mình. Tôi đứng với cậu ấy trong gara. Chúng tôi sẽ đưa ra lệnh xuất phát. Bức tường đã được đục xong hoàn toàn, có thể nhìn thấy hàng rào. Ngay khi lối đi được mở, cậu ấy ngồi vào chiếc XAV-1 và khởi động.

Cậu lấy bộ đàm từ tay tôi:

- Tập trung cao độ, chuẩn bị hành động.

- Cảnh báo! Cảnh báo! Sophie cắt lời. Những người đi dạo đang tiến lại gần. Họ đang làm trò khỉ gì ở đây cơ chứ?

- Báo lại với bọn tớ ngay khi họ rời đi, Xavier trả lời càng lúc càng nhiều áp lực.

Vài giây tưởng như vô tận. Nếu một trong số chúng tôi bị bắt, người đó sẽ bị tra khảo đến tận lúc phải khai ra tên của tất cả đồng bọn. Tôi sẽ không bao giờ khai ra Ric. Họ có thể tạo áp lực bằng cách tóm lấy Jade, nhưng tôi sẽ không khai điều gì. Thà chết còn hơn.

Tiếng bộ đàm rít lên. Giọng của Sophie:

- Họ đi rồi, đường đã thông.

- Nếu tất cả các nhóm đều sẵn sàng, chúng ta sẽ hành động.

Tất cả lên tiếng xác nhận.

- Vậy thì tiến lên, các bạn của tôi!

Ngay lập tức, chúng tôi nghe thấy tiếng tháo vít của Jean –Michel và Ric. Chưa đến ba phút sau, họ đã gỡ được tấm biển đầu tiên. Một phần ba của lối ra đã được mở. Tôi bước qua phía công viên để giúp anh chàng đồng nghiệp Nathan một tay và di chuyển đồ. Trong khi anh chàng ninja tháo vít, Ric tấn công mấy chiếc cột, anh ra lệnh:

- Xavier, cậu ngồi vào vị trí lái đi và hãy sẵn sàng nổ máy.

Một con mèo đứng trong bụi rậm quan sát chúng tôi. Tôi lờm nó:

- Mày mà nói ra, tao thề tao sẽ làm lông mày...

- Cô đang làm cái gì thế Julie? Ra giúp tôi tháo cái biển thứ hai này nào.

Jean – Michel dường như gặp khó khăn với những chiếc ốc vít cuối cùng. Anh chàng nói như nài nỉ:

- Đừng ấn mạnh, Ric bảo anh ấy, cậu sẽ làm hỏng hết đầu vít đấy.

Tiếng rít của máy vặn rít trong đêm. Quá muộn rồi.

- Mẹ kiếp, đầu vít hỏng rồi!

Jean – Michel nhìn chúng tôi và suy nghĩ:

- Giờ chúng ta không thể dừng lại, còn hai vít trên tấm biển cuối cùng. Tinh thần chiến đấu sẽ chỉ đường cho chúng ta!

“ Chúng tôi sẽ chết mất. Tôi thật điên khi kéo họ vào vụ này. Chúng tôi là một nhóm thương binh, những kẻ ốm yếu thực sự.”

Xavier lo lắng. Ric bảo cậu ấy trở vào xe của mình. Bỗng nhiên, Jean – Michel khẽ rít lên một tiếng rất nực cười rồi nhảy lên tung một cú đá vào chốt vít cuối cùng. Anh chàng ngã phịch xuống như chiếc bánh flan rơi xuống sân gạch. Hàng rào đã thông:

- Chết tiệt! anh chàng kêu lên, tứ bị trật khớp chân rồi!

Ric không do dự lấy một giây, anh chạy vào trong gara, lục trong đồng dụng cụ và lấy ra một chiếc kìm bẫy.

- Kệ thôi, chúng ta sẽ phá vít.

Anh bẫy và nhổ tấm biển cuối cùng ra. Jean – Michel đứng sang bên cạnh và chúng tôi di chuyển tấm biển.

- Xavier, khởi động xe và tiến lên thôi!

Khi Xavier vặn chìa khoá xe, ống xả nhả ra đám khói đen khổng lồ. Đừng lo cho môi trường, vì Jean – Michel đã hít phần lớn đám khói ấy. Sáu năm ngửi khói thuốc lá bị động không bằng một giây này. Đó thật sự là một anh hùng.

Tất cả đèn xe đều tắt, chiếc XAV-1 chạy lùi chậm chậm về phía chúng tôi. Ngay cả tôi cũng thấy mô tơ của xe phát ra một âm thanh tuyệt vời. Ric làm hoa tiêu cho Xavier lùi xe.

Chiếc xe vẫn tiếp tục lùi, điều chỉnh một chút để thẳng hướng tiến vào lối đi. Xavier hạ kính:

- Sẽ ổn chứ?

- Tất cả đều ổn, hãy tự cứu lấy cậu. Chúng ta sẽ gặp nhau tại nhà cậu.

Ric cầm bộ đàm:

- Nhóm quan sát phía Nam và hàng rào, hãy tập trung về phía cửa, XAV-1 đang tiến đến.

Xavier khởi động và, trong đêm, hình dáng khổng lồ tối sẫm, đen kịt lướt đi giữa những khóm hoa và chiếm trọn bề rộng lối đi.

Ric không để mất thời gian:

- Jean – Michel, cậu hãy vào nghỉ trong gara, tớ sẽ lấp lại tất cả cùng Nathan. Julie, em hãy đi cùng và chăm sóc cậu ấy.

- Hai cậu có lấp được tất cả lại không?

- Đừng lo. Chỉ là vụn vít lại thôi mà.

Ric dẫn tôi vào và, cùng với Nathan, hai người họ đóng một tấm biển lại sau lưng tôi. Anh ấy ở đó, phía bên kia hàng rào, đang thực hiện phi vụ một cách yên lặng.

Jean – Michel nhăn nhó vì đau đớn.

- Hãy tựa vào em, chúng ta sẽ lên nhà Xavier để xem anh bị làm sao nhé.

Có ai đó gõ cửa căn hộ của Xavier. Mật hiệu đúng. Ric ở đó. Tôi nhảy lên ôm chầm lấy anh. Gò má bần của tôi chạm vào gò má đầy đất của anh. Tay tôi vòng qua cổ anh. Tôi siết chặt anh với cả trái tim. Anh đặt tay lên lưng tôi. Có lẽ vì anh không ôm tôi với cùng niềm đam mê mà tôi có nên tôi đột nhiên nhận ra hành động thân mật quá mức của mình. Mặc kệ, thật tuyệt vời, dưới lớp bụi bần thì anh sẽ không thể thấy được bộ mặt đỏ như hoa mẫu đơn của tôi. Tôi dặt anh vào phòng khách nơi Jean – Michel đang chườm đá lên mắt cá chân và tất cả các cô gái vây xung quanh anh ta. Người lính trận đang nghỉ ngơi. Ric hỏi thăm tình hình. Jean – Michel vẫn sống sót. Tuy nhiên, niềm kiêu hãnh của anh chàng hiện đang rơi vào tình trạng thập tử nhất sinh...

- Em có tin tức gì của Xavier không? Ric hỏi tôi.

- Cậu ấy đã gọi điện. Mọi việc đều ổn. Cậu ấy sẽ sớm về đến đây thôi.

Các cô gái đã đang kể cho nhau nghe về cảnh toát mồ hôi lạnh vừa trải qua. Jean - Michel im lặng, trừ phi anh chàng đang trầm tư suy nghĩ. Nathan rót đồ uống cho tất cả mọi người, nhưng chúng tôi đợi Xavier về để cạn ly.

Ric tiến lại gần tôi:

- Em thật tuyệt. Một người lính tinh nhuệ thật sự.

- Anh thật sự nghĩ vậy sao?

- Em đã thể hiện như một người chuyên nghiệp vậy.

- Sự bình tĩnh của anh lại khiến em ấn tượng.

Chúng tôi lại nghe tiếng gõ cửa. Đó là mật hiệu, nhưng không đúng. Tôi tiến lại gần cửa:

- Ai vậy?

- Tớ đây, giọng nói khẩn trương của Sophie vang lên, mở ra cho tớ, tớ quên mật hiệu rồi, trong hai giây nữa, tớ sẽ buộc phải tè ở chiếu nghỉ vì tớ mót lảm rồi!

Vài phút sau, Xavier trở về. Cuối cùng cả nhóm đã có mặt đông đủ. Chúng tôi đã chiến thắng. Chúng tôi đã cùng nhau thực hiện thành công một việc điên rồ. Như những chuyên gia, trừ những dấu vết bánh xe trên cỏ giữa gara và lối đi, chúng tôi không để lại gì phía sau hết. Tất cả vô cùng sung sướng vì đã hoàn thành nhiệm vụ này, để ăn mừng, chúng tôi gây ra

mọi tiếng ồn mà chúng tôi không được phép gây ra khi đang hành động. Đúng ra phải hát các bài hát về trận mạc, nhưng tôi chỉ thuộc mấy bài đồng dao. Bạn có tưởng tượng một tiểu đoàn với sức mạnh đặc biệt lại hát đồng thanh bài “Con chuột xanh” thì như thế nào không?

Và thế là bỗng nhiên, khi tất cả mọi người đang chạm ly và kể cho nhau nghe về câu chuyện huyền thoại thì tôi bỗng thấy cảm giác lo lắng không thể kìm nén được, tôi bắt đầu run lên. Tôi sắp lên cơn cuồng loạn đầu tiên trong đời mình. Sophie đến cạnh tôi. Cô ấy có vẻ không hết hoảng tẹo nào:

- Hoan hô cô bạn già của tôi, cô ấy nói, không chậm một phút nào.

Tôi thôn thức. Tôi thấy khó nói lên lời:

- Cậu đang nói gì thế?

- Về nhận thức được lập trình của cậu. Sau đúng hai tiếng đồng hồ. Cực kỳ đúng giờ! Bây giờ, đồ máu lạnh, cậu có ý thức được việc cậu đã làm với bọn tớ không?

Tôi biết mình cần làm gì để bình tĩnh lại rồi: tắm nước lạnh, cùng Ric, không áo quần.

Vài tuần tiếp theo, có điều gì đó đã thay đổi. Từ buổi tối hôm đó, tất cả những người tham gia vào mật vụ giải cứu xe giữ mối liên hệ khăng khít với nhau, tất cả cùng chia sẻ một bí mật. Như Xavier nói, tất cả chúng tôi đều là những cựu binh.

Với Ric, nếu không gặp nhau thì hầu như ngày nào chúng tôi cũng gọi điện cho nhau. Và đây, tôi đang định đưa ra chủ đề thảo luận cho cuộc tranh luận lớn của chúng tôi vào buổi tối hôm nay: “ Khi nào là lúc có thể mong đợi một người con trai sẽ hôn ta theo đúng nghĩa và thậm chí là làm chuyện ấy với ta?” Trong số những khách mời có một thầy giáo thể dục, người tự coi mình như vị thánh, chuyên gia tâm lý học nam giới; Géraldine Dagoïn, chuyên gia đính ghim; một nhân viên kinh doanh với chiếc xăng và cái giềng, và một con mèo.

Tôi lo sợ những gì diễn ra giữa Ric và tôi hiện giờ là điều tồi tệ nhất trong các lựa chọn khả dĩ. Sợ rằng những việc kiêu như tháo tấm biển gỗ, bít ống nước bình nóng lạnh và đập lửa đám cháy khiến chúng tôi trở thành những người bạn tốt, những người bạn thân thiết nhất - nhưng chẳng có gì khác nữa. Những gì chúng tôi làm thường ngày không giống các cặp đôi trẻ tán tỉnh nhau. Chỉ có buổi hoà nhạc, nhưng nếu tôi phải nhận xét về cuộc hò hẹn đó thì tính từ “ lãng mạn” sẽ không được nghĩ đến đầu tiên. Tôi phải làm gì đây?

Ở hiệu bánh, giờ tôi đang trở thành tâm điểm. Tôi hợp với cả nhóm, mọi người không hề luyến tiếc Vanessa. Denis đến tìm tôi để mời ném thử công thức bánh mới của anh ấy, Nicolas dạy các từ mới để giúp tôi đối phó với lão Calant “ quý tộc bản” bằng cách khiến lão tin rằng tính từ này trước đây dành để chỉ tầng lớp quý tộc trong vùng. Ngay cả bác Bergerot cũng ôm bụng cười...

Ngày càng thuận thực, giờ tôi có thể vừa gói những chiếc bánh ga tô phức tạp nhất vừa hóng hớt những câu chuyện phiếm, những lời đồn thổi trong hiệu bánh suốt cả ngày. Chẳng hạn như, vài ngày sau chiến dịch XAV-1 của chúng tôi, vài người khách đã bắt đầu kể rằng đám côn đồ đã phá hàng rào của khu công viên để trốn chạy cảnh sát và rằng chiếc xe của chúng tôi đã bốc hơi một cách kỳ bí sau khi đi qua hai phần ba lối đi chính. Bà Touna thậm chí còn xác nhận dấu vết bánh xe vẫn còn nguyên ở đó. Vài

ngày sau nữa, chúng tôi nghe nói về một vật thể bay không xác định xuất hiện trên thành phố đêm hôm đó, một vài người thậm chí còn khẳng định đã nhìn thấy rõ ràng một tàu vũ trụ khổng lồ màu đen bay là trên lối đi trong công viên, chắc chắn không ngoài mục đích lấy vài mẫu động thực vật ở Trái đất. Chắc chắn là chúng tôi sẽ cười rất lâu khi nghe điều đó.

Nói chung, nghề này là một vị trí quan sát tuyệt vời đối với những người thích quan tâm tới đồng loạt. Ta trông thấy đồng loạt của mình xuất hiện đúng như những gì họ có. Hiệu bánh không cần đến những người bán hàng, mà cần những nhà nghiên cứu nhân chủng học và những chuyên gia tâm lý. Không cần đợi đến lúc một nền văn minh biến mất thì mới cố để hiểu nền văn minh đó thông qua những tàn tích còn sót lại được khai quật. Nếu bạn muốn nắm bắt hiện thực của mỗi cá thể và của cả loài người, bạn chỉ cần một ngày đứng bán bánh.

Từ vị trí của mình, tôi không muốn cũng chẳng có ý định phán xét những gì tôi đã nghe. Nhưng tôi biết hết. Đôi khi, tôi thấy bối rối hay bị sốc, ngoài những giai thoại, định nghĩa rộng nhất và thực ra khá đơn giản về loài người hiện lên trong đầu tôi. Trí thông minh chắc chắn là một yếu tố quan trọng, cũng như giáo dục và thể chất, nhưng hơn tất cả, con người tự quyết định nhờ vào những gì họ tự do chọn làm hoặc chọn chia sẻ. Kết quả, dù rất vô chùng, cũng phân chia khá tự nhiên giữa hai thái cực lớn. Vì hằng ngày nhìn thấy quá nhiều người, đủ mọi lứa tuổi, đủ mọi hoàn cảnh ra vào tiệm bánh, tôi nhận ra rằng chúng ta có thể chia loài người ra làm hai nhóm: những người sinh ra để yêu thương đồng loại và những người thậm chí không hiểu cụm từ đó muốn nói lên điều gì. Những người sống với tình cảm và những người còn lại. Từ khi nhận ra, tôi thích thú với việc nhận xét mọi người theo bộ lọc đó. Kết quả thật đáng ngạc nhiên. Nó thể hiện rõ ở cả tính cách lẫn trong hành động. Từ cái cách một người nhìn bạn đến cách anh ta đối xử với đồng tiền của mình. Từ câu chào hỏi nhỏ nhất đến cách đóng sập cửa ngay trước mũi người đằng sau. Một số người giấu mình dưới vẻ bề ngoài cứng rắn nhưng bên trong có trái tim vàng. Một số người khác cố gắng làm như người tử tế nhưng không giấu được bản chất, họ chỉ nghĩ đến lợi ích của mình. Ngay cả tôi, ban đầu tôi thấy điều đó cũng đơn giản; tuy nhiên, bạn hãy thử xem, bạn sẽ thấy nó vận hành như thế nào.

Tất nhiên là tôi cũng tự đặt câu hỏi về những người mà tôi biết như Sophie, bà Roudan, bác Mohamed, bố mẹ tôi, Xavier và người liên quan tới tôi nhất: Ric.

Giống như khi đánh giá từng trường hợp, không có gì là đen tuyền hay trắng tuyền, nhưng với tôi dường như còn khó khăn hơn khi đưa ra phán xét trực diện về anh ấy. Có phải bởi vì lý thuyết của tôi ngu ngốc hay vì anh ấy thể hiện ra chưa đủ? Những hành động, cách cư xử của anh ấy thể hiện như một người tử tế. Nhưng rõ ràng là anh ấy không nói toạc ra hết. Hãy suy nghĩ, Julie, hẳn là một phần lớn cuộc đời người phụ thuộc vào câu trả lời...

Buổi tối, khi Ric đề nghị rẽ qua thăm tôi, tôi có thể nói với các bạn là tôi đã tưởng tượng ra mọi thứ, toàn thứ linh tinh. Tôi chuẩn bị sẵn câu trả lời cho từng trường hợp có thể xảy ra để không bị bất ngờ:

“Chúng ta đi ăn nhà hàng nhé?”

Câu trả lời là vâng.

“Chúng ta đi chơi cùng nhau nhé?”

Câu trả lời là vâng.

“Anh có thể hôn em ở đây và ở đây không?”

Câu trả lời là vâng.

“Em không cảm thấy nóng với chiếc váy mỏng này à?”

Câu trả lời là có.

“Em có muốn kết hôn với anh không?”

Câu trả lời là có.

Tất cả để nói với bạn rằng tôi đã sẵn sàng cho tất cả mọi việc. Nhưng bạn biết đàn ông có biệt tài khiến chúng ta bất ngờ...

- Anh sẽ đi vắng vài ngày. Anh không tin tưởng cái van nước lắm. Anh muốn biết liệu em có thể thi thoảng rẽ qua căn hộ của anh để kiểm tra xem nó có biến thành cái bể bơi không.

“Tiếc là anh không ở phía trên nhà bà Roudan, vì như vậy có thể tưới nước luôn cho khu vườn của bà ấy.”

Phải thú nhận là tôi đã không ngờ tới khả năng này. Nhưng dù thế nào thì câu trả lời cũng là vâng. Nhất là Ric có vẻ bận tâm vì điều đó.

- Nếu không có gì riêng tư, không phải là anh quá buồn chán nên buộc phải đi chứ?

- Không, không có việc gì nghiêm trọng cả.

- Bố mẹ anh vẫn khoẻ chứ?

- Mọi người vẫn khoẻ, em cứ yên tâm.

- Về căn hộ, anh có thể tin tưởng ở em.

- Cảm ơn em nhiều.

- Anh có muốn em kiểm tra cả thư không?

- Không cần đâu, anh chỉ đi vắng năm đến sáu hôm thôi.

“Năm đến sáu hôm ư? Hãy nói rõ hơn đi. Chính là để em ước lượng số tóc sẽ bạc trắng trên đầu em.”

- Nếu có rò rỉ nước, em báo với anh qua điện thoại à?

- Có nhiều khả năng anh ít trả lời máy, nhưng em hãy để lại lời nhắn và báo cho Xavier.

Vắng nhà. Địa điểm không biết. Không có ngày quay lại cụ thể. Không thể liên lạc được.

- Khi nào anh đi?

- Sáng sớm mai.

Tinh thần tôi rạn nứt. Tôi cố ngăn cảm rung lên như trẻ con oà khóc.

“Em sẽ nhớ anh. Em không biết liệu có phải anh đi để giải cứu ai đó không, nhưng em thật sự sợ anh sẽ không quay lại. Nếu đúng như vậy, đây sẽ là lần cuối cùng em nhìn thấy anh.”

- Julie, em ổn chứ?

- Vâng, vâng. Không sao ạ.

Nhìn bộ dạng tôi có thể không ổn. Anh lại gần, ôm lấy tôi. Anh ôm ghì tôi thật chặt. Anh đưa tay lên khẽ chạm mặt tôi, anh ôm khuôn mặt tôi

giữa hai lòng bàn tay. Anh ở thật gần. Tôi cảm thấy hơi thở của anh trên da mình.

- Em đừng lo lắng, anh thì thào. Việc này quan trọng với anh. Sau đó, anh sẽ được tự do.

Anh đặt bờ môi lên môi tôi. Tôi nhắm mắt. Có điều gì đó mạnh hơn tất cả đã nhấn chìm tôi. Tôi như một toà lâu đài xếp bằng các quân bài đang sụp đổ từ từ. Khi tôi mở mắt ra, Ric đã không còn ở đó nữa và chùm chìa khoá của anh đặt trên bàn tôi.

Cuộc sống của tôi không có Ric. Các bạn nghĩ thế nào? Tôi còn nghĩ về anh ấy nhiều hơn cả khi anh ấy ở gần. Đã có lần chúng tôi không gặp nhau, nhưng ít nhất tôi còn có thể hy vọng nhìn thấy anh ấy, gặp anh ấy trên đường. Nhưng lần này thì tôi biết điều đó không thể xảy ra, ngay cả với những gì anh ấy nói thì tôi vẫn sợ là chúng tôi sẽ không gặp lại nhau nữa.

Nụ hôn của anh chạm đến những góc sâu nhất của tâm hồn và trái tim tôi. Anh đã trao nụ hôn đó để thú nhận tình cảm của mình hay như một món quà vĩnh biệt?

Những lời nói của anh không ngừng vang lên trong đầu tôi: “ Sau đó anh sẽ được tự do.” Anh ấy muốn nói gì?

Tôi có cảm giác khi đi, anh đã tin tưởng giao cho tôi trông giữ cả thế giới, vì vậy tôi sẽ cố gắng để xứng đáng với lòng tin đó. Để nói với các bạn là tôi đã cố gắng đến mức nào, tôi suýt định nhận nuôi một trong những con mèo con ghi trong tờ rơi dán trên cửa kính hiệu bánh. Trong mỗi hành động, ngay cả những hành động nhỏ nhất, tôi luôn cố để không bị chê trách, để khiến anh không bị mất mặt, tôi cư xử như thể anh có thể nhìn thấy, nghe thấy tất cả, để anh tự hào về tôi. Một lần, tôi đã nghe thấy bác Bergerot nói điều gì đó kiểu này. Bác ấy nói về người chồng đã khuất của mình. Tôi đã rất muốn chia sẻ điều đó với bác, nhưng những nỗi đau dạng này quá riêng tư để đưa ra bàn luận. Bà tôi thường nói niềm vui sẽ được nhân lên khi chia sẻ, còn nỗi buồn sẽ vơi bớt đi khi được sẻ chia. Chắc hẳn bà Roudan sẽ thêm rằng không có nỗi đau nào chạm được tới những người biết an ủi. Điều này không phải khi nào cũng đúng, và điều thường xảy ra hơn, đó là mỗi người đều có một gánh nặng riêng.

Buổi tối đầu tiên khi tôi bước chân vào căn hộ của Ric, một cảm giác thật lạ. Cảm giác như anh ấy đang ở đó và đang quan sát tôi. Tĩnh lặng không một tiếng động. Tôi nhón chân bước rón rén như kẻ vô đạo đi trong điện thờ tôn nghiêm. Tôi kiểm tra sàn bếp, khô ráo. Tôi mở tủ phía dưới chậu rửa. Vài chai dung dịch cọ rửa vệ sinh đã thế chỗ các dụng cụ sửa chữa mà tôi từng nhìn thấy ở đó trong bữa tối đáng nhớ của chúng tôi. Anh ấy có thể làm gì với chúng? Có lẽ anh ấy đã cầm đi để âm thầm làm nốt công việc dang dở.

Tôi quay lại, quan sát nội thất của căn hộ. Tất cả đồ đạc đều hữu năng, sắp xếp gọn gàng, sạch sẽ. Không có một bức ảnh nào, không một đồ vật gì thể hiện gu thẩm mỹ hay quá khứ của anh. Tôi không dám nhìn nhiều vì có cảm giác quá tò mò. Tuy nhiên, tôi tự đặt ra bao nhiêu câu hỏi về những gì anh không nói, về con người thật sự trong anh là ai... Các câu trả lời chắc chắn có trong đó, trong những chiếc tủ kia, trong máy tính xách tay, trong những tập tài liệu được sắp xếp cẩn thận. Tôi định ngó xem nhưng tôi đã không thể. Tôi có cảm giác như phản bội anh ấy, lạm dụng lòng tin mà anh đã dành cho tôi. Đột nhiên, một câu hỏi xuất hiện trong đầu tôi: liệu anh ấy giao chìa khoá cho tôi vì thật sự lo lắng cho van nước rò rỉ hay vì anh muốn thử tôi? Nếu đúng như vậy, căn hộ của anh hẳn phải cài đặt micro và camera, và ngay lúc này anh đang quan sát tôi. Chúa ơi, thậm chí tôi còn chưa chải tóc!

Tôi cẩn thận kiểm tra van nước, rồi nói to như một diễn viên kém cỏi đang xướng lên quá ư đồng dục:

- Hoàn hảo, không bị rò rỉ. Mình thật mừng cho Ric.

Tôi rời căn hộ của anh càng nhanh càng tốt. Khi đã ra đến chiếu nghỉ, tôi lấy lại hơi. Tôi tựa lưng vào tường, như một tên cướp trên đường trốn chạy đang tranh thủ nghỉ ngơi đôi chút. Bỗng nhiên, tôi nghĩ cũng có thể anh còn cài hệ thống theo dõi bên ngoài cửa. Tôi vội vàng đứng thẳng dậy.

- Ôi! chà, chà! Nóng quá! tôi nói to.

Anh có thể giấu những chiếc camera ở đâu được nhỉ?

Tôi như điên lên, tôi càng trở nên hoang tưởng hơn. Tôi thật là một cô ả nực cười. Nhưng tối nay, tôi đã nhận ra một điều mà tôi chưa từng biết về mình: đó là không phải tôi nhớ thứ gì đó, mà là tôi đang nhớ một ai đó.

Tôi đếm từng ngày. Cuối tuần không có anh thật khó khăn. Tôi đã gặp Xavier, rất ổn. Tôi đã gặp Sophie, không ổn chút nào. Tôi đã nói với mẹ nhiều hơn một chút qua điện thoại về chuyện với Ric, mẹ tôi sưng điên lên, với ý nghĩ cuối cùng thì tôi cũng gặp được người tốt. Bà thậm chí còn nói dù chưa gặp Didier lần nào, nhưng bà không hề thích anh ta. Bà sẽ nói gì về Ric khi gặp anh ấy ngày nào đó? Bố tôi sẽ đào hồ xây bể bơi dành cho lũ cháu tương lai của ông, những đứa trẻ mà cha mẹ chúng không bỏ lỡ cơ hội tạo ra mỗi khi có một góc tối và khoảng chục phút đồng hồ. Meeeeooo!

Để tìm kiếm cảm giác gần gũi, tôi mua loại xà phòng giặt mà tôi thấy dưới bồn rửa nhà anh để giặt chiếc áo sơ mi của anh, như thế nó sẽ tiếp tục có mùi như anh vậy.

Bà Roudan khiến tôi lo lắng. Bác sĩ Joliot nói rằng các kết quả xét nghiệm không tốt và bệnh tình đang ngày một xấu đi. Ông cho tôi khá ít ảo vọng. Giờ đây khi chúng tôi đã biết về nhau nhiều hơn, bà Roudan đồng ý đi dạo cùng tôi trong khu vườn của bệnh viện, nhưng với xe lăn. Cuộc đi dạo không bao giờ kéo dài vì bà thường bị mệt rất nhanh. Tôi có cảm giác rau củ trong vườn cũng ít khiến bà quan tâm hơn. Điều duy nhất còn làm bà mỉm cười, đó là những câu chuyện tôi kể, về Ric, về những chủ đề bàn tán trong hiệu bánh. Trước đây, tôi không nói chuyện nhiều với người bà duy nhất của mình, thế nên mối quan hệ với bà Roudan đã lấp đầy khoảng trống lớn trong tôi. Khi tôi ra về, bà nhờ tôi làm giúp một việc mà tôi thấy như một điềm xấu. Bà muốn tôi mang cho bà bức ảnh ủa vàng để trên đầu giường. Tôi không thích chút nào, điều này có thể nói lên trạng thái tinh thần của bà. Tôi sẽ cố gắng qua thăm bà thường xuyên hơn, nhưng thật khó với giờ giấc làm việc ở hiệu bánh. Khi cửa hàng đóng cửa thì cũng hết giờ vào thăm ở viện.

Hôm nay đã là năm hôm kể từ ngày Ric đi. Tôi hi vọng anh ấy sẽ quay về. Có thể anh ấy sẽ để lại cho tôi một lời nhắn. Cũng có thể anh ấy đã ở nhà chúng tôi rồi - rốt cuộc ý tôi muốn nói là, chung cư của chúng tôi.

Sáng nay, bác Bergerot đã tin tưởng giao cho tôi một nhiệm vụ rất đặc biệt. Denis và tôi phải giao mười ki lô bánh cho tòa thị chính, nhân dịp ở đó tổ chức một buổi lễ. Tôi mặc một chiếc áo blouse sạch, chiếc xe tải nhỏ chứa đầy bánh ngọt nhiều màu sắc được sắp xếp ngay ngắn.

Denis lái xe. Đó thật sự là một anh chàng đáng ngưỡng mộ. Tôi không thể hiểu tại sao một người đàn ông tốt bụng đến thế mà vẫn còn độc thân. Anh không lái nhanh để khỏi làm nát những chiếc bánh.

- Chúng ta sẽ đỗ phía sau tòa thị chính, anh giải thích. Ngài thị trưởng rất tốt bụng, em sẽ thấy.

- Em đã có dịp nhìn thấy ông ấy khi còn làm việc ở ngân hàng. Con gái ông ấy mở tài khoản ở đó.

- Em có hài lòng khi thay đổi nghề nghiệp không?

- Đó là quyết định đúng đắn nhất em từng có trong đời!

- Anh không biết bà chủ đã nói với em chưa, nhưng giữa em và Vanessa, em đã làm tốt hơn rất nhiều.

- Cảm ơn Denis.

Chúng tôi đến trước tòa thị chính. Quảng trường đã chật kín xe đỗ, trong đó có một số xe công vụ. Tôi hỏi:

- Đó là sự kiện gì vậy anh?

- Anh không biết. Tuần nào họ cũng tổ chức. Một buổi khánh thành, quan hệ đối tác, lễ kỷ niệm. Luôn có trao tặng huy chương và những cái bắt tay.

Một nhân viên cảnh sát ra hiệu cho chúng tôi đỗ xe cạnh lối xe thoát hiểm của sảnh chính. Vừa dừng xe, một nhân viên phục vụ chạy bổ tới đề nghị giúp chúng tôi:

- Chúng tôi đang bận ngập đầu, hai bạn giúp chúng tôi mang các khay bánh vào được không?

- Không thành vấn đề, Denis trả lời.

Người chạy khắp nơi. Một kỹ thuật viên thử micro, một người khác đặt mấy chậu cây xanh vào góc sảnh. Chúng tôi đặt những khay bánh ga tô nhỏ lên một chiếc bàn dài. Bỗng nhiên, ngài thị trưởng bước vào. Ông quàng chiếc khăn ba màu^[1]. Ông chào tất cả mọi người bằng nụ cười của một ứng cử viên thường trực. Phía sau ông, đến lượt bà Debreuil bước vào. Bà không bắt tay ai cả. Bà kiểm tra xem tất cả mọi thứ đã vào đúng vị trí chưa trước khi bắt đầu vào buổi lễ. Lần này, bà diện chiếc váy màu xanh lơ, vẫn luôn thanh lịch như tể. Bà mang chiếc túi xách hợp thời nhất và đeo một chiếc vòng cổ lấp lánh.

[1. Ba màu biểu trưng của quốc kỳ Pháp là xanh lam - trắng - đỏ.]

Bà đứng ngay trước chỗ tôi phải đặt khay bánh. Tôi chưa bao giờ đứng gần bà đến thế. Các đường nét khuôn mặt đã hằn dấu tuổi tác nhưng

rất có phong thái. Ánh mắt bà lướt qua không hề nhận ra tôi. Tôi bị chiếc vòng cổ của bà hớp hồn. Chắc chắn đó không phải đồ giả.

Bà tiến lại gần phía ngài thị trưởng:

- Gérard, chúng ta không thể có thêm đèn sao? Tôi thấy tối quá.

Ông quay sang nói với các nhân viên tòa thị chính:

- Các cháu, có thể lắp thêm cho chú hai hoặc ba đèn chiếu nữa được không?

Những nhân viên của thị chính thực hiện ngay.

Bà Debreuil, như một hoàng hậu, tiếp tục:

- Gérard, cần chiếu sáng cho cả cái bực này nữa, nếu không thì quá buồn tẻ.

Khi quan sát họ, ta sẽ tự hỏi ai là người được bầu làm thị trưởng. Như thể chỉ mình họ, bà ấy không hề thấy phiền khi đưa ra những yêu cầu, và ngài thị trưởng thực hiện.

Denis trở lại với khay bánh cuối cùng. Anh chào ngài thị trưởng, rồi bà Debreuil, nhưng bà ấy không đáp lại khi anh chìa tay bắt.

- Đi thôi Julie, chúng ta về.

~*~

Trở về hiệu bánh, tôi tiếp tục công việc với những con người tốt bụng. Tôi đã bỏ lỡ dịp bán hàng cho lão Calant, bác Bergerot rất bức xúc với câu chuyện mà một bà khách đang kể:

- Chính con gái tôi đã kể với tôi như vậy. Nó là trung úy cảnh sát. Hôm qua cảnh sát đã tra hỏi hấn suốt bốn giờ đồng hồ và hấn có nguy cơ gặp rắc rối lớn.

Tôi lo lắng rằng chuyện đó có liên quan đến Xavier. Ai đó đã nhận ra xe của cậu ấy ư? Tôi sẽ vào tù. Tôi sẽ nói với họ rằng tôi là chủ mưu, cầm đầu vụ việc. Và sau hai mươi năm nữa, khi ra tù, tôi sẽ vật trụi lông con mèo vì tôi chắc chắn chính nó đã tố cáo chúng tôi.

Bác Bergerot có vẻ bị sốc ra trò. Dù bác đã không ít lần nghe những chuyện kiểu này. Bác quay sang tôi nói:

- Cái thằng nhân viên kinh doanh ấy, cháu biết không, nó sống ngay bên cạnh đây, lái chiếc xe màu đỏ và đi tình nguyện giúp đỡ trẻ em châu Phi...

Bà quay sang phía bà khách và tiếp lời:

- Bà kể cho con bé nghe nhé, bà Merck, tôi thấy quá kinh tởm.

- À thì, cậu ta đã không đi giúp đỡ họ tí nào. Rõ ràng cậu ta đọc được ở đâu đó về một người đã kiếm bộn tiền ở Niger nhờ bán kẹo sô cô la

nhuộm màu giống viên thuốc. Và thằng nhãi này đã lấy lại ý tưởng đó. Nó giả là bác sĩ, đi do thám vùng nông thôn Sénégal. Những viên kẹo đỏ để chữa bệnh kiết lỵ, những viên màu xanh lam cho khả năng sinh sản, những viên màu xanh lá cây cho trẻ em tăng trưởng. Nó bán cho họ những “viên thuốc” với giá bằng hai tháng lương của họ. Tất cả mọi người ở sở cảnh sát muốn đâm vỡ mặt nó. Chính nhân viên hội Chữ Thập Đỏ đã phát hiện ra việc buôn lậu ghê tởm của nó và giao nó cho cơ quan công quyền.

Dù là phụ nữ, nhưng nếu hấn mà đứng trước mặt tôi, tôi sẽ vặt cái đầu hấn. Vậy mà tôi đã từng cố gắng tỏ ra tốt bụng với hấn! Chúng ta luôn phải cẩn thận với những ấn tượng đầu tiên về ai đó. Hấn là đồ rác rưởi. Tôi mong hấn sẽ phải chịu những hình phạt thích đáng nhất.

Bác Bergerot phẫn nộ vì tên lừa bịp này đã dàn xếp để tự quảng cáo cho mình bằng chuyện đi “tình nguyện” của hấn ở khắp nơi. Đột nhiên bác tái mặt:

- Nhưng các bà có thấy không, hấn mua cho mình chiếc xe phở trương đó bằng tiền ăn cắp của những người nghèo khó bất hạnh!

Tôi không giấu các bạn là trong vài ngày tới, chúng tôi đã sắp xếp để loan tin về hấn cho càng nhiều người biết càng tốt. Nhưng điều hay nhất, là khi cuối cùng hấn cũng trở lại hiệu bánh...

Khi kẻ đáng phải hổ thẹn này đậu chiếc xe phô trương của mình dọc vỉa hè, chỉ có ba người trong hiệu bánh. Bác Bergerot, tôi cảm thấy người bác đang sôi lên vì tức giận, bác ghé đầu vào phía trong cửa hàng gọi lớn:

- Julien, Denis, ta sắp cần đến các cháu đây!

Hắn bước vào, với bộ lễ phục nhỏ dường như hơi quá rộng so với hắn. Bấy giờ trong cửa hàng toàn là phụ nữ. Hắn ra vẻ như một con gà trống trong sân của mình. Nhưng nếu căn cứ vào những ánh mắt đờ đờ sát khí của hai bà khách thì thông tin về sự thật chân dung kẻ lừa đảo đã được lan truyền. Tuy nhiên, điều đó dường như không khiến hắn nao núng. Hắn hài lòng với con người của hắn. Quyến rũ mê hồn. Làm thế nào có thể vẫn tự cao tự đại như thế sau những gì hắn đã làm ở châu Phi, với việc cảnh sát và công lý đang theo sát hắn? Chắc chắn đó là điểm mạnh của kẻ này, vô cảm với tất cả ngoại trừ lợi ích của chúng.

Hắn đến trước mặt bác Bergerot đang giận tím mặt:

- Tôi sẽ lấy hai chiếc baguette và bốn bánh mứt hành tây.

- Rất tiếc, hết rồi.

Hắn ngạc nhiên mở to mắt.

- Đây là một câu nói đùa phải không?

Hắn chỉ tay vào những tầng giá chất đầy bánh mì và bánh mứt.

- Thế đây là gì?

- Là ảo ảnh quang học. Ngược lại, nếu cậu muốn, chúng tôi có những viên thuốc chống lại những điều tệ hại và sự độc ác, bà chủ vừa nói thêm vừa chỉ vào giá kẹo.

Julien và Denis bước vào. Trưởng nhóm làm bánh mì của chúng tôi thậm chí còn cầm theo cả cái xẻng thường dùng để đưa bánh vào lò.

Kẻ đê tiện huênh hoang một lần nữa cố thể hiện tầm ảnh hưởng của hắn. Hắn chỉ tay đe dọa bác Bergerot:

- Bà không có quyền làm thế. Đó là hành động từ chối bán hàng. Tôi sẽ kiện bà.

Bác Bergerot suýt nữa thì nhảy bổ vào hắn. Julien cản bác lại và đi ra phía trước quầy. Anh đứng trước mặt tên rác rưởi:

- Hãy nghe này, đồ khốn: mày không bao giờ được bước chân trở lại đây nữa. Biến khỏi đây. Hạng người như mày thật đáng hổ thẹn.

- Anh tin là anh làm tôi sợ à?

Denis bước đến tiếp ứng:

- Nếu mày không sợ, điều đó càng chứng tỏ mày là một thằng khốn. Hãy biến đi. Hãy rời khỏi khu phố này, khỏi thành phố này.

Bác Bergerot nói thêm:

- Hãy biến khỏi trái đất này luôn đi, đồ rác rưởi!

Cứ nghĩ rằng mình đáng trọng, hấn ngẩng cao đầu rút lui. Trong ba ngày, bác Mohamed đã yêu cầu hấn thanh toán số tiền mua hàng trước đó và cấm hấn quay trở lại cửa hàng, cô bán sách thậm chí không muốn tiếp chuyện hấn, ông chủ của hấn thì nhận được các yêu cầu hoàn tiền của gần như tất cả các khách hàng mà hấn đã bán thiết bị nhà bếp trước đây. Chú được sĩ tổ chức một buổi quyên góp để gửi tiền và thuốc thang cho những người đã bị hấn lợi dụng. Chú ấy đã thu được khá nhiều. Thật ấm lòng. Đôi khi, điều tồi tệ mang đến sự tốt lành. Có thể chúng tôi sẽ bù đắp được sự đê tiện của thằng nhãi ranh kia. Nhưng tôi sẽ nói với các bạn điều khiến tôi phần nộ nhất: mặc dù mọi chuyện như thế, hấn vẫn có khả năng hạ cánh an toàn. Ngay cả nếu phải ra hầu tòa, hấn sẽ vẫn có quyền có một luật sư bào chữa làm mọi cách để giải cứu hấn. Dù thế nào thì loại người này vẫn luôn có cách bào chữa. Chúng rất giỏi trong việc này – tôi đã sống với một người trong số chúng trong vòng nhiều năm. Chúng để danh dự của bản thân ở chỗ khác chứ không phải trong các hành động. Với tên này, thì hấn đặt nó vào chiếc xe hơi. Điều đó khiến tôi điên lên. Nếu không phải là phụ nữ, tôi đã sát cánh bên Denis và Julien. Tôi tức giận vì đã không nói được gì và không thể làm được gì. Tôi có một ý tưởng với cái xe hơi của hấn, nhưng ý đó thật tệ.

Tôi nói chuyện với Ric qua điện thoại, anh ấy sẽ về tối nay, tối muộn. Anh hứa sẽ rẽ qua chỗ tôi. Anh đã đi vắng bảy ngày. Tôi vui vì cuộc điện thoại của anh, thờ phào vì anh sẽ về. Tôi sẽ kể tất cả cho anh, chuyện những người ngoài hành tinh, bà Roudan, tên rác rưởi kia và thậm chí cả những người Australia đến dự đám cưới của Sarah. Tôi mong là anh cũng sẽ kể tất cả cho tôi và anh sẽ chấp nhận điều mà tôi sắp yêu cầu anh.

Tôi mang về cả đồng bánh mặn và bánh ngọt từ cửa hiệu phòng khi anh đói bụng. Tôi cũng quyết định đi lấy thư cho anh. Tùy các bạn có tin hay không, tôi thậm chí còn không nhìn ngó đến những thư từ mà anh nhận được. Các bạn có tin được không? Chỉ cách đây vài tuần, tôi còn bị kẹt tay trong hòm thư của anh vì tò mò, vậy mà hôm nay tôi thậm chí không nhìn ngó đến chúng mặc dù đang giữ chìa khóa.

Tôi đợi anh. Tôi lắng nghe tiếng bước chân trên cầu thang. Tôi muốn nhảy lên với ý nghĩ sẽ gặp lại anh, nhưng Toufoufou không đồng ý. Có tiếng gõ cửa. Anh ở đó trước mặt tôi. Tôi có cảm giác cuộc đời tôi cuối cùng vẫn tiếp tục sau một dấu ngoặc. Khuôn mặt anh hốc hác. Tôi thấy anh gầy đi. Ánh mắt dường như u tối hơn. Lần này, chính tôi là người kéo anh vào trong và quán lấy anh. Tôi không dám hôn anh nhưng tôi tựa đầu vào ngực anh. Anh vuốt ve tóc tôi.

- Anh mang về cho em một món đồ kỷ niệm nho nhỏ.

Anh chìa tay đưa gói quà cho tôi. Nhìn kích thước, đó không thể là một con búp bê phát ra tiếng kêu “youpi!” nhưng tôi chắc dù sao cũng rất tuyệt. Tôi mở gói quà. Một chiếc hộp. Bên trong: một chiếc áo thun màu nâu, mềm, dày và tuyệt đẹp. Tôi tin đó là một mẫu áo dành cho nam giới. Tôi thấy nghi ngờ.

- Nó thật đẹp, cảm ơn anh nhiều.

- Vì em có vẻ thích những trang phục cho nam giới...

“Đề em yêu cái áo thun này nhiều như chiếc sơ mi của anh, trước tiên anh cần mặc nó trong vòng một năm, để mùi da thịt anh thấm đượm vào đó. Nhưng thôi bỏ đi, đó là kiểu con gái mà.”

Tôi ướm chiếc áo lên người mình, nó rộng gấp đôi tôi. Tôi sẽ có thể cho Sophie hoặc một gia đình nhà mèo thuê một nửa còn lại. Hơn nữa, với món quà kiểu này thì tôi không thể đoán ra được anh ấy đã mua nó ở đâu...

- Không có vấn đề gì với căn hộ của anh cả, không rò rỉ nước.

- Anh thấy rồi. Cảm ơn em vì đã lấy thư lên cho anh.

“Trong băng ghi hình, anh sẽ thấy là em không lục lọi gì cả. Em thậm chí đã không xem đồng tài liệu của anh.”

- Anh có muốn ở lại ăn chút bánh không?

- Em thật tốt bụng nhưng anh mệt quá. Anh cần phải ngủ bây giờ.

“Anh đã có thể làm điều anh muốn chưa? Bây giờ anh đã được tự do chưa? Sẽ không còn những bí mật, không còn ba lô trên lưng đầy bí ẩn, không còn những dụng cụ để cưa chân song chứ?”

- Chuyến đi của anh tốt đẹp chứ?

-Ừ, cảm ơn em. Em có chìa khóa của anh ở đây chứ?

Dù anh tỏ ra tử tế thì thông điệp cũng rõ ràng. Tôi với chùm chìa khóa trên kệ sách.

- Em biết là anh mệt nhưng em vẫn muốn hỏi anh...

- Em nói đi.

- Thứ bảy tới có đám cưới của một cô bạn. Liệu...

Tôi lưỡng lự. Không muốn làm hỏng buổi tối gặp lại nhau của chúng tôi. Anh đợi. Tôi hít một hơi rồi tiếp tục:

- Liệu anh có muốn chúng ta cùng nhau đến dự không?

Xong rồi, tôi đã nói điều đó. Và bây giờ, tôi bấm giờ đo đến phần nghìn giây để đợi câu trả lời của anh và tôi ghi lại phản ứng của anh ở độ phân giải cao nhất, sau đó chiếu lại bộ phim để có thể phân tích kỹ.

- Anh rất vui được đi dự cùng em. Em sẽ nói cho anh biết anh phải mặc đồ như thế nào nhé.

Tôi thấy nghi ngờ khi việc đó lại diễn ra quá dễ dàng như vậy. Họ thật là kỳ lạ, những chàng trai ấy. Đôi khi, họ làm hàng tá chuyện chẳng vì điều gì cả, và cũng đôi khi làm mọi thứ cực kì dễ dàng. Liệu có ai đó có hướng dẫn sử dụng không nhỉ?

Anh chỉ hôn lên má tôi nhưng không như một người bạn đơn thuần.

- Anh vui khi được gặp lại em. Thật sự anh rất muốn ở lại nhưng anh kiệt sức mất rồi. Ngày mai chúng ta gọi điện nhé, em đồng ý không?

Cả tuần, các cô bạn gọi điện cho tôi để nói rằng họ đã gặp Steve, gia đình và một trong những người bạn thân làm lính cứu hỏa của anh ấy. Một số cô nàng thậm chí còn rẽ qua hiệu bánh chỉ vì chuyện đó. Mấy cô gái như điên lên trước những vị khách Australia. Sophie đã trải qua một buổi tối với Sarah và gia đình chồng tương lai của cô ấy. Cô ấy nói rằng Steve và Sarah có vẻ rất yêu nhau. Cô ấy còn nói bố mẹ của Steve cũng xấu thôi, nhưng anh ấy thì đẹp trai. Như thế...

Bác Bergerot muốn tôi nghỉ chiều thứ Bảy để đi đến buổi lễ. Sarah thật may mắn, thời tiết quá tuyệt vời.

Ric mặc đồ cực kỳ lịch thiệp. Quần vải màu kem, áo sơ mi màu nâu xám, cà vạt và áo vest với tông màu đậm hơn áo sơ mi. Tôi đi đôi giày cao gót tra tấn đặc biệt của mình, nhưng chắc chắn đó là vì Sarah. Tôi nhìn hình ảnh chúng tôi phản chiếu trên tủ kính của cửa hàng thịt ở quảng trường tòa thị chính và tôi thấy chúng tôi thật đẹp đôi.

Những khách mời đầu tiên đã tới. Để nhận ra người Australia, không cần hỏi họ chiều của họ, tất cả đều cao hơn mức trung bình một cái đầu. Đúng là họ đẹp. Họ có vẻ phấn khởi khi ở đây. Maëlys và Léna đã có mặt. Có cả những anh lính cứu hỏa trong vùng tới chào cánh đồng nghiệp ở đầu kia thế giới và đảm bảo là từ giờ, họ có thể giải cứu lũ mèo trên cây và tha hồ tổ chức tiệc tùng mà không sợ Sarah lao vào họ. Tôi giới thiệu Ric với tất cả các cô bạn của mình. Sophie mỉm cười ở góc phòng.

Một chiếc xe hơi cổ được trang trí rất đẹp bằng vải tuyn và hoa ly đang đỗ trước tòa thị chính. Sarah bước xuống đầu tiên. Cô ấy trông thật rạng rỡ. Cô vẫn giữ kiểu tóc của mình, đơn giản nhưng được chăm sóc kỹ càng, và chọn kiểu trang điểm tự nhiên. Đó chính là cô ấy, nhưng đẹp hơn. Cô ấy có ý tưởng hay là không làm thay đổi hình dạng của mình trong ngày cưới đến độ chúng ta không thể nhận ra cô dâu, như chuyện vẫn thường diễn ra trong các đám cưới. Đến lượt Steve bước xuống, có tiếng rì rầm trong đám đông. Đó là các cô gái đang trầm trồ. Tôi nghĩ có một vài người trong số họ đã phát điên lên vì ganh tị và những cô nàng điềm tĩnh nhất chỉ ít cũng nói với nhau rằng Sarah có lý khi đã chờ đợi và đi xa đến vậy để tìm thấy anh chàng này. Ngoài ngoại hình, Steve còn thể hiện tính cách khá thú

vị. Anh ấy đã cố gắng học vài từ tiếng Pháp và tỏ ra thật đáng mến với những cô nàng cuồng loạn lấy cớ ra chào đón chú rể để ôm cổ hôn anh ấy.

Buổi lễ không kéo dài. Ngài thị trưởng chỉ cho Sarah một chút thời gian hưởng thụ hạnh phúc. Sophie là người làm chứng, về phía chú rể Australia, đó là Brian, người bạn thân nhất. Steve trả lời với giọng nói làm tan chảy những người khó tính nhất. Jade, dù chưa bao giờ biết tuyệt vọng, cũng ngã khỏi ghế khi đến màn trao nhẫn cưới.

Ric ngồi cạnh tôi. Tôi thấy xúc động khi nhìn thấy Sarah quá hạnh phúc như vậy. Khoảng thời gian khi cô ấy cảm thấy không ổn giờ đã xa. Được khuyến khích bởi niềm hân hoan chung, tôi liền cầm tay Ric. Anh mỉm cười với tôi. Tôi đã làm đúng. Ngài thị trưởng chúc mừng đôi vợ chồng trẻ. Tiếng vỗ tay, đèn flash của máy ảnh, tiếng reo hò vui vẻ và Jade hét lên “cởi đồ đi!”

Ở lối ra, các chàng lính cứu hỏa mặc đồng phục dàn hàng danh dự tiễn cặp đôi. Sophie theo sau tôi và nói nhỏ :

- Tớ nghĩ là Jade đã bắt đầu bữa tiệc trước. Tớ có cảm giác cô ấy đã uống...

- Chúng ta sẽ để mắt đến cô ấy. Hãy nói cho những người khác biết.

Sophie còn ghé sát vai tôi hơn, thì thầm:

- Nay tớ đã hiểu vì sao cậu giấu Ric của cậu kín đến thế, anh ấy thật đáng yêu!

Trong lúc chụp ảnh ở quảng trường, những vị khách mời làm quen với nhau. Từ ngôn ngữ này qua ngôn ngữ khác, mọi người giao tiếp với nhau bằng cử chỉ và những nụ cười. Có một anh chàng tóc vàng cao to đã nói với Maëlys rằng cô ấy có “một cảnh quan đẹp”. Đây hứa hẹn.

Tôi rất thích nhìn mọi người tập trung, vui vẻ. Rốt cuộc, đám cưới là ngày duy nhất chúng ta có dịp tụ họp tất cả những người làm nên cuộc đời chúng ta. Gia đình, bạn bè, đồng nghiệp lần lượt đứng cạnh nhau. Có thể bạn sẽ nói với tôi rằng cũng vẫn là những con người này sẽ đến dự các đám tang, đúng thế nhưng nhân vật chính của buổi tiệc đó rõ ràng được hưởng thụ ít hơn. Do đó, tôi sẽ làm như Sarah là tận hưởng niềm vui thú này.

Đoàn xe rước dâu đưa chúng tôi đến khu Lilas, một tòa lâu đài với khung cảnh xung quanh vô cùng đẹp và thanh lịch. Sarah và Steve không làm những thứ nửa vời. Trong công viên dưới chân tòa lâu đài uy nghi, trên thảm cỏ rộng thênh thang có hàng cây xanh bao xung quanh, những quây đón khách, một bữa tiệc buffet trang hoàng rực rỡ với bóng bay trắng. Vừa bình dân vừa quý tộc. Mọi người vui đùa, còn bọn trẻ con thì chạy nhảy

khắp nơi. Những bộ quần áo đẹp của chúng không giữ sạch được lâu. Những ly rượu được rót đầy. Rượu hợp hôn được mang đến cho cô dâu chú rể trước tiên. Những người Australia hát một bài hát của quê nhà. Ngay cả khi hát bằng tiếng Anh, với giọng của họ, không thể phân biệt được đó là bài thánh ca hay bài nhạc chế. Hai người phụ nữ đứng tuổi đang nói chuyện với một người bạn của Steve, cũng là lính cứu hỏa. Đứng trước anh như đứng trước một tòa nhà chọc trời, họ buộc phải ngẩng cao đầu để nhìn thấy đỉnh tòa nhà. Hai bà cười to mỗi khi anh này thử phát âm một từ bằng tiếng Pháp. Họ dạy cho anh ta những từ khác như: “đám cưới”, “lâu đài”, “nghệ thuật sống” và tôi không biết tại sao có cả từ “quần lót nhỏ”.

Ric và tôi không rời mắt khỏi nhau. Tôi không hề ảo mộng, tôi biết tình cảm của chúng tôi không phải là đam mê say đắm mà đó là thứ tình cảm ẩn sâu trong lòng, giờ bùng phát ra. Không. Chúng tôi cảm thấy như hai đứa trẻ, một chút thân mật, một chút động chạm, và chúng tôi làm đôi bên đều yên tâm bằng cách không tách khỏi đám đông. Tôi tin anh ấy không thật sự ý thức về điều đó. Anh quan sát, anh tiếp chuyện tử tế với những người hỏi anh. Quá nhiều người, quá nhiều người lạ. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy như vậy, gần như dễ bị tổn thương. Cách mọi người nhìn chúng tôi như một đôi thật kinh ngạc. Họ chấp nhận, họ hợp thức hóa. Họ không nói chuyện với từng người mà nói với cả hai. Họ hỏi chúng tôi rằng chúng tôi đã kết hôn chưa, rằng ngày hôm nay có khiến chúng tôi thêm muốn không. Đây là lần đầu tiên tôi chính thức được coi như bạn gái của Ric. Tôi muốn tin điều đó, nhưng tôi có cảm giác mình đang tiếm ngôi của người khác.

Giọng nói của Sarah vang lên trên loa. Cô ấy bước lên bục và cầm mic nói, chiếc mic đó tối nay chắc chắn sẽ dành cho các ca sĩ biểu diễn. Steve đứng bên cạnh. Họ tạo thành một cặp đôi tuyệt vời. Với một cái khoát tay rất đẹp, Sarah chỉ lên trời:

- Mùa hè đã kéo dài hơn cho chúng tôi. Tôi rất vui vì thấy tất cả mọi người ở đây, ba mẹ tôi, em trai tôi, gia đình của Steve cũng như những người thân của anh ấy đã tạo nên một con đường rất dài để chúng tôi gặp được nhau.

Tiếng vỗ tay:

- Tôi cũng muốn nói vài lời với những cô bạn gái của mình, những người mà tôi vô cùng may mắn được chia sẻ bữa tiệc này với họ. Giờ đã có chồng, chắc chắn tôi không còn được cấp thẻ thành viên của câu lạc bộ

tuyệt vời này nữa, nhưng tôi hi vọng các bạn sẽ vẫn cho phép tôi được tham gia.

Tiếng vỗ tay và những tiếng hò hét:

- Và cho tất cả mọi người, chúc tất cả cũng được hưởng niềm hạnh phúc như hạnh phúc của Steve và tôi đang có ngày hôm nay.

Cô ấy thật sự xúc động. Steve cầm mic, lấy từ trong túi ra một tờ giấy rồi mở ra:

- Xin chào. Tôi chưa giỏi nói tiếng Pháp nhưng vui. Một friend^[1] của Sarah đã giúp tôi viết bài diễn văn này. Tôi không hiểu, nếu tôi nói chưa đúng điều gì, các bạn lượng thứ.

[1. Tiếng Anh: người bạn]

Anh quay về phía vợ:

- Lần đầu anh gặp em là trong một vụ hỏa hoạn. Em đã thấp lên ngọn lửa trái tim anh. Anh yêu đất nước của em và anh đã đến để được chung sống với em.

Tôi thấy một vài người rung rung nước mắt.

- Anh ở đây để cùng em sinh ra những đứa con xinh đẹp với một cái vòi phun nước lớn...

Sarah giật nhanh tờ giấy và chuyển từ nét mặt vô cùng hạnh phúc sang nghi ngờ tột độ. Cô nửa cười nửa mỉa trước đám đông đang cười nghiêng ngả.

- Ai đã giúp Steve viết bài diễn văn này? Tôi muốn biết tên của thủ phạm!

Trong khi Sarah tiếp tục tra hỏi, một chàng lính cứu hỏa người Pháp dịch lại cho chú rể nghe. Em trai của Sarah, Franck, cuối cùng đã thú nhận dưới sự cổ vũ nhiệt liệt của đám đông. Vừa cười, Steve vừa ra hiệu cho những người đồng hương của mình, ngay lập tức họ tóm lấy Franck và bắt đầu ném cậu ta lên không trung như một chiếc túi.

Bữa tiệc giống như Franck, đã được tung hứng rất vui vẻ. Trời đẹp, rượu sâm banh lấp lánh dưới ánh mặt trời, những người không quen biết nhau gặp gỡ nhau và Ric ở gần bên tôi. Những người Australia đã làm nóng quày nướng thịt không lò theo ý Steve. Tất cả tập trung để cùng nhau trải qua một ngày đáng nhớ, không tí vết. Nếu như không tính đến Jade.

Nếu tôi là thủ phạm của chuyện gì thì chỉ là đã không để mắt đến Jade vì tôi đã dành hết thời gian cho Ric. Chúng tôi đã biết Jade không uống được rượu, và chúng tôi cũng phát hiện ra điều gì đó có thể xảy ra với tinh thần vốn đã nổi tiếng là kém minh mẫn của cô nàng.

Cảnh báo đầu tiên là vào giữa buổi chiều, khi Sarah muốn tập trung tất cả các cô bạn gái lại để chụp chung một kiểu ảnh. Lần lượt từng người trong chúng tôi được cô ấy giới thiệu với bố mẹ cô ấy và bố mẹ của Steve. Quả thật là họ, bố mẹ chú rể, không được đẹp cho lắm. Mọi người chắc chắn sẽ ít chú ý đến điều đó hơn nếu như cậu con trai cao lớn của họ không ăn ảnh đến thế. Sự đối lập khá phũ phàng.

Khi Jade đứng trước mặt bố chú rể, cô ấy đã chìa bàn tay mềm nhũn ra, cô ngạc nhiên trước gương mặt vừa rồ vừa nhăn nheo và hộp sọ phẳng, hói hoàn toàn của ông. Cô ấy trợn tròn mắt và nói bằng giọng nhào nhoẹt:

- Người ngoài hành tinh, mi đây rồi! Ta cực kỳ mừng vì mi đã ở lại Trái đất. Mi có muốn gọi điện thoại về nhà không?

Cô ấy chìa điện thoại của mình ra. Tiếp đó, cô ấy đã cố ôm lấy ông. May mà Sophie đã cố can thiệp như một vệ sĩ và Léna tì vào một bên ngực của bạn để đẩy Jade lùi lại một mét. Việc ông bố chú rể không nói được tiếng Pháp thật sự là may mắn. Chúng tôi có thể giải thích với ông rằng Jade đã xúc động bởi sự giống nhau đến kinh ngạc giữa ông và một trong những người chú của cô ấy mới mất gần đây, người đã tặng cô ấy chiếc điện thoại. Ý tưởng đó không phải của tôi.

Chúng tôi đã phải quyết định giám sát Jade. Nhưng tất nhiên chúng tôi có nhiều thứ hay ho để làm hơn là tham gia vào trò canh gác một người điên. Chẳng hạn như cùng với Ric, chúng tôi đã đi giúp mọi người một tay. Tôi giúp chuẩn bị đồ uống cho bữa tiệc buffet còn Ric thì cùng mọi người làm món nướng. Từ xa, tôi thấy anh hồi hả xung quanh các khay nướng lớn với những người đàn ông khác.

Sarah đến lấy một cốc nước. Tôi ôm chặt cô ấy để chúc mừng.

- Cậu thật quá đẹp và tiệc đón tiếp khách rất tuyệt. Tớ chưa bao giờ thấy một bữa tiệc đám cưới thành công như thế.

- Cảm ơn cậu.

Cô ấy uống một mạch cạn ly:

- Tớ khát quá. Tớ phải có mặt ở khắp nơi, nhưng tớ rất rất vui!

Bỗng nhiên, cô ấy nhìn tôi bối rối:

- Mà tại sao cậu lại làm việc này? Cậu là khách mời mà, hãy tận hưởng điều đó! Hãy đi dạo với Ric thì hơn.

- Anh ấy đang giúp ông xã cậu làm món nướng. Mà cậu biết đấy, việc phục vụ mọi người không là vấn đề gì với tớ. Tớ lấy cho cậu một chiếc bánh mì nướng không quá kỹ nữa nhé?

Cô ấy mỉm cười với nhận xét này, và khi quan sát nhóm lính cứu hỏa vui vẻ đang đùa giỡn xung quanh lò nướng, cô ấy nói thêm:

- Những anh chàng đó, cần phải để mắt tới họ tối nay. Tớ quá biết những bữa tiệc tùng của đám lính cứu hỏa sẽ kết thúc thế nào. Thường thì họ dập tắt các đám cháy, nhưng cũng có thể chính họ là kẻ châm ngòi...Chỉ vừa đây thôi, cậu bạn thời thơ ấu của Steve đã bị thương. Suýt nữa thì xảy ra thảm kịch.

- Chuyện gì xảy ra thế?

- Lúc chơi trò lính ngự lâm, Brian đã đâm một chiếc đĩa dùng để ăn xúc xích vào cổ.

Tôi nhăn mặt. Cô ấy bình tĩnh kể tiếp:

- Đây là những anh chàng rần rỏi, nhưng dù sao thì...Thôi, đi nào, tớ phải quay ra đi một vòng chào khách và để mắt xem có cô bạn cuồng loạn nào của chúng ta lạm dụng chồng yêu của tớ không.

Khi ngừng rót rượu, tôi nhìn sang phía các anh chàng. Dù đã tương đối cao to, Ric vẫn là một trong những người thấp bé nhất trong nhóm. Tôi thấy anh thật đáng yêu. Nhìn từ xa, ta có thể nghĩ đó là một cậu trai mới lớn đang đùa nghịch với các anh trai của mình. Tôi chưa bao giờ thấy anh như thế. Chắc chắn là do không khí bữa tiệc, tôi cũng mong là chúng tôi sẽ ở cùng nhau, anh trông có vẻ nhẹ nhõm hơn, vui vẻ hơn.

Đứng phục vụ bữa tiệc giúp tôi làm quen với hầu hết tất cả mọi người. Tôi không nhìn thấy Jade lần nào. Hoặc là cô ấy đã quyết định không uống nữa, hoặc là đang say bí tỉ trong bụi rậm nào đó, hoặc là đã tìm thấy đồ uống ở chỗ khác.

- Em ra đây, chúng ta đi dạo một vòng chứ?

Tôi giật bản mình. Ric đến phía sau mà tôi không hề hay biết. Anh ấy vừa đề nghị tôi đi đâu vậy?

Tôi chẳng mất đến sáu giây để tìm được một cô gái quyến rũ thay thế vị trí tôi đang làm. Tôi tin là cô ấy không phân biệt được giữa rượu sâm banh và nước có ga nhưng tôi mặc kệ. Ric nắm tay tôi và chúng tôi đi về

phía lối dẫn vào khu rừng gần tòa lâu đài. Khi chúng tôi đang đi ra khỏi khu vực đón khách thì thấy Jade thành linh xuất hiện giữa các quây. Tôi đã có câu trả lời cho câu hỏi của mình: cô ấy tìm thấy đồ uống ở chỗ khác.

- Jade, cậu phải ngồi xuống nghỉ. Vào gặp Sophie đi.

Cô ấy có vẻ không nhận ra tôi. Cô ấy giơ một ngón tay, vừa nói vừa cau mày:

- Chúng tôi ở đó, chúng ở khắp nơi. Tôi đã nhìn thấy một tên. Tớ phải tiêu diệt chúng để cứu bọn trẻ.

- Jade, cậu đang nói gì vậy?

Cô ấy thậm chí không trả lời. Ric nắm tay tôi, muốn kéo tôi đi. Liệu tôi có đồng ý bỏ phí khoảng thời gian hai đứa được ở cùng nhau sau bao ngày chờ đợi để ở lại trông chừng Jade đang đứt cáp? Không. Tuy nhiên, đáng ra tôi đã phải ở lại.

Tiếng ồn ào của bữa tiệc xa dần. Lúc này âm thanh chúng tôi nghe thấy rõ nhất là tiếng chim hót. Trong điệu múa ba lê du dương, những cành cây phía trên cùng nhảy múa dật dìu theo từng cơn gió nhẹ. Dưới mặt đất, những mảng sáng tạo nên hình thù biến đổi không ngừng. Đám cưới của người khác thật lãng mạn... Ric và tôi dạo bước cạnh nhau, im lặng, nhưng lần này tôi biết điều đó không kéo dài lâu. Mỗi người đều đang tận hưởng, người này nghĩ về người kia.

Đọc theo chiếc hồ ở trên đường, một thân cây khổng lồ nằm chắn ngang.

- Em có muốn ngồi một lát không? Ric đề nghị.

- Vâng ạ.

Tôi vừa ngồi xuống vừa xếp chiếc váy sao cho thật đẹp. Anh chẳng mảy may để ý đến điều đó.

Lá cây xào xạc, ánh sáng, những tiếng cười thỉnh thoảng phát ra từ đám cưới. Một khoảng khắc vượt ra ngoài thời gian. Tôi sẽ không nói gì cả. Tôi sẽ để anh quyết định thời điểm anh muốn nói. Anh được tự do.

- Julie à?

- Vâng, Ric?

- Em có nghĩ đến việc sống ở nơi khác ngoài nơi đây không?

Tôi mỉm cười ngây thơ:

- Chắc chắn là phải ra khỏi rừng mà tìm đồ gì đó để ăn, trừ phi anh đi săn. Nhưng tại sao không? Chúng ta có thể dựng một chiếc lán trên cây. Em nghe nói thịt sóc khi nướng chín có mùi vị giống thịt thỏ.

- Julie, anh đang nói nghiêm túc.

“Em biết là anh không nói về khu rừng, mà nói về việc rời thành phố. Nhưng em không thể trả lời một cách nghiêm túc, câu hỏi của anh khiến em thấy lo lắng. Nó ẩn giấu điều gì?”

Anh nài nỉ:

- Khi anh thấy em ở nhà mình, ở hiệu bánh, với những cô bạn gái, anh tin là em đang ở đúng chỗ của mình. Liệu em có tin rằng mình có thể sống vui vẻ ở một nơi khác không?

- Tất cả phụ thuộc vào nơi đến. Nhất là tất cả phụ thuộc vào việc em ở với ai. Anh có gợi ý nào về địa điểm không?

- Không, anh chỉ đặt câu hỏi vậy thôi...

- Còn anh? Ở đâu anh có cảm giác là mình ở nhà nhất? Em thậm chí còn không biết nơi anh lớn lên.

- Em có lý. Anh không nói nhiều về bản thân mình. Một ngày nào đó, anh cần phải kể cho em.

- Em đã nói về anh với bố mẹ em.

Vừa cất lên những lời này, tôi đã nghĩ mình vụng về. Tôi đã đi quá xa. Nhắc đến bố mẹ tôi, anh chắc chắn sẽ nghĩ đến việc giới thiệu, anh sẽ lo lắng việc ràng buộc, anh sẽ lẩn trốn. Hãy trở lại, Ric, không phải họ đang xây bể bơi cho các con chúng ta đâu!

Anh phá vỡ khoảng im lặng thật dài:

- Anh rất cảm kích là em đã nói với bố mẹ về anh...

Tôi không hiểu gì về đàn ông cả. Không hiểu tí nào. Nhưng điều đó có gì quan trọng? Tất cả những gì tôi mong muốn là có thể yêu người đàn ông đang ở cạnh tôi. Tôi thử mạo hiểm với câu hỏi nhạy cảm:

- Còn anh, bố mẹ anh thì sao?

Tôi không rời mắt khỏi anh. Câu trả lời của anh sẽ quyết định. Bỗng nhiên, một tiếng kêu. Rồi, một tiếng kêu khác. Phát ra từ đám cưới. Những tiếng la hét. Chắc chắn đó không phải tiếng cười, cũng không phải tiếng hò hét vì vui sướng.

- Em có nghe thấy không? Ric hỏi tôi.

Tôi gật đầu. Tôi thất vọng toàn tập. Vì hai lý do. Thứ nhất, chính sự ngắt đoạn này giúp anh trốn tránh câu hỏi của tôi. Thứ hai, sâu thẳm trong tôi, tôi có linh cảm chắc chắn là Jade có liên quan đến những tiếng la hét đang mỗi lúc một dồn dập này.

Khi chúng tôi ra khỏi khu rừng, rõ ràng là có điều gì đó bất bình thường đang diễn ra. Bọn trẻ nấp dưới chân bố mẹ chúng. Những người lớn tuổi đứng tập trung lại, vẻ mặt kinh hoàng. Đột nhiên, tôi thấy Jade chạy ngang qua, cô ấy chạy như một con điên, chân trần, tay cầm một cái ván gỗ, chạy theo sau là nhóm ba chàng lính cứu hỏa Australia không có vẻ gì là đang đùa giỡn cả. Cô ấy vừa chạy theo hình chữ chi giữa những khách mời vừa la hét:

- Tớ đã tóm được một tên! Các cậu hãy giúp tớ tóm những tên khác nhé!

Gần bếp nướng, tôi thấy Brian, người bạn thân nhất của Steve đang ôm đầu, ngay gần đó, Sophie cũng làm như vậy. Máu chảy ra đầy kẽ ngón tay cô ấy.

Ric nói với tôi bằng giọng dứt khoát:

- Em hãy giúp Sophie. Anh sẽ giúp mọi người tóm lấy cô nàng điên rồ này.

Jade vẫn vừa chạy vừa hét. Khi nỗi sợ đã qua, khách mời thích thú đứng xem vở kịch không tưởng ngay trước mắt họ. Một cô gái trẻ điên dại đang chạy như con cây dũi bị đánh thuốc phiện, bị những anh chàng cao to vạm vỡ thậm chí không hiểu cô ta đang hét gì truy đuổi. Jade sắp sửa bị tóm. Để gây cản trở trên đường tháo chạy điên loạn, cô ấy đã ném miếng ván về phía những anh chàng đang đuổi theo.

- Không bao giờ các ngươi có được máu của ta! *Drop dead my blood!*

Tôi lao về phía Sophie. Tôi nghĩ cô ấy đang mếu máo khóc. Nhưng không. Cô ấy đang cười nghiêng ngả. Ngay cả khi máu chảy đầy trên trán.

- Có chuyện gì xảy ra thế? Cậu bị thương à?

- Mọi việc ổn. Chúng ta không thể ngờ Jade lại vậy. Không, nhưng hãy nhìn cô ấy kìa...

- Cô ấy đã làm gì vậy?

- Cô ấy đã tấn công Brian bằng một miếng ván vì tưởng anh chàng là một con ma cà rồng. Mình can ngăn và cũng bị một cú...

Tôi hoảng sợ. Brian thì cười. Anh ấy chỉ cho tôi hai vết thương nhỏ ở cổ tay mà anh chàng tự gây ra với chiếc đĩa ăn xúc xích. Đúng là trông giống với vết cắn của ma cà rồng... Tội nghiệp Jade, cô ấy đã xem ti vi quá

nhiều. Brian nhe miệng ra cho tôi thấy hàm răng trắng như một con quái vật khát máu. Là quả trứng chim bồ câu làm biến đổi khuôn mặt anh ấy, khiến anh ấy trông thật đáng sợ. Jade đã không hề nhệ tay.

Jade hét lên những tiếng chói tai chưa từng thấy. Cô ấy bị bao vây, rồi ba anh chàng lực lưỡng và Ric lao vào cô ấy, đè xuống như một quả bóng bầu dục. Lần này, bọn trẻ con không sợ hãi nữa, chúng cười sung sướng. Jade hét lên như con gà gô, bằng hai thứ tiếng. Mấy anh chàng cũng không nhân nhượng Jade nữa bởi để không chế được cô ấy quả là không đơn giản. Luôn có một cánh tay hay một cẳng chân thò ra và đập cho họ một cú. Ngay cả Géraldine cũng chưa bao giờ biết điều đó khi làm những trò phóng đảng với cơ thể của mình.

Brian và Sophie cười chảy nước mắt. Sarah chạy lại cầm theo miếng gạch và cõn khử trùng. Tôi đón mấy thứ đó từ tay cô ấy:

- Cậu để đây, tôi sẽ lo việc này. Đám cưới của cậu đã thật hoàn hảo, bây giờ nó còn rất đáng nhớ nữa.

Sarah không coi đó là một trò đùa.

- Cậu có tin được không, coi khách mời như một con ma cà rồng ư? Cô ấy bị bệnh rồi!

Brian lại nhe hàm răng to cộ của mình rồi gầm ghè. Sarah hóm hỉnh:

- Anh hãy dừng lại ngay đi, nếu Jade nhìn thấy anh, cô ấy sẽ lại cho anh một vố nữa đấy. Nhưng cô ấy có thể lấy miếng ván kia ở đâu nhỉ?

Cú đánh điên rồ của Jade ít nhất đã khiến cho bầu không khí vui vẻ hơn. Những người Australia thay nhau làm ma cà rồng trong khi Léna và các cô bạn gái khác trong nhóm đóng vai nạn nhân bị hút máu. Florence và Maude trông giữ Jade. Họ bắt đầu bằng đầu bằng việc tắm nước lạnh cho cô ấy, sau đó giảng giải lý lẽ cho cô nàng. Màn đêm đã buông, khi sát thủ ma cà rồng của chúng tôi xuất hiện trở lại, tóc tai ướt rượt như nạn nhân vụ đắm tàu, cô nàng mặc chiếc váy rách bươm có thể coi như sáng tạo của ngành thiết kế thời trang. Luống cuống, cô ấy đến gặp Sarah và Steve để xin lỗi họ. Tiếp đó cô đi tìm Brian, kể từ lúc sự việc xảy ra, anh chàng dính chặt với Sophie... Anh làm ra vẻ sợ hãi trước khi hôn má cô rồi lao vào vật cô xuống sàn làm động tác cắn vào cổ cô. Phải cần khoảng một giờ để cô ấy bình tĩnh trở lại.

Buổi tối, ca sĩ biểu diễn đã bị ngã từ trên bục xuống vì cái bục nhỏ đã sụp gần một nửa. Giờ thì chúng tôi đã biết Jade lấy tấm ván đó ở đâu ra.

Ric và tôi đã không thể kết thúc câu chuyện của mình, nhưng khi anh đưa tôi về, tôi đã biết một tin khiến tôi phát điên lên ngay tức thì: sáng thứ Hai, anh ấy sẽ đi chạy. Tuy nhiên, đáng ra anh ấy không còn lý do nào nữa để làm việc đó vì anh đã dùng bảy ngày để “giải quyết điều cần làm” rồi cơ mà. Càng không cần thiết cho thể chất, vóc dáng vì anh ấy đã tập luyện đủ khi chạy đuổi theo Jade. Vì vậy, tôi hỏi các bạn: tại sao anh ấy còn phải chạy?

Tôi sẽ không thể chịu đựng được khi phải đợi một tuần nữa để nhận được vài mẫu trả lời thăm hỏi. Điều đó giết chết tôi mất. Với tốc độ thu thập các mẫu thông tin thế này thì tôi cần nửa thế kỷ nữa để biết màu sắc yêu thích của anh ấy. Do đó, lần này tôi quyết định sử dụng phương pháp hiệu quả nhất:

- Sophie, tớ có làm phiền cậu không?
- Tớ có cuộc hẹn với Brian trong mười phút nữa.
- Đầu của các cậu đã ổn chưa?
- Rất ổn. Thật khó để thú nhận điều này, nhưng cú đập điên rồ của Jade đã giúp mình rất nhiều...
- Bằng cách đập cậu với một tấm ván ư? Cậu đúng là kỳ lạ...
- Không có cô ấy, Brian và tớ sẽ không nói gì với nhau cả buổi tối trong khi giờ thì...Mà xem nào, Ric và cậu có vẻ tiến triển không tệ nhỉ?
- Chính vì anh ấy mà tớ gọi cho cậu. Sáng mai cậu làm gì?
- À không! Những kế hoạch bốc mùi của cậu, tớ tham gia đủ rồi!
- Sophie, chính vì mình là bạn bè với nhau nên tớ mới nhờ. Cậu có nhớ tất cả những khoảng thời gian vui vẻ chúng ta đã có với nhau...
- Tớ chỉ muốn nhớ về những điều tốt đẹp, nhưng cũng có cả những điều khác nữa...Lần này là việc gì? Một cuộc chạy ma ra tông, ma cà rồng hay những người ngoài hành tinh?
- Đi bám đuôi.
- Cái gì?
- Ric sẽ đi chạy và tớ không biết chạy ở đâu. Tớ chắc chắn anh ấy đang giấu tớ điều gì đó. Chúng ta sẽ dùng xe của cậu, tớ nấp ở ghế sau và đi theo anh ấy.

- Không, nhưng như thế làm sao được? Cậu sẽ kết thúc trong cùng nhà thương điên với Jade mất thôi. Cậu tin vào điều gì vậy, cậu có nhầm không? Nhưng các cậu thậm chí chưa là một cặp! Hãy để anh ấy thử một tí!

- Sophie, tớ rất tiếc, nhưng được nghe điều này từ miệng cô nàng từng nấp bốn giờ trong tủ quần áo để rình mò các chàng trai trong đội bóng chuyền hẳn là đang tắm thì tớ thấy hơi buồn cười.

- Sao cậu dám? Còn cậu, với Didier, khi cậu muốn chơi đàn ghi ta điện tử và bị giật thì sao?

- Cậu có lý! Tớ quên mất!

- Tớ chẳng tin, trong khi đó tớ sẽ không bao giờ quên lúc các anh chàng đến xoa xà phòng!

- Sophie, xin cậu đấy, hãy giúp tớ.

- Tớ cực ghét khi cậu nói bằng giọng đó. Tớ luôn bị cậu thuyết phục. Thật ma mãnh.

- Vì cậu biết việc đó sẽ kết thúc thế nào, nên tốt hơn là tiết kiệm thời gian đi.

- Tớ thề với cậu đến lúc tớ cần cậu mà cậu từ chối...

- Tớ sẽ ký một tờ giấy cho cậu: “Đồng ý với mọi kế hoạch không cần tranh luận.”

- Cậu làm tớ bức mình quá. Anh ấy đi chạy lúc mấy giờ?

- Để không bị lỡ, tốt nhất chúng ta vào vị trí khoảng tám rưỡi.

- Làm thế nào nếu Brian ở lại muộn?

- Cậu hãy nói với anh ấy sự thật. Cậu phải cứu cuộc đời cô bạn thân nhất của cậu. Tớ tin là ma cà rồng Australia có thể hiểu điều đó.

Buổi sáng hôm đó, tôi đã phát hiện ra một trong bảy sự thật cơ bản bao quát thế giới: chiếc mũ Pêru không hợp với ai cả.

Khi tôi thấy Sophie ngồi sau tay lái, với một chiếc mũ Pêru kéo sụp xuống tận trán và cặp kính râm to sụ, tôi đã suýt nữa định hủy bỏ toàn bộ kế hoạch. Tôi không biết do hình dáng, chất liệu hay màu sắc nhưng thẩn thẩn mà nói, tôi hiểu điều đó sẽ làm cho cả lũ lạc đà cũng tức giận và khạc nhổ vào những người vô tội.

- Đó là tất cả những đồ nguy trang tởm tìm được để anh chàng của cậu khỏi nhận ra tở, cô ấy biện hộ như vậy.

- Cậu không có thứ gì khác để anh ấy khỏi để ý à?

- Nếu không vừa ý, cậu hãy tìm một con bò câu khác cho việc bám đuôi của cậu vậy nhé.

- Đừng nghĩ thế, nhưng đúng là cậu có ý tưởng vô cùng đặc biệt...

Tôi trườn xuống băng ghế sau. Sophie nói thêm:

- Tở cũng chuẩn bị cho cậu một cái chăn, phòng trường hợp anh ấy tiến đến gần. Chỉ cần hơi nghi ngờ một chút thôi, cậu cũng phải chui vào dưới chăn rồi giả chết nhé.

- Quá tuyệt. Như thế, khi cảnh sát truy tìm người ngoài hành tinh có thể truy tìm cả cô gái Pêru đang tha lồi một xác chết.

Chúng tôi đỗ xe đối diện lối vào tòa nhà, ở góc giao lộ mà Ric sẽ chạy qua để tiến về phía Bắc. Từ đây, không thể bỏ lỡ mất anh ấy được.

Khi Sophie quay đầu hơi nhanh một chút, những sợi dây nhỏ trên mũ bay phấp phới. Việc này có thể khiến người ta có cảm hứng chơi sáo Pan và hành lễ hiến tế.

- Cậu nghĩ anh ấy làm gì khi chạy?

- Nếu tở làm điều đó, chúng ta đã không ở đây.

- Theo tở thì cậu hoàn toàn hoang tưởng.

- Còn hơn thế nữa. Nó là tập hợp của rất nhiều những dấu hiệu gộp lại. Tở cảm thấy có điều gì đó. Tuần trước, anh ấy đi vắng nhiều ngày, không một lời giải thích nào. Thậm chí tở còn không biết anh ấy đi đâu.

- Đấy không phải là một tội ác, có thể anh ấy muốn được tự do.

- Tở không tin điều đó. Tở sẵn sàng cá cược cái đầu của Jade là có điều gì đó mờ ám.

Sophie quay đầu lại, những sợi dây nhỏ xoay tròn.

- Cậu trùm chăn vào đi, anh ấy đang đến!

Tôi nằm ép ở băng ghế sau. Sophie nỏ máy:

- Chúng ta cứ để anh ấy chạy phía trước một đoạn. Nhất là cái xe của tớ không ưa chạy chậm.

Tôi không dám thò đầu ra.

- Anh ấy có chạy về hướng quốc lộ không?

- Có.

- Anh ấy đeo ba lô phải không?

- Đúng vậy, một cặp mông nhỏ tuyệt đẹp.

- Sophie!

- Chúng ta ở đây để quan sát, vì vậy tớ đang quan sát đây.

Cô ấy vào số một, chiếc xe bắt đầu chạy. Tôi như con cún bị xoay đủ hướng khi xe di chuyển, hít đầy mùi xăng. Sau vụ này tôi sẽ ốm mất. Tôi cẩn trọng nhòm lên để cố quan sát Ric, và cũng để mở cửa kính xe luôn. Làn khí tràn vào khiến tôi vô cùng sáng khoái. Tôi ngó đầu ở khoảng giữa hai ghế trước. Sophie hù dọa:

- Nếu cậu nhều dãi xuống đệm, tớ sẽ mang cậu đi tiêm phòng đấy.

- Tớ sẽ cắn cậu và truyền cho cậu bệnh dại nếu cậu để mất dấu anh ấy.

- Đừng lo.

Ric tăng tốc. Anh ấy chạy nhanh hơn rất nhiều so với khi chúng tôi chạy cùng nhau. Chắc hẳn anh ấy đã coi tôi chẳng khác gì một con ốc sên.

- Cậu đã hy vọng tập luyện để chạy nhanh như anh ấy ư?

- Người ta thường nói tình yêu mù quáng, chứ đâu phải tình yêu có một cái đồng hồ công tơ mét...

- Mơ mộng hão huyền gớm.

- Cảm ơn cậu đã động viên.

Khi đi qua phần đường dành cho người đi bộ ở trường học, Sophie buộc phải dừng lại để nhường đường cho đám trẻ con. Hai thằng bé vừa chỉ trỏ cô ấy vừa cười. Chính cái mũ Pêru đã khiến cho những tâm hồn trong trắng vốn chưa được dạy cách giấu đi cảm xúc phải tập trung chú ý. Đám nhóc tuyệt vời. Có một cậu bé cười nhiều đến mức vấp cả vào chân mẹ. Thật đáng yêu. Càng lúc càng nhiều người vừa sang đường vừa cười như nắc nẻ. Tôi lo lắng:

- Chúng ta sẽ mất dấu anh ấy mất!

- Cậu nói đúng, hãy để tớ đè bẹp một vài đứa, tớ sẽ trả giá bằng đầu của mình và chúng ta có thể đi qua.

Tôi đã tưởng tượng ra chân dung thủ phạm mà bọn trẻ con mẫu giáo có thể mô tả giúp cho quá trình tìm kiếm: một củ khoai tây với đôi mắt ruồi đội một cái túi nôn sặc sỡ...

Ric giờ chỉ còn là một chấm mờ. Cuối cùng thì xe của chúng tôi cũng có thể tiếp tục chạy. Hai chiếc xe phía trước khiến chúng tôi không tăng tốc được.

Sophie đặt tay lên cần số và nói:

- Cần phải liều thôi...

Cô ấy định làm gì vậy? Chạy xe trên vỉa hè ư? Nhấn vào nút bí mật để khởi động động cơ phản lực?

Cô ấy vượt qua chiếc xe thứ ba và tăng tốc gấp đôi khiến động cơ xe rú ầm. Chúng tôi đã gần tới công viên sành sỏi cũ. Ric tiếp tục chạy về phía Bắc, như lần tôi đợi anh ấy trên ghế băng. Anh sắp rời đại lộ lớn để rẽ phải. Sophie lại tăng tốc. Trên con đường này có ít xe cộ hơn, chúng tôi dễ dàng điều chỉnh hơn.

- Nhớ giữ khoảng cách. Chúng ta đang ở quá gần, nếu Ric quay lại, anh ấy sẽ chỉ nhìn thấy mỗi chúng ta.

- Xe của tớ không thích chạy chậm, tớ đã nói với cậu rồi. Nếu nó chết máy, chúng ta sẽ thật xinh đẹp khi đẩy xe, cậu dưới cái chắn, còn tớ với chiếc mũ và cặp kính cây dũi.

Ric tiếp tục hành trình của anh ấy không mệt mỏi. Dĩ nhiên, anh biết mình sẽ chạy tới đâu. Chúng tôi rời khu dân cư, thậm chí chúng tôi còn đi qua các kho hàng công nghiệp. Có thể có thứ gì ở xa hơn nữa?

Sophie gãi đầu.

- Cái mũ khi gió này thật đúng là ác mộng, nó làm tớ nóng và ngứa quá!

Tiếp tục rẽ phải, sau đó rẽ trái. Bây giờ những tòa nhà đã thừa thớt, chúng tôi đã vượt qua địa phận thành phố.

- Nhìn xem anh chàng của cậu, anh ấy mới dễ thương làm sao, chắc hẳn anh ấy đang tới gặp người tình gần nhất của mình rồi.

- Buồn cười quá nhỉ.

Ric vừa chạy qua một nhà kho được bao quanh bằng hàng rào lưới sắt rồi chạy dọc theo một vạt rừng rậm rạp. Đột nhiên, anh nhảy qua hàng rào rồi biến mất giữa những lùm cây. Thật đáng ngạc nhiên!

- Tớ phải làm gì bây giờ? Xe này không chạy được trên mọi địa hình.

Tôi suy nghĩ khẩn cấp. Thật sự khẩn cấp. Chúng tôi sẽ để mất dấu anh ấy trong rừng.

- Sophie, dừng xe lại, cậu hãy chạy theo anh ấy.
- Gì cơ? Cậu bị bệnh rồi!
- Nếu tớ đi, anh ấy sẽ nhận ra, mọi việc sẽ hỏng hết.
- Còn tớ thì tốt hơn à, anh ấy sẽ coi tớ như một con điếm hành nghề trong vùng núi Andes đang lảng vảng đợi khách. Cảm ơn cậu.
- Sophie, xin cậu đấy. Nếu chúng ta không đi theo anh ấy, cả cuộc hành trình vừa rồi sẽ trở nên vô ích.

Cô ấy bực tức kéo phanh tay.

- Thề với cậu, Julie, một ngày nào đó cậu sẽ phải bồi thường cho tớ.
- Tớ hứa, ngay ngày mai nếu cậu muốn.

Sophie bước xuống xe, chạy về phía hàng rào. Chiếc mũ của cô ấy không hợp với chiếc quần jean và áo sơ mi một chút nào. Cô ấy khuất dần sau hàng rào. Tôi ở lại đó, bò lồm cồm trong xe, với chiếc chăn phủ trên lưng, như đang đợi cứu trợ trong các bộ phim thảm họa.

Anh ấy định đi đâu trong khu rừng này? Anh ấy mang theo những đồ gì trong chiếc ba lô? Lần này, tôi chắc chắn, anh ấy không chọn lộ trình này vì quang cảnh đẹp. Anh không vào khu rừng này chỉ để chạy cho yên tĩnh. Có một thứ gì đó khác. Tôi cố suy nghĩ. Tôi lo lắng cho Sophie. Tôi đã đẩy Sophie vào cái bẫy gì đây? Tôi muốn đi cùng cô ấy đến chết mất. Nếu có chuyện gì xảy ra cho Sophie, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình. Đó là người bạn tốt nhất của tôi. Tôi sẽ không bao giờ có được người bạn nào khác như cô ấy.

Đột nhiên, một tia sáng lóe lên trog đầu: tôi nhận ra chúng tôi đang ở khu nào. Tôi biết cái gì nằm ở phía bên kia của khu rừng! Chúng tôi ở rất gần với tư dinh của gia đình Debreuil. Chính ở đó, ngay phía sau là cả trảng đất rộng thênh thang thuộc sở hữu của họ, hàng chục héc ta, ngôi nhà của gia đình, những xưởng sản xuất và ngay cả nhà máy thuộc da nổi tiếng nhất thế giới. Các mảnh ghép đang bắt đầu được chấp nối lại trong đầu tôi thì đột nhiên, tôi thấy Sophie lao vọt ra từ hàng rào như một con rối gắn lò xo bật ra. Cô ấy chạy như thể đang bị một bầy lạc đà ăn thịt đuổi theo. Chiếc mũ dính đầy cỏ may, tôi tin là chiếc áo sơ mi đã bị rách. Cô nàng trượt nửa người trước chiếc xe rồi vội vàng nhảy vào bên trong.

- Nấp kín dưới chăn! Anh ấy đang quay lại!
- Cô ấy chớp hù họa một tấm bản đồ và mở ra xem mặt trái.
- Cậu đã thấy anh ấy làm gì chứ?
- Cô ấy thở hổn hển:
- Cậu có lý, anh chàng này đang giấu điều gì đó.

- Anh ấy đã làm gì?
- Im mồm, anh ấy đến kìa.

Tôi liếc hé một mắt nhìn. Ric đi qua đám hàng rào với bộ dạng lịch sự hơn Sophie rất nhiều. Anh ấy chạy lên đường thẳng hướng chỗ chúng tôi, tôi nằm bất động. Anh chạy qua gần chỗ xe đang đậu. Tôi thậm chí tin là anh đã nhận ra Sophie với tấm bản đồ của cô ấy. Chắc chắn để có vẻ tự nhiên hơn, qua cửa xe mở, cô ấy sẽ chẳng có gì khác để làm ngoài việc nói với anh ấy bằng một giọng vệt bầu:

- Buenos dias, Señor.^[1]

[1. Chào buổi sáng - tiếng Tây Ban Nha. Ngôn ngữ chính của người dân Peru là tiếng Tây Ban Nha.]

Đó là lần đầu tiên trong đời tôi vãi tè ra quần.

Sophie đã kể tất cả cho tôi. Khi băng qua khu rừng dây leo và bụi rậm, Ric đã lên đến gần cổng của khu đất nhà Debreuil để chụp ảnh bằng ống kính tầm xa. Theo cô ấy thì anh đã chụp lia lịa một trong các cửa phía sau nhà máy. Ric muốn tiếp cận cửa vào khu xưởng Debreuil. Từ thông tin này, rất nhiều điều đã được làm sáng tỏ: những câu hỏi về kim loại của anh ấy đặt ra với Xavier, những dụng cụ lớn và những lần giao hàng của anh ấy. Đột nhiên, tôi cũng nhận ra chắc chắn anh ấy mời tôi đi đến buổi hòa nhạc vì muốn nhìn tận mắt người thừa kế của nhãn hiệu nổi tiếng này như thế nào. Anh ấy đã sử dụng tôi như tấm bình phong. Tôi thấy mình đồ vỡ. Bỗng nhiên tôi có cảm giác không muốn biết gì nữa về con người mà tôi có quan hệ này. Tôi thấy mình bị phản bội, mất phương hướng. Có điều gì là thật trong mối quan hệ của chúng tôi? Anh đã làm việc gì khác ngoài việc diễn kịch với tôi?

Ric đã hỏi tôi có hình dung sống ở một nơi khác không bởi vì một khi nhiệm vụ của anh ấy kết thúc, anh ấy sẽ ra đi và có thể sẽ đề nghị tôi đi cùng. Ý nghĩ anh ấy muốn đưa tôi đi theo khiến tôi thấy cảm động. Anh ấy có phải là một tên trộm hay không thì tôi vẫn yêu anh. Nhưng anh ấy cũng lợi dụng cả người bạn thân nhất của tôi, Xavier, để chuẩn bị cho phi vụ nhor bản của mình. Tôi ghét anh. Anh ấy ru ngủ tôi bằng những ảo tưởng và đóng vai đồng lõa để tạo ra bằng chứng ngoại phạm cho mình. Tôi còn ghét anh ấy hơn nữa. Vậy mà tôi đã từng thề là không bao giờ để người khác lợi dụng. Trong đầu tôi, cả luật sư và công tố viên đều đang la hét. Họ sẽ kết thúc bằng việc đánh lộn nhau giữa phòng xử án. Chúng ta có thể chứng minh thế nào việc một người hấp dẫn đến như vậy lại là một kẻ gian dối như ông đó? Có thể chính tôi mới là một cô gái ô uế hư hỏng chẳng?

Trong hành trình bí ẩn của anh ấy, chắc chắn anh ấy đã tìm thấy đồng bọn của mình. Nhưng những đồng bọn nào? Có thể anh ấy là đặc vụ của một tổ chức chính phủ nào đó đang điều tra về những khuất tất trong công ty Debreuil. Tôi muốn có thể tin vào điều đó. Tôi thật sự muốn anh ấy làm như vậy với mục đích tốt. Bỗng nhiên, hình ảnh của bà Albane Debreuil trở lại trong đầu tôi, với bộ váy xanh lơ, hoặc đỏ, hay bộ đồ bó sát, nhưng luôn đeo những chuỗi vòng cổ đáng kinh ngạc. Và nếu như Ric ở đây để trộm những viên đá quý này thì sao? Liệu tôi có sẵn sàng đi theo anh ấy không?

Tôi sẽ sống thế nào với tất cả những câu hỏi này? Câu trả lời đơn giản: tôi sẽ không sống nữa.

Buổi chiều hôm đó, bất chấp tình trạng của mình, tôi vẫn cần phải đi thăm bà Roudan. Bà đang đợi tôi. Tôi không mang cho bà bánh ga tô, cũng không mang rau quả. Thật không may là bà ấy không ăn được những thứ đó nữa.

Khi bước vào phòng, tôi thấy hai mà bà hóp lại. Đôi mắt ánh lên một tia sáng lạ. Bà từ chối lời đề nghị đi dạo trong công viên. Bà cố gắng mỉm cười nhưng tôi cảm thấy rõ việc đó khó khăn thế nào với bà. Tôi cố khiến bà thấy thoải mái, nhưng với những gì đang đè nặng trong thân trí tôi, thật không dễ chút nào. Tôi hi vọng bà không đoán rằng tôi đang gượng ép.

Bức ảnh ó vàng đặt trên bàn đầu giường. Trong ảnh là một người đàn ông cao lớn, mặc áo gilê nhưng, để ria mép và đội chiếc mũ mềm. Ông ấy đứng thẳng trước cây cột ở lối vào một căn nhà. Dù tấm biển gắn trên đá đã bị mờ, nhưng ta có thể nhìn ra được con số 20.

- Cháu có thể hỏi bà một câu không?

- Tất nhiên rồi, Julie.

- Cháu không muốn tò mò...

- Ta không có điều gì giấu cháu cả.

- Ai là người đàn ông trong ảnh vậy ạ? Chồng của bà ạ?

Rất khó khăn, bà nâng cánh tay gầy gò lên. Đám ống truyền khiến bà vương vịu. Bà cầm lấy bức ảnh:

- Ta đã kết hôn, Julie ạ, cách đây rất lâu rồi. Ông ta tên là Paul. Nhưng cuộc hôn nhân đã không kéo dài lâu vì ông ta đã gặp người khác, một người phụ nữ giàu có hơn và có lẽ đẹp hơn ta, vì thế mà ông đã bỏ rơi ta. Ở thời đó, những chuyện kiểu này không giúp ta làm lại cuộc đời. Tiếng tăm rất được coi trọng và không ai đến với ta nữa.

- Bà còn yêu ông ấy không?

- Paul ư? Chắc chắn là không. Cầu cho ông ta gặp quỷ dữ! Ta thậm chí còn tin là ông ta đã mất cách đây vài năm.

- Vậy tại sao bà lại gắn bó với bức ảnh này nhiều đến vậy?

- Người trong ảnh không phải là Paul. Đó là anh trai ta, Jean. Ta nhớ ông ấy.

Giọng bà khàn khàn.

- Ông ấy ở đâu ạ?

- Ở nghĩa trang, với bố và mẹ ta. Ông ấy đã mất được bốn năm nay rồi.

- Bà yêu anh trai nhiều lắm phải không?

- Ta ngưỡng mộ ông ấy. Đó là anh trai ta mà. Nhưng chúng ta đã không nói chuyện với nhau từ hơn hai mươi năm nay, kể từ khi ngôi nhà mà cháu thấy trong bức ảnh này bị bán.

- Vì chuyện thừa kế ả?

- Vì lối sống ấy mà. Ông ấy sống độc thân và ta cũng vậy. Khi mẹ ta qua đời, ta đã đề nghị hai anh em tới sống chung trong ngôi nhà của gia đình. Mỗi người có một tầng riêng. Trước đó, ông ấy sống trong một căn nhà nhỏ và ta cũng vậy, mỗi người ở một đầu thành phố. Nếu làm như thế kia thì cả hai đều được lợi. Chúng ta sẽ có nhiều khoảng không gian hơn, một khu vườn. Chúng ta cũng có một gia đình. Nhưng ông ấy đã từ chối. Ông ấy không muốn ta thay chỗ người vợ mà ông ấy mong muốn sẽ tìm thấy.

- Ông ấy có tìm được vợ không ả?

- Thậm chí không. Ông ấy đã buộc ta bán ngôi nhà, gửi cho ta một nửa tiền và hai anh em không bao giờ nói chuyện với nhau nữa.

- Bà đã giận ông ấy ả?

- Trước đây ta đã giận, nhưng bây giờ ta giận bản thân mình nhất vì đã không tha thứ khi ông ấy còn sống. Ta đã không còn nhà, cũng chẳng còn gia đình.

Gương mặt bà trầm ngâm, ánh mắt bình thản. Làm sao một người có thể nói về những điều nghiêm túc đến vậy mà không có chút cảm xúc mãnh liệt nào? Cảm xúc dâng trào trong tôi. Tôi muốn nói rằng không bao giờ quá muộn, tôi muốn hứa rằng mọi chuyện đều có thể được dàn xếp, nhưng điều đó là không thể. Tôi đã biết thứ ranh giới này, không thể vượt qua, nó chia cắt giữa hiện tại và quá khứ.

- Julie, ta còn muốn nhờ cháu một việc nữa. Cháu có thể gọi ta là Alice được không? Đã không ai gọi ta bằng cái tên này kể từ khi mẹ ta qua đời. Từ hai mươi năm nay rồi.

- Cháu rất sẵn lòng, bà Alice.

Chúng tôi còn tiếp tục nói chuyện một lúc lâu nữa. Chúng tôi đã khóc một chút. Bà ấy đã nói với tôi rất nhiều điều mà tôi lắng nghe rất chăm chú. Đến tối, khi trở về, tôi đã muốn gọi điện cho bố mẹ. Tôi thấy thật vui khi nghe bố kể cho tôi nghe mấy câu chuyện về việc sửa chữa, và mẹ kể rằng có cô thợ cắt tóc mới đã cắt hỏng tóc mái của mẹ. Tôi không có anh em. Có thể chính điều đó khiến tôi rất trân trọng bạn bè. Dù đó không phải là một gia đình máu mủ, tôi vẫn tự xây dựng cho mình gia đình của trái tim. Tôi sẽ

cho đi bất kì điều gì để biết liệu Ric có thật sự là một phần trong đó hay không.

Nếu như trước đây, tôi si mê ngắm nhìn Ric, thì giờ đây, tôi lo lắng quan sát anh. Tôi gần như đang dò xét anh. Những tháng gần đây, bằng trực giác tôi đã thấy anh đang chuẩn bị điều gì đó đáng ngờ, nhưng điều đó không ngăn tôi yêu anh. Sự thật về anh còn vượt qua những kịch bản tệ nhất mà tôi có thể lường tới. Anh đã mạnh hơn những nghi ngờ của tôi. Ngày hôm nay điều ngờ vực đó đã sáng tỏ. Tôi biết. Đó không còn là tưởng tượng của trái tim nữa, chính lý trí đang phải chiến đấu với tình cảm.

Anh cũng luôn tỏ ra tử tế với tôi, thậm chí tôi tin rằng mình có thể nói là anh càng ngày càng tử tế. Chúng tôi gặp nhau thường xuyên, cùng nhau trải qua những khoảng thời gian tuyệt vời như một cặp đôi sẵn sàng nên duyên. Tất cả đều hoàn hảo nếu như tôi không nghĩ đến phần chìm của tảng băng. Nhưng tôi không thể. Khi đến nhà anh, tôi liên tục tự nhủ rằng những bí mật chứa đầy trong các trong các hồ sơ tài liệu của anh, và rằng đằng sau những cánh cửa tử kia, chần chẫn anh cất giấu những công cụ gây án, hay tệ nhất là những loại vũ khí và chất nổ. Tôi muốn có thể nhìn xuyên qua chất liệu, giống như các nhân vật siêu anh hùng trong mấy bộ phim khoa học viễn tưởng. Tôi mơ ước có thể đảo mắt qua đó để xem tất cả, đọc tất cả. Tất nhiên không phải là để phản bội anh ấy hay để ngăn cản anh ấy hành động. Không. Tôi đủ tỉnh táo để biết rằng với Ric, tôi đã đánh mất toàn bộ tính khách quan. Tôi chỉ muốn biết liệu anh ấy có phải một con quái vật trong bộ trang phục của hoàng tử bạch mã, hay là người đàn ông mà tôi mong muốn.

May sao Sophie đã ở bên tôi khi tôi phát hiện ra nơi anh vụng trộm. Nếu chỉ có một mình, chắc tôi sẽ không thể chịu đựng được sự thật này. Cô ấy đã nói chuyện với tôi, đã hỏi tôi sẽ làm như thế nào, điều tôi dự định sẽ làm. Nhiều ngày, rồi nhiều đêm trôi qua, tôi không ngừng suy nghĩ về điều đó và tôi vẫn không biết phải làm thế nào.

Thình thoảng, Ric gọi điện hoặc rẽ qua, và tôi có cảm giác anh ấy nhiệt tình hơn tôi trong mối quan hệ của chúng tôi. Thật không thể chịu được.

Khi ở hiệu bánh, tôi luôn để ý ngoài đường và tôi nhìn anh ấy chạy qua thường xuyên. Tôi chú ý một điểm: anh không bao giờ ra hiệu khi bắt đầu chạy. Lúc xuất phát, anh tập trung, kín đáo hơn. Trái lại, lúc quay về,

hầu như lần nào anh cũng rẽ vào mua gì đó, nếu không thì ít nhất anh cũng chào tôi qua cửa kính. Giữa lúc khởi đầu và kết thúc những chuyến đi, anh không phải là cùng một người. Jekyll và Hyde^[1]. Bác sĩ Ric và ông Patatras. Vấn đề chỉ nằm ở chức danh...

[1. Cụm từ dùng để chỉ tính hai mặt khó ngờ trong nhân cách của một cá nhân trong tiểu thuyết Trường hợp kỳ lạ của bác sĩ Jekyll và ông Hyde của nhà văn người Scotland Louis Stevenson.]

Ngày mùng 10 tháng Mười, chín ngày nữa sẽ là sinh nhật của tôi. Ric mời tôi lên nhà anh ấy vào thứ Bảy tới. Sự quan tâm này đáng ra đủ khiến tôi thấy hạnh phúc đến mười kiếp sau nếu như không có câu hỏi luôn thiêu đốt tôi mỗi lần anh ở bên cạnh.

Tôi ở trong cửa hàng, đang đưa một chiếc bánh mì tròn vào máy cắt. Khi tôi quay lại, anh đã ở đó rồi.

- Chào Julie!

- Chào Ric.

Bác Bergerot thừa hiểu từ lâu anh có ý nghĩa như thế nào đối với tôi. Mỗi lần anh ghé qua cửa hàng, bác đều sắp xếp làm thay việc tôi để tôi có niềm vui phục vụ riêng anh.

Ric chỉ một chiếc bánh ga tô trong tủ kính:

- Nếu anh lấy chiếc bánh mứt to kia, liệu tôi nay em có lên ăn cùng anh không?

“Nếu anh không trả lời câu hỏi của em thì cái anh có sẽ là một cái ‘bánh tát’ to. Tại sao anh bỏ công sức xuống gần khu xưởng Debreuil?”

- Sao lại không chứ?

- Vậy anh sẽ mua nó, và anh đợi em lúc khoảng 8 giờ tốt nhé.

“Anh đang âm mưu điều gì? Em xin anh đấy, Ric, thú nhận với em đi.”

- Em sẽ lên ngay khi em xong việc.

Cách đây một thời gian, nếu như có bà tiên tặng tôi điều ước thần kỳ là có thể hỏi anh một câu hỏi duy nhất và anh sẽ trả lời không gian dối rồi sau đó anh sẽ không nhớ gì hết, thì tôi sẽ ước được hỏi anh rằng anh có yêu tôi thật lòng không hoặc tại sao anh vẫn chưa hôn tôi. Còn hôm nay, nỗi ám ảnh vì muốn biết những gì đang xúi giục anh và nỗi sợ hãi rằng việc đó sẽ khiến chúng tôi xa nhau đã xâm chiếm tất cả. Cứ cho là tôi bị liệt vào thành phần có hoàn cảnh đặc biệt đi.

Khi anh rời cửa hàng, bác Bergerot tiến lại gần tôi:

- Ta không định quan tâm đến cuộc sống riêng tư của cháu, nhưng ta có cảm giác thời gian này cháu bớt tử tế với chàng trai đó thì phải. Tuy nhiên, cậu ấy có vẻ rất được. Cháu không yêu cậu ấy sao?

“Anh ấy thật sự có vẻ rất là được, và cháu điên cuồng vì anh ấy nhưng...”

- Cháu vẫn đang cân nhắc.

- Ta không có ý định cho cháu lời khuyên đầu Julie. Nhưng trong tình yêu, đôi khi cần phải đặt trí thông minh sang một bên để lắng nghe trái tim mình. Giải pháp được cân nhắc nhiều nhất hiếm khi là giải pháp mang lại hạnh phúc. Hãy nghe theo bản năng của cháu.

Bác ấy đoán đúng. Chuẩn xác. Suy nghĩ và ngờ vực hãy cứ sống theo bản năng và hy vọng điều tồi tệ không bao giờ xảy đến. Tôi muốn nép mình trong vòng tay của bác Bergerot và kể hết cho bác mọi chuyện, để khóc như cô bé con là tôi trước kia.

Bỗng nhiên, tôi thấy bác ấy đổi nét mặt. Qua cửa kính, bác vừa phát hiện ra một kệ bày hoa quả để ngay trước cửa hàng...

- Lại chuyện gì nữa đây?

“Chắc hẳn bác Mohamed đã vừa mới đi một con tốt trong ván cờ vui nhộn mà hai người đang chơi.”

- Bác có muốn cháu ra xem không?

- Để đẩy con gái, ta sẽ tự ra xem. Cần phải có kinh nghiệm để xử lý lão này.

“Vậy thì ta sẽ cùng xem sao.”

Ba ngày trước sinh nhật tôi, bố mẹ tôi tới. Họ vẫn luôn trở lại nơi đây vào khoảng thời gian này trong năm, một phần để thăm lại bạn bè vẫn sống trong vùng, nhưng nhất là để ở với tôi ít nhất một lần mỗi năm. Thời gian trôi thật nhanh. Cả hai đã về hưu một thời gian, họ có thời gian biểu của các bộ trưởng còn tôi có cuộc đời của mình. Mẹ tôi nói rằng chúng tôi chắc chắn sẽ gặp nhau nhiều hơn khi tôi có con. Chắc là mẹ có lý.

Trong kì nghỉ, bố mẹ trọ tại nhà gia đình Focelli, những người hàng xóm cũ. Tôi học cùng lớp với con trai họ, Tony, nhưng tôi và cậu ta chưa bao giờ thân thiết. Ngay từ thời còn nghịch trong bể cát, cậu ta đã coi mình là nhất. Cậu ta rống lên với những ai muốn lắng nghe mình rằng lâu đài của cậu là đẹp nhất. Cậu ta vẫn giữ tính cách này ngay cả khi đã lớn lên, luôn muốn làm những điều to tát nhất và có những bộ quần áo hợp một nhất. Cậu ta đã cưới cô gái đẹp nhất và tôi chắc chắn rằng khi họ ly dị, thay vì chỉ đơn giản tỏ ra đau buồn và cố gắng thay đổi, cậu ta đã kêu gào ở khắp nơi rằng mình đã thuê luật sư giỏi nhất. Một vị thánh sống khác. Tuy nhiên, bố mẹ của cậu ta thì không như vậy, và tôi luôn giữ quan hệ tốt với họ.

Bố mẹ nhất định muốn mời chúng tôi, Ric và tôi, đi ăn nhà hàng. Khi nghĩ đến cách họ nài nỉ, tôi có cảm giác họ thấy vui khi gặp anh ấy hơn là gặp lại tôi. Họ sẽ vô cùng thất vọng khi nhìn thấy hàng tit lớn trên các báo: “CHÀNG RÊ TƯỞNG LAI CỦA ÔNG BÀ BỊ VÀO TÙ”; “TIN ĐỘC QUYỀN: ÔNG BỐ TIỀM NĂNG CỦA NHỮNG ĐỨA TRẺ MÀ ÔNG BÀ CHUẨN BỊ XÂY BỂ BƠI CHO, LÀ MỘT TÊN TỘI PHẠM RẤT NGUY HIỂM!”

Các bạn đừng tin là tôi hân hoan với việc giới thiệu Ric cho bố mẹ mình. Đơn giản là tôi tự hỏi rằng người mình sẽ giới thiệu cho bố mẹ là ai đây.

Ric rất phấn chấn với ý định gặp gỡ bố mẹ tôi. Bị kẹp giữa hai niềm nhiệt thành ngang ngửa nhau, tôi cảm thấy mình bị dồn vào Trại Ngựa Trắng, một trường học trong vùng, khuôn mặt sáng lên bởi ánh nến đặt giữa chiếc bàn nhỏ của chúng tôi. Ric mặc đồ như đi dự đám cưới, còn tôi đi giày bệt để có thể trốn chạy trong trường hợp tồi tệ.

Bố mẹ tôi có vẻ thoải mái. Mẹ đeo đồ trang sức – chúng không to như những trang sức của bà Debreuil nhưng cũng tương đối. Tôi hy vọng Ric sẽ

không có ý định chôm chùng. Mẹ tôi nói không ngừng, bà ý kiến về tất cả mọi thứ. Màu khăn trải bàn, nhân viên phục vụ phải đứng thẳng, bánh ga tô điểm tâm bị vỡ đáng ra phải bỏ ra khỏi khay. Bà luôn tìm ra cái gì đó để bình luận. Bố nhìn tôi. Tôi tin là bố cũng đang tự nhủ rằng cô con gái bé nhỏ của ông đã lớn thật rồi. Mỗi lần chúng tôi gặp nhau, ông luôn cố gắng để có một khoảng thời gian riêng với tôi. Tôi luôn yêu thích điều đó. Trong mắt ông, tôi có cảm giác bé lại. Ông nhắc đi nhắc lại quãng đường phát triển của tôi, từ khi ông bế tôi trong lòng bàn tay đến khi ông nhận ra tôi đã trở thành một thiếu nữ. Tôi tin ông luôn coi tôi là đứa con bé bỏng.

Tôi thấy mẹ tôi quan sát Ric từ đầu tới chân. Anh ấy đi đôi giày da mũi nhọn, lịch thiệp, ăn nói điềm đạm. Còn tôi thì run lên khi nghe đề cập tới tất cả các chủ đề nhạy cảm. Ai sẽ là người đầu tiên dùng bữa? Bố không nói gì nhưng ánh mắt của ông khá xúc động. Điều tồi tệ đó là khi ông im lặng và gõ ngón trỏ vào chân ly. Nếu các bạn ghé mắt nhìn xuống dưới bàn sẽ thấy ông gõ nhịp chính xác với chân phải. Còn với mẹ tôi, tôi không lo lắng khi mẹ im lặng, điều đó không bao giờ xảy ra đối với bà. Vào chính xác phút này, tôi gần giống như chú thỏ nhảy nhót sung sướng giữa một rừng mìn có nguy cơ tự làm mình tan xác. Trong bầu không khí được cách âm của nhà hàng cũ này, trên nền đĩa CD nhạc jazz và lũ tôm hùm đang di chuyển rất chậm chạp trên các tảng đá trong bể kính chờ đợi để được ăn thịt, tôi có cảm giác mình giống như một sợi dây nằm giữa hai bên chiến tuyến sẽ sớm xả những viên đạn thật về phía nhau.

- Thế nào, Ric – cô có thể gọi cháu là Ric chứ? – công việc tin học, vẫn ổn chứ?

- Thậm chí đôi khi còn bùng nổ ấy...Cô biết đấy, cô Tournelle, máy tính càng hoạt động kém thì cháu càng có nhiều việc.

- Hãy gọi cô là Elodie, như thế thân mật hơn.

Bố quan sát Ric. Ông không có vẻ khiến anh bối rối. Tôi luôn thấy khoảnh khắc khi một chàng trai trẻ gặp gỡ người đàn ông lớn tuổi hơn họ thật thú vị. Họ thăm dò nhau, đánh giá nhau. Có thể họ tự hỏi rằng liệu họ có thể trở thành bạn bè bất chấp khoảng cách tuổi tác hay không. Đôi khi tôi quan sát diễn biến tâm trạng này. Chàng rể tương lai gặp gỡ ông bố vợ. Vì thế luôn có một kỳ kiểm tra ngầm, một thử thách không nói ra, và chúng ta, những cô gái luôn bị coi là thách thức sống còn. Hàng thiên niên kỷ của nền văn minh trôi qua để lại thấy mình ở đáy một hang động tiền sử, trước những người đàn ông đang thương lượng về bạn như ở hội chợ. Chúng ta không thể tự quyết định mà không cần đến những người khác đồng ý thay

chúng ta sao? Liệu những người đàn ông cảm thấy có trách nhiệm với chúng ta hay họ đang coi chúng ta như vật sở hữu của mình? Bố tôi đang thử đánh giá xem có thể tin tưởng giao sự an toàn của con gái mình cho người không quen biết này hay Ric đang cố đánh dấu lãnh địa của mình trước người chủ của vùng đất? Còn tôi, tôi có thể làm gì? Dù gì đi chăng nữa, thì đó vẫn là cuộc đời tôi.

Đầu tiên, bố đã nói với anh ấy về công việc, với một vài điều ngầm hiểu về thu nhập để nuôi sống một gia đình. Ric trả lời hoàn hảo. Anh ấy ghi điểm 10 trên 10 cho ba câu hỏi kiểm tra đầu tiên. Tôi tự nhủ, nếu cuộc trò chuyện vẫn còn ở giai đoạn lịch sự xung quanh những vấn đề chung chung, có thể tôi sẽ thoát ra với không quá nhiều thiệt hại. Nhưng may là mẹ tôi ở đó:

- Như vậy là cậu yêu Julie bé nhỏ của chúng tôi phải không?

“Những phát đạn thật sự đã được phóng ra, tôi đã nói với các bạn rồi mà. Tôi nghĩ rằng trong khoảng ba phút nữa, mẹ sẽ hỏi anh ấy rằng anh có những hành vi tình dục lệch lạc hay không.”

Ric không hề nao núng. Nụ cười quyến rũ của anh ấy thậm chí không hề thay đổi:

- Cháu nghĩ tốt hơn là cô hỏi Julie...

“Đồ hèn nhát, đồ bỏ rơi người khác, đồ phản bội! Anh đá ngay qua bóng sang em. Em mặc kệ, em có giày bệt đây rồi và lối thoát hiểm thì không xa.”

Nói rằng tôi không nao núng sẽ là nói dối. Tôi nghĩ là trong nửa giây, mí mắt trái của tôi đã giật giật dữ dội, tay tôi nắm chặt khăn trải bàn màu tím, chân trái đá gót vào ống đồng chân phải, và nếu lúc đó tôi đang có đồ ăn trong miệng, hẳn bố tôi sẽ bị tôi phì thức ăn vào người. Làm chủ tình thế tuyệt lắm, Julie.

Ba người dán mắt vào tôi. Hơn nữa, tôi có cảm giác như cả cái nhà hàng này đang nhìn tôi chằm chằm, ngay cả lũ tôm hùm.

Đáng ra tôi phải nói một câu đùa nhẹ nhàng, một câu nói hợp với mọi hoàn cảnh. Nhưng tất cả những gì mà tôi có thể làm là phát ra một thứ âm thanh, đó là tiếng cười căng thẳng nghe giống tiếng lợn nghẹn hơn là điệu cười nhẹ nhàng, nữ tính.

Bố giải cứu tôi.

- Elodie, để chúng yên. Đó là việc của chúng.

“Cảm ơn bố. May mà bố ở đây.”

- Tại sao em không thể hỏi chứ? Đó là điều tự nhiên một người mẹ muốn biết. Phải không Ric?

“Đáng đời anh. Lần này anh sẽ không thể ném quả bóng đó sang em. Hãy tự xoay xử lấy, chàng trai của em à.”

Ric nhìn xuống. Anh nghịch chiếc đĩa. Tôi thấy không thoải mái thay anh. Bỗng nhiên, anh ngẩng đầu lên và nhìn mẹ tôi:

- Cháu chưa có câu trả lời cho câu hỏi của cô, thưa cô. Nhưng cháu biết là cháu chưa bao giờ gắn bó với một cô gái nào như với con gái của cô chú.

Lần này hai mắt tôi hấp háy và tôi tự đá gãy ống đồng của mình. Tôi suýt nữa thì rơi khỏi ghế và nhất là tôi tin rằng mình đã há hốc miệng kinh ngạc.

Tôi nhìn Ric. Anh ấy chân thành. Ngay cả khi anh ấy đang giấu diếm điều gì thì cũng chắc chắn không thể nghi ngờ: điều anh vừa nói là thật. Tôi nổi da gà. Bố nhìn tôi. Ông có vẻ hài lòng về chàng trai trẻ này. Mẹ tôi vừa rơi từ độ cao sáu tầng xuống. Ric ngồi đối diện với gia đình tôi. Anh ấy đơn giản, chân thành và mong manh. Tuy nhiên tôi chưa bao giờ thấy anh mạnh mẽ đến thế. Anh đã dám vì tôi, trước mặt tôi. Hai người đàn ông của cuộc đời tôi liệu mình, một người để bảo vệ tôi, người kia để giữ tôi trong tay. Còn món quà nào đẹp hơn cho một người phụ nữ? Tôi là một cô công chúa còn bố tôi là nhà vua. Ric là chàng hiệp sĩ của tôi và tôi sống trong một tòa lâu đài hai phòng bị lũ sò điệp vây xung quanh. Cuộc sống thật tuyệt vời.

Mưa rả rích suốt nhiều giờ liền. Đã khá lâu rồi trời không mưa. Không ai nhìn thấy mùa thu đến, nhưng sáng nay, mùa thu đã ở đây. Đường phố dường như u ám hơn, xe ô tô khi lặn bánh phải bật cần gạt nước, mọi người che ô và rảo bước.

Nhiệt độ xuống thấp và kích cỡ những giọt nước mưa là chủ đề của phần lớn các câu chuyện bàn tán. Bác Bergerot xỏ ra một loạt câu nói mới để phù hợp với hoàn cảnh. Tôi thì cảnh giác cao độ vì bố mẹ tôi đến cửa hàng cả ngày để quan sát con gái làm việc. Họ cũng muốn biết khi nào tôi có thể đi nghỉ - họ rất nóng lòng được đón chúng tôi, Ric và tôi. Tôi hơi lo lắng về chuyến viếng thăm của bố mẹ vì thông thường trước mọi người, bố mẹ luôn nghĩ cần nói với tôi như thể tôi vẫn sáu tuổi... Nhìn tình hình thời tiết thế này, thế nào mẹ tôi cũng sẽ cố đội mũ và đeo găng tay cho tôi. Tôi cần phải kiểm soát tình hình...

Cuối buổi sáng, cửa hàng chật kín khách. Mọi người đứng sát vào nhau để không ai phải đứng đợi trên vỉa hè dưới cơn mưa rào. Lão Calant bước vào. Những giọt nước mưa lóng lánh trên mái tóc bóng nhẫy của lão. Lão ta có vẻ vui lắm. Tôi định tự nhủ rằng chính bản chất nhuyển thể bày nhầy của lão – theo cách nói của Nicolas là “nhuyển nhầy”- đã khiến lão thấy khoái chí với kiểu thời tiết này đến thế, nhưng thực ra đó chính là do tâm hồn mốc meo của lão đang cảm thấy thỏa mãn khi được nhìn thấy vẻ cau có trên gương mặt đồng loại. Còn tám người nữa mới tới lượt lão. Lão phàn nàn:

- Cần có thêm một quầy thanh toán nữa hoặc thêm vài người bán hàng thạo việc...

Tôi phớt lờ. Tôi thậm chí còn không thèm chớp mắt, tôi làm việc của mình. Tôi đang phục vụ một quý bà, bà buồn bã nói rằng thời tiết ẩm ướt khiến bà phải chịu đựng những cơn đau. Lão Calant đã tranh thủ luôn câu nói đó để chêm vào một trong những câu cửa miệng của lão rằng “Sự việc to nhỏ ra sao tất cả đều do mình nghĩ thế nào về nó”. Hãy đợi khi lão bị gãy xương chậu rồi thì ta sẽ tặng lại cho lão câu nói này. Mọi người đều cố nhịn, chỉ vài phút nữa thôi là lão ta sẽ phẫn khởi cửa hàng. Nếu nghĩ cho kỹ ra thì, nghịch lý thay, loại người này lại là một thứ phước lành: nhờ có lão, sự tử tế của người khác sẽ không còn là một thứ quen thuộc với chúng ta, ta sẽ

không bao giờ coi nhân đạo là một điều hiển nhiên nữa. Sau lưng lão ta, mọi người đều trở nên đáng yêu hơn. Chúng ta biết quý trọng từng phút giây của cuộc sống khi trong đó không có mặt lão. Tôi mừng tưng ra cuộc đời của lão: xô xát với người nhà, chĩa dao vào hàng xóm. Thậm chí cả con mèo của lão cũng muốn tè vào giày của chủ nhân. Tất cả đều mong một ngày lão sẽ nhận lại những điều lão xứng đáng phải chịu. Không ai chờ đợi thời khắc đó diễn ra ngay bây giờ, càng không phải nhờ một bà cụ bé nhỏ trong bộ áo mưa đang chống bàn tay run rẩy trên chiếc ô hoa của mình.

Khi tới lượt mình, bà cụ tiến đến quầy thanh toán. Bà chào bác Bergerot và tôi. Thông thường, cứ hai ngày bà lại đến hiệu bánh. Tháng trước, bà mổ đục thủy tinh thể và thị lực của bà thay đổi vô cùng đáng kể. Có thể nói rằng bà như được khám phá lại thế giới.

- Cháu lấy cho bà một chiếc baguette nhỏ và nếu cháu có, bà muốn lấy thêm một chiếc bánh mì ngọt nữa.

Lão yêu lại chêm vào:

- Tôi hi vọng là họ có bánh đó, nếu không thì đây chả phải là hiệu bánh!

Chỉ mình lão cười với câu nói đùa ngu ngốc của mình. Bà cụ ngược mắt lên trời. Lão lại cất lời:

- Khi nhìn những bà lão xoay sở, chúng ta hiểu hơn tại sao Chúa trời lại là đàn ông...

Có nét gì đó như đánh lại trên gương mặt bà cụ. Bà đặt chiếc baguette nhỏ xuống quầy, đi vòng qua người khách đứng giữa bà và lão Calant, bà tấn công lão bằng một cái nhìn hoàn toàn mới của bà. Mọi người nín thở. Chắc chắn bà sẽ quẳng những lời nói kinh khủng nhất vào mặt lão. Bất thành linh, bà cụ vung ô rồi dùng hết sức bình sinh quật lão ta, bà hét lên:

- Hãy ngậm cái mồm lại đi, đồ ngu!

Và đó, bà cụ ra sức tấn công và liên tiếp nện lên người lão như người ta rền sắt nung. Tất cả mọi người sững sờ nhưng không một ai can thiệp. Thậm chí tôi còn thấy nhiều gương mặt không giấu vẻ hài lòng. Các bạn hãy quên những nhân vật anh hùng với bộ đồ bó sát và chiếc áo choàng bay bồng bềnh trong gió đi nhé. Hãy quên những anh chàng cơ bắp sinh ra từ bầu trời để thiết lập công lý và giải cứu thế giới đi. Hôm nay, tất cả đã thay đổi. Bàn tay của số phận, sự trả thù của Chúa trời, chính là một bà cụ, bà đã sử dụng thứ vũ khí đáng gờm nhất: một chiếc ô hoa.

Bị ăn đập liên tiếp, lão Calant che mặt và rên lên rất nực cười, nhưng lão quá hoảng đến độ lão ngã ngòì bệt xuống sàn. Bà cụ cúi xuống nói vào

mặt lão:

- Bao nhiêu năm nay người đầu độc cuộc sống của khu phố này. Người thiếu tôn trọng phụ nữ, người làm cho bọn trẻ con sợ hãi. Người là đồ rác rưởi!

Bà giáng cho lão thêm ba cú nữa trước khi nói tiếp trước khi nói tiếp:

- Và vì người thích những câu trích dẫn, hãy để ta dạy cho người. Pythagore nói rằng: "Lời nói thường mang lại sự mát mát. Im lặng luôn mang lại cho ta điều gì đó." Vì vậy, hãy im mồm đi nhé!

- Nhưng bà...

- Im mồm, ta nói rồi đấy nhé! Và đừng bao giờ quên rằng Plato từng nói: "Mỗi ngày, hãy sống cho tử tế bởi những người mà ta gặp đều đang tham gia vào một trận chiến đầy cam go."

Tiếng vỗ tay vang lên dữ dội. Lão Calant vội vã bỏ chạy rồi mất hút trong phố. Trái với lúc trước, giờ thì chiếc ô của cụ đã cong veo còn bà thì đứng thẳng. Từng người một ra chúc mừng bà. Bác Bergerot đã tặng bà bánh mì ngọt và bánh ga tô làm quà. Julien và Denis hôn lên má bà. Tôi sẽ tặng bà một chiếc ô mới. Tôi biết điều mà bà tôi sẽ nói trong trường hợp này: "Còn bà là còn hy vọng."

Tôi đã cảm thấy nghi ngờ khi Sophie không gọi điện chúc mừng sinh nhật, nhưng càng khó hiểu hơn khi Xavier qua mua bánh mà không hề nói một lời chúc mừng nào, tôi tự nhủ có điều gì đó rất đáng ngờ. Tôi đoán là sẽ có một cuộc thập diện mai phục.

Hai mươi chín tuổi, điều này khiến ta phải nghĩ ngợi. Gần ba mươi. Bản tổng kết đầu tiên, đã có những con đường ta qua mà không thể quay lại được nữa. Ta bắt đầu hứng chịu hậu quả từ những lựa chọn trước đây của bản thân. Ta nhận ra rằng những người trẻ tuổi khác, còn trẻ hơn chúng ta, đã khiến chúng ta tụt hậu. Tôi vin vào số tuổi của mình. Tôi còn một năm nữa để phải lo lắng. Còn bây giờ, tôi lên nhà Ric, tôi có hẹn ăn tối với anh ấy.

Khi ra mở cửa, anh hôn tôi và chúc mừng sinh nhật tôi, nhưng thái độ của anh có điều gì đó không như thường lệ. Giọng anh nhỏ lại và những cử chỉ của anh cũng không nồng nhiệt như những lần trước. Tôi vừa mới bước vào nhà thì cửa phòng ngủ của anh bất ngờ bật mở rồi những người bạn của tôi ủa ra. Sophie, Xavier, Sarah và Steve tiến đến cùng những gói quà. Họ xúm lại xung quanh tôi. Họ là cuộc sống của tôi, một số người bạn từ lâu lắm rồi, mỗi người tôi đều quen trong hoàn cảnh khác nhau. Cùng với Xavier, Ric bày tiệc theo kiểu buffet với đĩa, xa lát, các món không ăn nhập với nhau lắm và những chiếc bánh ga tô nhỏ.

- Em có thể cảm ơn bà chủ của em và anh thợ làm bánh, anh nói. Họ đã âm thầm chuẩn bị tất cả và tặng nó cho em.

Tôi quá hạnh phúc vì Ric đã có ý tưởng tuyệt vời là tụ tập bạn bè tôi lại và quá hạnh phúc vì đã không ai mời Jade. Chúng tôi xếp ghế thành vòng tròn, Xavier ngồi trên một chiếc đệm lún.

Trong lúc buôn chuyện, chúng tôi bắt đầu so sánh thực tế cuộc sống của chúng tôi với những gì chúng tôi đã tưởng tượng khi còn nhỏ. Sarah là người mở màn đầu tiên:

- Hồi sáu tuổi, tớ đã suu tập những chiếc xe ô tô cứu hỏa. Tớ đã phải nằm dưới chân cầu thang theo đúng nghĩa đen! Nhưng tớ không bao giờ tin có thể có được niềm hạnh phúc như ngày hôm nay. Phải nói rằng chính thời điểm mà tớ từ bỏ thì anh ấy xuất hiện...

- ...Với cái vòi phun nước to của anh ấy, đúng vậy, chúng tớ biết rồi, Sophie hài hước.

Steve phản ứng:

- Nay, tôi hiểu điều bạn nói rồi nhé. Toàn là những kẻ ám ảnh tình dục^[1] bằng ngôn ngữ.

[1. Anh chàng chưa nói tiếng Pháp chuẩn.]

- Những kẻ bị ám ảnh, Xavier chỉnh sửa, những ám ảnh chết tiệt!

- Đó là điều tôi nói, Steve nhắc lại lần nữa, tất cả các cậu là những kẻ tình dục chết tiệt.

Rồi anh ấy hôn vợ tới tấp.

Steve tiến bộ rất nhanh trong việc sử dụng tiếng Pháp. Xavier đã dạy cho anh ấy khá nhiều câu chửi thề và những từ bậy bạ. Phần còn lại, anh ấy học qua sách và xem ti vi.

Khi tới lượt Xavier trả lời câu hỏi về cuộc sống, cậu ấy trở nên nghiêm túc hơn:

- Còn tớ thì trước đây tớ sưu tầm xe bọc thép, xe tăng và xe thiết giáp bánh lốp. Tuy nhiên các cậu đừng nghĩ tớ mơ lấy một chàng lính đầy nhé! Thẳng thắn mà nói tớ luôn thấy ý tưởng sưu tập các vũ khí hạng nặng thật kỳ lạ, nhất là với tớ, kẻ đi theo lý tưởng hòa bình. Có thể điều đó thể hiện nhu cầu an toàn hoặc mong muốn bảo vệ người khác, tớ cũng không biết nữa. Cuối cùng thì tớ đã có chiếc xe tăng cho riêng mình, do tự tay tớ chế tạo và cậu đã giúp tớ lấy trộm nó...

Steve ngạc nhiên:

- Cậu ăn trộm một chiếc xe tăng sao?

Chúng tôi kể cho Sarah và Steve về mật vụ giải cứu chiếc xe của Xavier. Steve đã chết vì cười. Anh ấy nói rằng nếu chúng tôi phải làm lại điều tương tự, chúng tôi có thể tin tưởng vào anh ấy. Khi đến lượt Sophie, cô nàng đã nói rằng còn quá sớm để trả lời. Quá sớm trong buổi tối nay, hay trong cuộc đời cô ấy? Cô ấy có vẻ không ổn.

Ric thoát nạn bằng cách trả lời rằng anh ấy vừa dọn đến vùng này và anh ấy có cảm giác cuộc sống của mình sẽ sớm thay đổi. Dù anh nhìn tôi khi nói điều đó cũng chẳng ích chi, tôi không biết phải hiểu thế nào. Mọi người kết thúc bằng việc hỏi tôi nhưng thậm chí tôi không có gì để trả lời. Tất cả đã trợ giúp tôi. Sarah tóm tắt tình trạng của tôi một cách hoàn hảo:

- Cậu, lúc này, là một cuộc cách mạng qua từng tuần lễ! Cậu thay đổi công việc, cậu thay đổi b...

Ric làm ra vẻ cau mày, rồi anh ấy cười phá lên và nháy mắt với Xavier. Nếu Xavier đã nói, cậu ấy sẽ phải trả giá vì điều đó. Sarah đỏ bừng mặt như một trong những chiếc xe cứu hỏa thuộc bộ sưu tập của cô ấy.

Chúng tôi ở lại muộn và ăn đủ thứ linh tinh vì mỗi người mang đến một món. Thậm chí chúng tôi còn ép Steve phải nếm thử các món phô mai của chúng tôi, anh ấy đã ăn được tất cả nhưng đành lùi bước trước mẫu phô mai roquefort^[2]. Có đủ người để chơi trò tung hứng, nhưng khi đề cập đến việc ăn miếng phô mai mốc thì chẳng có ai cả. Mọi người bảo tôi thổi nến trên bánh sinh nhật và tôi nhận quà. Quà của Xavier là chiếc chặn giấy tuyệt đẹp làm từ hỗn hợp kim loại cậu ấy tự làm. Sarah và Steve tặng tôi cuốn sách to về những chuyến du lịch tuyệt vời nhất nên thực hiện vòng quanh thế giới. Ric tặng một đĩa nhạc của Rachmaninov. Quà của Sophie là ba mươi chiếc hộp nhỏ mà tôi phải mở từng hộp một. Hai mươi chín hộp, mỗi hộp có một cây nến thơm, và trong hộp thứ ba mươi cô ấy để một túi thức ăn mèo, vài chiếc bao cao su và tờ quảng cáo về thám tử tư được cắt ra từ một tờ báo miễn phí. Đồ con khi. Chúng tôi đã cười sảng khoái, nhất là cô ấy. Chúng tôi cũng bàn luận rất lâu về những chuyện trên trời dưới biển, thật tuyệt vời.

[2. Một loại phô mai làm từ sữa cừu có màu xanh do nấm mốc, có xuất xứ từ miền Nam nước Pháp và mùi rất nồng.]

Để nói cho các bạn biết chúng tôi đã bàn luận về tất cả mọi thứ như thế nào, tôi cũng chẳng rõ từ đâu mà tự nhiên lại chuyển sang cái chủ đề ấy nhưng đến một lúc Sarah bỗng hỏi tôi:

- Nhưng mà tại sao cậu lại chống lại lũ mèo nhỉ? Chúng đã làm gì cậu à? Cậu đã bị cào khi còn bé à?

- Tớ không biết. Đúng là chúng đẹp, chúng rất tao nhã, nhưng tớ thấy chúng không tình cảm như loài chó.

- Đâu phải thế, Xavier phản đối. Tớ biết nhiều con mèo thật sự rất đáng yêu.

- Có thể, nhưng hãy giải thích cho tớ tại sao không có mèo tìm người bị kẹt trong tuyết lở hay mèo hướng dẫn người khiếm thị? Bởi vì chó thông minh hơn chẳng? Chắc chắn là không. Cậu đã thấy một con chó đổi chủ vì nó không hài lòng ở nhà chủ chưa? Không bao giờ. Trong khi mèo có thể làm thế. Mèo coi chúng ta như dụng cụ, chúng chỉ vì mục đích của bản thân mà thôi!

Tôi khoái trá kết thúc câu trả lời của mình. Gạt bỏ mọi rào cản, tôi đứng lên kêu gọi mọi người hãy đánh đuổi bọn mèo xâm lược.

Mọi người nhìn tôi đầy hoang mang. Tôi tin là mọi người chẳng ai thèm quan tâm đến chó hay mèo. Tôi cũng cần phải dừng chủ đề này lại thôi. Hơn nữa, đúng là lũ mèo cũng đáng yêu thật.

Khoảng 2 giờ sáng, chúng tôi giúp Ric dọn dẹp rồi bắt đầu màn chào tạm biệt. Tôi cảm ơn anh ấy. Anh ôm hôn tôi nhưng ở đây quá đông người để việc đó có thể diễn ra như tôi mong muốn. Sophie xuống nhà cùng tôi để giúp tôi bê quà. Khi đến trước cửa, những người khác vẫn tiếp tục chuyện trò và tôi thì thầm với Sophie:

- Tớ không muốn nói chuyện này trước mặt mọi người nhưng cậu có vẻ không được ổn. Có chuyện gì thế? Cậu nhớ Brian à?

- Nếu chỉ có vậy...

- Cậu có muốn kể cho tớ không?

Chúng tôi vào tới căn hộ của tôi. Sophie kéo chiếc ghế rồi ngồi phịch xuống đó, kiệt sức.

- Xin lỗi cậu, cô ấy nói, tớ đã cố gắng để không làm hỏng bầu không khí buổi sinh nhật cậu nhưng thật khó.

- Kể cho tớ đi.

- Tớ nghĩ nhiều về Brian. Tớ không biết liệu có phải vì thấy Sarah kết hôn và cậu có người yêu hay không, nhưng tớ thấy cô đơn đến lạ. Thậm chí tớ còn tự hỏi rằng cuộc đời tớ đang ở đâu, liệu tớ có chuyển đến Australia với anh ấy không.

“Chuyến đi của cậu thật sự là một mất mát lớn đối với tớ, nhưng tớ sẽ nói với cậu điều đó vào khi khác.”

- Cậu nói điều đó với anh ấy chưa?

- Chính anh ấy đã nói với tớ. Bọn tớ gọi điện cho nhau hằng đêm do chênh lệch múi giờ.

- Anh ấy có thể chuyển đến sống ở Pháp, anh ấy có thể ở gần Steve...

- Bố anh ấy bị ốm. Anh ấy không muốn bỏ rơi ông.

Đột nhiên Sophie nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Nhưng đó không phải điều khiến tớ rối bời nhất đâu, Julie.

“Cô ấy muốn nói với tôi điều gì?”

Cô ấy đang tìm cách diễn đạt.

- Chính là vì Ric...

Cô ấy dừng lại.

“Nhưng cậu hãy thẳng thắn với tớ! Cậu đã nhìn thấy anh ấy ôm hôn một cô gái khác. Hay tệ nhất, cậu đã yêu anh ấy...”

- Sophie, hãy nói với tớ, xin cậu...

- Cậu vẫn thắc mắc là anh ấy đang chuẩn bị kế hoạch gì chứ...

- Từng giờ từng phút. Đó thật sự là địa ngục. Tớ sống cùng hàng đồng câu hỏi: Tại sao anh ấy nhắm tới khu đất của gia đình Debreuil? Tại sao anh ấy dành quá nhiều thời gian cho việc này? Từ nhiều tháng nay anh ấy chụp ảnh và chuẩn bị phi vụ. Anh ấy mong đợi điều gì?

- Tớ lưỡng lự khi nói với cậu điều đó, nhưng tớ không dám đối mặt với chính mình nếu tớ giấu cậu. Hãy hứa với tớ là cậu sẽ không làm điều gì ngu ngốc nhé.

- Dừng lại, Sophie, cậu làm tớ sợ. Cậu biết điều gì vậy?

- Trước hết, hãy hứa với tớ.

“Tớ mặc kệ, tớ có thể hứa với cậu là Trái đất phẳng nhưng tớ muốn biết.”

- Tớ hứa.

Cô ấy lấy từ trong túi xách tay ra một chiếc phong bì. Bên trong là một bài báo, cô mở ra rồi đặt lên bàn.

“Hãng da thuộc Debreuil nổi tiếng khai trương viện bảo tàng tại trung tâm lãnh địa rộng lớn của mình. Những sản phẩm đẹp nhất của bộ sưu tập gia đình, những tác phẩm nghệ thuật vô giá và những kỷ vật lịch sử được ngài Charles Debreuil và con cháu của ngài trên khắp thế giới thu thập, cho đến bộ sưu tập trang sức quý giá của cháu gái ngài, bà giám đốc đương thời, Albane Debreuil. Trong một trong những hộp đựng trang sức cao cấp cuối cùng của Pháp, khách tham quan từ khắp nơi trên thế giới sẽ có thể chiêm ngưỡng những kho báu tuyệt vời của một trong những triều đại thợ thủ công cao quý nhất. Bảo tàng dự kiến mở cửa trong ba tuần tới, vào ngày 1 tháng Mười một, với sự tham dự của rất đông các nhân vật chủ chốt và nổi tiếng...”

Đây chính là điều mà Ric chờ đợi, vậy đây là mục tiêu của anh ấy. Tất cả đã được xác nhận. Tôi đã yêu điên cuồng một tên trộm. Chúc mừng sinh nhật, Julie.

Trời lại mưa nên tôi không cần tưới cho vườn rau của bà Roudan nữa. Tôi đang hái những quả bí cuối cùng thì chuông điện thoại reo vang.

- Chị có phải là Julie Tournelle không?

- Vâng, tôi đây.

- Tôi gọi cho chị về việc cô của chị, bà Alice Roudan.

- Có chuyện gì vậy?

- Tôi rất tiếc phải thông báo với chị là bà ấy đã ra đi sáng nay. Xin thành thật chia buồn.

Tôi đứng bất động, giữa vườn rau của bà, tay lâm đầy đất. Gió thổi trên chóp mái, trời xám xịt. Choáng váng.

- Cô tôi đã không phải chịu đựng đau đớn chứ?

- Nhiều khả năng là không. Chúng tôi đã tăng liều moócphin. Chúng tôi buộc phải đưa bà ấy xuống nhà xác, nhưng chị có thể đến nhìn mặt bà ấy. Bà ấy để lại một số giấy tờ cho chị.

- Một lát nữa tôi sẽ tới. Tôi cần sắp xếp.

- Vâng, thưa chị, không còn gì phải vội...

Tôi tắt máy rồi ngồi bệt xuống đất. Những giọt nước mắt trào ra ngay tức thì, nóng ẩm, ào ạt. Tôi vừa khóc vừa vuốt ve đám rau của bà. Bà sẽ không còn được nhìn thấy những bông hoa cuối cùng trong vườn của mình. Lần này không giống nỗi đau khi David ra đi vì tai nạn xe máy. Không có nỗi loạn, không có giận dữ, chỉ là một nỗi đau rất lớn. Lần đầu tiên tôi cảm nhận điều đó, chính là khi chú chó Tornade của nhà hàng xóm bị chết. Khi bố mẹ tôi trò chuyện với những người chủ của nó, tôi đã nhìn thấy xác nó qua khe cửa khép hờ. Nó không sủa nữa, nó cũng không chạy về phía tôi để chơi bóng nữa. Tôi đã trốn ở cuối khu vườn nhà và nấp trong một cái hộc phía sau bụi hoa tử đinh hương. Đó chính là nơi ẩn náu bí mật của tôi. Giờ đây, tôi sẵn sàng trả thật đắt để có thể giấu mình ở đó. Hồi đó, bố mẹ tôi đã tìm kiếm, họ gọi tôi nhưng tôi không trả lời. Tôi cần ở một mình. Chỉ khi trời tối, khi bố tôi sục sạo tìm một lần nữa trong vườn trong lúc cảnh sát tìm kiếm trên phố, bố đã nhìn thấy tôi qua ánh đèn, đang thu mình như chú chim sợ hãi. Bố đã ôm lấy tôi và chúng tôi cùng khóc. Đó là lần đầu tiên, cái xác đầu tiên mà tôi trông thấy, sự ra đi của một sinh vật mà tôi yêu quý. Từ đó đến giờ, tôi chưa bao giờ nhìn thấy cái xác nào khác. Bài học lớn thứ

hai xảy đến vài tháng sau đó. Khi chú Louis của tôi mất, tôi đã vượt qua dễ dàng. Thẳng thắn mà nói, thậm chí tôi còn không thấy buồn. Thật kinh khủng khi tôi buồn rầu vì cái chết của con chó hàng xóm hơn là sự ra đi của ông chú già hay gặt gồng. Tôi đã quá hồ thẹn vì điều đó, nhưng từ đó tôi học cách nhìn thẳng vào mọi chuyện. Nếu chúng ta thành thật, chúng ta không yêu con người hay đồ vật bằng lẽ công bằng hay sự hợp lý. Mà bằng một thứ khác. Một cảm xúc bất hợp lý chỉ được đánh giá thực sự chính xác bởi một ngày như ngày hôm nay. Bà Roudan đã mất và điều đó khiến tôi đau buồn như nỗi đau buồn mất chú chó trước đây.

Khi tôi đến bệnh viện, tất cả mọi người đối xử như thể tôi là người nhà của bà. Họ đề nghị tôi nhìn cái xác. Tôi đồng ý. Tôi thật sự không nhận ra bà Alice nữa. Có thể vì ánh đèn nê ông, có thể vì trong bà không còn sự sống nữa. Cách đây hai giờ, tôi đang hái rau quả của bà và giờ tôi ở đây, đang nhìn mặt bà lần cuối, không cả dám đặt tay lên trán bà vì tôi sợ điều mà tôi sẽ cảm nhận thấy. Tuy nhiên tôi nợ bà hành động triu mến cuối cùng này. Lạnh khùng khiếp. Tôi bật khóc, tôi ôm lấy bà. Bà không là gì với tôi, thế nhưng tôi biết bà sẽ để lại trong tôi một khoảng trống vô cùng lớn.

- Chị muốn tiến hành lễ tang thế nào?

- Các anh chị cần câu trả lời ngay lúc này sao?

- Ít nhất thì chị biết là liệu chị muốn hỏa thiêu hay chôn cất bà ấy chứ?

- Chôn cất. Tôi tin là có một khu mộ của gia đình ở nghĩa trang phía Bắc. Bố mẹ bà ấy đã được chôn cất tại đó. Các anh chị có chắc là bà ấy không có người nhà nào khác ngoài tôi không?

- Chị phải biết điều đó thì đúng hơn chứ. Chỉ có mình chị trong mục liên hệ khẩn cấp và bà ấy đã làm tất cả giấy tờ đứng tên chị.

- Những giấy tờ gì vậy?

Người nhân viên chìa cho tôi một chiếc phong bì màu nâu khá dày. Tôi đi ra và đến phòng đợi của khu hành chính. Tôi lấy đám giấy tờ ra. Trên cùng là bức ảnh của anh trai bà. Những giấy tờ hành chính, tài liệu với dấu của công chứng viên, bản di chúc, những giấy tờ in khác. Tất cả dường như được ký cùng ngày, tuần trước, sau ngày tôi đến thăm bà lần cuối cùng. Cũng có một chiếc phong bì đề tên tôi. Tôi mở ra:

“Julie yêu quý,

“Ta cảm nhận là ta sắp ra đi và ta không chắc cầm cự được đến lần thăm tới của cháu hay không, vì vậy ta đã nhờ y tá viết hộ ta vài lời này. Ta không có gì lớn lao, không có người thân thích, ta vui vì để lại nó cho cháu.

Ta còn một việc cuối cùng muốn nhờ cháu giúp. Hãy chôn cất ta gần anh trai và bố mẹ ta. Chúng ta sẽ lại là một gia đình. Thỉnh thoảng cháu hãy đến thăm chúng ta, điều đó sẽ khiến ta rất vui. Căn hộ từ nay sẽ đứng tên của cháu. Nó không đáng giá gì nhiều, nhưng nó sẽ giúp cháu thấy ổn định và đi học lại. Ta mong là mọi chuyện sẽ diễn ra như cháu muốn với Ric và các cháu sẽ sống vui vẻ. Ta rất muốn được nhìn thấy hai cháu. Cháu là tia nắng mặt trời cuối cùng của cuộc đời ta. Với cháu, ta có cảm giác có được một cô con gái mà ta có thể tự hào về nó. Cháu luôn tự đặt cho mình rất nhiều câu hỏi. Ta biết là cháu sẽ tìm ra các câu trả lời. Cháu đang ở độ tuổi mà không cần phải nhìn thời tiết để làm điều cháu muốn. Chỉ có những người già mới phải nhìn thời tiết trước khi đi ra ngoài. Hãy tiến lên, cảm ơn cháu vì tất cả, cháu đã tặng cho ta niềm hạnh phúc mà ta từng không mong đợi nữa. Cháu đừng bao giờ quên, con gái bé nhỏ của ta rằng, dù có bất hạnh đến đâu thì cháu vẫn là người may mắn vì cháu đang sống và mọi chuyện đều có thể xảy ra.

“Ta hôn cháu.

“Alice.”

~*~

Chiều thứ Năm, bác Bergerot trông cửa hàng một mình. Sophie, Xavier và Maelys đã đi cùng tôi đến nghĩa trang. Ric cũng ở đó. Tôi không biết điều gì khiến tôi xúc động nhất, sự ra đi của bà Alice hay việc mọi người sắp xếp để không bỏ tôi lại một mình. Tôi ôm vào lòng bức ảnh anh trai bà và lá thư của bà. Trời không mưa nhưng xám xịt như lời chia buồn. Tất cả chúng tôi mặc đồ đen và chờ đợi xe tang phía trước nghĩa trang. Gió rít phía trên hàng cây dương, cuốn đám lá bay. Không ai nói gì nhưng chúng tôi ở bên nhau.

Khi xe tang tới, chúng tôi đi theo đến tận nơi những người đào huyệt đã mở huyệt mộ của gia đình. Mọi thứ như một cuốn phim quay chậm. Tôi thấy những nhân viên của nhà tang lễ bê chiếc quan tài ra, đặt vào vị trí và đợi tôi ra hiệu để hạ xuống. Chiếc quan tài của bà được đặt xuống ngay phía trên quan tài của anh trai. Lúc này. Tôi muốn tin rằng họ sẽ được đoàn tụ ở một thế giới tốt đẹp hơn. Tôi chỉ mong họ sẽ lại tìm thấy nhau và không bao giờ để mất nhau nữa.

Tôi đứng bên cạnh huyệt. Tôi giúp phân phát hoa cho mọi người. Sophie khóc. Điều này chắc hẳn không dễ dàng với cô ấy bởi cô vừa mất bố chỉ mới cách đây một năm. Xavier và Maelys có vẻ nghiêm trang và không ngừng nhìn tôi. Ric đi phía sau họ như thể anh ấy đang trốn tránh. Tôi tránh

sang để những người đàn ông làm công việc của họ và tôi đã thấy khuôn mặt bối rối của anh ấy. Dường như anh ấy đang suy tư điều gì đó cá nhân hơn là đồng cảm.

Chúng tôi ở lại đến tận lúc cuối khi đặt lại tấm nắp mộ. Sẽ sớm có một cái tên nữa được khắc lên bia. Chiếc xe tang rời đi. Nghĩa trang vắng lặng. Tôi không biết cầu nguyện. Tôi cúi xuống vuốt ve tấm bia mộ. Tôi thì thầm:

- Chúc bà ngủ ngon, bà Alice. Hãy ôm hôn họ thay cháu. Cháu sẽ sớm trở lại, cháu hứa với bà.

Tôi hẳn phải trông thật sự đáng thương hại vì ở hiệu bánh, tất cả mọi người đều tỏ ra tốt bụng với tôi. Tình trạng của tôi với Ric đang gặm nhấm tôi. Sự chênh lệch giữa những gì chúng tôi cư xử bên ngoài và những gì tôi biết là quá lớn. Tôi thấy hồ thẹn, nhưng việc bà Roudan ra đi cho phép tôi mang vẻ mặt buồn rầu mà không ai hỏi đến.

Tôi không thể vui thú với điều gì nữa, tôi chỉ nghĩ về kế hoạch trộm đồ của anh ấy và đến ngày mở cửa viện bảo tàng Debreuil đang gần kề. Chỉ còn hơn hai tuần nữa. Liệu anh ấy có thực hiện ngay trước đó không? Liệu ngay sau đó anh ấy có trốn đi không? Liệu anh có bảo tôi đi cùng anh hay không? Trong lúc chờ đợi, anh cư xử như thể không có gì xảy ra và tôi thì lo lắng đến chết.

Nhìn khách hàng tiếp nối nhau khiến tôi bớt tâm trạng hơn. Tuy nhiên, mỗi cuộc gặp, mỗi cuộc trò chuyện, dù vô thưởng vô phạt cũng diễn ra qua lăng kính nghi ngờ của tôi. Tôi đã nhận ra một điều khi quan sát tất cả các cô gái trẻ mua xa lát cho bữa trưa của họ. Các cô ấy không còn nói về những anh chàng hay về tình yêu như chúng tôi từng làm ở độ tuổi đó nữa. Tôi lắng nghe họ. Các cô ấy trấn an nhau và kể chuyện linh tinh cho nhau nghe. Trên tất cả, họ hy vọng. Tôi thấy họ xúc động. Mỗi thế hệ có mật mã của mình, ngôn ngữ của mình, thuật ngữ của mình. Sau thế hệ chúng tôi, họ đã rung động, run rẩy, thần tượng hóa, say đắm hoặc còn gì nữa mà tôi không biết, các anh chàng. Nhưng dù ở thời đại nào, một số từ cũng không bao giờ thay đổi, một vài cụm từ không chịu ảnh hưởng của xu thế. Ngưỡng mộ, hy vọng, đau khổ, chờ đợi và khóc lóc. Không ai, thậm chí không cô gái vô tư lự nào dám đùa giỡn với sự thật sâu thẳm của số phận.

Ric phải rẽ qua sáng nay nhưng anh ấy không đến. Tôi cũng không thấy anh ấy đi ra ngoài. Đã đến giờ đóng cửa nghỉ trưa. Tôi tiễn người khách cuối cùng rồi khóa cửa. Khi tôi hạ rèm, bác Mohamed chào tôi. Tôi chào lại. Thật tốt vì bác ấy không ở xa. Chúng tôi nói với nhau vài câu vào mỗi buổi sáng khi tôi đến và mỗi buổi tối khi hiệu bánh đóng cửa. Con mưa buộc bác ấy phải che bạt lên những sạp hoa quả của mình. Tôi thường tự hỏi cuộc sống của bác thế nào ngoài những giờ bán hàng. Với giờ giấc làm việc của mình, bác ấy không còn lại nhiều thời gian lắm.

Suốt buổi chiều, tôi đã lo lắng cho Ric. Anh ấy không giống thường lệ khi không để lại cho tôi chút tin tức nào lâu đến vậy. Tôi gọi vào điện thoại di động của anh ấy.

- Ric à?

- Chào Julie.

- Anh đang ở đâu vậy? Thậm chí em còn không nhận ra giọng của anh.

- Anh đang ốm muốn chết...

Anh than:

- Khi thật, đã 3 giờ rồi... Anh đã ngủ mê mết từ tối qua. Chắc anh bị ngấm lạnh.

Anh ho, hơi ngạt mũi. Tôi chưa bao giờ nghe giọng anh trong tình trạng này.

- Anh đã uống thuốc chưa?

- Cà phê, thuốc kháng sinh.

- Em rẽ qua hiệu thuốc rồi em sẽ về.

- Em đừng phức tạp thế. Ngày mai anh sẽ khỏe hơn thôi.

- Anh có bị sốt không?

- Nếu em muốn, anh sẽ cặp nhiệt độ.

- Trán anh có nóng không?

- Lạnh thì đúng hơn, toát mồ hôi.

- Anh nghỉ đi, em sẽ đến với những thứ cần thiết vào khoảng 8 giờ tối.

- Ừ.

Anh đã không cố ngăn tôi đến, anh đã nói “Ừ”. Bà tôi thường nói đàn ông ốm như một con sói bị thương. Họ chỉ cho phép những người mà họ tin tưởng tuyệt đối đến gần. Tinh thần tôi lại lên một chút vì tối nay tôi có hẹn với một con sói.

~*~

Tôi đã vắt hết hiệu thuốc đến độ ông Blanchard nói với tôi rằng tôi có thể mang trả lại những thuốc mà tôi không dùng đến. Lần đầu tiên tôi gõ cửa nhà Ric mà anh không trả lời. Tôi gõ mạnh hơn và cuối cùng tôi nghe thấy một giọng nói nghèn nghẹn bảo tôi vào. Cửa đã mở sẵn.

Tôi thấy anh nằm trên giường, tái xanh, chăn kéo đến tận mũi.

- Anh không muốn truyện bệnh cho em.

- Anh bị thế này từ khi nào?

- Anh bắt đầu run lên từ tối hôm qua. Gì vậy, túi thuốc to này là sao thế? Anh nói trước với em, anh không muốn nghe nói về những viên thuốc đặt hậu môn đâu nhé.

Tôi ngồi bên thành giường.

- Liệu ít nhất em có thể sờ trán anh chứ?

Anh đồng ý bằng một cái gật đầu.

Khi tôi chạm lòng bàn tay vào làn da anh, anh nhắm mắt lại, như một con thú bị thương cảm thấy chút an ủi. Anh nóng ran.

- Anh có thấy hạch ở họng không?

- Anh không biết.

- Cho phép em chứ?

Anh kéo chăn xuống. Tôi tin là anh ở trần. Tôi sờ dưới cằm anh, họng anh. Những sợi râu lún phún khiến tôi thấy ngứa máy đầu ngón tay. Chúng mọc nhanh hơn cơn sốt. Tôi rất thích cảm giác này.

- Thế nào?

“Tốt hơn hết là chúng ta sẽ gọi cho bác sĩ nhưng em thích anh chịu đựng một chút và chỉ mình em chăm sóc cho anh...”

- Em sẽ chuẩn bị cho anh cái gì đó để ăn rồi anh uống siro. Anh bị nhiễm lạnh. Dĩ nhiên vì anh luôn chạy với áo phông dưới bất kỳ thời tiết nào.

Anh mỉm cười:

- Julie, em đã thành một bà mẹ trong khi chúng ta còn chưa kết hôn, vì vậy những lời chỉ bảo như cô giáo của em...

Anh nói gì vậy? “Cô giáo” ư? “Kết hôn” ư? Mắt anh sáng lên. Tôi thấy bối rối quá. Từ nhiều tuần nay anh khiến tôi có cảm giác này. Đột nhiên, tôi không nhìn anh như một tên trộm nữa, tôi không đề phòng anh và những gì anh đang chuẩn bị chút nào, tôi cảm nhận anh như ngày đầu tiên. Tôi cần đứng dậy, nếu không tôi sẽ lao vào anh để buộc anh phải truyền sang tôi những con vi khuẩn qua đường miệng.

- Em đoán là anh đã không ăn gì phải không?

- Em có hình dung là anh đã định làm món dưa bắp cải trộn xúc xích với bánh mì kẹp phô mai, sốt mayonnaise, nhưng cuối cùng, chỉ nói đến thôi là anh đã thấy buồn nôn rồi hay không?

- Anh không được để dạ dày trống rỗng như thế. Dù bị ốm, cơ thể anh vẫn cần ít đồ ăn. Em sẽ chuẩn bị cho anh một món xúp ngon.

“Vậy là xong! Thật đáng sợ! Đúng hai mươi chín năm và tôi nói y như mẹ tôi! Chết tiệt, sự tàn phá khủng khiếp của thời gian đã bắt đầu càn

quét! Một ngày nào đó, tôi sẽ nói với anh ấy hãy xỏ giày và anh ấy sẽ gọi tôi là “mẹ” trước mặt những đứa con của chúng tôi...”

Tôi đi vào bếp:

- Chắc anh không còn đồ gì trong tủ lạnh để nấu phải không?
- Xúp pizza với gà xay tằm bột và pa tê, được không?

Tôi tự mở tủ lạnh. Tuyệt vời. Tôi có cảm giác ở nhà mình, nhà chúng tôi. Trên bàn ăn, tôi thấy các tập hồ sơ được xếp thành hai chồng. Không chú thích, không gì có thể cho biết những tập hồ sơ này chứa gì.

Ric càu nhàu:

- Anh ghét bị ốm.

“Thật là một tin sốt dẻo! Một anh chàng ghét bị ốm! Nếu ta tìm thấy một anh chàng chấp nhận để người khác chăm sóc mà không gây chuyện, không bắt chước bị đau đớn như đang chịu cuộc tra tấn dưới thời Tòa án dị giáo thì sẽ xứng đáng làm một cuốn phim tài liệu.”

Ric bỏ chăn ra. Anh ấy để ngực trần. Có thể thậm chí không mặc gì. Anh vẫn càu nhàu”

- Lúc nóng, lúc lạnh, anh không muốn thế này nữa. Chúng ta mở cửa sổ ra được không?

- Anh có lý, một luồng khí trong lành và anh có thể bị viêm phổi.
- Anh tắm trong mồ hôi từ tối qua. Anh sẽ thấy khỏe hơn nếu anh đi tắm.

Tôi tin là anh quyết định dậy. Tôi thấy ngượng ngùng. Tôi sẽ quay xuống căn hộ của mình để lấy thêm những thứ cần thiết để nấu món xúp. Tôi không muốn nhìn thấy anh ở trần, trong hoàn cảnh này. Mấy anh chàng cũng điên thật. Họ phơi mông của mình ra dễ hơn là phơi bầy trái tim.

- Em xuống lấy rau ở nhà em.
- Em sẽ quay lại chứ?

Nghe giọng anh thì có vẻ anh thực sự muốn điều đó.

- Em chỉ xuống mười phút. Anh có thời gian đi tắm nếu anh muốn.
- OK. Anh để cửa mở.

Thật ra thì tôi không đến ba phút để đi xuống nhà tôi, lấy rau củ, hai ba thành phần cho món xúp rồi quay lên. Nhưng tôi sẽ để anh có thời gian. Thật xấu xa, nhưng tôi quá vui khi anh bị ốm... Tôi ở với anh như thể chúng tôi sống chung, như thể không có gì khác ngoài mối quan hệ của chúng tôi. Anh cần tôi, tôi chăm sóc anh, không điều gì và không ai chen giữa chúng tôi. Một lý tưởng sống. Hạnh phúc phải là: một chàng trai ốm mê mết và một cô gái biết nấu món xúp.

Khi đi lên, tôi vào thẳng bên trong căn hộ.

- Ric?

Không trả lời. Nước không chảy trong phòng tắm. Tôi tiến đến phòng anh. Anh đang ngủ. Tôi nhón chân tiến lại gần. Anh ngủ sâu. Tôi ngồi bên thành giường. Tôi nhìn anh và vuốt ve vàng trán anh. Những ngón tay của tôi đan vào tóc anh. Tôi chưa bao giờ quan sát anh khi anh nhắm mắt. Con người khi ngủ luôn có điều gì đó thật xúc động. Họ dễ bị tổn thương. Như thể họ đi đâu đó và họ giao phó cơ thể của họ cho chúng ta.

Ric ngủ say đến mức tôi có thể vùi đầu vào anh thì anh cũng sẽ không hề hay biết. Nhưng tôi không dám. Tôi không phàn nàn nhiều. Cuối cùng thì tôi đã có thể nghiên cứu hình dáng bờ vai anh, cánh tay anh. Cuối cùng thì tôi có thể ngắm những đường nét trên gương mặt anh, quai hàm, đôi môi. Hàng lông mi dài và mí mắt bảo vệ ánh mắt sẽ tái sinh ngay bây giờ. Tôi vẫn tiếp tục vuốt ve anh, tôi hài lòng khi tin rằng dù đang ngủ rất say thì anh vẫn đồng ý để tôi làm chuyện đó.

Ric, anh đủ tin tưởng em để cho em vào nhà anh. Anh giao phó bản thân mình cho em để em chăm sóc anh. Anh cho phép em chạm vào người anh, việc này chưa từng xảy ra trước đây. Tại sao anh không kể bí mật của anh cho em? Tại sao anh lại bị ốm? Tại sao kế hoạch ngu ngốc này lại làm anh yếu đi? Em biết là anh sẽ không nói. Em mong sao giây phút này sẽ kéo dài mãi mãi, em không yêu cầu gì khác trong cuộc sống ngoài việc được cảm nhận lại những gì em đang cảm nhận về anh trong lúc này.

Mặc dù không cố ý nhưng hình ảnh mấy tập hồ sơ trên bàn trong phòng bếp cứ ám ảnh tâm trí tôi. Ric sẽ không bao giờ thú nhận điều gì cả, nhưng tôi vẫn có thể may mắn biết điều đó. Tôi quay đầu lại và nhìn thấy chúng. Liệu tôi nên nghe theo những ngón tay của mình đang lùa vào tóc anh ấy hay theo bản năng đang yêu cầu tôi nắm lấy cơ hội duy nhất này? Trong đầu tôi, lần này thì vị luật sư và công tố viên lao đến cào cấu nhau. Đó là một cuộc chiến lớn! Công tố viên đe dọa nhưng vị luật sư đã thè lưỡi ra với ông ta. Điều đó khiến ông ta nổi cáu, nhảy qua bàn làm việc và giáng cho anh luật sư một đòn. Họ tiếp tục làm nghẹt thở nhau bằng cách thít chặt chiếc khăn lông thú của nhau. Thật là thảm hại. Tôi đã ra lệnh đình chỉ phiên xét xử.

Tôi để Ric ở lại. Tôi khép cửa phòng ngủ để anh ấy không nhìn thấy tôi. Đôi tay tôi run rẩy. Sẽ mở hồ sơ nào đầu tiên? Tôi vớ bừa một tập hồ sơ. Trong đó là các hóa đơn. Tập hồ sơ thứ hai là một vài phiếu sửa chữa máy tính. Nếu đó là công việc thật của anh ấy, nó đã không khiến anh ấy phải

mất nhiều thời gian đến vậy. Tập hồ sơ tiếp theo đựng các bức ảnh – khu dinh thự của gia đình Debreuil, một tòa nhà tuyệt đẹp với nhiều lớp mái đan xen nhau, những xưởng sản xuất, dường như là những lối vào khác nhau của khu đất. Những bức ảnh khác chụp một chiếc khóa cửa điện tử, chắc chắn được chụp bằng ống télé, trên mỗi ảnh là hình ngón tay bấm vào một nút số. Với cả xê ri ảnh, ta sẽ lắp ghét thành mã số mở cửa. Còn có cả những bức ảnh chụp các lỗ thông hơi. Tôi bồn chồn xem qua các hồ sơ. Làm thế nào mà anh có được tất cả những thứ này? Tập hồ sơ thứ tư màu đỏ dày hơn. Tôi kéo dây chun ra. Tôi có linh cảm. Phía trên là bản photo một tờ lịch với ngày 31 tháng Mười được đánh dấu bằng một dấu cộng. Có cả sơ đồ, sơ đồ của tòa dinh thự, sơ đồ của nhà máy và nhiều xưởng sản xuất khác nhau. Một số sơ đồ được đánh dấu lộ trình màu xanh da trời. Bỗng nhiên, tôi tìm thấy một thứ đáng kinh ngạc hơn cả: bản copy của một sơ đồ kèm dòng chú giải: “Sảnh chính của viện bảo tàng”. Thật khó để định vị tấm sơ đồ nhưng trên đó ta có thể nhận thấy rõ vị trí các tủ kính. Tủ số 17 được khoanh tròn màu đỏ.

Tôi nghe thấy tiếng động từ trong phòng Ric. Tôi hãi hùng đóng tất cả hồ sơ lại.

- Julie?

- Em đến đây!

Anh đã ngồi dậy trên giường. đầu tóc anh bù xù do tôi vuốt ve tóc anh cũng như tại chiếc gối. Anh vươn vai.

- Anh đã ngủ lâu chưa?

“Quá lâu hoặc chưa đủ lâu, tùy theo cách nhìn của anh hay của em.”

Mười hai ngày nữa, vào một ngày trước ngày khai mạc, Ric sẽ trộm món đồ được trưng bày trong tủ kính số 17 ở viện bảo tàng Debreuil. Chắc chắn đó là những viên đá đẹp nhất của bộ sưu tập. Làm sao các bạn mong rằng tôi sống bình thường cho được một khi tôi đã biết điều đó?

Ở hiệu bánh, tôi như một cục pin điện. Tất cả đều khiến tôi giật nảy lên. Hôm nay tôi đã hét lên như trong mấy bộ phim kinh dị vì tin là có một tên bệnh hoạn tấn công tôi bằng một con dao không lò trong khi thực tế là Nicolas vừa mang bánh baguette đến vừa đóng giả anh hề.

- Em đừng “hoảng sợ” quá, anh ấy nói.

Hắn là anh ấy muốn nói rằng tôi hoảng sợ và tôi đang trở nên đáng sợ. Tốt hơn là lão Calant không nên đến nữa vì nếu không chính tôi sẽ xử lý lão ta. Ngay cả Sophie cũng nhận ra tình trạng của tôi, nhưng tôi không nói gì với cô ấy cả.

- Chuyện này khiến cậu mù mẫm người đi rồi, cô ấy nói với tôi như thế. Cậu sẽ không thể trụ được với áp lực này mất.

“Điều tệ nhất, trong mười hai ngày nữa, hoặc là anh ấy sẽ vào trại giam, hoặc là anh ấy phải trốn chạy.”

Tôi lo sợ Ric sẽ không bảo tôi đi cùng với anh ấy. Chắc chắn anh ấy nghĩ là tôi quá lạnh lùng để chấp nhận cuộc sống của một kẻ trốn chạy. Anh ấy chắc phải tự nhủ là tôi sẽ không bao giờ từ bỏ căn hộ bé nhỏ, vô cùng thoải mái để bỏ trốn cùng anh ấy. Liệu anh ấy có lý khi nghĩ như thế không?

Tôi sẽ sẵn sàng làm điều gì cho anh ấy? Ngoài những cuộc trò chuyện, những giấc mơ hạnh phúc, những cuộc nổi dậy với cái bụng no căng, tôi thật sự có khả năng làm gì? Sự khác biệt là ở đó. Tôi nghi ngờ câu trả lời. Tôi sợ rằng Ric đã vượt ra khỏi khả năng của tôi.

Tuy nhiên, tôi không có chút nghi ngờ nào về tầm quan trọng của anh ấy đối với tôi. Đó không phải là một anh chàng đẹp trai mà tôi say mê vì cảm thấy cô đơn. Không. Tôi đã không đợi anh, tôi không tìm kiếm, không tán tỉnh, thậm chí không cả có ý tưởng về mối quan hệ theo bất cứ dạng nào. Điều gì đã xảy ra với tôi, lý do chính là từ anh ấy. Kết quả đã vượt ngoài dự kiến của tôi, chiếm giữ tôi, khiến tôi sống mà cũng có thể hủy hoại tôi.

Nếu anh ấy nghĩ rằng tôi không có khả năng chạy trốn cùng anh ấy thì tôi phải khiến anh ấy đổi ý. Tôi phải gửi đến anh một thông điệp, tinh tế, hiệu quả - chính là tôi. Như vậy, anh có thể đề nghị tôi đi cùng. Tôi hứa, tôi sẽ không mang nhiều hành lý theo: hai chiếc quần lót, một con dao gọt hoa quả và Toufoufou. Không mất đến một giây.

~*~

Ric vẫn chưa lại người sau trận cảm cúm. Tôi thấy rõ anh đang vật lộn để đứng lên nhưng cơ thể không nghe theo. Tôi càng ngày càng bị thuyết phục là tình trạng tệ hại này bắt nguồn từ những lo lắng về vụ trộm đồ đang tới gần. Nếu anh chịu đựng điều đó quá khó khăn như vậy, thì vì lý do gì mà anh phải làm thế? Nếu anh không có can đảm, tại sao anh vẫn lên kế hoạch kỹ lưỡng cho vụ trộm này? Có thể ở đâu đó anh có một người vợ bị bắt làm con tin mà anh phải trả tiền chuộc, hay mười tám đứa con ngoài giá thú đang chết vì đói, cuối cùng anh muốn mang đến cho chúng một cuộc sống tốt hơn. Trừ phi anh có mối liên lạc rất bí mật với Jade, cô ấy muốn phẫu thuật ngực như Léna. Vẫn còn yếu, Ric gần như không rời khỏi căn hộ của mình.

Để thay đổi không khí, tôi đã bảo anh xuống nhà tôi ăn bữa tối nay. Anh nhận lời ngay lập tức. Tôi tin là mình có thể chính thức thông báo không chút tự phụ nào, rằng lúc này anh đang tìm kiếm sự đồng hành của tôi. Kèn trompet, những cú đạn đại bác, thả chim bồ câu. Cảm ơn vì đã không thả lũ chim ra trước khi bắn đại bác vì chắc hẳn sẽ gây thương vong.

Tôi mang xa lát từ hiệu bánh vè và một chiếc bánh ga tô nhỏ để gọi anh nhớ về bữa tối đầu tiên của chúng tôi. Rút kinh nghiệm, tôi đã kiểm tra bình nóng lạnh và tôi cũng rút hết những ổ cắm không cần thiết cho buổi tối của chúng tôi, bao gồm cả điện thoại. Không có gì có thể gây nhiễu loạn bữa tối thân mật của chúng tôi. Chúng tôi cần phải nói chuyện, tôi phải ngay lập tức hỏi anh ấy những câu hỏi vẫn hằng tra tấn tôi và anh ấy sẽ không thể ra về mà không trả lời những câu hỏi đó. Tương lai của chúng tôi phụ thuộc vào điều đó, nhất là tương lai của tôi.

Anh cố gắng cạo râu và mặc một chiếc áo sơ mi đẹp. Khi anh bước vào, anh đã dừng lại để nhìn xung quanh căn hộ.

- Anh có cảm giác như đã từ lâu lâu lâu rồi anh không đến đây.

“Chìa khóa nhà em chỉ dành riêng cho anh.”

Anh nói tiếp:

- Thậm chí anh không có cả thời gian tháo đĩa cứng ra khỏi ổ máy tính cho em. Em không giận anh chứ?

- Việc đó không quan trọng, anh còn việc khác phải làm mà.

“Như lấy trộm những tấm bản đồ và dự tính xem anh sẽ đột nhập vào viện bảo tàng Debreuil bằng con đường ống thông hơi nào...”

Anh định giúp tôi dọn bàn nhưng tôi bắt anh ngồi xuống:

- Anh đừng còn chưa vững mà. Hãy để em làm.

“Anh có vẻ kiệt sức đến mức em sẵn sàng đề nghị làm một cái thang ngắn để anh trèo ra ngoài. Em sẽ xách túi cho anh...”

Anh hỏi thăm về bố mẹ tôi, về Xavier và về những người khác. Anh dẫn dắt câu chuyện đến công việc của tôi ở hiệu bánh mì. Anh rất giỏi khiến tôi nói, những câu chuyện tránh cho anh lộ ra bí mật của mình. Thậm chí còn không nghĩ là anh cố ý làm thế. Tôi tin là anh cũng nói chuyện như vậy với tất cả mọi người, luôn luôn như thế, từ trước tới giờ. Anh tự bảo vệ mình. Tôi muốn có thể tặng anh ấy một thứ khác.

Với một chút đồ ăn, bữa ăn không kéo dài lâu. Ánh mắt anh ngày càng sáng lên nhưng là do cơn sốt. Đến mức đó mà anh vẫn luôn điều chỉnh để cuộc chuyện trò của chúng tôi không đi theo hướng quá gần với anh. Đến giai đoạn này thì tôi phải chuyển sang tấn công:

- Bệnh của anh không quá ảnh hưởng đến công việc của anh chứ?

- Không có gì nghiêm trọng cả. Anh chỉ hoãn các cuộc hẹn lại thôi.

- Không khẩn cấp ả?

- Không, rất may là như vậy.

- Từ nay đến cuối năm anh có kỳ nghỉ không?

- Anh cũng chưa biết. Còn em?

“Chơi khá đấy, nhưng em sẽ không mắc bẫy của anh đâu.”

- Em không. Thỉnh thoảng nghỉ vài ngày thôi.

Tôi tiếp tục tấn công anh:

- Anh sẽ về thăm gia đình vào mấy dịp lễ Tết chứ?

- Còn hai tháng nữa, anh có thời gian để quyết. Còn em, em có thông tin gì mới về căn hộ của bà Roudan không?

“Con thú kia, mi thật là ngoan cố.”

- Công chứng viên đang làm hồ sơ. Bà ấy đã tặng em một món quà tuyệt vời.

Kim đồng hồ cứ thế quay. Tôi cần phải nói chuyện được với con cáo trước khi nó trở về hang. Chắc hẳn anh đã cảm nhận được là tôi sẽ không để cuộc trò chuyện đi theo ý riêng của anh. Tôi nhìn thẳng vào mắt anh:

- Ric, nếu anh có vấn đề, anh biết là anh có thể nói với em được mà.

Anh cười gượng gạo. Điểm nhạy cảm.

- Việc lo lắng nhất của anh lúc này, đó chính là trận cúm chết tiệt này và em đã giúp anh rất nhiều.

- Em không nói về chuyện đó.

Tôi không thể chịu đựng được ánh mắt của anh. Tôi nhìn xuống dưới:

- Em không biết là anh có biết không, nhưng đối với em, anh là người quan trọng.

- Cám ơn Judie, em đối với anh cũng vậy.

- Em không muốn bất kỳ điều gì xảy đến với anh...

- Em đừng lo, sẽ không có điều gì xảy đến với anh cả.

- Vì nếu anh có chuyện gì đi nữa, dù khó nói ra, anh hãy nhớ rằng em sẵn sàng lắng nghe...

Anh nhìn tôi chằm chằm một cách kỳ lạ. Trong thái độ của anh có điều gì đó hết sức căng thẳng. Tôi biết điều đó. Anh đang khép mình. Miệng anh mím lại đến độ chỉ như một đường kẻ. Tôi thấy sợ nhưng tôi không được lùi bước.

- Ric, tất cả chúng ta đều có lần làm những việc ngu ngốc hay đề ra những mục đích không thể thực hiện được...

Ánh mắt anh đánh lại.

- Julie, em đang muốn nói với anh điều gì vậy?

Giọng anh lạnh lùng.

- Mục đích của em là được giúp anh, Ric, không gì hơn cả.

- Em thật tốt bụng, và anh thật sự trân trọng tất cả những gì em làm cho anh, nhưng anh khẳng định với em là mọi chuyện đều tốt đẹp.

- Em muốn không có bí mật nào giữa chúng ta. Em thật sự mong anh đủ tin tưởng em để nói ra tất cả những lo lắng trong lòng anh.

Anh quay đầu. Gương mặt anh lẩn trốn. Khi anh nhìn lại tôi, đó không còn là Ric mà tôi biết nữa. Đó là một con người xa lạ chĩa súng vào kẻ đột nhập đang tìm cách chiếm đoạt sự riêng tư của anh ta.

Liệu tôi có nên nài nỉ không? Tôi có phải tiếp tục duy trì tình trạng không thoải mái đến mức khó lòng chịu được thế này giữa chúng tôi không? Anh ấy hẳn đang nghi ngờ là tôi biết điều đó. Chắc hẳn anh ấy sợ hãi. Tôi cần trấn an anh ấy nhưng tôi không có sức mạnh, cũng không có phương pháp. Tôi gần như bật khóc. Tất cả những gì tôi thấy cần làm, chính là chìa tay ra cho anh. Anh không đón nhận.

- Ric, em không muốn mất anh. Tất cả những gì em mong muốn, đó là được sống bên anh dù cuộc sống mà anh chọn cho chúng ta có như thế nào. Em không tìm cách thuyết phục anh, em sẽ không bao giờ thử cố gắng

cản trở anh nhưng em cầu xin anh, hãy nói cho em biết điều gì khiến anh phát ốm lên như vậy.

Anh cố kiềm chế nhưng tôi cảm nhận rõ trong lòng anh đang sôi sục. Đó hoàn toàn không phải là phản ứng mà tôi mong đợi nhưng đã quá muộn. Anh bực bội quay chiếc đĩa như một thứ vũ khí mà anh sẵn sàng tung ra. Anh suy nghĩ lần nữa trước khi trút giận. Đột nhiên, anh nhìn thẳng vào mặt tôi rồi đứng dậy:

- Julie, anh rất yêu mến em nhưng anh cần phải đi. Anh tin là tốt hơn chúng ta không gặp nhau trong một thời gian. Cảm ơn em về bữa tối.

Anh rời khỏi căn hộ của tôi. Tiếng sập cửa như một cú đạn xuyên giữa trái tim tôi.

Hôm nay ngày 19 tháng Mười, đang là 21h23 và tôi đã chết.

Trời tối, hơi lạnh. Trên ban công căn hộ của Jérôme, tôi rùng mình khi ngắm thành phố lấp lánh ánh đèn. Ý tưởng ngu ngốc là nhảy qua lan can vừa lướt nhanh qua tâm trí của tôi, nhưng từ đây tôi đã thấy cái bạt tai mà bà Roudan sẽ giáng cho tôi khi tôi lên đến thiên đường. Mặt khác tôi không hoàn toàn dám chắc là mình sẽ tới được đó, nhất là khi lũ mèo và chín kiếp của chúng vẫn còn quyền tự do phát biểu ý kiến. Bữa tiệc ly hôn của Jérôme diễn ra tốt đẹp. Tôi có cảm giác là một vài người lúc đến còn độc thân, khi ra về đã có đôi có cặp. Jérôme trò chuyện với vợ cũ của lần kết hôn đầu tiên. Họ cười đùa cùng nhau. Sẽ thật buồn cười nếu họ kết hôn lại... Tôi quan sát họ từ bên ngoài qua lớp cửa kính. Tôi cũng nhận ra sứ giả của số phận, một anh chàng hài hước với cái đầu sóc. Anh ta nói chuyện với một cô gái xinh đẹp có mái tóc cắt rất ngắn. Chắc hẳn anh đang hỏi cô về điều ngu ngốc nhất cô đã làm trong đời. Có thể là kiểu tóc của cô ấy. Còn nghiêm trọng hơn.

Nếu anh ta đến hỏi lại tôi điều đó, tôi đã biết phải trả lời như thế nào: hành động thiếu suy nghĩ nhất của tôi là làm cho người đàn ông mà tôi yêu quay lưng lại với mình. Một vài giờ trước đó, chúng tôi đã có toàn bộ cơ hội. Còn đủ thời gian để anh ấy đề nghị tôi bỏ trốn với anh ấy. Còn đủ thời gian để chúng tôi ôm hôn và cảm nhận sức mạnh của tình cảm mà có thể chúng tôi chia sẻ cùng nhau. Tôi còn có thời gian để khiến anh ấy từ bỏ kế hoạch. Nhưng giờ thì chúng tôi không làm như thế được nữa.

Sự tin tưởng là nền tảng của tất cả. Đáng ra tôi phải tin tưởng anh ấy, phải để anh ấy hạ bài bất cứ khi nào anh muốn và đừng táy máy gì vào ván bài của anh. Nếu tôi nay Jérôme tổ chức cuộc bầu chọn Hoa hậu Thất Bại, chắc chắn là tôi sẽ lĩnh cúp trong tay. Mất Ric, còn điều gì tồi tệ hơn thế có thể đến với tôi? Hình ảnh anh rời căn hộ của tôi, giọng nói của anh nói với tôi rằng chúng tôi không gặp nhau nữa thì hơn, nỗi đau đè nặng trong ngực tôi, không bao giờ tôi có thể quên. Những vết sẹo này không nhìn thấy, nhưng ta luôn cảm nhận thấy.

Khi tôi già đi, cô đơn, bị tổn thương sau nhiều thập kỷ cùng nỗi nhớ nhưng người mà tôi biết chính là người đàn ông của đời mình, chắc chắn tôi sẽ ôm bức ảnh duy nhất của chúng tôi mà tôi có, một ngày Chủ nhật đẹp trời bên chiếc xe to tổ chảng của Xavier.

Mười ngày nữa, sẽ đến ngày tiền định và Ric sẽ trộm những món đồ trang sức trong tủ kính số 17. Anh là một tên trộm, nhưng tôi lại không thể chỉ trích hành vi phạm tội mà anh sẽ thực hiện. Thậm chí tôi còn chúc anh thành công và tìm thấy hạnh phúc mà tôi đã không có khả năng ban tặng cho anh. Nhưng, tận sâu thẳm đáy lòng, tôi biết rằng không ai có thể cho anh nhiều hơn những gì tôi sẽ làm cho anh. Cũng chưa hẳn. Sự thật duy nhất, đó là sẽ không ai có thể cho tôi điều mà anh đã mang đến cho tôi.

Ric không phải kẻ phạm trọng tội. Nếu anh xấu xa, anh đã không có ánh mắt đó, lời nói đó, hành động đó. Khi nói ra điều này, tôi không hề mù quáng bởi tình yêu. Nếu anh chỉ là một kẻ côn đồ tầm thường, anh đã không phát bệnh khi ngày hành động tới gần. Khi tôi nghĩ rằng thêm vào đó mình đã làm phức tạp thêm cuộc sống của anh đến độ anh muốn cắt đứt đồng minh duy nhất, người tưởng như đã khiến anh vui vẻ hơn một chút... Thật ngu ngốc.

Trong phòng khách nhà Jérôme, tôi thấy tất cả những người bạn của anh ấy đang cười đùa vui vẻ. Nhiều người chờ đợi cuộc gặp gỡ sẽ mang tới cho cuộc sống đơn giản của họ một thứ gì đó khác đi. Tôi thì đã bỏ lỡ may mắn của mình, tôi đã để mất lượt.

Tôi khó mà tận hưởng niềm vui khi lòng đang rối bời. Tôi thích nhìn vào màn đêm hơn, nhìn về phía mặt trăng mờ ảo vì bị mây che khuất. Tôi nghe tiếng gió thổi. Từng chút một, tôi không nghe thấy gì nữa ngoài tiếng của anh. Làm thế nào để tôi sửa chữa sai lầm của mình đây? Tôi phải làm gì để giúp Ric? Làm thế nào để cho anh ấy thấy được tất cả những gì tôi có thể làm? Bằng cách nào tôi có thể bảo vệ anh ấy?

Nhờ một lỗ thủng trong đám mây, mặt trăng đột nhiên xuất hiện, rõ nét và sáng lung linh. Vẻ đẹp của nó soi rọi tâm trí tôi, và như trên bầu trời, sương mù giãn ra trong chốc lát. Tôi vừa nảy ra một ý tưởng. Tôi đã hứa với các bạn là sẽ kể với các bạn điều điên rồ nhất mà tôi từng làm trong đời. Chính xác là vào thời điểm này, một ngọn lửa nhỏ từ đáy sâu tuyệt vọng đã giúp nó tượng hình. Tôi có giải pháp cho tất cả những vấn đề của mình, có câu trả lời cho tất cả những câu hỏi của mình. Tôi sẽ đi trộm những món đồ trang sức trước khi Ric làm việc đó.

- Géraldine, đó là vấn đề sống còn đấy! Tớ cầu xin cậu đấy!
- Đừng nói gở. Cậu có ý thức được điều cậu yêu cầu tớ không? Tớ đã để cậu tra hồ sơ mật của khách hàng lớn nhất của chúng ta rồi mà.
- Tớ biết và tớ cảm ơn cậu về điều đó.
- Nếu Raphael biết tớ sử dụng mật khẩu truy cập của anh ấy, anh ấy sẽ giết tớ và tớ sẽ mất việc.
- “Xin nhớ là nếu cậu chết, cậu không cần đến công việc nữa.”
- Tớ ý thức được việc đó, Géraldine, nhưng tớ cầu xin cậu hãy tin tưởng tớ. Cậu biết là tớ sẽ không bao giờ làm điều gì có thể tổn hại đến cậu và đến ngân hàng, tớ luôn trung thực...
- Đúng thế, nhưng tớ cũng biết là cậu rất dễ bị tình cảm chi phối khiến cậu đặt mình vào những tình huống nguy khốn vì ai đó.
- Dù thế nào, dù xảy ra chuyện gì thì tớ cũng tự nhận hết trách nhiệm về mình. Cậu có thể đẩy hết trách nhiệm sang tớ. Việc đó không quan trọng, tớ không còn gì để mất nữa.
- Cậu đang âm mưu việc gì vậy?
- Tớ muốn nói với cậu càng ít càng tốt. Càng biết ít, cậu càng đỡ bị liên quan.
- Cậu làm tớ sợ đấy, Julie. Tớ biết đôi chút về họ, gia đình Debreuil. Trong công việc, họ là những kẻ giết người thực sự, do đó không có lý do gì mà họ lại khác đi trong các lĩnh vực còn lại.
- Tớ không có lựa chọn, Géraldine. Tớ thật sự không có quyền yêu cầu cậu giúp một tay, nhưng tớ sẽ không thể làm được nếu không có cậu...
- Chính xác thì cậu muốn gì?
- Cậu đã nói với tớ là các xưởng sản xuất Debreuil đang tìm kiếm những nhà đầu tư tư nhân phải không?
- Tài khoản của họ đang ở mức giới hạn. Họ không còn tiền dự trữ nữa và phần lớn các tác phẩm mà họ sẽ trưng bày trong viện bảo tàng đã được mang đi thế chấp.
- Thế mà những chiếc túi xách của họ không đem mang cho...
- Albane Debreuil đang ngốn một số tiền rất lớn. Bà ấy phung phí lợi nhuận của công ty. Năm ngoái, thậm chí bà ấy đã vay đảm bảo bằng uy tín của công ty để chi trả chi phí nuôi ngựa giống, cuối cùng thì bị mất sạch

tiền. Tất cả bắt đầu như vậy. Thêm hai năm nữa mà không có lợi nhuận thì nhà Charles Debreuil sẽ buộc phải nhượng lại cho một tập đoàn lớn hoặc cho quỹ hưu trí.

- Nếu cậu mang đến cho họ một nhà đầu tư, họ có nghe cậu không?
- Chúng ta không phải ngân hàng duy nhất của họ, những tờ chắc là có.
- Họ sẽ kiểm tra khả năng thanh toán của người đó chứ?
- Họ sẽ yêu cầu chúng ta làm việc đó.
- Đó đúng là điều mà tớ muốn.
- Tại sao? Cậu biết một nhà đầu tư nào tương đối giàu à?
- Tớ đang làm việc cho họ đây.

~*~

Tôi biết điều các bạn đang nghĩ: cô ta điên mất rồi. Các bạn có lý. Nhưng khi chúng ta không còn gì để mất, chúng ta sẽ thử được ăn cả ngã về không. Với hy vọng có thể tự trấn an mình, tôi cố nhớ lại tất cả những nhân vật lịch sử đã thành công với những việc bất khả thi chỉ đơn giản là họ không có lựa chọn nào khác là liệu mình làm việc đó. Tôi cũng đang như vậy.

Sáu ngày nữa, Ric sẽ hành động. Tôi phải thực hiện thành công vụ này trước anh ấy, không có sơ đồ, không có thiết bị, không thực hành. Tôi nghĩ là sẽ mời chài bà Albane Debreuil bằng tiền, nhưng tôi không mong là tình trạng tài chính của bà ấy có thể khiến bà ấy đón tiếp quá nồng nhiệt...

Kế hoạch của tôi khá đơn giản: tôi gặp bà ta với lý do là sẽ đầu tư tiền vào công ty của bà. Tôi hỏi bà ta xem liệu tôi có thể đi thăm viện bảo tàng của bà ta trước hay không. Khi chúng tôi đến trước tủ kính số 17, tôi sẽ phá tất cả, vỡ vét tất cả vòng cổ rồi chạy trốn. Tôi mang tất cả cho Ric giống kiểu con mèo tha chuột chết về cho ông chủ của mình như một món quà. Anh ấy không thể làm gì khác ngoài yêu tôi và chúng tôi sống vui vẻ cùng nhau như nàng Bạch Tuyết và chàng hoàng tử, không có những chú lùn. Các bạn không thấy thuyết phục sao? Tôi cũng không. Tôi sợ xanh mặt, nhưng hành động vừa là tự sát, vừa vô vọng và ngu ngốc này là cơ hội duy nhất của tôi để chứng minh với Ric rằng tôi sẵn sàng làm tất cả vì anh ấy. Và khi tự nhủ điều đó, tôi tin tưởng vào hành động và tôi quyết định thực hiện nó. Tôi biết là tôi sẽ không thể đến đó một mình, và cái ý chí khôn khéo ẩn nấp trong đầu tôi đã bắt đầu viết xong kịch bản.

Điều bắt buộc nhất, như trong việc giải cứu chiếc xe của Xavier, đó là việc những người khác tham gia vào kế hoạch của ta dễ dàng đến mức đáng

ngạc nhiên dù rằng chính ta còn chưa thật sự bị thuyết phục. Tôi không nói rằng đó là việc đơn giản, tôi chỉ nói rằng, lúc tôi trình bày với mọi người về ý định kia, tôi nghiêm túc chờ đợi mọi cánh cửa sẽ đóng sập ngay trước mũi mình và mọi người không bao giờ muốn nói chuyện với tôi nữa.

Tôi đã bắt đầu bằng Géraldine, và cô nàng đã tham gia trò chơi. Bất chấp những gì tôi đã hứa, cô nàng vẫn gặp phải nhiều nguy cơ và tôi thấy hối hận. Để biện hộ cho cô nàng, tôi sẵn sàng thề là mình đã làm tại ngân hàng chỉ để điều khiển cô nàng và rằng tôi đã đe dọa tố cáo mối quan hệ giữa cô nàng và Mortagne.

Tôi điều chỉnh kế hoạch của mình cả ngày lẫn đêm. Tôi xem xét nó tỉ mỉ dưới mọi góc độ có thể tưởng tượng. Cứ khoảng bốn mươi giây tôi lại thấy một lý do chắc chắn thất bại, nhưng tôi tránh để không hình dung sự việc kết thúc bằng việc tôi ở sau song sắt. Đồng thời, tôi tưởng tượng ra cảnh Ric sẽ cuống cuống biết ơn nỗ lực tuyệt vời đã bị thất bại này, và cuối cùng thì chính tôi là người mà anh sẽ cố gắng để cứu ra khỏi nhà tù. Tôi quá nóng lòng với việc anh dẫn tôi vào cung điện của anh...

Rất nghịch lý, tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều từ khi tôi ủ mưu. Tôi không tự nhủ là mình đang chuẩn bị một vụ trộm. Tôi thậm chí không tưởng tượng rằng đặc vụ JT sẽ hành động trong phi vụ “chiếc-máy-đếm-ngược-quỹ-quái-chạy-đua-với-chiếc đồng hồ-bất-khả-thi”®. Không. Tôi hành động vì Ric. Tôi chuẩn bị cho anh một món quà bất ngờ đẹp đẽ nhất cuộc đời, bằng chứng tình yêu lớn nhất mà một người phụ nữ ngu ngốc có thể trao cho một anh chàng đẹp trai. Điều ngu ngốc nhất trong cuộc đời tôi có thể là điều đẹp đẽ nhất.

Tôi không sợ bản cáo trạng của luật sư, không sợ đám đông đánh giá, không sợ mẹ tôi phản ứng. Quý bà de le Sablière đã nói: “Mọi nghĩa vụ không đáng giá bằng một lỗi lầm do sự dụi dàng gây ra.” Mazarin đã nói: “Cần phải mạnh mẽ để đối mặt với thảm họa, cần phải cao thượng để sống với thảm họa.” Bà Trignonet, giáo viên nghệ thuật ở trường trung học của tôi, cũng đã nói: “Nó sẽ đi vào đầu bạn và bạn sẽ phải tìm kiếm.”

Mặc kệ. Nếu tôi thoát được vụ này, thì chính tôi là người được yêu cầu sáng tác ra những câu nói xuyên thế kỷ. Tôi là người vô địch. Thế giới này thuộc về tôi. Tôi không được quên mang rác xuống khi đi ra ngoài.

Tôi vừa trải qua một giấc mơ. Trong phòng hòa nhạc đẹp nhất thế giới, tôi bước lên sân khấu, lấp lánh hào quang của ánh sáng, thứ ánh sáng thuần khiết khiến vô vàn viên kim cương đang dính khắp người tôi rục rở hẳn lên. Tôi đứng đối diện hàng triệu chiếc ghế bành bọc nhung đỏ, thẳng hàng tằm tắp, tất cả đều trống trừ chiếc ghế ở chính giữa khu vực khán phòng. Chỉ một khán giả duy nhất: Ric.

Cổ họng nghẹn lại, tôi tiến ra trung tâm sân khấu, tôi trịnh trọng cúi chào. Khi âm thanh từ nốt nhạc đầu tiên của bản giao hưởng vang lên, dàn nhạc lớn từ từ được nâng lên từ phần thấp của sân khấu và xuất hiện phía sau tôi. Lola ngồi trước piano.

Giọng hát của tôi nhẹ nhàng cất lên, như một bí mật mà người ta thủ thỉ với nhau, như một lời thú nhận. Trong bài hát sẽ có cuộc sống của tôi, có lời hứa mà tôi hứa với anh. Trong đó, sẽ có nhịp điệu, tiếng vĩ cầm, điệu rock, điệu blues, điệu slow, những nốt thăng và những đoạn solo. Một vài phút cho tinh hoa cuộc sống, một vài giây nung nóng trái tim. Vì anh tôi sẽ hát, vì anh tôi sẽ cho đi tất cả.

Tôi đã nghe thấy giai điệu, tôi đã cất lời hát. Bài hát của tôi nói về tình yêu, về hy vọng, về tất cả những gì mà một người phụ nữ biết từ bỏ vì người đàn ông mà họ yêu. Tôi ước anh sẽ ở lại để phút cuối. Tôi ước rằng sau đó một cánh hồng sẽ rơi xuống chân tôi. Tôi ước anh sẽ gỡ bỏ cho tôi tất cả những viên kim cương trên người tôi. Trong tôi không còn nghi ngại, tôi ở nơi mà tôi phải ở, tôi đạt được những gì tôi tin, như chưa hề vậy. Tôi chỉ sợ mình thức giấc và rồi phát hiện rằng khán phòng đông kín người, rằng không còn lấy một ghế trống trừ chiếc ghế ở chính giữa. Hôm nay là ngày tôi sống trọn cuộc sống của mình.

Xavier hay kể rằng, ngay trước khi tác chiến, người lính đặc công im lặng để tập trung tốt hơn. Đó chắc chắn là lý do vì sao chính cậu ấy cũng không nói một lời nào khi chở chúng tôi đến ngôi nhà của bà Albane Debreuil, người mà chúng tôi đã hẹn gặp.

Xavier mặc đúng bộ đồ sẫm màu mà cậu đã mặc ở đám tang của bà Roudan. Trong lần đó, ăn vận như vậy và đứng gần linh cữu, cậu ấy trông giống nhân viên nhà đờn – sự thật không phải như vậy. Lần này, khi lái chiếc xe bọc thép đầy ấn tượng, trông cậu như một vệ sĩ, mà chỉ bằng một động tác ấn nút bí mật cũng có thể bắn ra tên lửa từ cánh cửa trượt được giấu kỹ - đây cũng không phải là sự thật.

Chiếc xe mạnh mẽ lướt dọc theo những con phố. Qua khung kính nhạt màu, tôi thấy người qua đường quay lại nhìn chiếc xe.

Tôi ngồi ở băng ghế sau, cạnh bác Bergenot. Bác ấy mặc một chiếc áo choàng lông thật đẹp. Tuy được làm từ sợi tổng hợp và hơi quá chặt nhưng chiếc áo vẫn phát huy công dụng của nó. Tuy nhiên, nhờ Léna trang điểm và làm tóc, bác thực sự giống tỷ phú người Nga, nhân vật mà bác hóa thân trong kế hoạch của tôi. Chiếc cằm vênh lên đầy oai vệ, nét quý tộc trên khuôn mặt cộng với vẻ tự tin trong ánh mắt có được khi đã bán hơn hai triệu cái bánh mì và từng ấy cái bánh sừng bò cho bất kỳ ai.

Tôi mặc bộ quần áo lịch sự màu xám ngọc trai, có phần hơi nghiêm chỉnh mà Géraldine đã cho tôi mượn. Tôi nghĩ là bộ đồ không hợp với tôi bằng cô nàng, nhưng tôi không phải là người mà bà Debreuil sẽ nhìn.

Vào giây phút này, tôi không muốn chùn bước trước việc mà chúng tôi sắp làm. Tôi không muốn nghĩ một giây nào đến tình huống mà tôi đã lôi kéo những người làm nên cuộc đời tôi tham gia. Từ vài phút trước, Sophie chắc chắn đã đến khu lãnh địa của gia đình Debreuil, cô ấy đóng giả nhà báo, đến để lưu lại cuộc gặp gỡ đầy hứa hẹn giữa người thừa kế của một trong những thương hiệu xa xỉ lớn nhất nước Pháp và một nữ doanh nhân kéch xù, người có thể đưa ra những giải pháp phát triển thương hiệu hơn nữa ở tầm quốc tế.

Chiếc xe rời đại lộ lớn để đi vào những con phố hẹp hơn. Dù Xavier cho xe ngoặt với tốc độ nào, phần giảm xóc của xe vẫn giữ chúng tôi ngồi thẳng một cách thoải mái tuyệt đối. XAV-1 quả thật là một chiếc xe phi

thường. Qua kính chiếu hậu trong xe, tôi bắt gặp ánh mắt của Xavier. Ngay trước khi bước vào cuộc chiến, người lính đặc công cũng có quyền tự hào về những gì anh ta đã hoàn thành. Bác Bergerot cũng ấn tượng với chiếc xe. Bác hầu như quên đi những điều không hay mà bác dự định làm cùng tôi. Vừa mới một giờ trước đây, cả hai chúng tôi còn ở trong guồng làm việc của cửa hàng, nhưng khi chúng tôi hạ rèm để đóng cửa hàng lúc trưa, bối cảnh đã thay đổi. Tấm màn này hạ xuống để một tấm màn khác được kéo lên.

Bác ấy quay về phía tôi:

- Ta sẽ không nói gì hết, phải vậy không?

- Vâng, chính xác bác chỉ cần thì thầm vào tai cháu rồi cháu dịch lại cho bà Debreuil.

- Cháu sẽ không rời ta một bước nào, đồng ý chứ? Bởi vì nếu không, ta không biết phải làm thế nào đâu.

- Cháu sẽ đi theo bác như một cái bóng. Cháu là phiên dịch viên và thư ký đặc biệt của bác mà.

Tôi đã không nói những gì tôi định làm với bác, với Xavier và với cả Sophie. Mục đích chính của tôi là thu thập thông tin về địa điểm, đặc biệt là sảnh chính của bảo tàng, để ngăn cản Ric làm một việc điên rồ ngay trước buổi khánh thành. Chính tôi, tôi cũng không biết quá nhiều về những gì tôi có thể định làm một lần trước tử kính số 17. Sẽ phải ứng biến. Nếu có thể, tôi giật lấy những đồ quý giá nhất và những thứ còn lại tôi bỏ qua. Tôi đã sẵn sàng làm mọi thứ và mình tôi sẽ tự chịu trách nhiệm về hậu quả. Các bạn tôi sẽ an toàn vì họ không hề hay biết kế hoạch và tôi đã viết ba bức thư – một cho cảnh sát, một cho tòa án và một cho ngài thị trưởng mà bác Mohamed được chỉ định sẽ gửi những bức thư đó đến họ ngay ngày mai nếu tôi không quay lại gặp bác ấy. Sẽ không còn đường lùi. Tôi đã vượt qua mọi thử thách sau lưng mình. Các bạn sẽ thấy chính tôi là người buộc phải chạy trốn trong chuỗi ngày còn lại và chính Ric sẽ đi cùng tôi. Trái ngược với anh ấy, tôi sẽ không ngần ngại đề nghị anh. Tôi chắc rằng Steve có thể giấu chúng tôi ở Úc. Chúng tôi sẽ ăn thịt kanguru. Ric sẽ chăm sóc cho tôi vì lần đầu tiên tôi ném chiếc boomerang, nó sẽ bay trở lại trúng mặt tôi.

Chúng tôi vừa rẽ sang con phố dẫn thẳng đến dinh thự. Hai bên đường đầy những tòa biệt thự xa hoa nằm nối tiếp nhau cạnh địa chỉ huyền thoại, như những nịnh thần xung quanh một vị vua. Từ xa, người ta đã nhìn rõ hai cánh cổng uy nghi trên đó là các chữ cái đầu trong tên của người sáng

lập lồng vào nhau như những chiếc túi xách đắt giá. Góc này lồng lẩy hơn rất nhiều so với mặt sau của những nhà máy.

- Các quý bà đã sẵn sàng chưa? Xavier hỏi.

Bác Bergerot vuốt lại áo khoác rồi gật đầu.

Tôi trả lời:

- Chúng tôi đã sẵn sàng, Xavier.

Không biết các bạn thì thế nào nhưng trước thử thách, tôi hay tự nhủ tôi có thể tự nguyện bỏ ra mười năm của đời mình để trốn tránh nó. Nhưng không phải lần này. Tôi căng thẳng nhưng tuyệt đối không có ý định rút lui. Đầu tiên là vì tôi cảm thấy đó là chỗ của mình, và bởi vì không bao giờ tôi cho đi dù chỉ là một giờ trong cuộc sống mà tôi ước được trải qua cùng Ric.

Xavier đeo đôi kính râm rồi cho xe chạy chậm chậm tiến trên lối vào khu lãnh địa. Người bảo vệ xuất hiện ở cửa xe. Nếu anh ta có một con chó giống Yorkshirine, nó sẽ sủa nặng xì... Anh ta rõ ràng bị chiếc xe làm cho lóa mắt. Xavier hạ cửa kính nói:

- Chúng tôi có hẹn.

Anh ta lúng túng, đến mức không dám hỏi xem chúng tôi có phải là người mà chủ nhân của anh ta chờ đợi hay không.

- Mời đi theo lối này... Xin chào mừng.

Chiếc XAV-1 phóng đi trên con đường riêng uốn quanh hàng cây sồi cổ thụ. Chẳng mấy chốc chúng tôi đã đến được tòa nhà mà tôi từng thấy trên mấy tấm ảnh. Từ những viên đá, những mái nhỏ, những tháp con đến những thiên thần. Trông như sự pha trộn giữa trạm săn thời nữ hoàng Anh Victoria và phong cách xứ Périgord. Điều ít nhất mà ta có thể nói đó là Debreuil biết cách chăm chút cho hình thức. Căn biệt thự rộng lớn với ba chái nhà ôm trọn khoảnh sân lát gạch, giữa sân có một đài phun nước được dựng lên sừng sững. Tổng thể tòa dinh thự ấn tượng như trong một siêu phẩm Hollywood. Chiếc XAV-1 vừa đỗ dưới chân bậc thềm rộng. Vừa lúc đó, một người đàn ông xuất hiện trước ngưỡng cửa.

Tôi nhận ra xe của Sophie. Xavier bước xuống xe và mở cửa cho bác Bergerot. Tôi tự xuống xe rồi tiến về phía người đàn ông đang đứng tiếp đón chúng tôi:

- Xin chào, xin vui lòng nói với bà Debreuil là bà Irina Dostoieva đã đến.

Tôi đã luyện giọng suốt cả đêm. Tôi đã dành rất ít thời gian để ngủ. Đó là sự pha trộn tinh tế giữa giọng Nga trong ca kịch giống như người ta hay nghe trong mấy bộ phim trinh thám với vài thứ kiểu thế, như thể tôi nói

khi đang ngậm một cái máy sấy tóc trong miệng. Tôi biết chắc chắn nó như thế nào vì tôi đã thử tối qua.

- Xin chào mừng đến với tư dinh của gia đình Debreuil. Tôi tên là Francois de Tournay. Tôi là trợ lý phụ trách kinh doanh của bà Debreuil.

Tôi đưa tay ra bắt một cách dứt khoát.

- Valentina Serguev, trợ lý riêng của bà Dostoieva. Tôi cũng sẽ là phiên dịch viên cho bà vì bà không sử dụng ngôn ngữ của quý vị.

Anh ta nhanh chóng vượt lên phía trước bà Bergerot trong khi bác đã đi thẳng vào nhà. Với điệu bộ vừa khoa trương vừa khập khiễng, anh ta hôn tay bác.

- Với tất cả lòng kính trọng, thưa quý bà, thật là một vinh dự lớn cho chúng tôi khi được đón tiếp bà.

“Đừng tự làm mình mệt mỏi nữa, ông bạn của tôi, xét theo tình hình tài chính của công ty, chúng tôi đã biết thừa vì sao quý ngài cảm thấy hài lòng khi gặp bà ấy rồi...”

Bên trong ngôi nhà còn ấn tượng mạnh hơn nữa. Những bức tường, những đồ đạc trong nhà, mỗi món đồ đều kể lại lịch sử của thương hiệu và cuộc đời nhà sáng lập lừng danh của nó. Vốn là nhà thám hiểm kiêm nhà thực vật học, Charles Debreuil là người đầu tiên sử dụng các túi xách mà ông ta đã sáng tạo ra. Chính tại những ga tàu, những sân bay mà ông đã gây dựng tên tuổi của mình, nhưng cũng chính con trai của ông ta, Alexandre, cha của Albane, đã làm nên sự giàu có của dòng họ bằng những chiếc túi xách tay trứ danh của mình. Như những ô kính của một nhà thờ, bức tường của đại sảnh thuật lại sự nghiệp lẫy lừng của gia đình. Nhà Debreuil thật biết cách bố trí.

- Bà Debreuil sẽ có mặt trong chốc lát. Bà ấy đang tiếp một nữ nhà báo.

- Chúng tôi có rất ít thời gian, tôi thẳng thắn nói.

Anh ta biến mất. Bác Bergerot quay về phía tôi khẽ nói:

- Bác đã thấy các bức hình trên tạp chí nhưng ngoài đời thật, nó quả là đẹp hơn nhiều.

Xavier nhẹ nhàng lui lại, hai tay khoanh chặt trước áo vest, sẵn sàng nhảy bổ vào bất kỳ ai xúc phạm đến sự giàu có của bà Irina. Để ra dáng hơn nữa, cậu còn giữ nguyên đôi kính râm. Trong này không sáng như ngoài trời. Tôi sợ rằng cậu sẽ ăn nhầm phải đồ đạc mát.

Bà Albane Debreuil ra chào chúng tôi. Bà vận bộ quần áo đắt tiền, trang sức lấp lánh, dáng đi tự phụ:

- “Мрибет!” thưa bà Dostoieva.

Hoặc bà ta biết tiếng Nga và chúng tôi đi đòi hoặc bà ta đã học chỉ đúng một từ để lờ chúng tôi.

Hai người phụ nữ vừa bắt tay nhau thật lâu vừa đánh giá nhau. Cần phải nói là bác Bergenot nhìn ra dáng không kém vị nữ thừa kế kia. Tôi sẽ đề cử giải Oscar cho hạng mục nữ diễn viên xuất sắc nhất do cửa hàng bánh mì trao. Tôi tiến đến gần:

- Với tất cả lòng kính trọng, thưa bà. Tôi là Valentina Sergueev, thư ký đặc biệt và thông dịch viên cho buổi gặp mặt của chúng ta hôm nay.

Bà ta bắt tay tôi:

- Hãy nói với chủ nhân của cô là tôi rất hân hạnh được đón tiếp bà ấy giữa tư dinh có bề dày lịch sử này. Người ta đã nói với tôi rất nhiều về bà ấy. Tôi thích những người phụ nữ biết nắm giữ định mệnh trong tay mình và tôi cảm thấy rất vui với ý tưởng hai chúng tôi có thể hợp tác với nhau.

Với dáng vẻ được lấy cảm hứng từ một nữ thông dịch viên chuyên nghiệp, tôi áp dụng một cách kín đáo nhất có thể với một giọng gần đúng. Bác Bergenot gật gù hài lòng. Lần này, tôi đã tuột mất giải Oscar.

Chúng tôi đi đến văn phòng làm việc tao nhã của bà giám đốc, Sophie đã đợi sẵn chúng tôi ở đó. Tôi sẽ không bao giờ quên sắc mặt của cô ấy khi thấy cả ba chúng tôi bước vào. Một bà chủ tiệm bánh, một chuyên gia hàn xì và cô bạn thân thiết của mình. Cô ấy có điệu bộ như kẻ đi chinh phục châu Mỹ khi phát hiện ra ngôi đền Inca đầu tiên. Không thì cũng là kiểu gương mặt của người đã phát hiện ra vợ mình là người giả gái trong đêm tân hôn.

Chúng tôi giới thiệu mình với nhau như thể chúng tôi không biết nhau từ trước. Một trải nghiệm mới hay ho làm sao. Chúng tôi đã nói những câu chuyện tầm phào. Mọi người nịnh nọt nhau, báo chí thật tuyệt vời, những người Nga cũng vậy và những chiếc túi xách tay cũng vậy nốt. Sophie chụp ảnh. Bà Debreuil cố gắng tỏ ra thân mật hết sức với bà bạn tốt mới quen. Tiếp đó, Sophie rút lui một cách lịch sự và nhanh chóng. Cô ấy thật xuất sắc. Tôi sẽ hậu tạ cô nàng thật hậu hĩnh khi hai chúng tôi gặp lại nhau, đó là điều chắc chắn.

Bà Debreuil để cho chúng tôi ngồi đối diện với bàn làm việc của bà, hơi thấp hơn một chút so với ghế riêng của bà ta. Bà ta kín đáo lấn át chúng tôi và ngồi dưới bức chân dung to lớn của thân phụ bà ta. Xavier đứng đằng sau chúng tôi.

- Vệ sĩ của quý vị có thể đợi ở phòng bên cạnh được không?

- Điều đó là không thể, tôi nói dứt khoát. Nó không phù hợp với quy tắc an ninh của chúng tôi.

- Ở đây không có gì nguy hiểm cho bà Dostoieva cả.

- Chúng tôi sẽ không thỏa hiệp về vấn đề này.

Bà Debreuil phát biểu rồi đưa cho chúng tôi hai cặp đựng hồ sơ bằng da dê được những người thợ giỏi nhất sản xuất và đánh dấu đặc biệt.

- Quý vị sẽ thấy kết quả kinh doanh tiêu biểu của doanh nghiệp và các dự án khác nhau của chúng tôi trong các hồ sơ này. Chúng tôi tin rằng bà Dostoieva đã sẵn sàng đầu tư vào ngành hàng xa xỉ.

- Bà ấy đang ở châu Âu để tìm kiếm và đánh giá các cơ hội, tiếp đó bà ấy sẽ đi đến các châu lục khác. Bà ấy sẽ quyết định sau đó.

- Tôi hiểu.

Và thế là bà ta bắt đầu giới thiệu thương hiệu của mình. Chúng tôi có cảm giác như bà ta đã trau chuốt phần trình diễn của mình và bà ta đã làm rất chín chu. Tôi sợ rằng bác Bergenot sẽ phản lại chúng tôi bằng cách phản ứng lại những lời đề nghị mà bác ấy đang giả là không hiểu, dù gì bác ấy cũng đã làm tròn vai nhân vật của mình. Tôi thường xuyên nghiêng người về phía bác để nói khẽ với bác tất cả mọi điều, sau đó bác gật gù ra điều đã hiểu. Tôi cảm nhận được sự có mặt đáng tin cậy của Xavier từ phía sau.

Bà Albane Debreuil tỏ vẻ tập trung, lịch sự và tươi cười – toàn những việc bà ta thực hiện rất thiếu tự nhiên. Còn gì mà người ta không làm để cứu trợ cho ngân quỹ và chèo lái cuộc sống vĩ đại...

Bác Bergenot lật giở tài liệu bằng tiếng Anh và chú tâm vào đoạn diễn giải về vốn tự có của doanh nghiệp. Bác nghiêng người về phía tôi và nói nhỏ:

- Dường như có sự mất cân bằng ở đây. Hãy bảo họ làm rõ.

“Bác đang làm gì vậy? Chúng ta không ở đây để làm kiểm toán. Và bá đã lấy ở đâu những suy nghĩ về kinh tế học như vậy? Cháu cứ tưởng đó là vài ba chuyện tầm phào để lừa phỉnh bác Mohamed!”

- Bà Dostoieva muốn được giải thích rõ ràng cho đoạn 6 dòng 2.

Bà Debreuil khẽ cười vẻ ngượng ngùng:

- Tôi ghi nhận bà đúng là chuyên gia tài chính. Con số đó phải được điều chỉnh với các khoản dự phòng do suy thoái kinh tế. Không có gì đáng lo lắng ở đây cả.

Tôi dịch lại. Bác Bergenot ra hiệu để tôi nghiêng người về phía bác ấy:

- Cách giải thích này không thể chấp nhận vì ở trang trước, bà ta đã dự trù những khoản chi phí bị âm trên phần lãi. Bà ta không thể điều chỉnh hai lần. Làm vậy là gian lận.

“Tôi sững sốt. Ngoài việc bán mấy cái bánh sừng bò thì bác Bergerot có thể giành giải Nobel về kinh tế.”

- Có vấn đề gì chẳng? Bà Albane Debreuil lo lắng.

- Không có gì nghiêm trọng. Bà Dostoieva chỉ đơn giản lưu ý với tôi rằng tất chúng tôi có thể giúp bà liên hệ với một nhà tư vấn thuế giỏi hơn người đã soạn tài liệu này...

Bà Bergerot gật gù đắc chí:

- *Da, da!*

Tôi sẽ ngất xỉu mất. may mắn thay, bà Albane lại tiếp tục bài thuyết trình của mình mà không nhận thấy những gì diễn ra xung quanh. Cho tới khoảng hai mươi phút sau, tôi cố tình nhìn vào đồng hồ và ngắt lời bà ta:

- Tôi xin lỗi, nhưng chúng tôi cần phải tuân theo một thời gian biểu rất chặt chẽ. Một cuộc hẹn khác đang chờ chúng tôi hôm nay, ở cách hơi xa chỗ này, liên quan đến việc có thể mua hay không hai nghìn héc ta ruộng nho loại thượng hạng.

Bà Debreuil có vẻ chịu đựng, tôi thêm vào:

- Tuy nhiên, thay vào việc dành thời gian tham quan những xưởng sản xuất nổi tiếng của quý vị, bà Dostoieva quan tâm đến bảo tàng, nơi tập trung gia sản của quý vị.

- Lễ khánh thành sẽ diễn ra trong hai ngày nữa. Tôi nghĩ sẽ mời quý vị vào dịp này. Bà Dostoieva có thể là khách mời danh dự của buổi tiệc tối, cắt băng khánh thành bên cạnh tôi và thậm chí lưu lại vài ngày. Bà ấy có thể ở trong khu biệt thự.

- Bà thật là đáng mến, tuy nhiên vào ngày mừng 1 tối, chúng tôi sẽ sang Mỹ vì có buổi từ thiện với ngài Tổng thống.

- Tổng thống... Tôi hiểu rồi. Nếu quý vị hài lòng, tôi hẳn có thể tự mình dẫn quý vị tham quan bảo tàng ngay hôm nay. Nó vẫn còn đang hoàn thiện nhưng các bộ sưu tập đã ở đó. Hãy cho tôi một phút để sắp xếp cho quý vị.

Trong lúc dẫn chúng tôi đi dọc hành lang tòa nhà, bà Albane Debreuil nói không ngừng nghỉ. Về cuộc đời bà, về những người phụ nữ đã tâm sự với bà về việc chiếc túi cách của bà đã thay đổi cuộc sống của họ đến thế nào, về những vụ làm hàng giả khủng khiếp, về những sản phẩm mới đang được phát triển trong đó có túi đựng thẻ xe đẩy siêu thị... Toàn là những điều thú vị. Nhưng tôi nghe rất lơ đãng. Tôi cảm thấy mình như một vận động viên chuẩn bị bước lên thảm cỏ của sân vận động. Trận đấu đang đợi tôi ở cuối hành lang. Đó là tử kính số 17. Ném tạ hay đấu vật, tôi cũng chẳng biết nữa nhưng có một điều chắc chắn đó là nó sẽ kết thúc bằng một cuộc chạy nước rút sau khi đã trải qua cuộc đua đường trường. Môn thể thao ba môn phối hợp theo cách nói của Julie. Tôi hy vọng là tử kính số 17 không trưng bày những món đồ trang sức quá nặng hay một cái mặt nạ vàng khối, nếu không thì tôi chẳng thể rút êm được. Chẳng quan trọng lắm, dù sao thì tôi đã quyết tâm giành chiến thắng. Đây là mục đích cuối cùng, là đỉnh cao sự nghiệp của tôi, còn hai mươi tư tiếng trước khi đến lượt Ric vào đấu trường. Tôi sẽ lội ngược dòng vào phút chót và trao cho anh chiến thắng của tôi.

Chúng tôi tới hành lang là lối dành cho khách tham quan. Nhựa vẫn còn dính tên các tấm thảm. Những sợi dây treo trần giá. Mặc dù cảm dỗ là quá lớn nhưng tôi đã phải trả giá để học được rằng KHÔNG BAO GIỜ được hé răng về điều đó. Máy chiếu thang dựa tường, vài dụng cụ linh kính làm vướng lối đi. Chúng tôi có cảm giác là nơi này vừa được các công nhân giải tán khẩn cấp để nhường lối đi cho chúng tôi.

Trên tường, các bức ảnh được xếp ngay hàng thẳng lối cứ như thể chuẩn bị tinh thần cho khách tham quan trước khi bước vào điện thờ trong huyền thoại. Charles Debreuil trong lúc chuyển hàng, Charles Debreuil hoặc con trai ông chụp cùng các ngôi sao – các biểu tượng của nhiều thập kỷ qua và các nhân vật quyền lực trên thế giới. Ảnh về các chiến dịch quảng cáo thương hiệu cũng trải dài. Diễn viên, ca sĩ, vận động viên, sớm hay muộn thì tất cả đều gắn hình ảnh của mình với những chiếc va li huyền thoại của thương hiệu này. Một vài bức ảnh chụp bà Albane trong buổi họp hội đồng. Tôi cược là bà ta sẽ cho treo một trong những tấm hình do Sophie chụp nếu như bà Dostoieva quay lại...

Vị chủ nhà giải thích:

- Khách tham quan sẽ vào bằng lối riêng. Bãi đỗ xe có sức chứa một trăm chỗ, một cửa hàng với rất nhiều đồ nhỏ nhỏ với mức giá khác nhau... Một loại hình bán hàng chuyên nghiệp.

Chúng tôi vào đại sảnh dẫn tới các khu vực khác nhau của bảo tàng. Ba nhân viên an ninh có vũ trang làm ra vẻ bí hiểm hết mức. Tôi hỏi đầy ngây thơ:

- Nơi này chắc hẳn phải bảo vệ nghiêm ngặt lắm thưa bà?

- Chúng tôi trang bị tất cả những công nghệ hiện đại nhất. Việc theo dõi an ninh được thực hiện ngay từ bên ngoài khu vực này. Chúng tôi có thể phong tỏa toàn bộ tòa nhà trong vòng bốn giây.

“Chúc anh may mắn với cái khoan của anh, Ric...”

Chúng tôi đi qua hai phòng nhỏ là nơi giới thiệu những kỹ thuật sản xuất khác nhau. Một căn phòng rộng gấp hai mươi ba lần căn hộ của tôi nhằm giải thích quy trình làm ra một cái túi xách tay.

Bác Bergenot thì thăm với tôi:

- Bác phải đi vệ sinh...

- Bà Dostoieva muốn biết giá trị của những thứ bà trưng bày ở đây.

- Toàn bộ bộ sưu tập được bảo hiểm 26 triệu euro. Nhưng ngoài giá trị đó, giá trị của một số hiện vật là không thể ước tính được. Chẳng hạn nhưng chúng tôi có những chiếc va li lịch sử hay đồ trang sức có một không hai nằm trong bộ sưu tập của ông tôi. Đến lượt bố tôi, ông đã làm phong phú bộ sưu tập này một cách đáng kể và tôi lại tiếp nối truyền thống đó. Quý vị có thể tự mình đánh giá.

Chúng tôi đang đứng trước cửa một căn phòng rộng hơn. Tôi nghĩ là mình đã nhận ra hình dáng tám bản đồ trong tài liệu của Ric. Bà Albane dang rộng cánh tay như vị tu sĩ, giọng run run:

- Chúng ta đang đứng ở chính giữa bảo tàng. Ông tôi và bố tôi chắc hẳn sẽ rất đổi tự hào...

Những bức tường kín như bưng, trần nhà quá thấp, vô số đèn nhấp nháy tạo nên vẻ trang nhã cho nơi này, nhưng cũng có camera ở khắp nơi và cả máy rà soát nữa. Cửa bọc thép. Nơi này là một cái két an toàn thực sự. Tủ kính ở đây được bố trí rất hài hòa. Trên mỗi tủ kính là một bảng thông tin nhỏ được đánh số.

Tủ số 1 bao gồm nhiều đồ da đã cũ – một cặp tài liệu, một tấm lót tay và một bộ đồ văn phòng.

- Những vật dụng này đã ngự trên bàn làm việc của các bậc quân vương Anh quốc. Ông tôi đã đem tặng chúng đi và bố tôi đã mua lại trong một buổi bán hàng gây quỹ các tác phẩm của Vương triều.

Tôi cố gắng tìm kiếm tủ số 17. Áp lực tăng cao. Nếu phải chạy trốn, tôi chẳng có lựa chọn nào khác ngoài việc đi qua cái cửa duy nhất của căn phòng. Ngoài sảnh, tôi sẽ gặp ba tay bảo vệ cao to. Nếu tôi tỏ ra bình tĩnh và tự nhiên, họ sẽ không dám chặn tôi lại.

Tủ số 6: chuỗi vòng cổ đầu tiên. Một chuỗi kim cương và ngọc lục bảo tuyệt mỹ. Thật tuyệt vời. Tủ đóng kín, có một chiếc đèn để trên giá đỡ bằng nhung đen để treo chiếc vòng. Chỉ riêng món đồ này cũng đã là cả một gia tài đủ để Ric và tôi sống hết quãng đời còn lại.

Tủ số 10: một va li với ngăn kéo bí mật được thiết kế riêng cho vũ công kiêm biên đạo múa nổi tiếng Vladimir Tarkov, trong đó đựng kỷ vật thiêng liêng, một mảnh khăn voan của thánh Clotilde, vật mà ông coi là bùa hộ mệnh, đã theo ông trong khắp các chuyến lưu diễn và mỗi lần trước khi lên sân khấu, ông đều hôn lên nó.

Tủ số 12: hòm đựng thi thể tổng thống Argentina Pablo Jumenes từng bị ném xuống sông Parand ở Rosario.

- Nếu nghiêng người, bà Debreuil nói, quý vị sẽ thấy vết máu ở dưới đáy và vết xước do móng tay gây ra khi ông tìm cách trốn thoát. Ông ấy chắc đã phải chịu đựng kinh khủng trước khi bị chết đuối.

Rốt cuộc tôi cũng nhận ra tủ số 17 nhưng tôi không tài nào các định được bên trong có gì. Cả hai tủ 14 và 15 đều chứa đồ trang sức, to hơn và có giá trị hơn nữa. Còn có cả quả trứng của Fabergé. Chúng tôi cứ ngỡ đang đứng ở tháp Luân Đôn.

Cuối cùng thì chúng tôi cũng đạt tới mục đích của mình: tủ kính mà Ric khao khát. Khi khám phá ra vật bên trong tủ, tôi đã bị sốc. Chỉ là một cái túi xách cũ. Chắc chắn đó không phải thứ mà Ric muốn. Tôi phải tìm hiểu mới được. Tôi cố gắng bằng một nỗ lực siêu phàm để hỏi bằng giọng nhẹ nhàng:

- Bảo tàng của bà thật tuyệt vời. Tôi rất thích cách bố trí các tủ kính nối tiếp xen kẽ nhau. Bà đã bố trí những vật được trưng bày thế nào?

- Theo cảm tính. Chúng tôi đã suy nghĩ rất nhiều về nghệ thuật phối cảnh nhưng chúng tôi cũng điều chỉnh mỗi ngày.

Thế là đã rõ. Họ đã thay đổi trật tự các tủ kính vào phút chót. Liệu Ric thèm khát món trang sức nào nhỉ? Chuỗi hạt ở tủ số 6 chẳng? Tôi đứng ngây ra trước tủ số 17, đầu óc choáng váng vì sự thay đổi này, nó làm xáo

trộn hết cả kế hoạch của tôi. Bác Bergenot tiến lại gần chỗ tôi. Bác nghĩ có gì đó làm tôi bực bội nhưng không thể nói cho tôi biết. Bà Albane đang ở rất gần chỗ chúng tôi nên có thể nghe thấy. Bà Irina Dostoieva cùng tôi chiêm ngưỡng cái túi xách cũ.

- Đây là vật rất đặc biệt, bà Debreuil bình luận, nhưng thú thực là tôi đã lưỡng lự mãi có nên trưng bày nó cho công chúng hay không. Ban đầu tôi định đặt ở đây một trong những viên ngọc đẹp nhất mà chúng tôi có.

“Tôi nghi ngờ điều đó, và bà không thể hình dung ra điều đó gây rắc rối cho tôi thế nào đâu...”

- Vậy sao?

- Cố vấn sắp đặt bảo tàng của chúng tôi đã nói rằng giá trị về mặt di sản của viên ngọc không thực sự nổi bật nên tôi đã nhượng bộ. Cái túi này là túi đầu tiên được xường của chúng tôi sản xuất. Nó là tổ tiên của tất cả các bộ sưu tập sau này của chúng tôi và đặt nền móng cho sản phẩm nổi tiếng nhất của chúng tôi.

Tôi không còn tự chủ nổi nữa, bác Bergenot cũng chao đảo. Bà Debreuil nhận ra ngay:

- Quý vị dường như bị căn phòng này hấp dẫn?

- Viên gạch đầu tiên của một công trình luôn làm người ta xúc động, cuối cùng thì tôi cũng thốt lên lời.

Bà Albane có vẻ lưỡng lự:

- Nếu có thể làm bà Irina vui, tôi sẽ rất vui sướng được tặng nó cho bà ấy.

- Bà thật tử tế, nhưng bà Dostoieva không quen nhận món quà như thế đâu.

- Bà ấy có vẻ rất thích nó đấy... Cô hãy hỏi xem bà ấy thấy thế nào. Dù sao thì tôi cũng định tặng bà ấy mẫu mới nhất của chúng tôi... Nhưng bây giờ thì thay vào đó, bà ấy sẽ nhận được mẫu đầu tiên! Nếu bà ấy đồng ý, bà ấy sẽ sở hữu một di sản của chúng tôi.

Tôi dịch lại. Bác Bergenot vẫn ngây người ra. Không đợi bác Bergenot trả lời, bà Debreuil ra hiệu cho một cái camera gần nhất. bà chỉ cái tủ kính. Một hồi chuông khẽ vang lên trong bầu không khí yên ắng tĩnh mịch. Bộ sưu tập này không thể bị đánh cắp được. Tôi không biết Ric định lấy trộm món đồ nào nhưng dù sao thì có lẽ anh ấy cũng sẽ không đạt được mục đích.

Bà Albane Debreuil mở tủ kính có gắn thiết bị bảo vệ rồi lấy cái túi ra. Bà nghiêng mình kính cẩn rồi nói với bác Bergenot rằng:

- Đây là kỷ niệm nho nhỏ cho cuộc gặp gỡ của chúng ta. Và bà chẳng bị ràng buộc bởi bất cứ điều gì ngoài việc gìn giữ tình bằng hữu này!

Tôi dịch lại một cách khó khăn. Đầu óc tôi đang rối bời. Tôi phải nói sao với Ric? Còn gì là chiến thắng mà tôi sẽ trao cho anh? Nếu anh vẫn cố thủ bất chấp phát hiện của tôi, anh sẽ bị bắt. Tôi chẳng tìm ra giải pháp nào cả. Tôi sẽ không thể cứu anh. Tôi đã không thể lợi ngược dòng trước anh ấy. Từ giờ, đơn giản là tôi chỉ ý thức được một cách tuyệt đối về cái cạm bẫy mà chắc chắn anh sẽ mắc phải. Dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, tôi cũng sẽ mất anh. Nếu thất bại, anh ấy sẽ phải đi tù. Nếu thành công thì anh ấy sẽ bỏ trốn mà không có tôi bởi tôi đã không gây dựng được lòng tin nơi anh và tôi sẽ mất anh.

Tôi phải lên kế hoạch khác để tránh cái thảm họa này. Điều duy nhất tôi có thể nghĩ ra trong lúc này là đánh rồi trói anh lại để ngăn anh thực hiện phi vụ này. Sau đó tôi sẽ giấu anh đi mãi mãi. Tôi tin vào hội chứng Stockholm nên cho rằng theo năm tháng, anh sẽ yêu tôi.

Xavier tiễn chúng tôi đến tận hiệu bánh. Trên đường về, vừa nhẹ nhõm vừa sung sướng vì kỳ tích của mình, anh và bác Bergenet không ngừng cười và bình luận về vở hài kịch mà chúng tôi vừa diễn. Tôi chẳng nói lời nào.

Sophie đợi chúng tôi trên vỉa hè. Nhìn thấy chiếc xe to kèn, bác Mohamed liền ra khỏi tiệm. Khi nhận ra chúng tôi, bác đưa cho tôi ba lá thư.

- Mọi việc ổn cả chứ? Bác hỏi tôi.
- Không ai buồn chán cả, mọi thứ đã xong xuôi.
- Nhưng cháu có vẻ không vui.
- Cháu chẳng có lý do gì để không vui cả.
- Thư của cháu đây. Bác không biết bên trong có gì nhưng thấy tên người nhận, bác thấy mừng vì không phải đi gửi thư. Giữ lại mấy con tem trước khi tiêu hủy chúng nhé.

- Cảm ơn bác Mohamed.

Tôi ôm hôn bác.

Sophie quay qua tôi:

- Thế nào rồi?
- Không gì cả. Tớ không có lấy một cara nào để đưa cho Ric.
- Thế cậu sẽ làm gì?
- Tớ không biết nữa.

Tôi ôm lấy cô ấy.

- Dù sao đi nữa tớ sẽ không bao giờ quên những gì hôm nay cậu đã làm cho tớ. Nếu tớ có một người chị em gái trên đời này thì đó chính là cậu.

Tôi ôm siết lấy cô ấy như thể tôi sẽ mãi mãi không bao giờ gặp lại cô ấy nữa.

- Cậu sao vậy? Dù sao thì chúng mình cũng đã xong việc rồi. Đâu phải là mình không làm được gì! Cậu chỉ việc nói với anh chàng của cậu rằng cậu đã thử làm điều không thể vì anh ấy và nếu như điều đó là vô vọng thì đó không phải lỗi của cậu.

“Vô vọng, chính xác như tớ lúc này.”

- Sophie, làm ơn đừng xóa những bức ảnh trong phóng sự của cậu. Đó sẽ là những kỷ niệm.

- Cậu có thể tin ở tớ, thậm chí tớ sẽ rửa ảnh và làm cho cậu vui sướng.
- Đồ quý sứ!
- Đồ con khi!
- Tớ yêu cậu!

Đến lượt cô ấy ôm tôi. Xavier tiến lại gần:

- Xin lỗi Julie nhưng tớ phải quay lại làm việc. Tớ muộn mất rồi.

Tôi ôm Xavier. Cái vĩa hè này càng ngày càng giống sân ga nơi người ta rầu rĩ nói lời ly biệt.

- Xavier, cảm ơn cậu vì tất cả. Xe của cậu là một kiệt tác và cậu là một chàng trai vàng.

- Không có gì. Chúng ta đã làm thật tuyệt. Tớ không biết cậu làm vậy để làm gì nhưng hy vọng cậu đã có thứ mong muốn.

- Thấy mọi người giúp đỡ tớ và mạo hiểm vì tớ như vậy, đó đã là kho báu quý giá nhất mà tớ tìm thấy ở bảo tàng.

Tôi hôn cậu ấy bằng cả trái tim:

- Tớ may mắn không ngờ khi có cậu làm bạn và tớ thật ngốc nghếch khi muốn được nhiều hơn nữa.

Tôi sẽ khóc ướt áo cậu ấy mất. Cậu ấy siết chặt cánh tay vạm vỡ ôm lấy đôi vai tôi.

- Julie, nếu Ric không tự nhận ra được cậu là một cô gái tuyệt vời thế nào thì tớ sẽ đá anh ta để anh ta phải sáng mắt ra.

Chúng tôi chia tay. Xavier và Sophie lên xe. Xe của Sophie lọt thỏm so với xe của Xavier. Đoàn xe trông thật buồn cười và biến mất ở cuối đường mà vẫn nghe thấy tiếng còi.

Chỉ còn bác Bergenot và tôi trên vĩa hè:

- Chưa xong đâu, con giá, cựa thương gia Nga sành sỏi nói, lại phải làm việc thôi.

- Cháu không biết phải cảm ơn bác thế nào.

- Ta có làm gì đâu. Khó nhất là phải nhịn tiểu.

Tôi muốn ôm lấy bác nhưng không dám.

- Cháu có thể hỏi bác một câu được không?

- Tất nhiên là được, nhưng nhanh nhanh lên, sắp đến giờ học sinh tan học rồi...

- Tại sao bác lại chấp nhận dấn thân vào phi vụ điên rồ này?

Bác lưỡng lự một hồi rồi nhẹ nhàng nói:

- Cháu biết đấy, Julie, ta không được cái phúc có con cái. Ta biết cháu từ lâu rồi và chuyện cháu làm ở cửa hàng là một việc tốt với tất cả mọi

người, nhất là với ta. Cháu gần giống với đứa con mà Marcel và ta hằng ao ước. Vì vậy mà chiều nay, lần duy nhất trong đời, ta chỉ làm chút ít trong số tất cả những việc điên rồ mà các bậc cha mẹ có thể làm cho con mình. Còn bây giờ, mở cửa hàng thôi.

Bác Bergenot chỉnh lại áo khoác và đầu tóc. Bác không giống một quý bà vĩ đại, bác chính là một quý bà vĩ đại.

Tôi luôn hướng về những vật và những người mà tôi biết rằng tôi sẽ mất họ. Kế hoạch của tôi đã thất bại thảm hại. Dù thế nào thì tôi cũng sẽ đến gặp Ric để thú nhận với anh điều tôi đã thử. Tôi không tin là điều đó sẽ thay đổi tình huống. Chỉ nghĩ lại về ánh mắt cuối cùng của anh thôi thì tôi đã thấy sợ rồi.

Tôi gõ cửa nhà anh. Cuối cùng thì cửa cũng mở ra.

- Julie, anh đã nói với em là anh sẽ gặp em sau mà.

- Em biết, Ric. Em nhớ chính xác tất cả những điều anh nói với em.

Nhưng em cần nói chuyện với anh, tối nay. Sau đó, em sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa.

Bối rối, anh để tôi vào rồi nói:

- Anh không có nhiều thời gian.

“Em nghi ngờ điều đó.”

- Em nghi ngờ điều đó, với những gì anh đang chuẩn bị.

Anh ngạc nhiên nhướn mày lên.

- Em muốn nói về việc gì vậy?

- Em biết là anh muốn đột nhập vào dinh thự của gia đình Debreuil để trộm đồ.

Anh tái mặt.

- Anh sẽ cố phá vỡ tủ kính số 17.

- Julie, em đang huyền thuyên cái gì thế?

- Đừng ngắt lời em, xin anh đấy. Sau này, anh sẽ không nghe nói về em nữa. Đơn giản là em đến để báo trước cho anh là tủ kính này trống không. Nó không có món đồ trang sức nào cả. Anh cũng cần biết là anh sẽ không bao giờ có thể đột nhập vào bên trong phòng này. Nó có lớp cửa bọc thép bảo vệ, người canh gác và hệ thống điện từ mọi hướng.

Anh kéo ghế rồi thả mình rơi xuống. Tôi vẫn đứng và tiếp tục nói:

- Anh không có cơ may nào đâu Ric. Em không biết anh muốn lấy kho báu nào nhưng anh sẽ không thể. Em thậm chí đã nghĩ đến việc đề nghị giúp anh. Vì anh, em sẽ sẵn sàng trườn bò trong các ống dẫn khí hay canh gác, nhưng việc đó vô ích.

- Làm thế nào mà em biết được mọi chuyện? Làm thế nào mà em biết được nơi đó? Em làm việc cho họ à?

- Không, Ric. Em đã đến đó chiều nay, vì anh. Em đã tham quan tất cả. Em đã quan sát tất cả.

- Khi thật, em đã làm thế nào?

- Không quan trọng. Chủ yếu là em đã đo lường cụ thể tính bất khả thi cho phi vụ của anh. Ric, hãy bỏ rơi em nếu anh muốn, nhưng em xin anh, hãy từ bỏ kế hoạch điên rồ này.

Giàng xé trước những cảm xúc vừa dữ dội vừa mâu thuẫn, anh chuyển mình trên ghế. Anh nhìn tôi:

- Tại sao em làm như vậy?

- Vì em yêu anh, Ric. Vì em muốn đánh liều tất cả vì anh hơn là làm ra vẻ vui tươi nếu không có anh. Nếu anh biến mất, anh sẽ ra đi cùng với cuộc đời em. Cuộc đời này sẽ không còn ý nghĩa gì với em nữa. Em không biết tại sao anh muốn lấy những món đồ trang sức đó, và em thú nhận với anh là câu hỏi này đã tra tấn em từ nhiều tháng nay. Nhưng em biết anh là ai. Em nhận ra điều đó khi anh nói, khi anh chạy, thậm chí khi anh ngủ.

Tôi đã không thể kìm được nước mắt.

- Em không biết điều gì lớn lao, Ric, nhưng ít nhất em biết là nếu mất anh, cuộc đời em sẽ không bao giờ được như thế nữa. Em sẽ bỏ lỡ cơ may mà anh chính là đại diện. Em có thể yêu thương cả thế giới, với điều kiện là em có thể yêu anh bằng một tình yêu không giống với bất kỳ tình yêu nào khác. Em sẵn sàng từ bỏ tất cả, đánh mất tất cả để sống bên anh.

Anh cúi đầu, nhưng tôi chưa kết thúc:

- Đến lúc này thì, Ric, em thú nhận tất cả với anh. Chính bởi muốn biết anh là ai mà em bị kẹt trong hòm thư của anh. Mỗi lần anh nói điều gì, em ghi lại trong bộ nhớ của em. Em nhớ tất cả những ánh mắt anh nhìn em, mỗi lần anh hôn em. Điều đó không xảy ra thường xuyên... Nếu như anh biết số lần em mong muốn anh ôm em trong vòng tay...

Anh đưa tay lên ôm đầu rồi thở dài.

- Tại sao trước đây em không nói với anh?

- Vì em sợ! Sợ mất anh, sợ anh sẽ khinh thường em! Đây, thật ra em đã mang về cho anh một kỷ vật nhỏ trong chuyến thăm viện bảo tàng của em.

Tôi lùa tay vào chiếc túi bóng mà tôi cầm chặt từ nãy tới giờ như một chiếc phao cứu hộ.

- Anh đã tặng em một chiếc áo thun nam, do đó hẳn anh sẽ không trách em vì em tặng anh một chiếc túi xách tay.

Tôi chìa chiếc túi cũ ra cho anh. Anh sững sốt.

- Đây là thứ có trong tủ kính số 17. Không đủ để dưỡng già ở Bahamas.

Anh chết lặng như một pho tượng, nhìn chăm chăm chiếc túi.

- Anh không giận em chứ?

Tôi đặt chiếc túi xuống bàn, trước mặt anh. Nước mắt rơi lã chã.

- Còn bây giờ, em sẽ để anh yên. Em sẽ không bao giờ quên anh.

Anh chìa tay cầm chiếc túi. Anh run lên.

- Julie, xin em, hãy ở lại. Anh phải nói với em.

Ric nhìn tôi rồi bắt đầu kể bằng một giọng cố trấn tĩnh:

- Bố mẹ anh từng là thợ đóng giày ở phía Nam. Nhà anh là một gia đình bình dân. Mẹ anh bán đồ ở chợ và làm việc trong những cửa hiệu giày trong vùng. Bố anh suốt ngày làm trong gara với mấy chiếc máy cũ được mua lại. Ông đã làm việc một thời gian cho các xưởng da phục vụ cho ngành sản xuất ô tô, nhưng ông có cảm giác bị bóc lột. Do đó, bố mẹ anh đã chọn sống cuộc sống đạm bạc nhưng tự do. Những lúc nghỉ ngơi, ông đã làm đồ chơi cho anh bằng những mảnh da, bao da cho những khẩu súng nhựa của anh, những con vật huyền tưởng, những đồ hóa trang. Anh rất thích xem ông làm. Chính nhờ bố mà anh đã hiểu được rằng công việc, đôi khi nó chính là tình yêu hữu hình. Phải nhìn cách ông lách những miếng da dưới những cây kim lớn, nhuộm, đánh bóng bằng vải mềm, dùng bàn tay vuốt cho phẳng mới hiểu được điều đó... Rồi một ngày, bố mẹ anh nghe nói về cuộc thi cho một nhãn hàng lớn. Chủ đề là tưởng tượng chiếc túi xách cho tương lai. Bố mẹ anh đã làm hết mình, họ đã cùng nhau kết hợp tài năng của mình.

Anh đặt tay lên chiếc túi xách cũ, nhẹ nhàng như đang vuốt ve nó.

- Julie, em không biết là em đã mang về cho anh thứ mà anh muốn lấy biết bao đâu. Một kỷ vật. Một bằng chứng.

Anh đứng dậy đi tìm dao dọc giấy. Anh cẩn trọng mở chiếc túi, xúc động rồi bắt đầu cắt lớp lớp ra.

- Bố mẹ anh đã tạo ra nguyên mẫu này cho Alexandre Debreuil. Ông ta đã không bao giờ trả công họ vì điều đó. Ông ta đã nói với bố mẹ anh rằng sẽ liên lạc với họ. Nhưng họ không bao giờ nhận được tin tức nào cả. Vài năm sau đó, trong một tờ tạp chí mà mẹ anh giữ ra đọc tại phòng khám của một bác sĩ, bà đã ngã ngửa vì trang quảng cáo ca ngợi một mẫu sao chép chính xác với mẫu của họ. Phần còn lại thuộc về lịch sử. Gia đình Debreuil kiếm cả gia tài nhờ vào mẫu bố mẹ anh tạo ra. Bố mẹ anh đã không thể chịu đựng được điều đó. Căn bệnh ung thư đã cướp ông đi gần một năm sau đó. Mẹ anh không còn sức để chống chọi. Bà hoàn toàn chuyên tâm vào anh trước khi phó mặc cho bản thân héo mòn dần. Anh thì là sẽ trả thù cho họ, lấy lại danh dự và sự thật cho họ, làm cái việc mà họ đã không dám làm.

Anh nâng tấm lót lên. Ẩn phía dưới, có nét mực bên trong chiếc túi, chúng tôi nhận ra chữ ký của Chantal và Pietro, và còn có cả một hình vẽ con chó nhỏ kèm một chữ ký của trẻ con, Ric. Bên cạnh, là dòng chữ: “Mong sao dự án này cuối cùng sẽ mang lại cho chúng ta may mắn”. Hai mắt Ric đẫm nước.

- Em đã biết tất cả, Julie. Anh đến đây để lấy lại thứ thuộc về bố mẹ anh và đưa những kẻ đã giết chết họ ra công lý. Anh đã không tính trước là sẽ gặp em. Thậm chí anh đã nghĩ là mình có thể từ bỏ việc trả thù để sống cùng em, nhưng lời hứa với bố mẹ quá lớn. Do đó, anh đã chuẩn bị cho vụ trộm này cùng với em ở bên.

- Bây giờ thì anh không cần phải trộm đồ nữa.

- Đúng. Nhờ có em và sự liều lĩnh của em.

- Anh sẽ làm gì?

- Kể câu chuyện cho báo chí, cho công lý và hy vọng được lắng nghe.

Anh dường như kiệt sức. Như thể sức ép mà anh đã chịu đựng từ nhiều năm nay sụp đổ, thoát ra khỏi thân xác anh. Anh nhìn tôi:

- Anh muốn khóc, anh muốn hát, anh muốn lao vào hôn em.

“Em không thích anh khóc. Em đã nghe anh hát ở đám cưới của Sarah, em cũng không thích anh hát lắm. Còn lại thì...”

- Julie, em có muốn sống cùng anh không?

“Có!”

- Có.

Phần còn lại chỉ liên quan đến chúng tôi, nhưng tôi vẫn phải nói với các bạn rằng tôi cầu chúc tất cả các bạn một ngày nào đó sẽ cảm nhận được điều tôi đang cảm nhận lúc này. Tôi cũng phải thú nhận rằng từ nay về sau, chúng ta có thể cho lũ mèo một bài học còn chúng ta, chúng ta không cần đến những bụi cây. Bất chấp ta có thể tự nhủ những gì khi mọi việc không được tốt thì cuộc sống này vẫn luôn là cơ hội lớn nhất của chúng ta. Bây giờ là 21h23 và tôi đang sống.

Tôi biết các bạn sẽ nghĩ gì, nhưng tôi thề với các bạn rằng đó không phải là tôi. Thứ Hai tuần trước, khi gã nhân viên kinh doanh thuốc rôm đến trạm rửa xe, một người lạ mặt đã đổ cả xô phân chó lên đầu hắn khi hắn nổ máy để rời đi. Người tấn công chạy trốn ngay sau đó và không thể phát hiện là ai. Bên trong chiếc xe không thể cọ rửa sạch được. Tôi không liên quan gì đến chuyện đó. Trước đây tôi đã nêu ý tưởng của mình cho bạn bè, và trong danh sách tình nghi có Xavier, Steve, Ric và thậm chí cả Sophie, nhưng tôi còn chưa biết ai là thủ phạm.

Tôi đăng ký học lại một khóa học từ xa và bác Bergenot giúp tôi về kinh tế. Bác ấy và bác Mohamed đã không còn cãi vã nữa kể từ khi bác Mohamed bị đi cấp cứu vì con khoa ở và bác Bergenot đã vội vã chạy đến bên giường bệnh. Họ không thêm làm bộ làm tịch nữa, tất cả mọi người sẽ chế giễu họ. Julien và Denis đã cá là cuối cùng hai người đó sẽ thành một cặp.

Chúng tôi không bao giờ gặp lại lăi Clant nữa. Théo, con trai cô chủ hiệu sách đã điềm tĩnh hơn một chút kể từ khi cậu ta có bạn gái, và tinh thần của mẹ cậu ta cũng tốt hơn. Lola tiếp tục chơi đàn piano, cô bé sẽ biểu diễn trong ba tuần nữa. Tất cả chúng tôi dự định sẽ đến cổ vũ.

Bà Albane Debreuil chấp nhận một điều khoản thân thiện để dập tắt vụ scandal có thể làm công ty bà ta suy sụp. Trong một tháng nữa, sẽ có một tủ kính trong viện bảo tàng để giới thiệu về bố mẹ Ric và thành quả của họ.

Trong kỳ nghỉ, Sophie đến Úc. Bố của Brian đã mất. Bất chấp nỗi hổ thẹn khi tận dụng chuyện buồn này, cô nàng rất phấn khích khi anh ấy sẽ đến định cư ở đây.

Léna bị tai nạn xe hơi nhưng cô ấy không hề hấn gì. Các chuyên gia nói rằng chính bộ ngực đã cứu mạng cô ấy. Tôi không biết nên nghĩ thế nào nữa.

Géraldine có thai với Mortagne. Cô nàng bị ốm nghén mê mết, và nôn hàng giờ. Văn phòng đầy mùi xú uế, thậm chí khách hàng đã phàn nàn. Lần gần đây nhất, cô nàng đã nôn lên cây dương xỉ của Mélanie. Các bạn hãy tin ở tôi, tôi sẽ nói lại với cô nàng rằng, trẻ con là một phép màu nhiệm.

Về phần tôi, phải nói với các bạn thế nào nhỉ? Có thể một ngày kia ai đó sẽ cười phá lên khi nhìn thấy tên “Julie Patatras” trên hòm thư, nhưng tôi không quan tâm. Ric ở đây. Hằng tối, tôi ngủ sau anh một giờ vì tôi muốn được ngắm nhìn anh. Anh ấy đúng là người đàn ông như tôi nghĩ. Anh ấy giúp tôi biết tôi là ai. Tôi ngờ là cuộc sống sẽ không đơn giản, tôi biết là sẽ luôn có những chuyện gây đại, những hoài nghi, những thử thách và những bất công. Tôi biết là mọi việc hiếm khi như nó phải thế, nhưng từ sâu thẳm tâm hồn mình, tôi tin rằng tất cả chúng ta sẽ luôn tồn tại trong cuộc đời khốn khổ này.

Các bạn hãy bảo trọng. Hãy yêu. Hãy liều. Và đừng bao giờ từ bỏ.
Thân ái,

Julie.

TB: Đừng bao giờ để lũ mèo thuyết phục bạn rằng chiếc mũ Pêru hợp với bạn nhé

HẾT.

ĐỂ KẾT THÚC...

Một trong những lần cuối cùng bố tôi và tôi ngồi nói chuyện cùng nhau, chúng tôi đã ngồi dưới tán cây chỉ đạo, đối diện với một thung lung, trong vùng Lot, và ông đã nói với tôi một điều mà tôi sẽ không bao giờ quên: “Đàn ông ngu ngốc và đàn bà thì điên rồ, nhưng khi họ gặp nhau, đôi khi việc đó mang lại những điều rất đẹp đẽ.”

Trong cuộc đời tôi, không có gì phủ nhận được câu nói này.

Là một đứa con nuôi, tôi biết rằng mối liên hệ chặt chẽ nhất không phải chỉ có mối quan hệ máu mủ. Những người mà tôi gắn bó vô cùng, người trong gia đình cũng như bạn bè, mỗi ngày họ đã chứng minh cho tôi thấy điều đó. Tôi biết rằng thế giới này không chờ đợi tôi và cũng biết rằng sống có ích là cách tốt nhất sẽ không bao giờ bị bỏ rơi nữa.

Tôi làm nghề này để được gặp gỡ. Tôi mong giúp thư giãn, gây bất ngờ và, đôi khi là có thể mang tới cách nhìn mang tính xây dựng. Do đó, tôi cũng như những đồng loại của mình, tham vọng nhưng không phải khi nào cũng có cơ sở, thể hiện thiện chí nhưng cũng biết thật khó để thực hiện. Tôi không phải kiểu người hay buộc tội người khác. Tôi tự phê phán mình nhiều hơn...

Từ khi còn là cậu bé, tôi quan sát, tôi lắng nghe và dù không muốn, tôi hầu như không quên điều gì. Bởi vì một gia đình đã nhận nuôi tôi, bởi vì nhiều gia đình đã đón nhận tôi, bởi vì các bạn để tôi là nhân chứng cho cuộc sống của các bạn, ngày hôm nay tôi có thể đứng trước các bạn không vấn đề gì, để nói rằng tôi yếu đuối, rằng tôi không hoàn hảo, nhưng tôi chắc chắn là của các bạn và rằng – không ngoại lệ! – tôi yêu các bạn.

Khi còn là trai tân, tôi cũng phải thú nhận rằng, nếu như cánh đàn ông thường giúp tôi tiến lên thì hầu như chính phụ nữ ngăn tôi gục ngã hoặc giúp tôi đứng dậy. Do đó, thưa các bà, các cô, câu chuyện này là dành cho các bạn, những người thường xuyên chỉ thấy một điều rằng chúng tôi chẳng bao giờ thấy đủ, các bạn, nếu không có các bạn thì không người đàn ông nào có thể xứng với cái danh từ vốn chẳng có mấy ý nghĩa trong cuộc đời đó.

Cảm ơn vì đã đồng hành cùng tôi đến tận trang này. Mỗi cuốn sách mang lại cho tôi những cuộc gặp gỡ mới, những động lực mới, và sức mạnh

này – khả năng chịu được bất kỳ sự ô nhục nào như những kẻ ngốc – phải được chia sẻ.

Từ tận đáy lòng, dành tặng Janine Brisson, Martine Busson, Mathilde, Bouldoire, Marie “Mimi” Camus, Sandrine Christ, Catherine Costes, Chantal Deschamps, Géraldine Devogel, Germaine Fresnel, Élisabeth Héon, Cathy Laglbauer, Hélène Lanjri, Gaby Le Pohro, Gaele Leprince, Christine Mejecaze, Christiane Mitton, Céline Thoulouze, Yvette Turpin, Isabelle Béalle-Tignon, Catherine Wurgler, tôi trân trọng gửi tặng các bạn cuốn sách này và tôi cảm ơn các bạn. Tôi sẽ không bao giờ quên Hélène Bromberg, Alice Coutard, Jacqueline Gilardi và Charlotte Legardinier. Tôi biết các bạn, những người bạn gái, những người chị, những người mẹ đáng ngưỡng mộ, làm ta ngao ngán, đôi khi điên rồ (là bố tôi đã nói điều đó!) dũng cảm, yêu thương, bất lực, hoang mang với sự kiên nhẫn mà chúng tôi, những người đàn ông sẽ không bao giờ hiểu được nhưng không có điều đó chúng tôi sẽ bị kết tội ngay. Hãy ôm hôn gia đình tuyệt vời của các bạn giùm tôi.

Cảm ơn Pascale và Willy Joisin – cửa hàng bánh tuyệt vời Les Larmes d’Osiris ở Saint-Leu-la-Forêt- đã cho phép tôi quan sát và học hỏi nhiều thêm nữa. Cảm ơn Pascale Bazzo, Delphine Vanhersecke, Sandrine Jacquin, Nathalie Vandecasteele vì đã quan tâm và giúp đỡ tôi.

Dành tặng cậu, Michèle, vì tất cả những gì chúng ta đã chia sẻ cùng nhau từ thời mẫu giáo, từ túp lều trên cây trong khu rừng nhỏ khi buồn, cho đến những trận cười điên dại của chúng ta trong tuyệt vọng, vì sự hiện diện trung thành của cậu vào những giây phút quan trọng trong cuộc đời tớ. Làm sao quên được lần đầu tiên tớ nghe nói về những chuyện tình cảm của cậu hồi chúng ta học lớp ba. Tớ đang chơi trò công an bắt trộm với mấy cậu bạn thì cậu chạy đến rồi hét lên với tớ: “Gilou, Gilou, đưa tớ đến gặp bác sĩ nhanh lên, tớ có thai, Paul vừa mới hôn vào miệng tớ!” Để tế nhị hơn, tớ đã đổi tên của Pascal Boulard thành Paul.

Dành tặng Sylvie, chính xác là thế, vì ngay cả khi mười lăm năm làm chuyên gia y tế của cậu không cho phép cậu tiêm vắc xin cho tớ mà không khiến tớ rách lung, tớ vô cùng quý mến cậu, nụ cười của cậu, những lời khuyên, những lời nhận xét khiến tất cả chúng ta sợ hãi nhưng ánh mắt của cậu đôi khi ám áp vô cùng.

Dành tặng Brigitte, vì nghị lực tích cực và khoan dung bạn đã dành cho chúng tôi, như cột mốc, như ngọn đèn pha chỉ hướng trong cuộc đời tôi. Nói sự thật là điều sang trọng nhất của cuộc sống và với bạn, điều đó không

bao giờ thay đổi. Do đó, với bạn, người không sợ hãi thứ gì, trừ lũ ruồi, người có thể phá lên cười vào những thời điểm tồi tệ nhất bởi bạn biết ý nghĩa thật sự của cuộc sống này, tôi đề nghị cùng nhau tiếp tục, cho cuộc sống này và cả ở kiếp sau nữa, chúng ta sẽ thỏa thuận lại sau nhé.

Dành tặng mẹ Annie, mẹ vợ của tôi, vì sự dịu dàng, vì những thử nghiệm hầu như luôn thất bại của mẹ, vì cá tính riêng chỉ có ở mẹ, vì những thời điểm mà mọi thứ đều có thể xảy đến vì mẹ có cả ga lẫn diêm. Nếu mẹ làm nhanh, mẹ còn có thời gian để đóng cửa tủ lạnh đang mở từ hai giờ nay lại trước khi Bernard biết việc đó. Cảm ơn mẹ vì đã ở đây.

Dành tặng mẹ của con, người mà con thấy tiếc là sẽ không bao giờ có thể đọc những lời này, và người mà với tính cách khó chịu, những nỗi sợ hãi cùng những hy vọng, món khoai tây chiên nghiền cháy và những lời nói phát ngán, đã thúc đẩy thẳng bé con như con trưởng thành như ngày hôm nay. Mẹ sẽ không bao giờ đến ăn cơm vào Chủ nhật nữa và điều đó khiến con tức giận.

Hãy thứ lỗi cho tôi, cánh phụ nữ, nhưng tôi cũng phải cảm ơn vài chiến hữu của mình nữa:

Dành tặng những cậu bạn thân của tớ, gia đình của tớ, Roger Balaj, Patrick Basuyau, Stéphane Busson, Steve Crettenand, Jean-Louis Faucon, Michel Héon, Christophe Laglbauer, Éric Laval, Sam Lanjri, Michel Legardinier, Philippe Leprince, Marc Monmirel, Andrew Williams. Xin các cậu, các chàng trai, đừng bao giờ bỏ rơi tớ. Nếu tớ phải ở một mình giữa tất cả những người phụ nữ này, tớ sẽ tiêu đời ngay!

Tặng Soizic và Stéphane, đặc biệt vì nghị lực của các cậu, khiếu hài hước, và những giá trị mà các cậu đã mang lại cho chúng tớ. Làm thế nào để cảm ơn các cậu về bữa tối tôi không thể quên mà các cậu dành cho mình vào chính buổi tối mình viết những từ này? Làm thế nào để tin vào sự tình cờ? Đến ăn quả dưa hấu kỳ lạ, dưới trời mưa, ngay trước khi Steph làm rơi miếng thịt xuống đất... Đó được gọi là một điềm báo. Không cười nhé, cảm ơn vì món quà tình cảm mà các cậu dành cho chúng tớ từ lâu. Hôn Jean-Baptiste và Oriane hộ mình.

Dành tặng Bernard, vì những khoảnh khắc bác phải chiếu sáng vì trót quên đèn trong cái xưởng nhỏ, vì những loại rau củ sạch này đã khiến lũ chim bồ câu và nhím sừng mê tơi và chúng ta đã ăn phần còn lại, vì những ý tưởng gàn dở của bác đôi khi lại đặt mọi việc về đúng hướng, vì tất cả những gì bác dạy cho bọn trẻ con, và dạy cả chính cháu, và vì những khoảng thời gian chia sẻ cùng nhau này. Ở cái tuổi hai mươi lần thứ tư, bác

có quyền vứt bỏ tấm mặt nạ “kỹ-sư-nghiêm-khắc-nổi nóng-với-tất-cả-những-thứ-không-hoạt-động” để luôn luôn là chính bác “cảm-xúc-sáng-tại-đầy-tài năng-và-hy-vọng”...

Dành tặng Thomas, Katia và Philippe. Cảm ơn vì đã hiện diện, giúp đỡ và tin tưởng. Tớ không biết giải thích điều gì gắn kết chúng ta lại, nhưng bằng chứng là mối quan hệ đó diễn ra tốt đẹp và mọi người chịu đựng nhau tốt hơn khi ta có thể trông cậy lẫn nhau. Hãy tiến lên, tớ ở không xa phía sau. Xin lỗi. Cảm ơn. Hoan hô. Katia, nhất định mình cần phải trả lại cậu chiếc mũ Pêrru. Philippe, khi con đến tuổi đọc được những dòng chữ này, hãy hỏi ta về bố mẹ của con, ta có rất nhiều điều để kể...

Dành tặng Eric, vì gặp gỡ cậu là một trong những may mắn lớn nhất đời mình, bởi thấy cậu làm tất cả những thứ ít nhiều ngu ngốc mà tớ đều có tham gia là niềm vui vô hạn và vì cần có những người anh em để cười về những điều cuộc sống này ban tặng cho chúng ta. Lúc nào cậu tự hỏi điều ngu ngốc nhất mà cậu từng làm trong đời là gì, hãy hỏi mình, mình có thể nói cho cậu theo thứ tự ABC hoặc theo trình tự thời gian, tùy ý cậu. Với chữ N, tớ có từ “con Nhện” với chữ L tớ có từ “Là ủi”. Thật kỳ lạ, hai từ này rơi xuống cùng một ngày và cùng một giờ... Cậu thấy không, tớ đã tiến bộ, tớ đã thôi kể những việc thiên tài của cậu, tuy nhiên, tớ định nghiêm túc đăng bức ảnh ẤY. Vì vậy, hãy tử tế...

Dành tặng Guillaume, con trai của bố, chàng trai trẻ đang trưởng thành. Mỗi giây chúng ta chia sẻ cùng nhau là một kho báu, trừ khi con có khẩu súng trường M4 và ngắm bắn bố. Bố hy vọng rằng những viên kim cương thần kỳ của Panda Roux đã nói sự thật.

Tặng Chloé, con gái của bố, cô gái trẻ đang mỗi ngày lớn khôn. Con có quá nhiều quyền lực với bố về bố sẽ làm hết khả năng của mình để điều đó không bao giờ thay đổi. Hãy viết nếu con muốn, nhưng hơn tất cả, hãy yêu đi, và nhất là, nếu cậu ta không tử tế thì...

Dành tặng em Pascale, vì em đã tốt bụng từ bỏ cái họ rất đẹp của mình để mang họ của anh vốn không hay bằng, nhưng được viết trên hòm thư của chúng ta. Cảm ơn vì đã đợi anh, đã giúp đỡ, nâng đỡ và đẩy anh tiến lên. Em đã truyền cảm hứng cho anh để viết về Julie. Bố anh có lý khi nói rằng: em điên rồ còn anh thì ngu ngốc, nhưng chúng ta có may mắn được trải nghiệm mỗi ngày những điều diễn ra khi những người như em và anh gặp nhau. Meeeo!

Và để kết thúc, dành tặng các bạn đọc giả: viết truyện này với hy vọng các bạn sẽ thấy thú vị, điều đó khiến tôi được hạnh phúc. Tôi làm việc

là vì các bạn, tất cả các buổi sáng, trước khi lũ gà mái thức dậy, trước cả những thợ làm bánh mì, và đó là một cuộc hẹn mà tôi không thể bỏ lỡ vì bất cứ thứ gì trên đời. Tôi hy vọng chúng ta sẽ tiếp tục đồng hành cùng nhau đến tận cuối con đường. Cuộc sống của tôi, cũng như cuốn sách của tôi, nằm trong tay bạn. Từ tận đáy lòng, xin cảm ơn.